

ย่างเข้าสู่ปีที่ ๒๑ หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
สำหรับนักพิมพ์ก้านแก่น

คำ บุญ คือ บาป

บุญ คืออะไรกันแน่?

www.thaifilmfestival.com
๒๕๕๓

คำบุญคือบาป บุญคืออะไรกันแน่?

ISBN 978-616-91398-2-9

พิมพ์ครั้งแรก : พฤศจิกายน ๒๕๕๗
จำนวนพิมพ์ : ๗,๐๐๐ เล่ม
จัดพิมพ์โดย : กลั่นแก่น
โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
พิมพ์ที่ : บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : นางสาวลัดดา ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
จัดจำหน่ายโดย : สำนักพิมพ์กลั่นแก่น
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์/โทรสาร : ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
ราคาบุญนิยม : ๙๕ บาท

คำนำ

ชาวพุทธจำนวนมากไม่น้อยยังไม่เข้าใจนัยสำคัญคำว่า “บุญ”
เมื่อไม่เข้าใจนัยที่แท้จริง “บุญ” จึงถูกนำมาเป็นตราสินค้า
ของพุทธเพื่อระดมเงิน ซึ่งออกนอกคำสอนของพระบรมศาสดาไปไกล
แสนไกล

เมื่อประทับตราแล้วทุกอย่างก็กลายเป็นเรื่องบุญ...ทำบุญได้บุญ
เอาเงินหยอดใส่บาตรเล็ก ๆ ที่ตั้งเรียงราย ก็บอกว่า ได้บุญ
เอาเงินใส่ซองผ้าป่าจากสารพัดวัด ก็บอกว่า ทำบุญ
ไปร่วมพิธีบูชาพระราหูที่วัด ก็บอกว่า จะได้เกิดผลบุญบารมี ฯลฯ

“คำบุญคือบาป บุญคืออะไรกันแน่?” พ่อครูสมณะโพธิรักษ์
ได้ชี้ชัดไว้แล้ว เพื่อชาวพุทธจะได้เดินถูกทางสัมมาทิฐิ เพราะ “บุญ”
ไม่ใช่เรื่องตื้นเขินที่จะมาพูดกันปาว ๆ ในงานวัด แต่บุญนั้นคือ “ชำระ
กิเลสในสันดานให้สะอาดหมดจด” คำว่า “บุญ” เป็นปรมัตถสังจะ
เป็นโลกุตระ ไม่ใช่คุณงามความดีแค่ “กุศล” ที่ยังเป็น “โลกียะ” เท่านั้น

หากไม่อยากเป็นชาวพุทธที่ทำบุญได้บาปสะสมกิเลส ควร
ศึกษาดำรงพุทธเล่ห์น้อมอย่างแยบคาย เพื่อความเข้าใจและทำบุญได้
อย่างสัมมาทิฐิ เพราะเข้าใจนัยลึกซึ้งคำว่าบุญ คำว่ากุศล ได้ถูกต้อง

กราบนมัสการพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ที่ใช้ niruttapitthi ในการ
ถ่ายทอดเป็นตำราโลกุตระเพื่อมวลมนุษยชาติ และขอบพระคุณ
ทุกฝ่ายที่เสียสละกระทั้งงานลู่วิ่งด้วยดี

ย่างเข้าสู่ปีที่ ๒๑ “เราคิดอะไร” ขอน้อมมอบ “คำบุญคือบาป
บุญคืออะไรกันแน่?” เป็นธรรมบรรณาการแด่มวลสมาชิกและผู้มี
อุปการคุณทุกท่าน

ด้วยความปรารถนาดี

กองบรรณาธิการ “เราคิดอะไร” สำนักพิมพ์กัลป์กันแก่น

คำปรารภ

ตั้งใจจะเขียน “คำบุญคือบาป” ไปได้ ๕ บท แต่เขียนไปไม่ได้ แค่ ๒ บท ก็ต้องขมวดลงเป็นเล่ม ๑ แล้ว ด้วยกำหนดเวลาบ้าง ด้วยงานหลายด้านบ้าง ทำได้เท่านี้

ที่สำคัญก็คือ ด้วยความไม่เก่งของอาตมานี้แหละ และอาตมาก็ต้องการศึกษาด้วย ทำให้ทำไม่ได้ตามที่ตั้งใจไว้เลย ทั้งช้า ทั้งทวนแล้วทวนอีก แก้อีกแก้้อีก ลื่อนามธรรมออกมาเป็นภาษาให้ใครก็ตามนี้มันไม่่ง่ายเลย แกรมเป็นธรรมะขั้นปรมาตมขั้นโลกุตระอีกด้วย ก็ได้แค่นี้

เล่มนี้ได้เท่านี้จริง ๆ ไว้ค่อยอ่านต่อกันแล้วกัน อาตมาก็พูดวน ๆ เวียน ๆ อยู่อย่างนี้แหละ วนไปวนมา

สอนธรรมะแต่ไหนแต่ไรมา อาตมาก็สอนเข้าไป ซ้ำมาวนไป วนมาอยู่อย่างนี้แหละ

เรื่องรูป-นาม ทุกข์-สุข ตาย-เกิด โลภะ-โลภุทธะ เทวนิยม-อเทวนิยม บุญ-บาป กุศล-อกุศล สวรรค์-นรก สมานิพุทธ-สมานิไม่ไช่พุทธ นิพพานเก๊-นิพพานจริง วนไปก็วนมาอยู่อย่างนี้แหละ สำหรับผู้รู้สึกเช่นนั้น

แต่มันมีนัยยะที่เป็นเชิงซ้อนสำคัญต่าง ๆ “หมุนรอบเชิงซ้อน”(ปฏิสนธิสังคละ)กันเพิ่มขึ้น ๆ ในความวน ซึ่งเข้าไปซ้ำมานั้นแหละ มันมีความซับซ้อนมากขึ้นมากเชิงของโลภุทธะธรรม

ที่แสงใจคนสุด ๆ ก็ชี้ “รวบ-จน” ชี้ “อาริยชน-ปุถุชน” “ที่อาตมายืนยันนี้ถูก-ของคนอื่นผิด” “อย่างนี้บรรลู่-อย่างนี้ไม่บรรลู่” “อย่างนี้สัมมาทิฎฐิ-อย่างนี้มีจฉาทิฎฐิ” ชนิดที่

ไม่ไว้หน้าใครเลย ซึ่งคนมักจะหาว่าอวดเก่ง อวดรู้ อวดตัว
อวดตนบ้าง เอาแต่ว่าคนอื่น ด่าคนนี้ ยกตนข่มท่านบ้าง
ซึ่งอาตมาก็ต้องเจอข้อหาและโดนด่าอย่างมาตั้งแต่
เริ่มทำงานธรรมะมาแล้ว ก็โดนจนตายเ็นแหละ แน่นนอน
อาตมาขอมจริง ๆ ขอมให้ด่า อาตมาไม่แก้ตัวหรือ
ขอภัยด้วยใจจริง ๆ เพราะอาตมาเลี้ยงไม่เก่ง มัน
ต้องสื่อให้ตรง มันต้องเป็น “ความจริง” ที่ต้องพูดกัน อธิบาย
กัน ถ้าไม่พูด ก็ไม่รู้จะ “ทำความรู้-ความจริง” กันได้อย่างไร
อาตมาก็ขอมถูกด่าทำเดี๋ยวนะ เพราะอาตมาจำนจริง ๆ
ทนอ่านเอาหน้อยเถอะนะ อาตมาว่ามันยากมากนะ
ที่อาตมาเขียนนี้ เพราะหลายเรื่องเป็นอจินไตย
แต่ถ้าผู้มีพื้นธรรมะหรือมีภูมิธรรมก็ไม่อยากอะไรเลย
จะสนุกรื่นเริงในธรรมด้วยซ้ำ ก็ลองอ่านดูแล้วกัน
อาตมาบอกได้แต่ว่า ตั้งใจเขียนให้สื่อธรรมะที่ดีเท่าที่
อาตมาทำได้ รู้ในตนเองแต่เพียงว่า ธรรมะในเล่มนี้ลึกมาก
และยากมาก ร้อยเรียงพิสดารมากกว่าเท่าที่เคยสาธยายมา
และที่เป็นเรื่องใหม่ เรื่องแปลก ที่ไม่เคยสื่อออกมาก่อน
เลยก็หลายเรื่องมาก จนบางคนอาจจะงง ว่าอาตมาเอาอะไร
มาพูด ก็บอกได้แต่เพียงว่า **ไม่ใช่เรื่องสามัญที่คนทั่วไปจะ
นำมาเสนอได้** แต่ขอยืนยันว่าเป็นสัจจะ ที่อาตมาแน่ใจ
มั่นใจว่าควรสื่อออกมาได้ในโอกาสนี้แล้ว ไม่ใช่เรื่องต้นเตา
พบกันใหม่ในเล่มต่อไป ...เจริญธรรม.

๑ สมณะโพธิรักษ์

๒๒ ก.ย. ๒๕๓๗

สารบัญ

๑) เกริ่นถึงวันที่แก้แต่ไม่แก้	๑๗
๒) เริ่มต้นด้วย“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”(ปฏินิตส์คคะ)	๑๘
๓) ขอร้อง“ความจริง”ที่เป็นปรากฏการณ์จริง	๑๙
๔) สัจจะนี้ เพื่อการศึกษา	๒๐
๕) ธรรมชาติของพระพุทธเจ้าเป็นสัจจะ ถ้าผิดสัจจะมันกินลึก	๒๑
๖) เรื่อง“นานาสังวาส”ที่ไม่สามารถจะทั่วไปของปุถุชน	๒๑
๗) อตมาแท้แต่ไม่ได้แท้เลย สัจจะเป็นจริงเช่นนั้น	๒๓
๘) สัจจะของ“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”นี้ เป็นวิสามัญ	๒๔
๙) สัจจะของ“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”ที่เป็นปรมัตต์	๒๕
๑๐) สัจจะ“ความแท้หรือชนะ”ที่มีเชิงซ้อนเป็นโลกุตระ	๒๖
๑๑) สัจจะที่เป็น“โลกุตระ”หรือ“โลกียะ” จึงต้องมีจริง	๒๘
๑๒) ปรมัตต์ คือ อะไร? โดยเฉพาะคำว่า “บุญ”	๒๙
๑๓) “บุญ”เป็นปรมัตต์ ถ้าศึกษาไม่ดี “ทำบุญ”ได้บาปแน่	๓๐
๑๔) ยุคนี่โลกุตระลื่นไปจากศาสนาพุทธแล้วจริงหรือ?	๓๑
๑๕) มาศึกษาหาความจริงกันว่า พุทธเสื่อมจริงมั๊ย?	๓๓
๑๖) หาความจริงจากความไม่จริงที่ยังมีความจริงอยู่ลึกๆ	๓๔
๑๗) พระพุทธเจ้าตรัสไว้ก่อนแล้วถึงความเสื่อมวันนี้	๓๕
๑๘) วันโน้นคือ คำพยากรณ์ วันนี้คือ ความจริงเกิดจริง	๓๖
๑๙) บุญก็ไม่ใช่พุทธ โลกุตระก็ไม่ใช่พุทธ อนาคตสุดมั๊ย	๓๘
๒๐) โลกุตระธรรมคืออะไร? โลกียธรรมคืออะไร?	๓๙
๒๑) อะไรเป็นเครื่องชี้ชัดว่า ศาสนาพุทธเสื่อม	๔๐
๒๒) โลกุตระ คืออะไร? โลกียะคืออะไร? ไขกันลึกทีซี	๔๑
๒๓) “สุข”ที่เป็นความเท็จแท้..นี่ คนรู้ว่าเท็จยากมาก	๔๒
๒๔) “สุข”แบบโลกๆนี่แหละ ที่คือ ความไม่เป็นกลาง	๔๓
๒๕) อนาคตมีภูมิโน่น จึงจะรู้แจ้งชัดใน“สุข”นี้ว่า“เท็จ”	๔๔
๒๖) อาการของ“ความเป็นกลาง”(มัชฌิมา)เป็นไหน?	๔๕
๒๗) หลักสูตรอันยิ่งใหญ่เรียกว่า “มัชฌิมาปฏิปทา”	๔๖

๒๘) ไม่มีกิเลสในใจ และจะรู้แจ้งว่า“ใจ”คืออะไร?	๔๑
๒๙) ดับแค่เหตุที่ไม่ดี แต่“อิตตา”ดียังมีอาศัยอยู่ต่อไป	๔๙
๓๐) “ความเป็นกลาง”จึงไม่ใช่เรื่องง่ายใน“โลกุตระ”	๕๐
๓๑) “สุขที่เป็นโลกุตระ”แตกต่างจาก“สุขที่เป็นโลกียะ”	๕๑
๓๒) สาระที่เป็น“นามธรรม”ของ“บุญ”ผิดชั้นมหามหันต์	๕๒
๓๓) “บุญ”เป็นสาระสำคัญยิ่งของพุทธ เมื่อผิด ก็แยะ	๕๔
๓๔) “คุณธรรม”ของ“พุทธ”จึงไม่มีแก่น ไม่มีสาระ	๕๕
๓๕) ศาสนาพุทธเป็น“วิทยาศาสตร์”ที่เรียนรู้โลกุตระ	๕๖
๓๖) “บุญ”ของพุทธมีเขตชี้ไว้ชัดว่า ยังเป็นพุทธอยู่หรือไม่	๕๗
๓๗) “บุญ”คือ โลกุตระธรรม ๔๖ เริ่มตั้งแต่“กายในกาย”	๕๘
๓๘) ถ้าเข้าใจ“บุญ”ผิด “ที่พึง”อันเป็นพิษก็มีขึ้นมาแทน	๕๙
๓๙) ถ้าเข้าใจ“บุญ”ไม่ผิด ก็จะมี“พึงบุญ”คุณวิเศษได้จริง	๖๑
๔๐) ชาตไทยเลวร้ายเพราะไม่รู้จัก“บุญ” ไม่มีโลกุตระ	๖๒
๔๑) “บุญ” ถ้าเพี้ยนเป็น“กุศล” เขาก็ได้แค่กุศลเท่านั้น	๖๓
๔๒) ไทยเมื่อไร“บุญ”จึงไร้ที่พึ่ง ก็เกี่ยวเกาะไปสารพัด	๖๔

๑ บทที่ ๒ : คะนองบาป ๖๗

๔๓) มีเครื่องยืนยันชี้ชัด“โลกุตระ”ได้หลากหลาย	๖๗
๔๔) “เศรษฐกิจ”นี้แหละ ก็เป็นเครื่องชี้ชัด“โลกุตระ”ได้	๖๘
๔๕) “แบบคนจน”นี้เป็นพระราชดำรัสที่ยิ่งใหญ่ของโลก	๖๙
๔๖) พระดำรัสนี้ยิ่งใหญ่ เพราะยืนยันสั่งจะแห่งโลกุตระ	๗๐
๔๗) “แบบคนจน”แท้ๆต้องมีคน“กล้าจน”ที่จริงใจสุขใจ	๗๑
๔๘) ทฤษฎีในหลวงนี้เป็น“อารยธรรม”ที่โลกต้องการ	๗๒
๔๙) พระราชดำรัส..การปกครอง“แบบคนจน”	๗๓
๕๐) ลึกล้ำย้านัยสำคัญ“แบบคนจน”ว่าเป็น“โลกุตระ”	๗๔
๕๑) “แบบคนจน”ที่สัมมาทิฏฐินั้นลึกล้ำด้วยจิตอาริยะ	๗๕
๕๒) ลึกล้ำย้านัยร้าย“แบบคนรวย”ที่เป็น“โลกียะ”	๗๖
๕๓) กิเลสทำให้คนเลวร้ายลึกล้ำ“คะนองบาป”ไม่ลดละ	๗๗
๕๔) เพราะ“อวิชชา”แท้ๆจึง“บาป”ได้อย่าง“คะนอง”	๗๙

๕๕) เพราะคนไม่สามารถหยั่งรู้จิตใจตนเองในส่วนลึก	๘๐
๕๖) ผู้แสดง“กิเลส-บาป”อยู่ คือผู้ไม่มีหิริ-โอตตปยะ	๘๒
๕๗) คนที่เป็นอาริยะ คือคนที่เป็นเทวดา เป็นได้จริง	๘๓
๕๘) โลกปกติก็คือนองบาปมีทฤษฎี“แบบคนรวย”ปกติ	๘๔
๕๙) “คนจนอาริยะ” เป็น“คนจนมหัศจรรย์” มีฐานะ ๔	๘๕
๖๐) “คนรวยอนาริยะ”นั้นเป็นคนจนที่ไม่มีวัน“รวย”	๘๗
๖๑) “คนจนอาริยะ”นั้นเป็นคนรวยที่ไม่มีวัน“จน”	๘๙
๖๒) “คนจนอาริยะ”จึงเป็นคนรวยที่ไม่มีวัน“จน”	๙๐
แต่“คนรวยอนาริยะ”อยู่เป็นคนจนที่ไม่มีวัน“รวย”	
๖๓) โลกุตระวันนี้ยังมี“แบบคนจน”พิสูจน์ความจริงนี้ได้	๙๑
๖๔) วันนี้พุทธคณะใหญ่ไร้“โลกุตระ”แล้วตามพระวจะนะ	๙๒
๖๕) สวากขาโต คือ ธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว	๙๓
๖๖) ก็ขอนำเสนอสิ่งที่เกิดที่มีจริงนี้ให้เป็นกรณีศึกษา	๙๕
๖๗) “ใจ”คนทำไมไม่สน..“แบบคนจน”ที่นำเสนอนี้?	๙๖
๖๘) ควรสำคัญในประเด็นสำคัญ จึงจะได้สิ่งสำคัญ	๙๘
๖๙) เศรษฐกิจที่เป็น“อาริยะ”ชีวิตจะอยู่“แบบคนจน”	๙๘
๗๐) “ใจ”คนจนอาริยะชน เหนือกว่า“ใจ”คนรวยปุถุชน	๑๐๐
๗๑) มีผู้ประชดว่า อาตมาเป็นใคร? ทำอะไรดูบังอาจนัก	๑๐๑
๗๒) “วิบาก”เป็นของแท้ ไม่มีแปรถ้า“แน่นอนยิ่งแล้ว”	๑๐๓
๗๓) นี่คือ..“อจินไตยแห่งกรรมวิบาก”ของพระพุทธเจ้า	๑๐๔
๗๔) ยากที่คนจะเข้าใจ“อจินไตยแห่งวิบาก”กันได้	๑๐๗
๗๕) เศรษฐกิจ“โลกุตระ”จึงยากมากๆที่คนจะเชื่อ	๑๐๙
๗๖) เศรษฐกิจ“แบบคนจน”นี้หะหรือ เป็นอาริยะ?	๑๑๐
๗๗) คำว่า “บุญ”เป็น“เหตุ”ให้ไทยไร้“คนจน”โลกุตระ	๑๑๓
๗๘) ไทยไร้“แบบคนจน”โลกุตระ ช้ำทำลายคำว่า “บุญ”	๑๑๔
๗๙) คนตกงาน กับ งานตกคน เป็นเครื่องชี้เศรษฐกิจ	๑๑๖
๘๐) เศรษฐกิจแบบคนจนโลกุตระ ไม่ใช่สังคมประหลาด	๑๑๗
๘๑) บุญไม่เป็น“บุญ” เพราะทาน-ศีลก็ไม่เป็น“บุญ”	๑๑๘
๘๒) “ปรโลก”โลกหน้าของพุทธ ชีวิตเป็นๆนี้เห็นได้จริง	๑๑๘
๘๓) “ปรโลก”สองแบบ ต่างกันทั้งวิธีปฏิบัติ ทั้งของจริง	๑๒๐

๘๔) ยุคนี้ หาผู้เข้าถึง“ปรโลก”ที่เป็นโลกุตระยากมาก	๑๒๑
๘๕) หาได้ยากที่คนจะรู้“วิญญาณ”แบบพุทธแค่ขั้นต้น	๑๒๒
๘๖) เรียนรู้กันตรงนี้ นิพพานกันตรงนี้ ในชีวิตเป็นๆนี่	๑๒๓
๘๗) วิชาศาสตร์ของพระพุทธเจ้าเป็นวิทยาศาสตร์ทางใจ	๑๒๔
๘๘) การศึกษาของพุทธต้องเป็นผู้สัมผัสจริงจึงจะรู้จริง	๑๒๕
๘๙) ผู้ยังไม่สัมมาทิฏฐินั้น คำว่า“กาย” ก็ยังเข้าใจไม่ได้	๑๒๖
๙๐) พระศาสดาตรัส“บุคคล ๔” บ่งชี้ผู้ไม่มีโลกุตระไว้ชัด	๑๒๗
๙๑) ผู้ยังมีจลาทิฏฐินั้น “กาย” ยังเข้าใจไม่ได้จริงๆ	๑๒๙
๙๒) ทฤษฎีวิทยาศาสตร์ทางจิตที่เป็น“สูตร”วิเศษในโลก	๑๓๐
๙๓) เรียนรู้จาก“กาย”ที่เป็น“องค์รวม”ของแท้อันแรก	๑๓๒
๙๔) ซึ่งเรียนรู้จาก“กาย” ไม่ขาด“กาย”ไปแต่ต้นจนนิโรธ	๑๓๔
๙๕) วิทยาศาสตร์ทางจิตนี้แหละคือ “วิชาศาสตร์”	๑๓๕
๙๖) “ชีววิชา”ของพุทธ ที่รู้แจ้งใน“ชีวิตินทรีย์”ชัด	๑๓๖
๙๗) ทฤษฎี“วิชาศาสตร์”รู้จริง“สัตว์นรกสวรรค์”แท้ๆ	๑๓๙
๙๘) “วิโมกข์ ๘”ทฤษฎีของพุทธ เป็นคุณวิเศษอย่างไร?	๑๔๐
๙๙) วิเศษยิ่งใหญ่แม้คำว่า“กาย” ก็ต้องสัมมาทิฏฐิ	๑๔๑
๑๐๐) โลกุตระต้องมีความเป็น“กาย”จึงจะ“เหนือโลก”	๑๔๒
๑๐๑) ผู้เข้าใจ“กาย”สัมมาทิฏฐิ จึงสามารถบรรลุถึงที่สุด	๑๔๓
๑๐๒) แม้สายปัญญาที่มีจลาทิฏฐิ ก็ไม่รู้จักจริงในเรื่อง“กาย”	๑๔๔
๑๐๓) สายปัญญาที่สัมมาทิฏฐิ จึงจะรู้แจ้งรู้จริงเรื่อง“กาย”	๑๔๕
๑๐๔) สายศรัทธาแม้จะสัมมาทิฏฐิ “กาย”ก็ยังมีเงื่อนไข	๑๔๖
๑๐๕) สายปัญญานั้นจะสัมมาทิฏฐิ เพราะเป็นสายตรง	๑๔๘
๑๐๖) ส่วนผู้ไม่สัมมาทิฏฐินั้นหมดสิทธิ์ที่จะมี“โลกุตระ”	๑๔๙
๑๐๗) มีเครื่องยืนยันอื่นอีกมากที่ชี้ชัดได้ว่าไม่มีโลกุตระ	๑๕๐
๑๐๘) “มิตรดี”ต้องเป็นสัตบุรุษ จึงจะยืนยัน“โลกุตระ”ได้	๑๕๑
๑๐๙) ภูมิชั้น“สยง อภิญาณา”คือ ผู้มีบารมีธรรมข้ามชาติ	๑๕๓
๑๑๐) พุทธแตกต่างจากศาสนา“เทวนิยม” มีนัยสำคัญ	๑๕๔
๑๑๑) นัยสำคัญที่ต้องมี“เทวนิยม”อยู่ประจำโลกนรีนทร์	๑๕๕
๑๑๒) นัยสำคัญที่ชาวโลกุตระเห็น และทำตนจนเป็นได้	๑๕๗
๑๑๓) อำนาจโลกียะก็มีจริง ผู้ได้อำนาจโลกุตระก็มีได้	๑๕๙

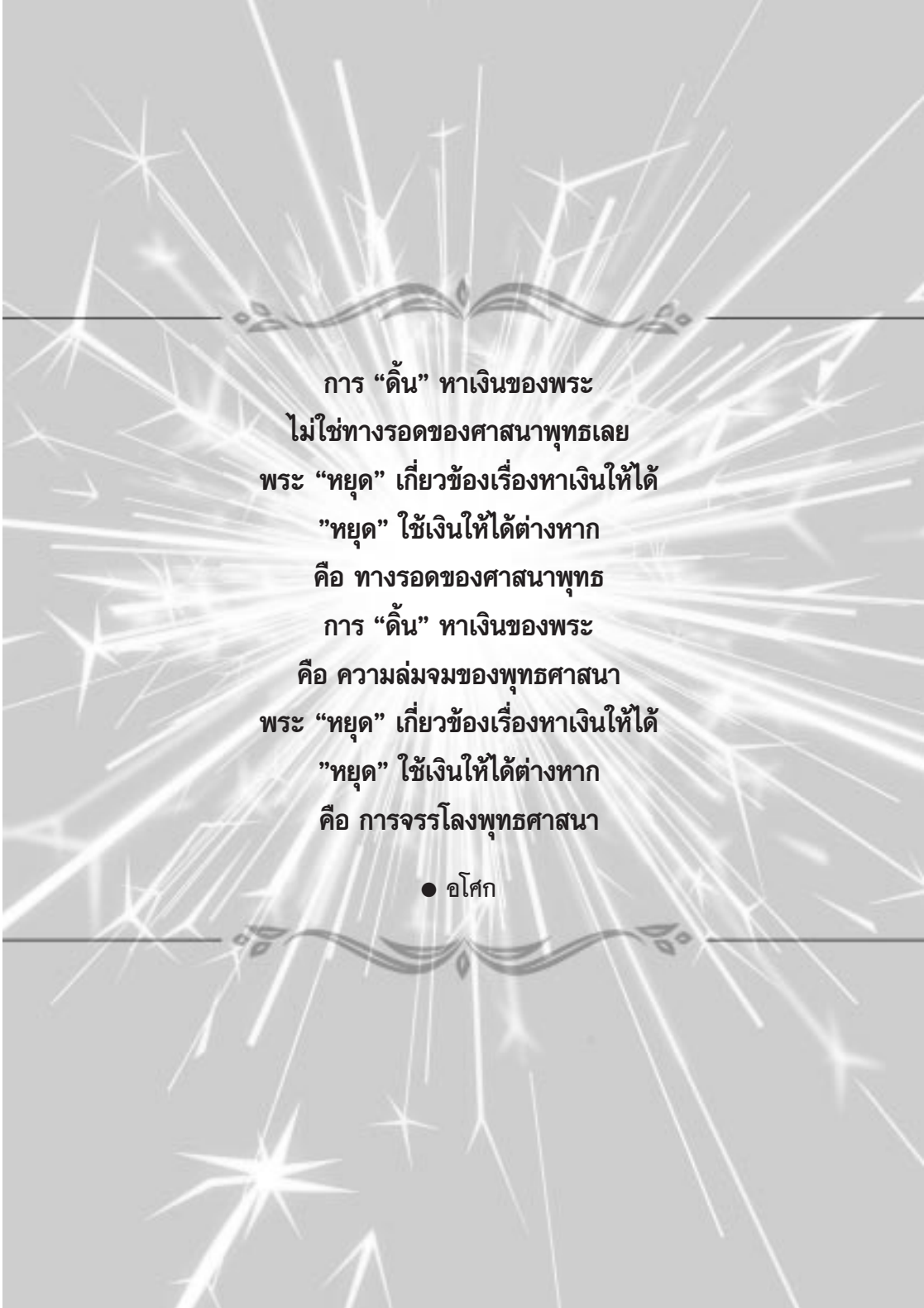
๑๑๔)	พุทธนั้นศึกษา“จิตวิญญาณ”ด้วย“วิทยาศาสตร์”	๑๖๐
๑๑๕)	โลกุตระนั้น“ไม่เที่ยง” ส่วนโลกียะนั้น“เที่ยง”	๑๖๐
๑๑๖)	เหตุใหญ่ที่“โลกุตระธรรม”เสื่อมไปจากพุทธศาสนา	๑๖๑
๑๑๗)	พบ“มิตรดี”แล้ว ต้องทำอะไร? จะได้อะไร?	๑๖๒
๑๑๘)	คน“ไม่รู้จัก-ไม่เชื่อ”ว่า มี“สัตบุรุษ”ในยุคนี้	๑๖๓
๑๑๙)	เมื่อสัมมาทิฐิก็ยังมี สัมมาผลย่อมไม่มีแน่	๑๖๔
๑๒๐)	โลกุตระธรรมซึ่งเป็นอุตรนิมิตตธรรมนั้นแสดงได้	๑๖๘
๑๒๑)	ผู้“มีจิตทิฐิ” ก็เลสมากย่อม“คนองบาบ”	๑๖๙
๑๒๒)	มีจิตทิฐิเรื่องนี้ พระพุทธเจ้าชี้ว่ามี“ทุกติ ๒”	๑๗๐
๑๒๓)	บอก“โลกุตระธรรม”ไม่ได้ โลกุตระธรรมจึงเสื่อม	๑๗๑
๑๒๔)	ตนไม่มี“คุณพิเศษ”จึงพูดว่า“บอกใครไม่ได้”	๑๗๒
๑๒๕)	ทุกวันนี้ “ทำทาน”กันยังได้แต่“บาบ”ยิ่งขึ้น	๑๗๓
๑๒๖)	หัวใจพุทธกำลังจะวาย ชาวพุทธก็“ไม่รู้สึกรู้สา	๑๗๔
๑๒๗)	อะไรคือประเด็นสำคัญที่มีจิตทิฐิกันไปแล้ว	๑๗๕
๑๒๘)	ประเด็นสำคัญ ที่มีจิตทิฐิกันประเด็นที่ ๒	๑๗๘
๑๒๙)	เหตุสำคัญยิ่งที่ทำให้“โลกุตระ”เสื่อมไป	๑๘๐
๑๓๐)	เสื่อมถึงขั้นไม่รู้แม้แต่“รูป”ที่เป็น“นามกาย”	๑๘๑
๑๓๑)	พุทธรู้จริงในธรรมชาติ และดับภพจบชาติได้	๑๘๒
๑๓๒)	“รูป”ทำให้เห็น“ความเกิด-ดับ”แบบโลกุตระ	๑๘๓
๑๓๓)	การเห็น“ความเกิด-ดับ”ของโลกุตระจึงแท้จริง	๑๘๕
๑๓๔)	“ความเกิด-ดับ”ที่ยังเป็นแค่สามัญลักษณ์	๑๘๕
๑๓๕)	“วิโมกข์ ๘”ยืนยันความเป็น“กาย”ชัดเจนที่สุด	๑๘๖
๑๓๖)	ความเป็น“กาย”ที่เห็นแตกต่างกัน	๑๘๗
๑๓๗)	เมื่อเห็น“กาย”แตกต่างกัน “ทิฐิ”จึงต่างกัน	๑๘๙
๑๓๘)	“รูป ๒๘”ที่ครบพร้อม“กาย”จะไขคำตอบให้ตน	๑๙๑
๑๓๙)	ชาวโลกียะเห็น“ความเกิด-ดับ”กันอย่างไร?	๑๙๓
๑๔๐)	“ความเกิด-ดับ”ที่จะเป็นโลกุตระนั้นไม่ง่ายเลย	๑๙๕
๑๔๑)	สิ่งบ่งชี้“ความเกิด-ความดับ”ของโลกุตระ	๑๙๖
๑๔๒)	“โอปปาติกะ”นั่นคือ “ผุดเกิด” เป็นไหน?	๑๙๗
๑๔๓)	นัยสำคัญในการเกิด-การตายของโอปปาติกะ	๑๙๘

๑๔๔)	ลึกล้ำจนสุดจะพูด เพราะพูดแล้วมันเวอร์	๑๙๙
๑๔๕)	ชาวไทยจะเป็น“มนุษย์ชมพูทวีป”ช่วยโลก	๒๐๐
๑๔๖)	พุทธเถรวาท มี“อุจเฉททิฏฐิ”กันอยู่มาก	๒๐๑
๑๔๗)	เพราะชาวพุทธไม่รู้“ความเกิด-ความตาย”แท้	๒๐๒
๑๔๘)	ผู้เห็น“ความเกิด-ความตาย”ที่ไม่ใช่ตรรกะ	๒๐๓
๑๔๙)	“โอปปาติกะกำเนิด”นั้น เกิดกันอย่างไร?	๒๐๕
๑๕๐)	ความซับซ้อนที่ลึกซึ้งของ“รูป”และ“นาม”	๒๐๕
๑๕๑)	วิญญานไม่มี“รูปรูป” วิญญานไม่มี“ร่าง”ให้เห็น	๒๐๗
๑๕๒)	ถ้ามัน“เห็น”วิญญาน ก็เห็นอย่างพลังงาน	๒๐๘
๑๕๓)	ภาวะที่“เห็น”ก็เป็น“การเนรมิต”(นิมมานรติ)	๒๐๙
๑๕๔)	วิญญานไม่มี“รูปรูป” วิญญานมีแต่“นามรูป”	๒๑๐
๑๕๕)	“รูปรูป” ไม่มี“วิญญาน”ร่วม ไม่ใช่“กาย”	๒๑๒
๑๕๖)	คำว่า“กาย”จึงมีนัยสำคัญที่ลึกล้ำยิ่ง	๒๑๓
๑๕๗)	เห็น“กาย”มีจลาทิฏฐิ จึงไม่มี“นิพพาน”จริง	๒๑๕
๑๕๘)	เพราะมีจลาทิฏฐิจริง จึงรู้“กาย”ของสัตว์ไม่ได้	๒๑๗
๑๕๙)	พระพุทธเจ้าทรงชี้ชัดว่า “สัตว์”คืออะไรกันแท้	๒๑๙
๑๖๐)	รู้“กาย”ให้ชัด จะได้ปฏิบัติตรงตามพระวณะ	๒๒๑
๑๖๑)	รู้“สัตว์”ชัดยิ่ง หากปฏิบัติตรงตามพระวณะ	๒๒๓
๑๖๒)	เรียนรู้พระวณะไม่ได้ ไม่เห็น“การเกิด-การดับ”	๒๒๔
๑๖๓)	ไม่เห็น“การเกิด-การดับ”ที่แท้เพราะไม่รู้“กาย”	๒๒๖
๑๖๔)	รู้“สัตว์”จากความเป็น“กาย”ที่ลึกซึ้งซ่อนเนียน	๒๒๖
๑๖๕)	“ประสาท”เป็นตัวแยก“กาย”กับ“จิต”	๒๒๘
๑๖๖)	ในภาวะของ“กาย”ต้องมี“ธาตุรู้”ร่วมด้วยเสมอ	๒๓๑
๑๖๗)	มนุษย์“จิตนิยม” ต่างจากพีช“พีชนิยม”	๒๓๒
๑๖๘)	ผู้ไม่รู้“อิตตา”ย่อมสะสมอิตตาด้วย“อวิชา”	๒๓๔
๑๖๙)	ผู้ไม่รู้อิตตา ย่อมไม่มีทางที่จะบรรลุ“อรหัตตา”	๒๓๕
๑๗๐)	อนาคามีคือ“โอปปาติกะ” รู้“กาย”ของสัตว์ชัด	๒๓๖
๑๗๑)	ผู้มี“กาย”ขั้นทิพย์คือผู้ไม่มี“กาย”ของสัตว์	๒๓๗
๑๗๒)	โลกุตระบทแรก คือ “กายในกาย” ต้องรู้ก่อน	๒๔๑
๑๗๓)	วิธีปฏิบัติที่สัมมาทิฏฐิ ก็ต้องรู้ให้แม่นก่อน	๒๔๒

๑๗๔)	เป็นต้นว่าอะไรบ้าง? ที่เป็นวิธี“สัมมาทิฐิ”	๒๔๓
๑๗๕)	สมมติที่เป็นวิธี“ถูกต้อง”แท้ของพุทธคือไหน?	๒๔๕
๑๗๖)	“กุศล”ที่เป็น“บาป”มีด้วยหรือ เป็นอย่างไร?	๒๔๗
๑๗๗)	“อิตตา”คือ“ตัวตน”ที่“เกิด”แล้วยัง“ไม่ดับ”ไป	๒๔๘
๑๗๘)	“อิตตา”หรือ“ตัวตน”คืออะไร? เกิดได้อย่างไร?	๒๔๙
๑๗๙)	แล้วจะลด หรือจะดับ“อิตตา”กันอย่างไร?	๒๕๑
๑๘๐)	ประเพณี“บาป”มีด้วยหรือ? บาปได้อย่างไร?	๒๕๒
๑๘๑)	อย่าทำเป็นเล่นกับ“กรรม”เป็นอันขาด	๒๕๓
๑๘๒)	ประเพณีบาป“เกิด”ขึ้นอย่างไร?	๒๕๔
๑๘๓)	ทำตามประเพณี“บาป”ด้วยหรือ?	๒๕๕
๑๘๔)	ทางแก้ก็มีทางเดียว คือ หยุด“ทำผิดบาป”นั้น	๒๕๗
๑๘๕)	ยิ่งหยิ่งผยอง ยิ่งคะนองบาป...!!	๒๕๘
๑๘๖)	จะมี“สัมมาสติ”ได้ ต้องมี“สัมมาทิฐิ ๑๐”ก่อน	๒๖๐
๑๘๗)	สติ มีถึง ๓ แบบ “บุญชน”ไม่มีทางได้“บุญ”	๒๖๒
๑๘๘)	“สติ”แบบที่ได้“กุศล” แต่ไม่ได้“บุญ”	๒๖๓
๑๘๙)	“สติ”แบบที่ได้ทั้ง“บุญ” ได้ทั้ง“กุศล”	๒๖๔
๑๙๐)	สติที่เป็น“สัมมาสติ”เป็นโลกุตระนั้น เป็นไหน?	๒๖๖
๑๙๑)	“วิสังขาร”อย่างไร“บุญ”? อย่างไร“กุศล”..?	๒๖๗
๑๙๒)	คำว่า“ส่วนบุญ”นี้แหละที่แบ่งให้ใครไม่ได้	๒๗๐
๑๙๓)	ประหลาด! คนไม่มีบุญไม่มีกรรม แต่เป็นอมตะ	๒๗๒
๑๙๔)	คำว่า“บุญธรรม”นั้นไม่มี มีแต่“กุศลธรรม”	๒๗๔
๑๙๕)	สรุปคำว่า บุญ-บาป, ธรรม-อธรรม, กุศล-อกุศล	๒๗๖
๑๙๖)	ผู้มี“วิชา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“สังขาร”ทั้งปวง	๒๗๗
๑๙๗)	ผู้มี“วิชา”ใน“สังขาร”จริง จะทำ“อภิสังขาร”ได้	๒๘๐
๑๙๘)	“อภิสังขาร”ตามโอวาทปาฏิโมกข์ของพระศาสดา	๒๘๒
๑๙๙)	คำว่า“บาป”และ“กุศล”ที่ใช้ในโอวาทปาฏิโมกข์	๒๘๓
๒๐๐)	ผู้ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สังขาร”ก็ทำด้วย“อวิชา”	๒๘๔
๒๐๑)	ผู้“วิชา”ใน“ส่วนบุญ”จะไม่งการแบ่งส่วนบุญ	๒๘๕
๒๐๒)	“บุญ”ที่ดี “อภิสังขาร”ที่ดี ตามแบบที่อาตมารู้	๒๘๗
๒๐๓)	นัยยะของ“บุญ”ของ“อภิสังขาร”ที่อาตมาเห็นรู้	๒๘๘

๒๐๔) “บุญ”เป็นทั้งโลกุตระ เป็นทั้งปรมัตถธรรม	๒๙๐
๒๐๕) บุญเป็น“อาวุธ”ตัดกิเลส มิใช่“วิมาน”หลอกคน	๒๙๒
๒๐๖) “บุญ”เป็นเครื่องมือ(อาวุธ)ในการทำงานเท่านั้น	๒๙๖
๒๐๗) “สินบุญ” คือ ยกเลิก“บุญ” ไม่ต้อง“ทำบุญ”	๒๙๗
๒๐๘) ผู้มีจลาทิภูฏินใน“บุญ”จึง“คะนองบาป”หยาบช้า	๓๐๐
๒๐๙) “นิพพาน”ที่สัมมาทิฏฐินั้น ไม่มี“อายตนะ”	๓๐๑
๒๑๐) ผู้“ไม่เกิดอีกแล้ว”คือไม่เกิดเป็น“สัตว์”ของโลก	๓๐๒
๒๑๑) “บาป”ที่พึงหยุด “บุญ”ที่ผู้สัมมาทิฏฐิพึงทำ	๓๐๕
๒๑๒) “บาป”ที่ไม่คะนอง แต่“บุญ”ยังไม่ได้ทำ	๓๐๗
๒๑๓) ไม่คะนอง“บาป”แล้ว “บุญ”ก็ทำได้บรรลุผล	๓๐๗
๒๑๔) ใคร“ค้าบุญ”ยิ่งเก่ง ก็ยิ่งได้“บาป”หนักร้าย	๓๐๙
๒๑๕) คนเก่งยิ่ง“ค้าบุญ” ยิ่งทำลายศาสนาพุทธ	๓๑๐
๒๑๖) อย่าเล่นกับ“บาป” “บุญ”ที่สัมมาทิฏฐิก็มีจริง	๓๑๑
๒๑๗) “ค้าบุญคือบาป”ที่น่าสงสารเพราะความไม่รู้	๓๑๒
๒๑๘) “ทุกข์จริง”(อริยสัจ) “สุขแท้จ”(สุขัลลิกะ) ยังไง?	๓๑๔
๒๑๙) สัมผัสสุดท้ายของหนังสือเล่มนี้ พิสูจน์คน	๓๑๖

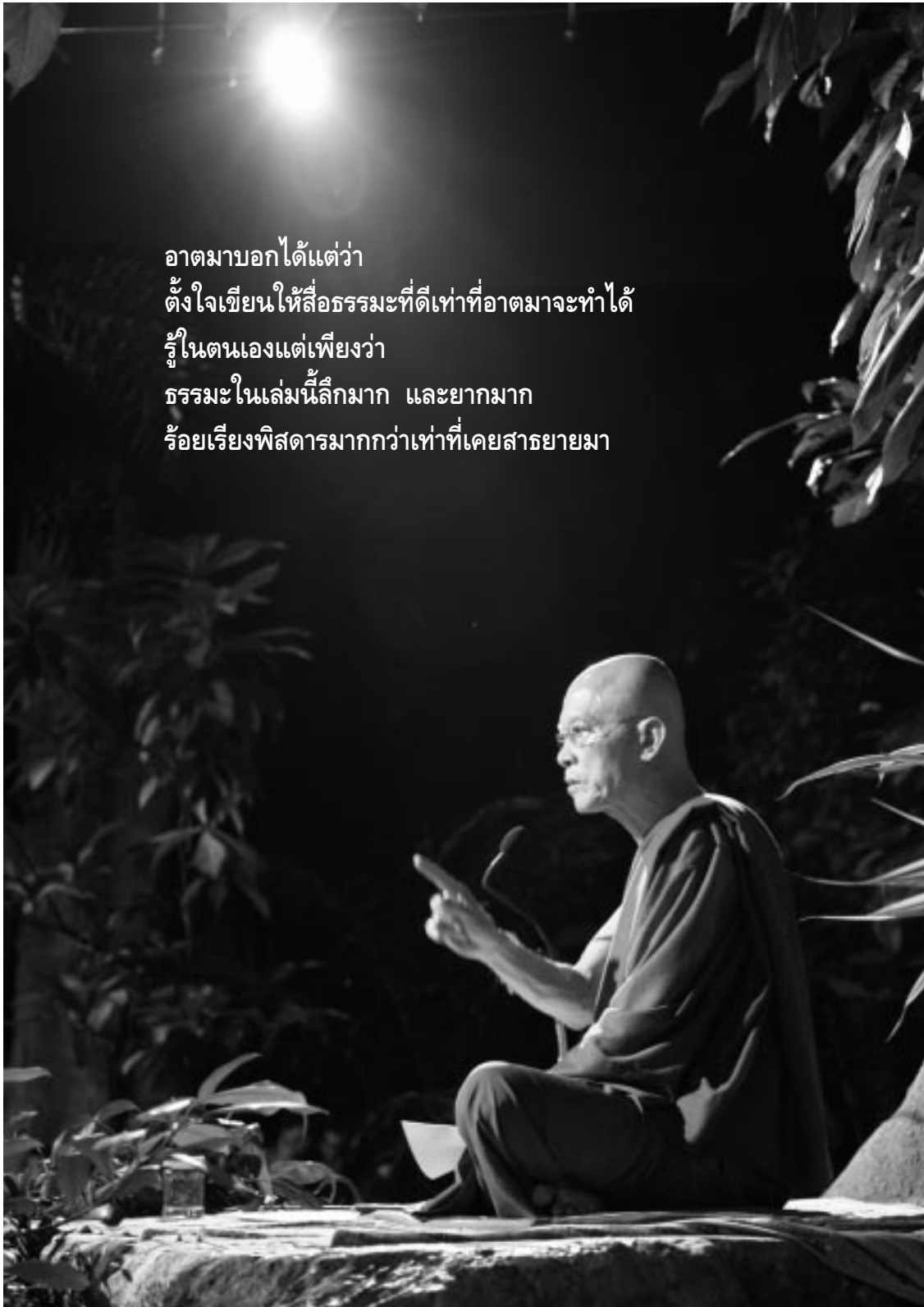

การ “ดั้น” หาเงินของพระ
ไม่ใช่ทางรอดของศาสนาพุทธเลย
พระ “หยุด” เกี่ยวข้องเรื่องหาเงินให้ได้
”หยุด” ใช้เงินให้ได้ต่างหาก
คือ ทางรอดของศาสนาพุทธ
การ “ดั้น” หาเงินของพระ
คือ ความลุ่มจมของพุทธศาสนา
พระ “หยุด” เกี่ยวข้องเรื่องหาเงินให้ได้
”หยุด” ใช้เงินให้ได้ต่างหาก
คือ การจรรโลงพุทธศาสนา

● อโศก

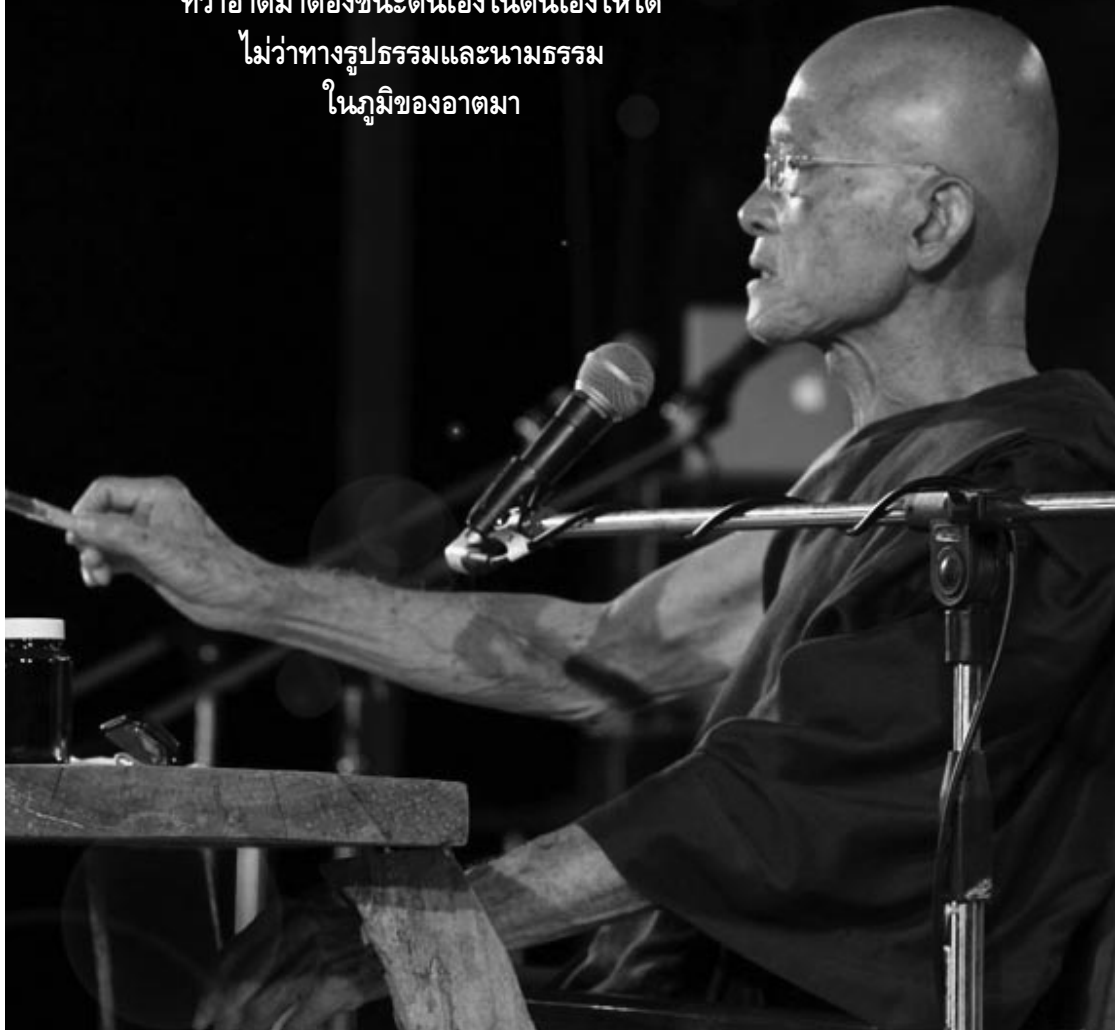
อาตมาบอกได้แต่ว่า
ตั้งใจเขียนให้สื่อธรรมะที่ดีเท่าที่อาตมาจะทำได้
รู้ในตนเองแต่เพียงว่า
ธรรมะในเล่มนี้ลึกมาก และยากมาก
ร้อยเรียงพิสดารมากกว่าเท่าที่เคยสาธยายมา

จัดอภิเสกรำลึก ๙ วันครั้งแรก
ฉลอง ๘๐ ปีไม่ตีแก้ว
พ่อครูอายุถึง ๘๐ ปีพอดี

เกิดมาชาตินี้ เป็นผู้แพ้มาตลอด
แม้ทุกวันนี้ก็ยอมแพ้ ยังแพ้อยู่ได้เสมอ
ไม่คิดจะชนะใคร ๆ หรอก
ทว่าอาตมาต้องชนะตนเองในตนเองให้ได้
ไม่ว่าทางรูปธรรมและนามธรรม
ในภูมิของอาตมา

บทที่ ๑

๒ คุงบงบฏ ๓

๑) เกริ่นถึงวันที่แก่แต่ไม่แก่

วันนี้วันที่ ๔ มิ.ย. ๒๕๕๗ ตอนนี่เราเริ่มต้นงานฉลองถือว่าฉลองใหญ่ เป็นการฉลองที่ควบกับ“งานอโศกรำลึก”ครั้งที่ ๓๓ แล้วอาตมาก็เลยผนวกหลังจากไปเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าช่วยทำงานเพื่อประเทศชาติกันมา เจออะไรมาหนักหนา ถ้าให้ส่ายเอะไปร่วมชุมนุมประท้วงรัฐบาลกัน นอนกับดินกินกลางถนนกันมานานถึง ๙ เดือนกว่า หรือ ๒๘๙ วัน) ก็เลยให้พวกเราทำสันตนาการ พักผ่อนกัน ให้มีอะไรสัมผัสพันธ์สังคมเป็นสันตนาการที่อบอุ่นผ่อนคลาย ก็เลยผนวก“งานอโศกรำลึก”อันเคยจัดกัน ๕ วันเท่านั้น คราวครั้งที่ ๓๓ นี้ ปี ๒๕๕๗ ก็เลยตีตัวเป็นงานฉลองใหญ่ไปด้วยเหตุปัจจัยจะนี่แล

วันที่ ๔ ที่จริงครบ ๘๐ ปีเต็มของอาตมา เพราะ
อาตมาเกิดวันที่ ๕ พอถึงวันที่ ๔ ก็ชนรอบครบ ๘๐ ปีเต็ม
ถ้าพรุ่งนี้วันที่ ๕ เป็นวันเกิดก็เริ่มวันที่ ๑ ของอายุ ๘๑ แล้ว
ก็เลยผนวกงานวันที่ ๔ และ ๕ มาในงานนี้ด้วย จาก ๗ วัน
ก็เลยมาเป็น ๙ วันเต็มเหนียวเลย

ทั้งๆที่อาตมาไม่เคยจัดงานวันเกิดกับเขามาเลยในชีวิต
แม่มาบวชแล้วก็ไม่ยอมให้พวกเราจัดมาตลอด แต่ครั้งนั้นมัน
ก็ ๘๐ ปีเข้าไปแล้ว ก็บุโลบลุผลผสมผสานให้มันเป็นเหตุเพิ่มไป

เดิมเราจะเริ่มตั้งงานเวลา ๙.๐๐ น. แต่มันเริ่มช้า
ไป เริ่มเอา ๙.๐๗ น. ในครั้งที่ ๓๓ (๓ คุณ ๓ ก็คือ ๙) วันนี้
อาตมาก็ตั้งใจจะพยายามจะบอกกล่าวถึงความตั้งใจของตน
ทำไมถึงมีเจตนาที่จะยืนยาวชีวิตนั้นหนึ่ง แล้วทำไมถึงจะ
๘๐ ปีไม่มีแก่? ก็เลยฉลองชะเลย ฉลอง ๘๐ ปีวิชิตชัย

แก่แต่ไม่แก่

๒) เริ่มด้วย“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”(ปฏิสนธิสังกะ)

วิชิตชัย แปลว่า การชนะของผู้ชนะ หมายความว่าความซัดๆก็
คือ ผู้ชนะผู้หนึ่งได้การชนะนั้นเป็นของตนเอง

อาตมาเกิดมาชีวิตในชาตินี้ ปางนี้เป็นผู้แพ้มาตลอด
ใครๆก็รู้จักเห็นอยู่ แม้ทุกวันนี้ก็ยอมแพ้ ยังแพ้อยู่ได้เสมอ ไม่
คิดจะชนะใครๆหรอก ทว่าอาตมาต้องชนะตนเองในตนเองให้ได้
ไม่ว่าทางรูปธรรมและนามธรรมในภูมิของอาตมา

นั่นคือ ผู้อื่นไม่รู้กับอาตมาหรือกว่า อาตมาชนะหรือแพ้

ซึ่งแน่นอนอาตมาก็ต้องทำความสำเร็จนั้นๆให้ได้ ถ้า
ทำได้จริงอาตมาก็เป็น“ชนะ”สำหรับตนเอง ถ้าทำไม่ได้ก็“แพ้”
ก็เก็บผล“ชนะ”ได้มาตามลำดับ อาตมารู้ความชนะนั้น
แม้จะมี“แพ้”บ้างก็ยังมีจิตใจมั่นคงอยู่ ยังไม่เคยท้อเลย
อย่างนี้ก็เป็น“ความชนะ”นัยหนึ่งของอาตมา เป็นต้น
“ความชนะ-ความแพ้”ในสภาพที่กำลังกล่าวนี้ เป็น
“ความชนะ-ความแพ้”ที่มีสภาพหมุนรอบเชิงซ้อนอันลึกล้ำ
ผู้สามารถรู้เห็น“รูป”แท้จริง รู้“นาม”แท้จริง หรือสามารถรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“สมมุติสัจจะ” กับ“ปรมาตถสัจจะ”อย่างถูก
สัจธรรม ก็จะสามารถรู้ถึง“ธรรมะ”นัยดังกล่าวนี้
ซึ่งไม่ใช่“ตรรกะ” ไม่ใช่เรื่องแค่เหตุผล ไม่ใช่แค่ปรัชญา
แต่นี้แหละเรื่องของ“ธรรมะ”ที่เป็น“ปรมาตถ”แท้จริง อันเป็น
“ความจริง”ขั้นสูง หรือเป็น“ประโยชน์”ยิ่งใหญ่ของชีวิต ที่
สามารถหยั่งรู้ลงไปถึงความจริง-ประโยชน์ที่ลึกซึ้งนั้นๆได้จริง

๓) ขอบ้างอิง“ความจริง”ที่เป็นปรากฏการณ์จริง

เช่น ที่ใครๆเห็นว่าอาตมา“แพ้”เมื่อถูกตัดสินจากศาลให้
เป็นผู้แพ้คดี ต้องได้รับทัณฑ์คือ จะต้องติดคุก ๖ เดือน แต่
รอลงอาญา ๒ ปีนั้น สามัญกว้างๆก็ถือว่าอาตมา“แพ้” แต่ใน
สัจจะลึกๆ อาตมาไม่ได้แพ้ เพราะอาตมาไม่ได้“ผิด”ไปจาก
สัจจะที่อาตมารู้ความจริงนั้นอย่างถ่องแท้

ว่า อาตมายังยืนหยัดอยู่กับความจริงไม่เสื่อมคลาย
ยิ่งกว่านั้นความจริงนั้นเจริญก้าวหน้าด้วยซ้ำไป แม้

ใครจะไม่รู้ไม่เห็น แต่อาตมารู้ความจริงนั้นว่า คืออะไร ซึ่งความจริงนั้นมี“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”นั่นเอง

เขาฟ้องอาตมาว่า ให้อาตมาลี้ก ให้ลาลิกขากายใน ๗ วัน แล้วอาตมายืนยันว่าอาตมาไม่ยอมลี้กหรือก ยังไงๆ อาตมาก็ไม่ยอมลี้ก อาตมาจะเป็นพระหรือเป็นภิกษุของพระพุทธเจ้าอยู่ต่อไปอย่างมั่นใจอย่างนี้แหละ

อาตมาจึงแพ้คดี เพราะเขาลี้กให้อาตมาลี้ก เมื่ออาตมาไม่ลี้ก ก็จึงขัดคำสั่งของผู้ที่เขาลี้กให้อาตมาลี้ก

๔) สัจจะนี้ เพื่อการศึกษา

ขอภัยอย่างมากเลย ที่จะพูดเรื่องนี้ ไม่ใช่ต้องการแก้ตัวอะไรเลย ด้วยความสัตย์จริง แต่เพื่อการศึกษา เพื่อความรู้และความจริงแห่งสังขธรรม ซึ่งก็ผ่านไปเป็นหลายสิบปีแล้ว มันควรเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่มนุษยชาติ เรื่องนี้เป็นความจริงเกิดจริง ที่ไม่ควรจะเกิดขึ้นในสังคม จึงควรรู้ควรศึกษา เรื่องเช่นนี้จะได้ไม่เกิดขึ้นอีก

เรื่องมีอยู่ว่า

ตามธรรมวินัยอาตมาไม่มีความผิดถึงขั้นที่ใครจะมาลี้กได้ ใครก็ไม่สามารถลี้กอาตมาลี้กได้ เพราะอาตมาไม่ได้ผิดธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า และเขาก็ไม่ได้ฟ้องศาลว่าอาตมาผิดธรรมวินัย เขาฟ้องในแง่กฎหมาย อำนาจที่ลี้กอาตมานั้น เป็นอำนาจที่บัญญัติขึ้นใหม่ เป็นการบัญญัติเอง บัญญัติขึ้นมาใช้ในการปกครองสงฆ์ในยุคนี้ อาตมาก็เข้าใจ

ประเด็นที่มีความจำเป็นข้อนี้ ที่ต้องมีกฎหมายเข้ามาช่วย
การปกครอง แต่มันก็ไม่น่าจะนำมาใช้กับอาตมา เพราะ
อาตมาไม่อยู่ใน“ฐานะ”ผู้ผิดเลยตามสัจจะ ตามความจริง
เมื่อฝืนความจริง เอามาใช้ มันจึงต้องละเมิดธรรม
วินัยมากมายหลายข้อดังที่ได้เกิดขึ้นในกรณีอาตมานี้เป็นตัวอย่าง

๕) ธรรมะพระพุทธเจ้าเป็นสัจจะ ถ้าผิดสัจจะมันกินลึก

ประเด็นแรก เมื่อละเมิดธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า ก็
เป็นการผิดพลาดไปขั้นที่หนึ่ง อาตมาแพ้ในข้อบัญญัติใหม่
แต่ไม่ได้แพ้ในทางธรรมวินัย เพราะอาตมาไม่ได้ผิดธรรม
วินัยของพระพุทธเจ้า ถึงขั้นจะมาสั่งอาตมาสึก เมื่อละเมิด
คำสอนพระพุทธเจ้า มันก็เลยยิ่งถล่ม ต้องผิดบานปลาย
ออกไปใหญ่ไม่รู้กี่ประเด็นต่อกี่ประเด็น นี่แหละคือความ
จริงแห่งสัจจะ

ส่วนการบัญญัติใหม่นั้นจะผิดหรือไม่ ตรวจสอบตรากันเอง

๖) เรื่อง“นานาสังวาส”ที่ไม่สาธารณะทั่วไปของปฤชชน

ประเด็นต่อมา นี่เป็นเรื่องสำคัญเลย เพราะคนทั่วไป
ไม่รู้เรื่องนานาสังวาส แม้จะเป็นพระเป็นเจ้าก็ยังไม่ค่อยรู้
เรื่องนานาสังวาสกันหรอก อาตมาได้ประกาศแยกตนเองเป็น
“นานาสังวาส”(เป็นสงฆ์คนละคณะที่ต่างปกครองตนเอง)เรียบร้อยแล้ว
ทางคณะสงฆ์ไทยก็รู้กันแล้ว เพราะอาตมาประกาศ
นานาสังวาสอย่างเป็นทางการถูกต้องต่อหน้าสงฆ์ ๑๘๐ รูป

ณ วัดหนองกระทุ่ม และคณะสงฆ์ก็รับรองการเป็นนา
นาสังฆวาสแล้ว มีหลักฐานชัดเจน แม้แต่เป็นลายลักษณ์อักษร
ต่างๆยืนยันได้ มีหลายหลักฐาน ซึ่งได้เป็น“นาสังฆวาส”กันแล้ว
ก็เรียบร้อมมาตั้งนานหลายปี ไม่น่าจะมีเรื่องนี้ขึ้นได้

ประกาศนาสังฆวาสตั้งแต่ ๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘
เถรสมาคมมาเอาเรื่องอาตมา พ.ศ. ๒๕๓๒ ยอมรับความจริง
นี้มาตั้งหลายปีติดต่อกัน

แต่อยู่มาวันร้ายคืนร้ายคณะสงฆ์ไทยก็ละเมิดธรรม
วินัยเสียเอง กลับฝ่าฝืนมาอธิกรณ์อาตมา ซึ่งตามธรรมวินัยทำ
ไม่ได้ ไม่มีสิทธิ์มาอธิกรณ์(ฟ้องร้อง)อาตมา ดังนั้นการอธิกรณ์
อาตมา ก็ผิดแล้ว โหมฆะตั้งแต่ต้นแล้ว ประเด็นนี้ก็ไม่น่าทำ

ซึ่งอาศัยว่าผู้คนที่ทั้งหลายทั่วไปสามัญไม่รู้ธรรมวินัย
ข้อนี้กัน ว่า ฟ้องร้องอาตมาไม่ได้ จึงฉวยโอกาสละเมิด
ธรรมวินัยด้วยความที่คนไม่ค่อยรู้อะไรเอง จึงกล้าขบถความจริง
ทำกับอาตมาผิดธรรมวินัยข้อนี้ ประชาชนก็เชื่อเถรสมาคม
เพราะเป็นคณะสงฆ์ใหญ่ ซึ่งเป็นธรรมดาที่คนต้องเชื่อถือ
เพราะเป็นกระแสหลักของสังคมประเทศมีผู้รู้มีปราชญ์มากมาย
เรานั้นพระเล็กพระน้อยจริงๆ แถมประกาศยืนยันความจริง
ที่ทวนกระแสความรู้ของกระแสหลักอีกด้วย

ขอภัยที่พุดนี้ความจริงอย่างนั้นแท้ๆ ที่อาตมาพุดนี้
เจตนาบริสุทธิ์เพื่อไว้ให้ศึกษาธรรมะพระพุทธเจ้ากันจริงๆ
เพื่อจะได้ไม่ผิด ถ้าผิดมันบาป มันเสียหายลัทธิจะนั่นแหละสำคัญ
จะได้ระมัดระวังให้ละเอียดกัน

๗) **อาตมาแท้แต่ไม่ได้แท้เลย สัจจะเป็นจริงเช่นนั้น**

การตัดลีนคติความทางธรรมวินัย ก็ไม่เรียกอาตมาเข้า ให้การ เล่นพิจารณาคติกันเองลับหลังจำเลย ซึ่งผิดธรรมวินัย ในข้อสัมมุขาวินัย ข้อนี้ก็โหมชะ แต่อาตมาก็ถูกประณาม

แม้การปกาสนียกรรมที่คณะสงฆ์ไทยทำก็ดี ทำกับ อาตมานั้นโหมชะทั้งนั้น ไม่เป็นอันทำ แต่ผู้รู้ความจริงนี้มีน้อย อาตมาก็ต้องรับวิบากไป ผู้ทำนั้นต่างหากที่ละเมิดธรรมวินัย

ยังมีประเด็นอื่นๆอีก สำหรับข้อผิดพลาดที่ไม่น่าทำ หากอยากรู้ละเอียดเพื่อการศึกษากว่านี้ก็ค้นคว้าเพิ่มเติม กันได้ จากธรรมวินัย จากหลักฐาน และความเป็นจริงที่มีอยู่ ที่เกิดขึ้น หรือจะอ่านจากหนังสือ “ประณีประนอมกันด้วย นานาสังวาส, นานาสังวาส, วิปริตธรรมวินัยใครกันแน่?, โภธิรักษ์วิปริต, วิชาชชาวอโคก, โภธิรักษ์กับศาสนาปัญหา ผีบุญ ฯลฯ” ก็จะได้รู้อะไรเพิ่มขึ้น

อาตมาเคารพเทิดทูนพุทธธรรมจริงๆ อาตมามั่นใจที่ได้ ความสุขสงบใจอย่างเป็นโลกุตระจริงแท้จากพระธรรมคำสั่ง สอนของพระพุทธเจ้า อาตมาเคารพบูชาพระธรรมวินัยสุดหัวใจ เพราะเป็นสัจจะที่อาตมาพิสูจน์ได้ ตามสวากขาตธรรม

ส่วน..ใครจะไม่เคารพ ยังจะตั้งต้นดีกับสัจจะก็แล้วแต่ เมื่ออาตมาไม่ผิดตามสัจจะ อาตมาก็หมดปัญหา

เพราะฉะนั้น อาตมาจึงยังเป็นภิกษุ หรือเป็นสมณะของ พระพุทธเจ้าอยู่อย่างสมบูรณ์ แต่ผู้ไม่ประสีประสาก็เชื่อตาม “ความไม่จริง” ของผู้ได้เปรียบที่ชอบสร้างนิยายชนิดนี้ขึ้นให้

แก่สังคัมกันอยู่เสมอ มีผู้แพ้คือประชาชนผู้ถูกละเมิดสิทธิ์
เต็มสังคัม ผู้ชนะคือคนที่ได้เปรียบและมากด้วยอำนาจ
มีนิยายชนิดนี้ครองสังคัมโลกก็อยู่ในทุกซอกของสังคัม
ความผิดแท้ในกรณีนี้อยู่ที่จุดใดก็ตรงกันเอาเองเถิด
อาตมาจึงแพ้ แต่ไม่แพ้ ด้วยประการฉะนี้
นี่คือ “สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”(ปฏิสนธิสังคัม)แบบหนึ่ง
คือ แพ้แต่ไม่แพ้ อันมีนัยสำคัญที่จริงยิ่งกว่า

๘) สัจจะของ“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”นี้เป็นวิสามัญ

ยังมีนัยที่ลึกซึ้งเข้าไปเป็นชั้นปรมาตธรรมอีก เช่น
เมื่อตัดสินแล้ว ก็เสร็จคดีไป เสร็จคดีอาตมาก็รู้ว่า
อาตมาชนะด้วยความจริง ถ้าอาตมาจะดีใจ ก็ควรดีใจได้เลย
เพราะอาตมาได้รับชัยชนะ ในการตัดสินของศาล อาตมาได้
รับการตัดสินว่า “อาตมาผิดจริง ที่ไม่ลืง” ก็“ถูก”แล้วใช่ไหม!
จึงให้ลงทัณฑ์อาตมาดังกล่าวมานั้น อาตมาก็รับทัณฑ์
ปฏิบัติตามด้วยดีทุกประการไม่ได้ซัดขึ้นเลย จนจบเรื่องแล้ว
“ความผิด”ก็จบไปแล้ว เหลือแต่“ความถูกต้อง”ยังคง
อยู่ยืนยันความถูกต้องต่อไป นี่เป็น“สัจจะ”ที่เป็น“สัจจะ”
ก็ตรงกับที่อาตมายืนยันว่าอาตมา“ไม่ยอมลืง” อาตมา
จึงยังคงเป็นพระเป็นภิกษุอยู่ตามเดิม トラบปัจจุบันนี้
การไม่ลืง การยังคงเป็นพระเป็นสมณะอยู่นี้ ตามคำ
ตัดสินของศาล ว่า“อาตมาไม่ได้ลืง” ก็ใช่แล้ว ถูกต้องที่สุด
ศาลก็ยืนยัน อาตมาก็ยืนยัน ตรงกันทั้ง“๒ สัจจะ”

อาตมาจึงยังคงเป็นพระเป็นภิกษุอยู่ทั้ง ๒ สัจจะ คือกาล
 ก็ได้ตัดสินลงทัณฑ์ในส่วนที่ผิด เพราะ“ยังไม่สึกจากความ
 เป็นพระเป็นภิกษุ” นั่นก็เป็น“สมมุติสัจจะ”ที่กำหนดยึดถือกันขึ้น
 ให้แก่โลก ก็ตามที่โลกเขาเป็น อย่างนี้เป็น“สัจจะ”อย่างหนึ่ง
 สัจจะนั้นคือจริง จริงที่“แพ้”เพราะสั่งให้สึกแล้วไม่สึก
 และจริงย้าอีกที่อาตมายัง“เป็นพระเป็นภิกษุ”อยู่ดังเดิม
 “สมมุติสัจจะ”อาตมาแพ้ นั่นก็เป็นเรื่อง“ชนะ”ของสมมุติ
 แต่“ปรมัตถสัจจะ”อาตมาชนะ นี่ก็เรื่อง“ชนะ”ของปรมัตถ์
 นั่นคือ สมมุติเขาก็“ชนะ” ปรมัตถ์อาตมาก็“ชนะ”
 เป็น“วิสามัญ” ที่โลกเขาเรียกกันว่า “วิน-วิน”
 แต่แท้จริงเรารู้จริงว่าอะไร“แพ้” อะไร“ชนะ” ตามที่ได้
 สภาขยาย“ความจริง”นั้นมานั้นแล
 ที่เรียกว่า“วิสามัญ” ก็คือ มันไม่ใช่ภาวะมิตติเดียว
 ระนาบเดียวที่มันมีภาวะที่หมุนรอบเชิงซ้อนที่ซับซ้อนอยู่จริง
 ใครเข้าใจดี ก็รู้ก็เห็นได้กระจ่าง ไม่มั่ง ไม่ลับสน

๙) สัจจะของ“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”ที่เป็นปรมัตถ์

ในโลกของปุถุชน สามัญเขามี“อตตตา”ต้องเอา“ชนะ”
 เมื่อได้“ชนะ” ก็ดีใจ ถึงขั้นดีใจมาก ถึงขั้นช็อคตายก็มี
 เขาจะเอาชนะ เราก็ยอมให้เขาชนะ คือ การฝึกฝนลด
 อตตตา ถึงขั้นไม่มีอตตตาสำหรับคนผู้“หมดอตตตาจริง”ในตน
 ฉะนั้นคือ ปรมัตถสัจจะ ที่เป็นอยู่จริง มีจริงในมนุษย์
 อาตมาก็รับทัณฑ์นั้นไปตาม“สมมุติสัจจะ” ส่วน“ใจ”จะ

ยินดีกับการได้รับทัณฑ์ที่ไม่ดี ต้องวางเฉยไป นั่นก็เป็นเรื่อง
ของ“ปรมัตถสังขะ”ที่อาตมาพึงมี อาตมาก็ต้องรู้“สังขะ”ให้
ชัดเจนทั้ง ๒ สังขะว่า ผิดอะไร ถูกอะไร โดยเฉพาะ“ปรมัตถ์”
อย่างนี้ก็เป็น“สังขะ”อย่างยิ่ง อีกอย่างหนึ่ง
อาตมาจึงยืนยันความเป็นพระเป็นภิกษุของอาตมา ซึ่ง
ชนะสำเร็จในทางธรรมวินัยแท้ๆ เพราะจริงๆนั้นอาตมาได้มี
การตกลงกันกับทั้งพระกรรมการสงฆ์และทั้งกรรมการศาสนา
ด้วย ได้ทำกันก่อนจะมีการฟ้องร้องเป็นคดีโลกเรียบร้อย
โดยให้คณะสงฆ์อโศกเป็น“สมณะ”ในพุทธศาสนาต่อไป
เปลี่ยนชุดการนุ่งห่ม ซึ่งเราก็ได้ทำแล้วทั้งสิ้นถึงขั้นนั้นทีเดียว
แถมอีกทั้งทางศาลก็ว่า อาตมาไม่สึก ก็ตรงกันทุกอย่าง
ซึ่งเป็น“ความชนะ”ของอาตมาสัมบูรณ์ ด้วยสังขะอย่างนี้
ควรดีใจได้ อาตมาก็ควรดีใจตามปกติคนในโลก
เพราะศาลตัดสินตรงตามที่อาตมายืนยัน ที่อาตมา
ไม่ผิดทางธรรมวินัย ตามการยืนยันว่าไม่สึก ศาลก็เห็นว่า
ไม่สึกจริง จึงตัดสินผิดตามคำฟ้อง แต่เนื้อแท้ที่ถูกของ
สังขะ อาตมาก็ยังคงความเป็นพระเป็นภิกษุอยู่จริง นั่นไง!
ก็เป็นสามัญ ที่ควรดีใจ สำหรับผู้ที่ได้“ชัยชนะ”
ซึ่งผู้ได้รับชัยชนะ ก็ดีใจเป็นธรรมดาสามัญของโลกก็
ก็ไม่ผิดตามสามัญแต่อย่างใด สำหรับอาตมาก็จริงใจตามภูมิ
และความพิเศษที่เป็นเรื่องวิเศษของ“วิสามัญ”ก็เป็น
ไปตามภูมิแห่งผู้มีสังขะชั้นปรมัตถสังขะ “สภาพหมุนรอบ
เชิงซ้อน”ที่สูงขึ้นไปอีกของผู้ใด มีแค่นี้ ก็ทำได้แค่นั้นแน่ๆ

๑๐) สัจจะ“ความแพ้อหิริชณะ”ที่มีเชิงซ้อน เป็นโลกุตระ

ที่เรากำลังศึกษากันนี้ และกำลังจะพูดกันอธิบายกันนี้ เป็นเรื่องของโลกุตระ ที่ไม่ได้หมายเอาโลกียะ

ขอย้ำนะ ว่า ที่เรากำลังพูด กำลังศึกษากันอยู่ในที่นี้ เป็นการพยายามในเรื่อง“โลกุตระ” เน้น“โลกุตระธรรม”

เพราะโลกียะมันมีอยู่ทั่วไป ซึ่งผู้สหายอธิบายมุ่ง หมายนำพากันไปสู่คุณงามความดีตามเชิงโลกียะนั้นก็มีท่านผู้ รู้มากมายอธิบายสหายกันหลากล้นอยู่แล้ว ท่านอธิบาย ได้ดีกว่าอาตมา เก่งมากกว่าอาตมาเสียด้วยซ้ำในเชิงโลกียะ

อาตมาต้องจริงจังชาตินี้ปางนี้ทางการศึกษาเชิงโลกีย

อาตมาจึงขออธิบายเชิงโลกุตระ ที่ยังมีผู้อธิบายน้อย เท่าที่อาตมาจะมีภูมิอธิบายได้ ยืนยันกันนะ เราเน้นโลกุตระ

และพุทธศาสนาที่อาตมาสหายมาตลอดตั้งแต่หันมา ทำงานด้านพุทธธรรมนี้ ก็ล้วนมุ่งหมายความเป็นพุทธที่เป็น “อาริยะ” เป็น“โลกุตระ”เสมอ เป็นเรื่องหลัก

“อาริยะ”นะ ซึ่งมีนัยสำคัญต่างจากอารยะ และอริยะ

เพราะฉะนั้น ความเห็นของอาตมาและความรู้สึกจริง ของอาตมาจึงไม่ได้ดีใจเป็นสามัญ แต่วิสามัญเป็นโลกุตระ

ซึ่งมันลึกลงไปหา“ปรมัตถ์”ยิ่งกว่านั้น คือไม่ว่าศาลตัดสิน ว่าอาตมา“แพ้อหิริชณะ” แต่ในกรณีนี้อาตมา“ชนะ” ตามที่ได้สหาย มานั้นแล้ว ผู้ชนะย่อม“ดีใจ” แต่“โลกุตระ”ไม่เป็น อย่างนั้น ย่อมเหนือกว่าสามัญนั้น

จึงยังมีความเป็นปรมาตม์ที่ล้าลึกจริงยิ่งขึ้นอีกชั้น ก็คือ “ใจ”อาตมาไม่ได้มี“อาการดีใจหรือเสียใจ”แต่อย่างใดเลย และเป็นการไม่ดีใจไม่เสียใจที่เห็นด้วยปัญญาหยั่งรู้ใจจริงของตนแท้ ไม่ใช่ว่าการไม่ดีใจไม่เสียใจนี้เพราะกดข่มหรือเพราะจิตด้านกระด้าง หรือเพราะชินชา

หรือเพราะมันตกอยู่ในภาวะ“เคหสิตอุเบกขาเวทนา”ได้แก่ ภาวะที่ว่างเฉยหรือไม่ดีใจ-ไม่เสียใจ ไม่สุข-ไม่ทุกข์ (อทุกขมสุข) อันเป็น“อุเบกขา”แบบโลกีย์ทั้งหลาย บ้างก็เป็น“อุเบกขา”ที่ฝึกฝนได้ จนเก่ง บ้างก็เกิดได้ตามธรรมชาติ ขอยืนยันว่า ไม่ใช่“เคหสิตอุเบกขาเวทนา” หรือไม่ใช่“อุเบกขา”แบบโลกีย์ต่างๆนั้นแน่

๑๑) สัจจะที่เป็น“โลกุตระ”หรือ“โลกียะ” จึงต้องมีจริง

แต่เป็น“เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา”ที่ได้ปฏิบัติมาแท้ๆ อาตมา“อ่านใจ-เห็นใจตนเอง”อยู่ รู้อยู่ว่า เมื่อได้รับการตัดสินจากศาลตามเนื้อความแท้จริงที่เล่ามาคร่าๆนั้น “ใจ”อาตมา เป็นไหน? ขออภัยจริงๆที่เอาแต่ของตนเองมาพูด นี่คือ ปรากฎการณัจจริง ที่นำมาเล่านี้ ก็เป็นการเล่าอย่างปรมาตม์ อย่างโลกุตระ คือ ไม่ใช่เล่าอย่างอวดดี อยากโชว์ มีสาธุชยจิต อยากแบบโลกๆที่คิดกัน ที่เป็นกัน

แต่เป็นการเล่า เพื่ออธิบายธรรมะ เพื่อเป็นการศึกษาที่อาตมารู้อยู่ว่า คนเขาถือ ในการอวดตัวอวดตน โดยเฉพาะเอาเรื่องดีๆ เอาเรื่องวิเศษๆลึกลับๆของตนมาเล่า มาคุย

ผู้อื่นฟัง ก็จริง ไม่ควรอวด หรือน่าอาย น่ามีมารยาท
ซึ่งอาตมาก็ต้องขอกฎข้อห้ามอีกจริงๆ ที่ผู้ยังไม่เข้าใจ
ในเจตนาอันจริงใจแท้ๆของอาตมา หรือแม้จะเข้าใจแต่ทว่า
ไม่มีเชื่อ ว่าอาตมาจะไม่“อกุศลจิต”ดังที่คุยตัวเองนี้
อาตมาจะไม่รู้เขี้ยวหรือ ว่านี่เป็นการอวดอุตริมนุสสร
ธรรมเขี้ยวนะ!!! ทำเป็นเล่นได้หรือ???

ถ้ามันอาตมาโกหก หรือผิด อาตมาก็ปาราชิกแน่นอน
มันเป็นเรื่องของ“สัจจะ”แท้ๆ ใครกล้าเล่นกับสัจจะก็เอาเถิด
ไม่มีใครโกหกหรือโกหก“สัจจะ”ได้หรอก ในเอกภพนี้
คนที่ไม่รู้“สัจจะ”แท้เท่านั้น ที่บังอาจเล่นกับสัจจะ

๑๒) ปริมาณคือ อะไร? โดยเฉพาะคำว่า“บุญ”

“สัจจะ”มีอย่างไรอาตมาก็ต้องจริงจังกับ“สัจจะ”นั้นๆ
ที่อาตมากำลังเอาของตนเองมาพูดนี้ เป็นการขอเอา
เหตุการณ์จริง เอาปรากฏการณ์จริงมาศึกษา เป็นการเรียน
แบบ“ปรากฏการณ์วิทยา”(Phenomenology) ซึ่งอาตมาก็ไม่มี
ปรากฏการณ์จริงอย่างนี้ที่เป็น“ปรมาตมธรรม”ชั้นโลกุตระ
อย่างนี้จากใครที่ไหนดมายืนยันกันว่ามีของจริงสัมผัสได้
นี่เป็นเหตุการณ์จริงเป็นปรากฏการณ์จริง เอามายืนยัน
ไม่ใช่อวด ไม่ใช่อยากอวด

“ใจ”อาตมาไม่มีอาการ“ดีใจหรือเสียใจ” ความจริงที่มี
ก็คือ “ใจ”อาตมายังสงบมั่นคง เป็น“อุเบกขา” คือ เฉยๆ
กลางๆ อยู่อย่างมั่นคงเป็น“อเนกชา”จริง ปกติ ไม่ได้“ดีใจ

หรือเสียใจ”แต่อย่างใดเลย

“ใจ”ยังคงความเป็น“เนกขัมมลิตอุเบกขาเวทนา”อยู่ อย่างมั่นคงยั่งยืนเที่ยงแท้ ไม่แปรเปลี่ยน ไม่มีอะไรมา หักล้างได้ ไม่กลับกำเริบ เท่าที่“ตถตา”ของอาตมามีจริง ตั้งแต่วันโน้นจนถึงวันนี้

นี่คือ “ความชนะ”ตามโลกุตระธรรมของพระพุทธเจ้า ที่พิสูจน์ได้ เป็นสันทิฏฐิโก อกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปนยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ แท้จริง

ผู้สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงใน“อาการ”ของความเป็น“ใจ” ของตนถูกต้องจริง อ่าน“นามรูป”ของใจตนเองได้ และสามารถ“ทำใจในใจ”(มนสิกโรติ)ของตนถึงขั้น“ชำระกิเลส ในสันดานของตน”ได้ จึงจะเรียกว่า“บุญ”อย่างสัมมาทิฏฐิ ของศาสนาพุทธที่ถูกต้องชอบธรรม

กำลังยกขึ้นมาให้พิสูจน์กัน นี่คือ “บุญ”ที่เป็นปรมัตถ์ ยืนยันสวากขาตธรรมครบครันอยู่ไฉนๆ หลัดย

๑๓) “บุญ”เป็นปรมัตถ์ ถ้าศึกษาไม่ดี ทำบุญได้บาปแน่

ผู้ใดศึกษาเรียนรู้“การทำใจในใจ”ของตนอย่างถ่องแท้” (โยนิโสมนสิการ) และถึงขั้น“ทำใจในใจ”(มนสิกโรติ)ของตนมีผล

ผู้นั้นก็คือ ผู้“ทำบุญ”เป็น ทำได้ถูกต้อง(สัมมา) จึงจะทำ บุญ“ได้บุญ” ถ้าศึกษาไม่ดี “ทำบุญ”ได้บาปแน่

ถ้านับว่าเป็นขั้น“มรรค” ก็คือ ผู้นั้นมีญาณหยั่งเข้าไป สัมผัส“ใจในใจ”ของตนได้แล้ว และรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง“ใจในใจ”

ของตนจริงแล้ว นี่แหละคือ“มรรคญาณ” แต่ยังไม่“ผล”

แม้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ใจในใจ”ของตนจริงๆเท่านั้น แต่ยังไม่ชำระหรือกำจัดกิเลสของตนลงยังไม่ได้ ก็ยังไม่“บุญ” ทว่าเริ่มนับว่า เริ่มเป็น“ปรมาตถธรรม”แล้ว

นั่นคือ เรามีปัญญา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ใจในใจ” ได้จริง สัมผัส “ใจในใจ” จริง ถึงขั้นดังว่านี่ คือ ปรมาตถ์ “โลกุตระ” ขั้นที่ ๑ ใน “โลกุตระธรรม ๙” ซึ่งได้แก่ มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ รวมเป็นโลกุตระ ๙ (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๔ ข้อ ๗๐๖)

หรือยังปฏิบัติเริ่ม “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ตั้งแต่ข้อแรก เรียนรู้ “กายในกาย” ก็สามารถอ่าน “ใจ” ในความเป็น “กาย” ออก อ่าน “ใจ” ในความเป็น “นามรูป” อย่างรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง

สามารถมี “จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-แสงสว่าง” ในความเป็น “กายสังขาร-วจีสังขาร-จิตสังขาร” ของ “วิญญาณ” ได้

แล้วก็ “ชำระ” (บุหตฺ) กิเลสใน “กาย” หรือใน “นามรูป” นั้นๆ มี “ผล” ไปตามลำดับ ก็จะเป็น “โลกุตระ ๓๗” ที่เดียว (พตปฎ. เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐) เมื่อโลกุตระธรรมที่ปฏิบัติได้จากโพธิปักขิยธรรม ๓๗ เจริญมรรคเจริญผลไปตามลำดับ ก็สั่งสมเป็น “โลกุตระธรรม ๙” ไปตามลำดับ รวมเป็น “โลกุตระธรรม ๙๖”

๑๔) ยุคนี้โลกุตระสิ้นไปจากศาสนาพุทธแล้วจริงหรือ?

สำหรับความเป็น “โลกุตระ” ในศาสนาพุทธ เป็นเรื่องที่จะต้องพูดกันในคราวนี้เป็นอย่างสำคัญ

เพราะหากศาสนาพุทธไม่มีความเป็น “โลกุตระ” เสียแล้ว

นั่นคือ ศาสนาพุทธเสื่อมสูญไปแล้ว ขอยืนยันคำพูดนี้
พุทธนั้นถ้าไม่เหลือธรรมะที่เป็น“โลกุตระ” ความเป็น
ศาสนาพุทธก็เป็นอันไม่ใช่“พุทธ”แล้ว
แม้จะเรียกชื่อศาสนานี้ว่า “พุทธ” ก็คงมีแค่ชื่อเท่านั้น
ที่เรียกกันอยู่ในทุกวันนี้ และกำลังนำพาให้โลกเข้าใจว่า“ศาสนา
พุทธเป็นเช่นที่ชาวพุทธทั้งหลายกำลังเป็นกำลังมีอยู่ที่นี่แหละ”
แต่“เนื้อแท้”ที่เป็น“พุทธแท้”ตามที่พระพุทธรูปเจ้าพาเป็น
นั้น ไม่ใช่ความเป็น“พุทธ”อย่างนั้นแล้ว ชาวพุทธทั้งหลาย
ได้พากันแสวง“บุญ”ออกนอกขอบเขตพุทธกันไป...ถ้าจะ
เรียกว่า หมดสิ้นแล้ว ก็น่าจะเป็นความจริง หรือไม่ผิดเลย
หรือใกล้ความจริงที่สุด หรือ“บุญ”ไม่ใช่“บุญ”แบบพุทธแล้ว
แน่นอนว่า ผู้ที่ไม่เข้าใจอย่างที่อาตมาเข้าใจ ก็ย่อมจะ
ต้องว่าอาตมา พูดไม่จริง หรือหาเรื่อง หรือใส่โคล้ หรือว่า
อาตมาพูดเข้าไปได้อย่างไร?..พูดหยิ่ง!!! จะบ้าเรอะ?!!!
ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดอะไร ที่อาตมาจะได้ข้อหา
ดังว่านี้ อาจจะมีข้อหาที่ร้ายแรงยิ่งกว่านี้อีก อาตมาก็เข้าใจ
อาตมาไม่แย้งไม่เถียง ใครจะมองอาตมาว่าโง่ ว่าบ้า
ว่าอาตมาบาป เชื่อว่าอาตมาผิด หรืออะไรก็เอาเถอะ อาตมา
เข้าใจ และเห็นใจจริงๆ
เพราะมันไม่ใช่แค่เรื่องของความรู้ หรือแค่ความเห็น
ความเข้าใจเท่านั้น แต่มันเป็นเรื่องจริงที่เกิดจริงเป็นจริง
และต้องศึกษาหาความจริงกัน

๑๕) มาศึกษาหาความจริงกันว่า พุทธเลื่อมจริงมั๊ย?

ทุกวันนี้ พุทธเลื่อมจริงมั๊ย???????

ไม่มีผู้ใดมีสิทธิ์ตัดสินให้แกโลก แก่สังคม แต่ทุกคนมีสิทธิ์ตัดสินเองด้วยความเชื่อมั่นของตนเอง และมีสิทธิ์ที่จะแสดงความคิดเห็นความเชื่อมั่นของตนอย่างจริงจัง

อาตมารับรองตัวเองได้ ว่า อาตมาไม่มีความหวังร้ายใดๆหรือไม่มีความปรารถนาร้ายใดๆต่อศาสนาพุทธแฝงอยู่แม้ในน้อยนิด มีแต่ความเทิดทูนบูชาพุทธศาสนาสุดเกล้าสุดเศียรสุดวิญญูณ แม้แต่ชีวิตทั้งร่างและวิญญูณอาตมาก็เอามามอบให้แก่ศาสนาพุทธแล้วเต็มหัวใจ ไม่เคยลดเลยนับตั้งแต่วันที่แรกที่อาตมามั่นใจในความเป็นพุทธศาสนา ตราบจนบัดนี้

เพียงแต่ว่า พุทธศาสนาที่มีในเลือดและวิญญูณของอาตมาอย่างมั่นใจนั้น มันเป็นเช่นที่อาตมาเป็นอาตมามีและนำออกมาแสดงให้ผู้อื่นรู้เห็นได้ เท่าที่สามารถนี้เท่านั้น

และอาตมาก็พอจะรู้ดีอยู่แล้ว ว่า พุทธศาสนาตามที่อาตมาเป็นอยู่มีอยู่ มันไม่เหมือนชาวพุทธในโลกยุคนี้เขาเป็นเขามีกัน แต่อาตมาก็เห็นความจริงใจของตนเองอย่างยิ่งว่า อาตมามั่นใจในพุทธธรรมว่า เป็นอย่างนี้ๆ โดยเฉพาะ“พุทธ” ต้องเป็น“โลกุตระ”ตามที่อาตมาเข้าใจและมั่นใจยิ่งนี้

อาตมาขออนุญาตพูดตามที่อาตมาพอรู้ พอมีภูมิ และจริงใจก็แล้วกัน เป็น“ความจริงใจ ตามภูมิของอาตมา”จริงๆ

ซึ่งอาตมาขอบอกด้วยความเป็นสิทธิส่วนตัว ที่จริงใจ

ปรารภนาดีต่อศาสนาพุทธอย่างเทิดทูนบูชาสุดเคียดเกล้าว่า
พุทธแท้ที่ปรากฏอยู่จริงในทุกวันนี้เสื่อมแล้วจริงๆ
ผู้อื่น ท่านอื่นๆ มีสิทธิ์แน่นอน ที่จะมีความเห็น
ความเชื่อต่างไปจากที่อาตมาเห็นและเชื่อมั่นอย่างสุดหัวใจนี้

๑๖) หากความจริงจากความไม่จริงที่ยังมีความจริงอยู่สักๆ

พุทธในปลายภัททกัปนี้ นี้ก็ใกล้ไฟประลัยกัลป์
ไหม้โลกแล้ว(หมายความว่า ความเสื่อมของโลกกำลังจะถึงขั้นเสื่อม
บรรลัยเป็นที่สุดของยุคกาล) พุทธศาสนาของพระสมณโคดมมีอายุ
ของศานาน้อย เพียง ๕,๐๐๐ ปี นี้ก็เลยกึ่งหนึ่งของอายุแล้ว
อาตมาจะไม่พูดถึงเรื่องที่วิจารณ์กันว่า จริงหรือไม่
จริงเรื่องอายุของศาสนาพุทธ แต่จะพูดถึงความมีความเป็นที่
ควรจะพูด

ศาสนาพุทธทุกวันนี้ ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
“โลกุตระ”กันแล้วจริงๆ ไม่ใช่ดูแคลนกันเล่นๆ

อันนี้เป็นความจริงตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน
พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗๒ “อาถิสสูตร” ว่าด้วยเรื่อง
ตะโพน“อานกะ”

ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสเปรียบเทียบตะโพน“อานกะ”ว่า
ชื่อ“อานกะ”นี้เป็นชื่อของตะโพนใบหนึ่งของกษัตริย์พระนาม
ว่า ทสารหะ ซึ่งนานไป มันก็แตก มันก็เสื่อมตามกาล คนก็
ซ่อมก็สร้างด้วยสิ่งใหม่ใส่แทน โครงเก่าของตะโพนก็หายไป
กลายเป็นตะโพนที่มีโครงใหม่ตามสิ่งใหม่ อันไม่ใช่ตะโพนที่

มีสิ่งเก่าอย่างเก่าแล้ว แต่คนก็ยังนับถือกันเชื่อมั่นว่านี่คือ
ตะโพน“อานกะ”เหมือนอย่างเก่า ยังคงเรียกชื่อว่า “อานกะ”
ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่เสื่อม ไม่ผิด ไม่เพี้ยน

แต่แท้จริง มันเป็นตะโพนที่ถูกเปลี่ยน ถูกแปลง มัน
ถูกแก้จากอันเก่าแล้ว มีโครงใหม่ มีรูปร่างตัวตนหรือเนื้อ
ตะโพนใหม่แล้ว แต่คนก็ยังหลงว่ามันคือ ตะโพน“อานกะ”
โครงเก่าเนื้อเก่า เรียกชื่อว่า“อานกะ”อย่างเก่า

ซึ่งวันนี้ศาสนาพุทธผ่านอายุกาลมานานถึง พ.ศ. ๒๕๕๗
พุทธอุบัติมาได้เกินกว่า ๒,๖๐๐ ปีแล้ว

ก็เป็นเช่นคำพยากรณ์นี้ของพระบรมศาสดา ศาสนา
“พุทธ”เมื่อผ่านกาลเวลามานานปานนี้ ก็ยังขานชื่อว่า“พุทธ”
ดังเดิม แต่ได้มีคนเอาสิ่งใหม่มาใส่พุทธ จนกลายเป็น
โครงใหม่เนื้อหาใหม่แล้ว จริงๆด้วย

ผู้มีความจริง ย่อมเห็นความจริงนั้นตามที่เป็นจริง
ไม่ใช่การหาเรื่อง ไม่ใช่การกล่าวเท็จ

สำหรับผู้บรรลุลุทธิธรรมจริง ย่อมจะเห็นความจริงอย่าง
แน่แท้ แม้ไม่ถึงขั้นผู้บรรลุลุทธิธรรม แค่ผู้มีปัญญาพอประมาณ
ก็สามารถเห็นได้รู้ได้ว่าจริง คำพยากรณ์ของพระพุทธเจ้าจริงแท้

๑๗) พระพุทธเจ้าตรัสไว้ก่อนแล้วถึงความเสื่อมวันนี้
เนื้อหาใน“อาถิสสูตร”ที่พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์มีดังนี้
พระผู้มีพระภาคได้ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เรื่องเคย
มีมาแล้ว ตะโพนชื่ออานกะของกษัตริย์ผู้มีพระนามว่า

ทสารหะ ได้มีแล้ว

เมื่อตะโพนแตก พวกทสารหะได้ตอกลิ้มอื่นลงไป สมัยต่อมาโครงเก่าของตะโพนชื่ออานกะก็หายไป ยังเหลือแต่โครงลิ้ม(โครงใหม่) แม้ฉันใด ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกภิกษุในอนาคตกาล เมื่อเขากล่าวพระสูตรที่ตถาคตกล่าวแล้ว อันลึกลับมีอรรถอันลึกลับ เป็นโลกุตระ ประกอบด้วยสุญญัตตธรรมอยู่ จักไม่ปรารถนาฟัง จักไม่เข้าไปตั้งจิตเพื่อรู้ และจักไม่สำคัญธรรมเหล่านั้น ว่าควรเล่าเรียน ควรศึกษา

แต่ว่า เมื่อเขากล่าวพระสูตรอันนักปราชญ์รจนาไว้ อันนักปราชญ์ร้อยกรองไว้ มีอักษรอันวิจิตร มีพยัญชนะอันวิจิตร เป็นของภายนอก เป็นสาวกภาสิต อยู่ จักปรารถนาฟังด้วยดี จักเงี้ยวโสตลงสดับ จักเข้าไปตั้งไว้ซึ่งจิตเพื่อรู้ และจักสำคัญธรรมเหล่านั้น ว่าควรเรียน ควรศึกษา

ดูกรภิกษุทั้งหลาย พระสูตรเหล่านั้น ที่ตถาคตกล่าวแล้ว อันลึกลับ มีอรรถอันลึกลับ เป็นโลกุตระ ประกอบด้วยสุญญัตตธรรม จักอันตรธาน ฉะนั้นเหมือนกัน

เพราะเหตุดังนี้ นั้น เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้ว่า เมื่อเขากล่าวพระสูตรที่ตถาคตกล่าวแล้ว อันลึกลับ มีอรรถอันลึกลับ เป็นโลกุตระ ประกอบด้วยสุญญัตตธรรมอยู่ พวกเราจงฟังด้วยดี จักเงี้ยวโสตลงสดับ จักเข้าไปตั้งไว้ซึ่งจิตเพื่อรู้ และจักสำคัญธรรมเหล่านั้นว่า ควรเรียน ควรศึกษา ดังนี้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้ ฯ

๑๘) วันนั้นคือคำพยากรณ์ วันนี้คือความจริงเกิดจริง

จาก“อาถีสสูตร”นั้นจะเห็นชัดยิ่งในวันนี้ว่า พระญาณอันวิเศษของพระศาสดา ได้ตรัสไว้มาก่อนแล้วนั้น ตั้งแต่พระองค์ยังทรงมีพระชนม์ชีพ กำลังสร้างพุทธศาสนาอยู่แท้ๆ แต่ก็ได้ตรัสพยากรณ์บอกความจริงนี้ล่วงหน้าไว้ ผ่านมาถึงวันนี้ก็เป็นเช่นคำพยากรณ์ ว่า พุทธเลื่อมอย่างชัดเจนยิ่งตรงตามพระญาณวิเศษจริงๆ

คำที่ตรัสใน“อาถีสสูตร” ถึงตะโพน“อานกะ”นั้น เท่ากับคำเปรียบว่า ตะโพนที่ชื่อว่า “อานกะ” ก็เหมือนดังศาสนาที่ชื่อว่า“พุทธ”ของพระองค์ ที่มี“โลกุตระ”เป็นเนื้อแท้แต่เดิม

เมื่อล่วงเลยมาด้วยกาลนานความเลื่อมของ“โลกุตระ”ที่เป็นเนื้อแท้ ก็เลื่อมจริง เลื่อมคือภิกษุชาวพุทธเองจะไม่เอาเนื้อแท้คือ“โลกุตระ”ของพระพุทเจ้าแล้ว จะไปสนใจเอา“สิ่งใหม่”ที่ไม่ใช่“โลกุตระ”ที่เป็นเนื้อแท้เนื้อเก่าของพุทธ ไม่สนใจเนื้อหาเก่าแท้ของพุทธ จะพากันสร้าง“สิ่งใหม่”ขึ้นมาแทน จะหลงคำสอนใหม่ หลงเนื้อใหม่ที่ไมแท้ ว่าเป็นเนื้อแท้ แต่ก็ยังเรียกชื่อศาสนาว่า“พุทธ”อยู่นี้แหละ

พุทธในบัดนี้ได้กลายเป็น“คำสอนใหม่” มี*อักษระอัน* วิจิตร มี*พยัญชนะอัน*วิจิตร เป็นของนอกศาสนาพุทธ(เป็นของภายนอก) เป็น*สาวกภาษิต* เป็น*ปรัชญาสุดแท้* คำสอนอย่างนี้แพร่หลาย นิยมกัน และหลงว่า เป็น“พุทธ” เข้ามาแทนเนื้อแท้ของพุทธ เป็นคำสอนใหม่ที่สวยหรู แต่ไม่ใช่พุทธ

ที่น่าสังเวชยิ่งก็คือ หลงยึดมั่นถือมั่นสิ่งที่ไม่ใช่พุทธนี้

ว่าเป็นพุทธอย่างแท้จริง ยึดถือเป็นที่พึ่งเป็นสรณะจริงๆจังๆ
อย่างน่าสงสารสุดๆ ไม่ว่าจะภิกษุทั้งหลาย ไม่ว่าจะพุทธศาสนิก ต่าง
หลงสนิทกันแล้วว่า นี่คือ สาระของศาสนาพุทธ

๑๙) บุญที่ไม่ใช่พุทธ โลกุตระที่ไม่ใช่พุทธ อนาสุมมย

พระพุทธเจ้าตรัสย้ำไว้ชัด ว่า สาระของพุทธคือ วิมุติ
พุทธมีสิ่งประเสริฐคือ “โลกุตระธรรม” ที่ไม่มีในศาสนาใด
ทุกวันนี้ความเข้าใจในเนื้อแท้ของ “โลกุตระ” ก็ผิดเพี้ยน
ไปด้วยแล้ว ไม่ใช่แค่ “เนื้อแท้” ไม่มีแล้วเท่านั้น แม้แต่คำสอน
คำอธิบายในความหมายและความเป็น “โลกุตระ” หรือ “บุญ”
ต่างผิดเพี้ยนไปอย่างยากที่จะแจกแจงยืนยันกันแล้ว

เฉพาะอย่างยิ่งคำว่า “บุญ” ที่ออกนอกขอบเขตพุทธ
เดิมที่เป็น “โลกุตระ” เสียสิ้นแล้ว เสื่อมกันจนและแล้ว

เคราะห์ของชาวพุทธยังดีที่คำว่า “โลกุตระ” ยังไม่และ
จนเนาเท่ากับคำว่า “บุญ”

ทุกวันนี้เอาคำว่า “บุญ” ไปโพยพอนาคำกันขายกัน คำ
ว่า “บุญ” กลายเป็นสินค้าไหล สินค้าแบกะดินกันไปหมดเลย

คำสอนที่ร้อยกรองกัน ด้วยภาษานักปราชญ์ ที่สอนกัน
แค่ให้เป็นคนดี คนฉลาด คนเจริญอุดมสมบูรณ์ไปด้วย
โลกียารมณ์จัดจ้านยิ่งขั้นๆ สะสมโลกธรรม เป็นคนฐานะดี
รูปสวยรวยทรัพย์ ยื้อแย่งลาภยศสรรเสริญสุข จนกระทั่ง
แย่งอบายมุขกันหัวปักหัวปำอย่างหลงไหล ... น่าสมเพชไหม!!

เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“โลกุตรธรรม”
ของพระพุทธเจ้าเท่านั้นเอง เป็นเนื้อหาหลัก จึงหลงมุ่นมิด
ดำดิ่งไปกับโลกธรรม กระทั่งหนักจมลงไปถึงขั้นอบายมุข

๒๐) โลกุตรธรรมคืออะไร? โลกียธรรมคืออะไร?

แม้คำว่า“บุญ”ก็หลงแค่เป็น“กุศล”กันอยู่ คือ เป็น
แค่“กุศล”ที่เป็นโลกียธรรมเท่านั้นด้วยซ้ำ ยังไม่เป็นกุศล
ชั้นดีสูงส่งเข้าเขตโลกุตรธรรมเลย

เมื่อยังไม่เข้าเขต“โลกุตระ” ก็ยังไม่เป็น“บุญ”ตาม
ความหมายเดิมของพระพุทธเจ้าแล้ว มีหน้าซ้ำๆอยู่ซ้ำๆ คำว่า
“บุญ”ให้หลงผิด ยิ่งทำ“บุญ”ยิ่งเป็นการตะกละตะกลามใน
“บาป” โดยไม่เข้าใจสภาวะธรรมของ“บุญ”ของ“บาป”กันเลย

คำว่า“บุญ”นี้แหละที่ใช้หลอกกัน จนกระทั่งคำว่า
“บุญ” นี้กลายเป็น“สินค้ำอบายมุข”แล้ว คนก็เลยหลง
ล่า“บุญ” คือหลงล่า“อบายมุข”กัน ไม่น้อยหน้าชาวโลกที่เขา
หลงล่าลาภยศสรรเสริญสุข ให้กิเลสมันยิ่งโตยิ่งหนาไป
กับโลกธรรม อันเป็น“บาป”โดยไม่รู้เดียงสา ไม่ประสีประสา
เอาเลย ทั้งๆที่เป็นชาวพุทธแท้ๆ มีความเป็น“โลกุตระ”กันแท้

ทำบุญได้บาป คือได้“กิเลส”กันแท้ๆ ก็ไม่รู้ตัวกันจริงๆ
แล้วโลกียะคืออะไร “โลกุตระ”คือยังไงกันแน่...?

แล้ว“โลกุตระ”ที่แน่ๆหนะคืออะไรกันจริง ทำได้มั๊ย?

พุทธ มีโลกุตระ ...นี่หนะหรือคือ“เนื้อแท้”ของพุทธ???

๒๑) อะไรเป็นเครื่องชี้ชัดว่า ศาสนาพุทธเสื่อม

ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“อาถิสสูตร”นั้น ชัดไหม?
ว่า พุทธคืออะไร? อะไรคือความเป็นพุทธ
“โลกุตระ”ง...

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกภิกษุในอนาคตกาล เมื่อเขากล่าวพระสูตรที่ตถาคตกล่าวแล้ว อันลึกลับ มีอรรถอันลึกลับ เป็นโลกุตระ ประกอบด้วยสุญญัตตธรรม อยู่ จักไม่ปรารถนาฟัง จักไม่เข้าไปตั้งจิตเพื่อรู้ และจักไม่สำคัญธรรมเหล่านั้น ว่า ควรเล่าเรียน ควรศึกษา

แต่ว่า เมื่อเขากล่าวพระสูตรอันนักปราชญ์รจนาไว้ อันนักปราชญ์ร้อยกรองไว้ มีอักษรอันวิจิตร มีพยัญชนะอันวิจิตร เป็นของภายนอก เป็นสาวกภาสิต อยู่ จักปรารถนาฟังด้วยดี จักเงี้ยวเสตลงสดับ จักเข้าไปตั้งไว้ซึ่งจิตเพื่อรู้ และจักสำคัญธรรมเหล่านั้น ว่าควรเรียน ควรศึกษา

ดูกรภิกษุทั้งหลาย พระสูตรเหล่านั้น ที่ตถาคตกล่าวแล้ว อันลึกลับ มีอรรถอันลึกลับ เป็นโลกุตระ ประกอบด้วยสุญญัตตธรรม จักอันตรธาน ฉะนั้นเหมือนกัน...”

อ่านดูชัดๆเถิด แล้วจะไม่สงสัยว่า แก่นแท้เนื้อแท้ของพุทธที่พระพุทธเจ้าสมณโคดมปรารถนาจะให้คนฟังได้ฟังมีฟังเป็นนั่นคืออะไรกันแน่

ดังนั้น ถ้า“โลกุตระธรรม”เสื่อมไป ผิดเพี้ยนไป ไม่มีอยู่ในสังคมพุทธหรือในวงการศาสนาพุทธ “พุทธ” ก็คือ พุทธที่ทุกวัดที่ตัวนไปจากสารลัทธิจะแท้ๆของพระบรมศาสดากันแล้ว

ทุกวันนี้ นอกจากเห็นกันอยู่ชัดๆโต้งๆว่า ชาวพุทธทั้งหลายยังมีติดอยู่กับการยึดแย้งหลงใหลในโลกธรรมกันสุดๆ แม้แต่ภิกษุผู้บวชปฎิญาณตนว่า จะมาเดินตามพระพุทธเจ้า ก็ได้ขบถ คือ กลับไปแย้งยึดอึดหลงใหลในโลกธรรม ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุขโลกีย์แล้ว เช่นกัน
ขอภัยที่ต้องกล่าวเช่นนี้ สำหรับผู้ที่ท่านไม่ใช่ ก็อย่าได้ร้อนใจเลย อาตมาว่าเฉพาะท่านผู้เป็นเช่นที่วานี้เท่านั้น

๒๒) โลกุตระ คืออะไร? โลกียะคืออะไร? ไก่กันสักที

ก่อนจะรู้ว่า“โลกุตระ”คืออะไร ก็มาอย่ากันเสียก่อนว่า “โลกธรรม”หรือ“โลกียธรรม”นั้นคืออะไรกันแท้

ก็พอรู้กันอยู่ทั้งนั้นใช่ไหมว่า โลกธรรมหรือโลกียะนั้นก็คือ ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุขโลกีย์ ถ้าได้-ถ้ามีมาให้แก่ตนก็“สุข” ถ้าไม่ได้-ไม่มีหรือเสื่อมไปก็“ทุกข์”

เป็นกันอย่างนี้อยู่ไหมล่ะ? นี่แหละตัว“โลกียะ”

เมื่อเป็น“สุข”หรือเป็น“ทุกข์”ก็เรียกว่า“โลกียารมณ์” ซึ่งเป็นอารมณ์แบบคนโลกๆทั้งหลายเป็นกัน หรือของคนโลกียะเคยเป็นกันทุกคน แม้อาตมาก็เคยเป็นมาแล้ว

เข็ดมันแล้ว!!!

ต้องมาทำให้มันหมดไปจากจิตใจเรา เราก็จะ“สุข”แบบโลกุตระ นั่นก็คือ “สุข”ที่“ยิ่งกว่าสุข” ที่ท่านเรียกว่า “ปรมังสุขัง = บรมสุข” อันไม่ใช่สุขแบบโลกๆเขาเป็นเขามีกัน หรือท่านเรียกว่า “อุปสมสุข”ก็ได้ “วุปสมสุข”ก็ได้

ซึ่งเป็น “สุขอันสงบจากกิเลส” มีภาวะลึกล้ำมาก
คนปุถุชนฟังแล้วมักจะเดา หรือ “มโน” เอาว่า อู๊ย!..
ไม่มีอารมณ์สุข ไม่มีรสให้อาศัยชื่นชอบ ตามที่เคยเป็น
แล้วจะอยู่ยังไง? มันมีแห่งเดียว จิตซัดตายเลย... รือ!!!!
พระพุทธเจ้าตรัสว่า “อตั๊กกวจรา” ไม่ใช่ภาวะที่จะรู้ได้
ด้วยเดา หรือมโนเอา มันเป็น “ทิพพรส” ที่ไม่มีในโลกีย์
ต้องรู้ด้วย “ปัจฉัตตัง” (เฉพาะตนเมื่อมีเอง) รู้แล้วก็ไม่ต้อง
ถามใคร ซาบซึ่งเอง รู้เองของตนเอง อันไม่มีในโลก (โลกีย์)

๒๓) “สุข” ที่เป็นความเท็จแท้..นี้ คนรู้ว่าเท็จยากมาก

ทั้งๆที่คนเราต่างก็มีก็เป็น ก็เคย “สุข” กันแท้ๆ แต่ก็
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงมันยากมาก ว่ามันเป็น “ของเท็จ” มันก็ยังไม่
จะหลงเห็นว่า มันเป็น “ของจริง” มันไม่ “สุข” ได้ยังไง?!!!

ผู้เริ่มปฏิบัติมี “ผล” ว่า “ความสุข” นั้นมันจางลง มัน
ไม่แรงเหมือนเก่าแล้ว ด้วยตนเองนั้นแหละ จึงจะชัดว่า
“อ้อ”..เช่นนี้เองหนะหรือ คือ มันลดละจางคลายได้ มัน
ไม่คงเป็นอย่างเก่า มันเปลี่ยนแปลงไปจริง ยิ่งถึงขั้นมันหมด
ไปจากใจ มันไม่มี “รสสุข” นั้นอยู่ในจิตใจเราอีก นั่นคือ “มัน
ดับไป” เมื่อนั้นแหละจึงจะพอรู้ว่า “มันไม่เที่ยง” (อนิจจัง) มัน
ไม่ใช่ตัวตนจริง (อนัตตา) มันนี้แหละที่เป็นภาระแก่เรา ยิ่งหนัก
ที่ทำให้เราหลงเป็นทาส เป็นทุกข์มานานหนักกว่านี้

ผู้หมดสิ้นไปจากจิตใจตน-เบาภาระ-หมดภาระ จะรู้เอง
ผู้เข้าถึงภูมิเช่นนี้แล คือ “โลกุตระภูมิ” ภูมิหรือแดน

ของคนโลกใหม่ โลกอื่น(ปรโลก)ที่ต่างจากโลกอันเป็น“โลกีย์”
เป็นของ“รู้ได้ยาก”(ทุรณุพระ) เห็นได้ยาก(ทุททสะ)

๒๔) “สุข”แบบโลกๆนี้แหละ ที่คือความไม่เป็นกลาง

“สุข”เท็จนี้แหละยังมีเท็จหลอกคนซบซ้อนอยู่อีก

“สุข”โลกีย์นี้ยังมีเป็น ๒ ปลาย(อันตา) ๒ ข้าง(อันตา)

๑) “สุข”เพราะได้มาบำเรอ“กาม”ให้แก่ตน ข้างหนึ่ง

๒) “สุข”เพราะได้มาบำเรอ“อัตตา”ให้แก่ตน นี่ก็อีก
ข้างหนึ่ง ที่คนยังมีดมุ่นหลงใหลมัน แล้วก็ยึดติดฝังใจ
ตกคลักอยู่ในกำบังของใจว่ามันเป็น“สิ่งจริง”ที่เป็น“ตัวตน
จริง” ต้องคอยเป็นทาสรับใช้มัน หามาให้มัน“ตามที่มีมัน
ต้องการ” ต้องบำเรอมันไม่รู้จบสักที

เดี๋ยวก็หันไปเสพกาม เดี๋ยวก็หันกลับไปเสพอัตตา
มันก็วิ่งวนไป ไปๆ-มาๆ วนกลับไปกลับมาอยู่ ๒ ข้างนี้แหละ
เป็นวรรคเป็นเวร ไม่รู้แล้วรู้เสด็จ

ถ้าไม่มาพากเพียรเรียนรู้ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้า
จนพ้นกาม พ้นอัตตา บรรลุผลรู้แจ้งเห็นจริง ก็ไม่รู้“กลาง”

“สุข”เพราะ“กาม”ที่เป็นโลกีย์ ก็อยู่ฝ่ายหนึ่ง ซึ่งเป็น
โลกอยู่ ๒ ข้าง(อันตา) ๒ ฝ่าย(อันตา) เสพ“สุข”ฝ่ายนี้แล้วก็
หันไปอีกฝ่ายเสพ“สุข”เพราะ“อัตตา”ที่เป็นโลกีย์อีกฝ่ายหนึ่ง

“อันตา” แปลว่า ยอด, ชาย, ปลาย, ฝ่าย, ข้าง, โด่ง, ที่สุด

“สุข”แบบโลกีย์นี้แหละที่มัน“ไม่เป็นกลาง”กันได้สักที

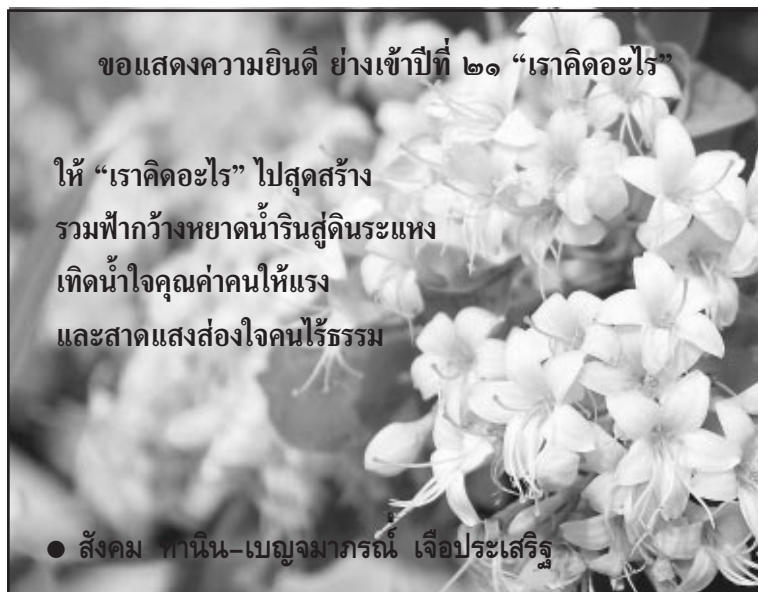
ไอ้ที่ว่า ๒ ข้าง ๒ ฝ่าย(อันตา) นี่มันก็อยู่ในใจเราแหละ

แต่ที่แบ่งเป็น ๒ ข้าง(อันตา)ก็เพราะว่า “กาม”มันก็
ลักษณะหนึ่ง “อัตตา”มันก็อีกลักษณะหนึ่ง ก็พูดแยกให้รู้
เมื่อมันยังโง่ มันก็ต้องวิ่งไปวิ่งมากันอยู่ ๒ ข้างนี้แล

๒๕) อนาคามีภูมิโน่น จึงจะรู้แจ้งชัดใน“สุข”นี้ว่า“เท็จ”

“สุข”เพราะ“กาม”นี้ เมื่อเข้าสู่ภูมิอนาคามี ก็จะค่อยรู้
แจ้งรู้จริงไปอีกว่า แท้ๆจริงๆมันก็ไม่สุข-ไม่แสบอะไรเลย
มันคือ“ความลำบาก-ความเหน็ดเหนื่อยทรมาณไม่รู้แล้ว”
ด้วยซ้ำ ที่เป็น“กิเลส”อยู่เท่านั้น ...จริงๆ

“สุข”นั่นแหละ มันหลอก!! มันเท็จ!!!! มันก็อัตตาทั้งนั้น
เอาน่า...อย่าเพิ่งตะหงุดตะหงิด ปฏิบัติให้ถึงแล้วกัน
คุณจะได้พบสัจธรรมนี้เองด้วยตน ว่า“สุขัลลิกะ”ก็ดี

มันเป็น“ของเท็จ”จริงมั๊ย

หรือ“กิเลส”ก็ดี มันคือ“ความลำบาก” แล้วมันเป็น
“ความเหน็ดเหนื่อยไปกับมัน”กันอย่างไร?

หลง“สุข”ไปกับ“กาม”และหลง“สุข”ไปกับ“อัตตา”คือไหน
เมื่อคุณเป็นอนาคามีผู้มี“นิโรธ”ความเป็น“กาม”ได้ คือ
“ดับกาม”ในใจได้จริง[สายหลังตาเขาจะต้อง“เข้านิโรธ” แท้ๆไม่ใช่“เข้า”
ไม่ใช่ออก แต่มี“ความเป็นนิโรธ” คือ มีความดับกามเป็นผล] ก็มีภาวะ
ของ“นิโรธ”นั้นให้เห็นของจริง ซึ่งไม่ใช่ตรรกะแค่ปรัชญา

๒๖) อาการของ“ความเป็นกลาง”(มัชฌิมา)เป็นไหน?

ในมนุษย์พระพุทธเจ้าทรงค้นพบสุดๆแล้วว่า มี“กาม”
กับ“อัตตา”นี้แหละ เป็นอยู่ ๒ ฟากฝั่ง(อันตา) ๒ ปลาย(อันตา)
๒ ข้าง(อันตา) ในใจคนที่หลงเสพหลงยึดอยู่ ไม่รู้แล้ว ไม่รู้
จบ โต้่งไปโต้่งมาในจิตใจคนปุถุชนทั้งหลาย ที่หลงใ้ง(อวิชชา)
ยึดมั่นอยู่ จึงต้องมาล้าง“อุปาทาน”ความยึดนี้ให้สิ้นเกลี้ยง

ผู้สิ้นเกลี้ยงแล้ว ก็เป็นผู้“ไม่มีความเป็น ๒ ข้าง”นี้
เด็ดขาด ก็อยู่“ตรงกลาง” จิตเป็นกลาง อยู่เฉยๆกลางๆ คือ
จิตมันไม่มีอาการหรืออารมณ์ไปเป็นข้างไหนอีกแล้ว ไม่มี
อาการกาม ไม่มีอาการอัตตา ไม่มีอาการใดทั้ง ๒ อย่าง

อาการของใจอย่างนี้เองที่เรียกว่า “มัชฌิมา”

ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงค้นพบ“ข้อปฏิบัติ”(ปฏิบัติ) เพื่อ
“ความหมดสิ้นทั้งกามทั้งอัตตา” อย่างเป็นจริงได้สัมบูรณ์

ใครจะเอาบ้างไหมล่ะ???

ถ้าใครจะเอาก็เข้าแถวมาเลย!!!

มาเรียนกัน มาปฏิบัติพิสูจน์กัน ให้เห็นจริงด้วยตน

๒๗) หลักสูตรอันยิ่งใหญ่เรียกว่า “มัชฌิมาปฏิปทา”

เดี๋ยวนี้ในเมืองไทยเขามี“มหาวิชชารามณาวาบุญนิยม” ใช้ชื่อย่อว่า “วนบ.” เป็นที่เรียนหลักสูตรนี้กันเป็นตุเป็นตะ

ซึ่งหลักสูตรที่ว่านี้ ท่านทั้งหลายก็คงเคยได้ยินคำเต็มคือ “มัชฌิมาปฏิปทา” ที่แปลไปเป็น“ทางสายกลาง”นั้นแหละ

แล้วก็อธิบายกันอย่างง่าย ๆ ว่า *ปฏิบัติตามทางสายกลาง*

จึงได้แต่หา“ทางสายกลาง”เดินกันอยู่ ไม่รู้ว่ามียกคนทีพบ*ทางสายกลาง* แล้วก็เดินไปกลางๆ ไม่รู้ว่าเดินไปสู่ที่ไหน

หรือพบที่ไปแล้ว บรรลุความเป็นสายกลางได้แล้ว พบอะไรเอ่ย? เดินไปกลางๆ นั้นพบทุกขอรียสัจกันไหม? ปฏิบัติให้หมดกิเลสตามอย่างไร? หมดกิเลสอัตตาทันอย่างไร?

ซึ่งก็ต้องมาเรียนรู้ ต้องฝึกฝนปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ทรงสอนไว้ละเอียดหลากหลาย เพื่อรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงอาการกิเลส“กาม” กับอาการกิเลส“อัตตา” ที่เราจะต้องปฏิบัติเพื่อกำจัด“เหตุ”ที่มันทำให้เกิดกิเลสทั้ง ๒ นี้ไปตามลำดับ ขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย ลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล ไม่มีทางลัด ไม่มีทางตัดทิ้งส่วนนั้นส่วนนี้ ใครมีจริงอย่างไร ก็ไล่กำจัดมัน ดับมันไปจากขั้นต้น ได้แล้วก็ไล่เรียงไปจนจบ

กำจัด“ดับ”หมดจากใจแล้ว มันก็ไม่มีเกิดในใจเราอีก

ผู้ที่“ดับกาม”ที่เป็นผีร้ายอยู่ฝ่ายข้างหนึ่งได้ และ

“ดับอัสตา”ซึ่งก็เป็นผีร้ายอยู่อีกฝ่ายข้างหนึ่งได้ ผู้นี้ก็หมด
ฝ่าย(อันตา) หมดข้าง(อันตา)

เป็นผู้ไม่มี“ข้าง” ไม่มี“ฝ่าย” ฉะนั้นเองที่เป็นคนผู้มี
“ปรมาตถธรรม”บรรลุถึง“ตรงกลาง” ถึง“ท่ามกลาง”
ไม่ใช่แค่อยู่ที่“ทางสายกลาง”

“มัชฌิมา” แปลว่า กลาง, ตรงกลาง, ท่ามกลาง
ส่วน“ปฏิปทา” แปลว่า ข้อปฏิบัติ, ทางปฏิบัติ, ทางดำเนิน
มัชฌิมาปฏิปทา ก็แปลว่า ข้อปฏิบัติไปสู่ตรงกลาง, ทาง
ปฏิบัติไปสู่ความเป็น“กลาง” หรือทางดำเนินไปถึงความเป็น
“กลาง” ..ถึงความเป็น“ท่ามกลาง” ..ถึงความเป็น“ตรงกลาง”

ถ้าแปลว่า “ทางสายกลาง” ก็เป็นแค่ทางปฏิบัติ ดีไม่ดี
ก็ได้แต่เดินอยู่ใน“ทางสายกลาง”นั้น แต่ไม่รู้ไปไหน? หรือ
“สายกลาง”นี้มันเป็น“ทาง”กลางๆให้เดินไปได้เรื่อยๆไร้จุดจบ

ที่จริง ความเป็น“กลาง”หรือตรงกลางหรือท่ามกลาง
นั้นเป็นจุดหมายปลายทาง มันเป็นจุดที่จะไปให้ถึงเป็นที่สุด

และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วยว่า เมื่อถึง“กลาง”หรือตรงกลาง
นั้นแล้ว มันคืออย่างไร? “กลาง”อะไร? ทำไมจึงเป็น“กลาง”

ผู้บรรลุถึงภาวะแห่ง“มัชฌิมา”เองด้วยตนจริงก็จะรู้ได้
ด้วยตน ชนิดที่ไม่มีใครบอก และไม่ต้องเชื่อใครเลย รู้เอง
เห็นเอง ของตนเอง ว่า“กลาง”อะไร? “กลาง”ยังไง?

๒๘) ไม่มีกิเลสในใจ และจะรู้แจ้งว่า“ใจ”คืออะไร?

เมื่อกำจัดกิเลสทั้ง ๒ นี้ได้หมดเกลี้ยงไปจากใจเราจริง

เราก็คือผู้มีใจที่ไม่มีอาการเศษเหลือออกไปข้างใดแล้ว ไม่ว่าจะ
 อาการ“กาม” หรืออาการ“อัตตา” ก็เป็นผู้หมดสิ้นผีร้ายที่
 พาเราเลวร้าย พาเราทุกข์ร้อน พาเราไม่เป็นประโยชน์แก่โลก
 จิตผู้เป็น“กลาง”นี้ ไม่มีทั้ง“กาม” ไม่มีทั้ง“อัตตา” ก็สิ้น
 ซากของความเป็น“ตัวตน”เกลี้ยงสุดสนิท

ที่จริง“กาม”ก็เป็น“ตัวตน” แต่เราไม่เรียก“ตัวตน”นี้
 ด้วยภาษาชั้นหยาบหรือเป็นภายนอกนี้ว่า“อัตตา” ไปเรียกเสีย
 ว่า“สักกาย”หรือ“กาย” ถ้าเหลือน้อยชั้นปลายก็เรียก“อาสวะ”
 แม้จะเหลือชั้น“อาสวะ”ของ“กาม”ก็เรียก“กามาสวะ” เป็นต้น
 กิเลส“กาม”หรือ“อัตตา”หมดสิ้นเกลี้ยงจากใจคนได้ ตาม
 ความตรัสรู้ หรือตามนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ได้ค้นพบ

นับเวลาว่างพัน	นานนา
อริยสังฆัตตา	มนุญญ์ถ้วน
พฤตีสร้างกรรมมา	ดีชั่ว ตามแล
เปรมปรีดีโคศัลย์ถ้วน	ดุจถ้วนเวียน

ขอเป็นกำลังใจให้หนังสือเราคิดอะไรนำเสนอ
 สารสังจะ ที่อยู่เหนือกาลเวลาตลอดไป

- ตำนานน้ำ-จำหน่ายรัฐพีชปลอดสารพิษ

★ 09-4962-4655 ★

ความจริงนี้ นำมาประกาศให้ชาวโลกรู้ และพิสูจน์กัน

“ใจ”ที่ว่างจาก“กาม” ว่างจาก“อัตตา”นี้ ผู้บรรลุเองด้วย ตนจึงจะรู้ว่า มันเป็นจริงอย่างไร ซึ่งบอกผู้อื่นได้ก็แค่ใช้ภาษาคำพูดอธิบายพอให้รู้กันบ้างเท่านั้น ต้องเข้าถึงความจริงเอง จึงจะรู้แจ่มแจ้งแน่แท้เองว่า กลาง ความเป็นกลางคืออย่างไร?

และที่สำคัญก็จะรู้แจ่มแจ้งจริงว่า “ใจ”นี้ไม่ใช่ภาวะที่มีอยู่นิรันดร ดังที่ลัทธิเทวนิยมเชื่อว่าเป็นเช่นนั้น

แต่“ใจ”หรือ“จิต”หรือ“วิญญาน”นี้เป็นภาวะที่เกิดอยู่ด้วยเหตุปัจจัยแท้ๆ ถ้า“ดับ”เหตุปัจจัยหมดเกลี้ยง หรือไม่ต่อ(สันตติ)เหตุปัจจัยมันอีก มันก็ไม่เกิด ไม่เป็นไม่มีในที่ไหนๆ อีกจริง *“ทุกอย่างมาแต่เหตุ ดับเหตุนั้นเสียทุกอย่างก็ดับ”*

๒๙) ดับแต่เหตุที่ไม่ดี แต่“อัตตา”ดียังมีอาศัยอยู่ต่อไป

และเมื่อกำจัด“ตัวร้าย”หรืออกุศลจิต หรือบาปออกไปจากใจหมดแล้ว แม้จะมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกนานเท่าใด คนผู้นี้ก็มีหลักประกันว่า ผู้นี้ไม่มีทุกข์อริยสังกันแล้ว ไม่ทำบาปทั้งปวงแล้ว ทำแต่กุศลให้แก่โลกอยู่ตลอดไปเท่านั้น เป็นประโยชน์แก่โลกถ่ายเดียว ไม่มีโทษมีภัยใดเลย

ผู้ปฏิบัติบรรลุอรหัตตผลนี้จริงจะเห็นจริงได้ด้วยตน แม้จะหมดสิ้น“กิเลสาสวะ”แล้ว แต่หากเจ้าตัวจะยังไม่ยอมดับสิ้นเป็นปริโยสานก็ต่อการสืบต่อ(สันตติ)ไปได้ มีอัตตภาพที่เป็น“อรหัตตะ”นั้นต่อไปก็ทำได้ เรียกว่า“อมตะ” โดยอยู่ด้วยใจที่“เป็นกลาง”(มัชฌิมา) คือ ใจที่หมดทั้ง

กาม หมดทั้งอตตดา เป็น“จิตว่างๆ-จิตกลางๆ” ไม่ต้องเอียงไปข้าง“กาม” หรือไม่ต้องเอียงไปข้างใด แม้แต่“อตตดา”(ตนเอง) และอยู่อย่างขยันหมั่นเพียรด้วย ไม่ใช่เป็นกลางก็อยู่เฉยๆ โง่ไม่เข้าใจใครยังไม่พอ แถมไม่ทำอะไรเลยซะอีก นั่นมันคนอีกพวกหนึ่ง ไม่ใช่จิตที่มี“ปัญญา”อย่างศาสนาพุทธ มันเป็นกลางกันคนละอย่าง

๓๐) “ความเป็นกลาง”จึงไม่ใช่เรื่องง่ายใน“โลกุตระ”

ความยังไม่เป็น“กลาง”นี้แหละ คือ ยังมี“ผีหลอก”

ไม่หมด“ความเป็นผีหลอก”ลงได้ง่ายๆเลย นี่แหละ “ผีหลอกคน”ตัวจริง หลอกตนเอง หลอกผู้อื่น ที่ต้องเรียนรู้ตัวมันแล้วกำจัดมันออกไปจากจิตให้ได้

โลกที่ขจัดเจ้า“ผีหลอก”นี้ได้ไปตามลำดับ นี่แหละคือ “โลกใหม่” ที่เรียกว่า“โลกุตระ” ที่เป็น“โลกอื่น”(ปรโลก)อันต่างไปจากโลกที่เป็น“โลกียะ” ที่ยังมีจิต“ผี”หรือจิต“บาป”

และผีหลอกตัวร้ายก็คือ“สุข”นี้แหละ ที่มันหลงว่า“สุข”จริงจริง ถ้าได้ลามมาสมใจ ได้ยศมาสมใจ ได้สรรเสริญมาสมใจ และยังมีสิ่งหลอกที่ร้ายกว่านั้นอีกคือ กาม กับ อตตดา

“กาม”กับ“อตตดา”นี้แหละ“ตัวร้าย”ที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบแล้วเอามาประกาศเป็นธรรมะบทแรกของศาสนาพุทธที่ปรากฏขึ้นในโลก คือ “ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร”ว่า “กาม”กับ“อตตดา” มันเป็น“ตัวร้าย ๒ ฟากฝั่งของหัวใจโง่ในคนทุกคนที่เป็นปุถุชนอยู่ ต่างหลงว่ามัน“มี”(हित)อยู่จริง

แต่ๆแล้ว “สุข” มันคือ “สุขแท้จ” (สุขัลลิกะ) ดังที่พูดซ้ำๆมา “โลกธรรม” หรือ “โลกียธรรม” ก็คือ ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข นี่ไงที่คนปุถุชนปรารถนาทั้งนั้น แย่งกัน ฆ่ากัน เพราะไอ้เนี้ยแหละ และ “สุข” แบบโลกธรรมที่ว่านั่นก็คือ “อุปาทาน” เป็นความหลงไปตามคนโลกๆเขาหลอกว่า เป็นรสสุขอย่างนั้นอย่างนี้ ถ้าได้ลาภก็ดี ได้ยศก็ดี ได้สรรเสริญก็ดี มาให้ตนก็จะมี “อาการ” ที่เรียกกันว่า “สุขแท้จ” นี้แหละเกิดขึ้นในใจ

๓๑) สุขที่เป็นโลกุตระแตกต่างจากสุขที่เป็นโลกียะ

ซึ่งไม่ใช่ “สุข” ที่ต้องอยู่เงียบๆ อยู่เบ่เดียวๆ อยู่คนเดียวๆ ไม่เกี่ยวกับใคร อย่างนั้นหรือกนะ นั้นพวกศาสนาอื่นเขาได้เขาเป็นกัน มันง่าย ๆ ที่หนีจาก “โลกธรรม” ไปให้ไกลๆ ไม่เกี่ยวข้อง หนีไปให้สุดโลก ท่านเรียกว่า “โลกันตะ” ซึ่งเป็น “นรก” ชนิดที่พาซื่อ ระหนาบเดี่ยวง่าย ๆ ยังอวิชชาอยู่ มีไข้พุท

ผู้หมดสิ้น “สุข-ทุกข์” ที่เป็นโลกๆหรือโลกียะนี้ได้ ก็คือผู้หมดสิ้นความเป็น “สัตว์โลก” พันความเป็น “สัตว์” ที่แท้จริง เป็นอาริยบุคคลแท้ ที่จะไม่เวียนวนลงไปเป็นสัตว์เช่นนั้นอีก

เรียกผู้ “พันความเป็นสัตว์โลกโลกียะ” นี้ว่า ผู้ “พันสังโยชน์หรือสังโยค” ได้จริง ก็ไม่ต้อง “รับใช้” สัตว์โลกก็ยั้นๆอีกเลย เพราะได้ “ชำระเหตุให้เกิดสัตว์” พวกนั้นในใจเราเรียบร้อยได้จริง “เหตุ” ก็คือ “กิเลสในสันดาน” นั่นเอง

คำว่า “บุญ” นี้แหละคือ “การชำระกิเลสในสันดานคนให้เกลี้ยงเกลามาหมดจด” (สันดานัง ปุณาดิ วิสเสติ)

ผู้เข้าใจภาษาคำว่า“บุญ” ที่เป็นภาษาไทยไปแล้วนี้ผิดไปจากความหมายทางธรรมของพระพุทธเจ้า จึงปฏิบัติธรรมไม่บรรลु และพากันเอาคำว่า“บุญ”ไปใช้ในทางที่ผิดและเพ

๓๒) สาระที่เป็นนามธรรมของ“บุญ”ผิดขั้นมหามหันต์

ชาติไทยเมืองพุทธแท้ๆ แต่ไม่รู้จัก“บุญ”กันแล้ว เพราะไม่มี“โลกุตระ”อันเป็น“แก่นแท้ของศาสนาพุทธ” ศาสนาพุทธไม่มี“เนื้อ”(อรรถ) ไร้“แก่น”(สาร)จริงๆ ลึนสาระ มีแต่เรื่องไม่มี“สาระ”อยู่ในวงการศาสนา ทำ“บุญ”ก็ นอกขอบเขตพุทธทั้งนั้นๆ ไปแสวง“บุญ”นอกเขตพุทธหมด “บุญ”คำเดี๋ยวนี้อันเป็นเครื่องวัดความเลื่อมสฺยของพุทธ ได้แล้ว ยังไม่ต้องไปเอาคำว่า“โลกุตระ”มาตรวจสอบก็ได้ “บุญ”ไม่มี จึงมีกันแต่“บาป” หลงไหลแย่งชิง“บาป”กัน “บาป”คือ อะไร? ไม่ต้องสะตืดสะตึง ไม่ต้องอมพะนำกันเลย “บาป”ก็คือ“กิเลส”ตรงๆแท้ๆ ได้บาปก็ได้นรก คือตกทุกข์ ลงไปอยู่ในแดนทุกข์ เมื่อมีแต่“บาป”ก็มีกันแต่“กิเลส” “โลก คือ กิเลส” โลก คือ อยากได้สิ่งนั้นมาให้ตน เมื่อ“อยากได้บุญ”ก็คือ “โลกบุญ” “กิเลส”คือ โลภ-โกรธ-หลง เมื่อเอาคำว่า“บุญ”มาใช้ผิด เป็นว่า...“ให้โลกบุญ”กัน ให้ล่า“บุญ” เอาคำว่า“บุญ”มาล่อมาหลอกลูกค้าเพื่อให้

คนหลง“อยากได้”ความเป็น“บุญ” คือปลุกเร้าให้“โลภบุญ”กัน
 “บุญ”ก็กลายเป็น“วิมานอย่างหนึ่ง”ที่น่าใต้น่ามี จึง
 ก่อให้เกิด“อาการอยากได้”ขึ้น ซึ่ง“อยากได้”ก็คือ“ใจโลภ”
 อาการนี้แหละคือ“ใจ” เป็น“นามธรรม”แท้ๆ
 “บุญ”คือ“นามธรรม” ก็คือ“อาการของใจ”นั่นเอง
 “อาการอยากได้”คือ อาการโลภ ก็เป็น“กิเลส”ปะเลย
 “กิเลสโลภ”จึงยิ่งโต(บุญ) ยิ่งอ้วน(บุญ) ยิ่งหนา(บุญ)มากๆ ปลุก
 เร้ากันหนัก ทำการตลาดกันยิ่งใหญ่ เพื่อให้อยากได้“บุญ”
 แต่ไม่รู้“สาระ”ของคำว่า“บุญ” จึง“ไร้สาระ”ของพุทธ
 ไม่ใช่“ไร้สาระ”เท่านั้น กลับซ้ำหนักร้ายไปกว่านั้นคือ
 ไม่ใช่แค่ไม่มีสาระ ไม่มี“แก่น”ของพุทธ แต่ยิ่งเร่งสร้าง

ขอแสดงความยินดี อย่างเข้าปีที่ ๒๑ “เราคิดอะไร”

ยี่สิบปีที่ผ่านไป
 ยังแน่นในสี่แก่นสาร
 ชื่นชมอุดมการณ์
 สุขเบิกบานในเส้นทาง

○ หินทอง-ชอยทชาย ดีชีวิตนา

กิเลสใส่ตนให้หนักหนาอีกด้วย จึงยิ่งซ้ำร้ายหนักหนาสาหัส
ขึ้นไปอีก เพราะ“ศาสนาพุทธ”นั้นคำว่า“บุญ”ต้องหมายถึง
“ชำระกิเลสในสันดานให้หมดจด” มัน“เอาออก”ต่างหาก

ไม่ใช่เข้าใจผิดคือ“เอา” ไม่ใช่“อาการเอา” ไม่ใช่“อาการ
อยากได้เข้ามาใส่ใจตน” แถม“เอากิเลสใส่ตนให้หนักขึ้น”..โห!!

มันจึงกลับกัน ๑๘๐ องศาเลย ไม่เท่านั้น หันหน้าไป
คนละทิศยังไม่พอ ยังแถมเร่งเร้าให้รีบๆเล่นออกไป รีบๆ
วิ่งให้ห่างจากกันไปให้เร็วให้ยิ่งๆอีกด้วย ยิ่งต้องทำให้กิเลส
โตๆ(บุญ) กิเลสหลายๆ(บุญ) กิเลสอ้วนๆ(บุญ) กิเลส
ใหญ่ขึ้นๆ(บุญ) กิเลสหนาๆ(บุญ) ไม่มีขีดจำกัด
กลับร้ายยิ่งขึ้นไปอีกมั๊ย? ถามจริง!!!!

๓๓) “บุญ”เป็นสาระสำคัญของพุทธ เมื่อผิด ก็แย่

ทุกวันนี้คำว่า“บุญ” ถูกทำลายยับเยิน แปรลงรูปแปลง
ร่างเป็นอาวุธร้ายประหารศาสนาพุทธไปแล้ว อย่างอินโนเซนต์

“บุญ”เป็น“นามธรรม”เฉพาะของศาสนาพุทธนี้ จึง
ไม่เหมือนของศาสนาอื่นใด นี่คือหัวใจสำคัญที่แท้ของพุทธ

เมื่อเอาไปใช้ผิด จึงเท่ากับทำลายศาสนา พุทธจึงตก
อยู่ในอาการ“แย่”เอาหลายๆจริงๆ

เพราะคำว่า“บุญ”ยังมีนัยสำคัญอย่างยิ่ง ที่ต่างจากคำ
ว่า“กุศล”อีกด้วยที่จะทำความเข้าใจกันอย่างคมแมนชัดลึกตรง

“บุญ”ไม่ใช่“วิมานสวรรค์”ทางโลกียะ แต่“บุญ”คือ
เครื่องมือที่“กิเลส”ตัวแท้ของศาสนาพุทธ

“นามธรรม”ของคำว่า“บุญ”ที่เพี้ยนไปเป็น“อาการใจที่
อยากได้มาให้ตน” แทนที่จะเป็น“อาการใจที่ชำระความอยาก
ได้ให้ออกไปจากใจตน” มันก็เดินกันคนละทิศ หันหน้าไป
คนละทาง ๑๘๐ องศาหันซัดๆตั้งนี่เอง เข้าใจกันซัดมัย?!!!!

๓๔) “คุณธรรม”ของ“พุทธ”จึงไม่มีแก่น ไม่มีสาระ

แต่เมื่อชาวพุทธเอาไปใช้ผิด กลายเป็นว่า “บุญ”คือ
“นามธรรม”ที่เป็น“โลกธรรม” ได้แก่ ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-
โลกียสุข ที่ตนเองยังหลง“อยากได้”

เมื่อ“บุญ”กลายเป็น“นามธรรมแห่งความอยากได้”

ทั้งทั้งที่“บุญ”คือ “นามธรรมที่ชำระความอยากได้” มัน
ก็เกมกันพอดี แพ้ตั้งแต่ยังไม่เริ่มต้นเลย

พระอนุสาสนี คำสอนของพระพุทธเจ้ายังต้องใช้ภาษา
เดิมของท่านอยู่ ภาษาที่ใช้เป็นบาลีก็ดี ยังมียืนยงอยู่และใช้
บ่งบอก“สาระของพุทธธรรม” ถ้าใช้ผิดไปจาก“สาระแท้”ที่
พระองค์หมาย มันก็ไม่มีสาระที่เป็น“คุณธรรม”อันเป็น
“คุณวิเศษ”(อัคริมนุสสรธรรม)ของพุทธกันไปเท่านั้น

ต้องใช้ให้ถูก จึงจะรักษา“แก่น”ของความเป็นพุทธไว้ได้
ไม่เช่นนั้น ศาสนาพุทธ“ไร้แก่น”ที่มี“โลกุตระ”เป็น“สาระ”แน่ๆ

ศาสนาอื่น หรือคนใดใครอื่นเขาเอาคำว่า“บุญ”ไปใช้ใน
ความหมายโลกีย์ใด ที่ผิดไปจาก“สาระ” ก็เป็นเรื่องที่เป็นไป
แล้ว เป็นเรื่องนอกพุทธ เราก็ไม่ต้องรับผิดชอบ มันช่วยอะไร
ไม่ได้แล้วในประเด็นนั้น

๓๕) ศาสนาพุทธเป็น“วิทยาศาสตร์”ที่เรียนรู้โลกุตรระ

ศาสนาพุทธเป็นวิทยาศาสตร์ ชื่อว่า“วิทยาศาสตร์”
กันทีเดียว เพราะมี“วิชา”ที่สามารถสัมผัสผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ความเป็น“สังขาร-วิญญาณ-นามรูป-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-
อุปาทาน-ภพ-ชาติ-โสภ-ปริเทวะ-ทุกขะ-โทมนัส-อุปายาส”ได้
แท้จริงอย่างเป็น“ปรมาตถธรรม” จึงได้ชื่อว่าเป็นศาสนา
ที่รู้แจ้งเห็นจริงในความจริงแท้ถึงขั้น“ปรมาตถัจจะ”

เพราะสามารถสร้าง“ปรมาตถธรรม”ขึ้นในจิตในเจตสิก
ได้จริงแท้ ด้วย“อภิสังขาร ๓” จนกระทั่งถึงขั้นนิพพาน

พุทธเป็นศาสนาที่พิสูจน์“นามธรรม”ขึ้นจิตวิญญาณ
ได้แท้จริง จึงชื่อว่าเป็น“วิทยาศาสตร์ทางจิต”มีผลสำเร็จจริง

คำว่า“บุญ”เป็น“นามธรรม”ที่มีการชี้“ขอบเขตของบุญ”
(บุญกฐเขตต) เช่น ถ้าใครแสวงบุญออกนอกเขต“โลกุตรระ”ไป
นั่นมันออกนอกเขตของความเป็น“พุทธ”แล้วนะ

ไม่ใช่“บุญ”แบบพุทธแล้วนะ ออกไปนอกเขตพุทธแล้ว

เพราะ“พุทธ”นั้นเป็น“โลกุตรระ” ไม่ใช่“โลกียะ” แม้จะ
เป็น“คุณงามความดี”มากมายปานใด แต่ถ้ายังเป็นแค่“กุศล
ชั้นโลกียะ”เท่านั้น ก็ยังจัดว่า เป็น“บุญ”..ไม่ได้ ดังนี้

ถ้าคุณงามความดีได้แค่“กุศล” ถ้าจะถึงขั้นเป็น“บุญ”
ก็ต้องดูกันที่“บุญ” ถ้ามีการ“ชำระกิเลสได้ในขณะที่มี
การปฏิบัติอยู่นั้น” จึงจะนับว่า “เป็น“บุญ” เข้าขั้น“โลกุตรระ”
ถ้าได้แต่คุณงามความดี ก็เป็น“กุศล”ของกัลยาณธรรม ยัง
ไม่นับว่าเป็น“บุญ” ยังไม่เข้าขั้น“อาริยธรรม”เป็น“โลกุตรระ”

๓๖) บุญของพุทธมีเขตที่ไว้ชัดว่ายังเป็นพุทธอยู่หรือไม่

คำว่า“บุญ”ของพุทธนั้นจำกัดขอบเขตไว้ชัดเจนยิ่งว่าเป็น“โลกุตระ”เท่านั้นนะ ไม่ใช่คุณธรรมระดับ“โลกียะ”นะ

นี่คือ การชี้เขตของความเป็น“บุญ”(บุญกฐเขตต) หากแสงบุญนอกเขตของ“โลกุตระ”ก็ไม่ใช่“บุญ”ของพุทธ เป็นต้น หรือคำอื่นๆที่ใช้คำว่า“บุญ”ซึ่งภาวะ ถ้าเข้าใจนิยามคำว่า“บุญ”ผิด ก็พาหลงให้เข้าใจลัทธิสาระเพี้ยนไปหมด เช่น...

-บุญญโลก= โลกุตระ, โลกที่เกิดด้วยอานุภาพแห่งบุญ (ไม่ใช่โลกที่เกิดด้วยอานุภาพแห่งกุศลเท่านั้น)

-บุญญาภิสังขาร= การสังขารที่เป็นบุญคือชำระกิเลส

-บุญญกิริยา,บุญญกัมมะ= การกระทำหรืออาการของนามธรรมที่ถึงขั้น“อภิสังขาร” ทำการชำระกิเลสลงได้

-บุญญภาค,บุญญภาคิยา= ส่วนแห่งบุญ

-บุญญกตะ= ผู้มีบุญอันกระทำแล้ว

-บุญญาภิสังขาร= การสังขารที่“ไม่ต้องชำระ”อีกแล้ว

-บุญญาปาปปริกชีโณ= ลีนบุญสิ้นบาป(อรหัตตผล)

-บุญญกชยะ= ความสิ้นไปแห่งบุญ(อรหัตตผล)

-บุญญมยะ= สำเร็จด้วยบุญ

-บุญญวันตุ= ผู้มีบุญ(คืออารยบุคคลตั้งแต่โสดาบันขึ้นไป)

-บุญญุทธิ= บุญฤทธิ์, ฤทธิ์อันสำเร็จด้วยบุญ(ฤทธิ์ที่ชำระกิเลสลงได้ เป็น“วิชา” ข้อที่ ๒ คือ มโนมยิทธิ ไม่ใช่ฤทธิ์ทางโลกียะ)

ซึ่งล้วนเป็น“นามธรรม”ที่เกี่ยวกับคำว่า“บุญ”ทั้งนั้น

อันเข้าชั้น“ปรหมัตถธรรม”และเข้าเขตของ“โลกุตระ”ทุกคำ

หากแม่นเข้าใจคำว่า“บุญ”ไม่ถูกต้อง ก็จะทำความเข้าใจ
ของคำเหล่านี้เพี้ยนไปเป็น“โลกียะ”ไปเป็น“สมมุติสังขละ”หรือ
“เทวนิยม” ซึ่งผิดไปจากสารสังขละอันเป็น“โลกุตระ”ของพุทธ
ถ้าเข้าใจคำว่า“บุญ”ผิดไปจากสารสังขละก็เป็นอันไม่พา
บรรลู่“พุทธธรรม”ที่เป็น“โลกุตระ”แน่นอน

“นามธรรม”ต่างๆเช่นนี้ที่ต้องเข้าใจอย่างสำคัญยิ่งยวด

๓๗) “บุญ”คือโลกุตระธรรม๔๖ เริ่มตั้งแต่“กายในกาย”

ซึ่ง“นามธรรม”มันก็มีทั้ง“โลกียะ”ที่เป็นสมมุติธรรม
และ“นามธรรม”ที่เป็น“โลกุตระ” ซึ่งต้องเข้าถึงปรหมัตถธรรม
ที่ต้องบรรลู่“วิชา ๘” ถ้าไม่บรรลู่“วิชา ๘”ไม่เป็นโลกุตระ

เริ่มตั้งแต่“วิชา” ข้อที่ ๑ คือมีวิปัสสนาญาณหรือมี
ญาณทัสสนะเป็นข้อแรก ที่สามารถจัดการ(สังขาร)กับ“นาม ๕”
ได้แก่ เวทนา,สัญญา,เจตนา,ผัสสะ,มนสิการได้จริง มีผลจริง

เพราะ“นามธรรม”ของคำว่า“บุญ” ที่เป็นความหมาย
ของ“พุทธ”นั้นระบุนุวัชต คือ “ชำระกิเลสในสันดานให้
สะอาดหมดจด”(สันตानัง ปุณฺตี วิสฺเสตี) ก็ทำให้ได้ไปตามลำดับ

ซึ่งความหมายแท้จริงของคำว่า“บุญ”ในศาสนาพุทธ ก็
ต้องย้ำกันอยู่อย่างนี้ ว่า เป็นปรหมัตถสังขละ เป็นโลกุตระ

ไม่ใช่คุณงามความดีแค่“กุศล”ที่ยังเป็น“โลกียะ”เท่านั้น

การอธิบายความหมายของ“บุญ”ผิดไปก็ดี การไม่รู้
ความหมายแท้ของ“บุญ”ก็ดี ย่อมไม่พาให้เกิด“โลกุตระ”

ไม่มี“โลกุตระ”ก็ไม่มี“อารยธรรม” ไม่มี“นิพพาน” พุทธก็
หมดแก่นสาร(วิมุตติ) เช่นกลอง“อานกะ” ที่มีแต่ชื่อว่า“พุทธ”
“บุญ”เป็น“โลกุตระ”นั้น เริ่มต้นตั้งแต่ปฏิบัติ“โพธิ
ปักชียธรรม ๓๗”มีผล ตั้งแต่“กายในกาย” เป็น“โลกุตระ”
ระดับที่ ๑ ไปเลย ครบโพธิปักชียธรรม ๓๗ ก็เป็น“โลกุตร
ธรรม ๓๗” ซึ่งจะบรรลุ“โลกุตรธรรม ๔”ไปตามลำดับ เมื่อ
รวม“โลกุตระ”ทั้งหมดก็เป็น“โลกุตรธรรม ๔๖”

๓๘) ถ้าเข้าใจ“บุญ”ผิด “ที่พึ่ง”อันเป็นพิษก็มีขึ้น มาแทน

คำว่า“บุญ”นี้ทุกวันนี้ผิดเพี้ยนออกไปไกล ไม่อยู่ใน
ขอบเขตของความเป็น“บุญ”ในศาสนาพุทธ ออกนอกขอบ
เขตพุทธ ไม่เป็น“โลกุตรธรรม”ตามแบบพุทธกันจนน่าสังเวช
หากไม่กุกกลับ ไม่แก้ไขให้ถูกต้อง“เจิง”แน่ๆ เพราะ
“บุญ”คำๆนี้เป็น“อารยมรรค-อารยผล”แท้ๆ เป็นโลกุตระ
ชัดๆ ถ้าศาสนาพุทธไม่มี“บุญ” ก็เท่ากับศาสนาพุทธ“ไม่มีการ
ชำระกิเลส”กันแล้ว “โลกุตระ”ก็ไม่มี ชาวพุทธก็ไม่มี“ที่พึ่ง”
ที่เป็น“โลกุตระ” ก็ไปพึ่ง“โลกียะ”กันหมด ถึงขั้นพึ่งอบายภูมิ
พุทธศาสนาก็จะมีแต่พึ่งเดรัจฉานวิชา พึ่งอำนาจลึกลับ
ลึกลับที่ศักดิ์สิทธิ์สารพัด เป็นเทวนิยม มีแต่ค้าขายเครื่องราง
ของขลัง ค้าขายพระเครื่อง ค้าขาย“บุญ”กันเต็มวงการ
ศาสนาพุทธ เห็นกันไหมเอ๋ย ว่าเมืองไทยเป็นเช่นที่ว่านี้
อย่างเก่งก็“พึ่ง”ภาษาบัญญัติว่าเป็นความรู้ อุ่นใจใน

● ปลาไหลเผือก

เมื่อพุทธไร่ที่ฟิ่งอันเป็น“แก่นสาร”
จึงไปหาที่ฟิ่งอันนอกนอพุทธสารพัด

ความรู้“ฟัง”ตรรกะที่เป็นปรัชญาเกินไปเป็น“วิมานในฝัน”
ปั่นป่วนเป็นชาติเกินไป แม้“ความรู้”นั้นจะยังไม่สัมมาทิฐิ
หรือฟัง“โลกธรรม”เลี้ยงชีวิตไปตามประสา นั้นแลமாக

๓๙) ถ้าเข้าใจบุญไม่ผิด ก็ละ“ฟังบุญ”คุณพิเศษได้จริง

หากชาวพุทธมี“โลกุตระธรรม”หรือมี“บุญ”กันจริง ก็จะไม่ฟังพระเครื่องกันจริงจังกว่าการฟังธรรม จะรู้มีปัญญา รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“บุญ”ที่เป็น“นามธรรม”สุดประเสริฐ
คนจะฟัง“บุญ”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”กันอย่างเกษมจริงๆ

การโฆษณาค้าขายเครื่องรางของขลัง โฆษณาค้าขาย
พระเครื่องก็จะไม่มี เพราะมีที่ฟังคือ“พุทธธรรม”ที่เป็น
“บุญ”อย่างเป็น“สารลัจจะ”ที่เป็นจริงตรงกับพระวณะจริง

แม้จะมีพระเครื่องบ้าง พระบูชาบ้าง ก็จะไม่ค้าไม่ขาย
กัน ไม่หลงคารพบูชาอย่างงมงาย ไร่พุทธิปัญญาแน่ๆ

จะมีไว้เพื่อเคารพรำลึก เตือนสติ และบูชาอย่างสัมมา
ทิฐิเป็นประโยชน์แก่ชีวิตและการประพฤติในชีวิต นำพา
ไปสู่แก่นสารที่เป็น“นามธรรม”ขั้นปรมาตมคุณได้แท้จริง

ดังนั้น เมื่อพุทธไร้ที่ฟังอันเป็น“แก่นสาร”แท้ จึงไปหา
ที่ฟังอันออกนอกพุทธกันสารพัด ตามที่กล่าวมาคร่าๆนั้น
ที่จริงมีมากกว่านั้นอีกมาก เป็นเดรัจฉานวิชานานาแบบ
ทั้งแบบปริยัติ ทั้งแบบปฏิบัติ ถึงขั้นเป็นเรื่องวิถิตถารก็มีแยะ

“สาระ”แท้ของพุทธ ที่เป็นจุดเอกของศาสนาพุทธ
ก็เป็นอันหมดไปจากศาสนาพุทธ เท่ากับพุทธก็เหมือนกับศาสนา

อื่นๆ ที่ไม่เข้าถึง“ปรมาตม์” ไม่สามารถรู้จักแจ่มแจ้งรู้จริงความเป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” จนสามารถจับ“ตัวตน” ของกิเลสได้แท้ เป็น“อารยสัจ ๔” จึงกำจัดหรือชำระ“กิเลส”หมดตัวตนของมันที่ผู้ปฏิบัติรู้จัก“ตัวตน”(อัตตา)ของมันได้ด้วย“วิชชา”แท้จริง และกำจัดถูกตัวมันให้หมดไปเกลี้ยงอย่างไม่มีมงาย

“ผล”ที่ได้คือ“บุญ”ที่เป็นบุญ ผู้นั้นก็“พึงบุญ”ที่เป็นบุญตามนี้กันอย่างเกษมแท้

เป็น“ที่พึง”อันเป็น“บุญ” ซึ่งเป็น“นามธรรม”ที่เข้าชั้น“คุณวิเศษ”(อุตริมนุสสรธรรม) ตรงตามพระวาระของพระพุทธเจ้า

๔๐) ขาดไทยเลวร้ายเพราะไม่รู้จัก“บุญ” ไม่มีโลกุตระ

เมื่อไม่สัมมาทิฐิในคำว่า“บุญ” ดังที่ชาวไทยเป็นกันมาก “บุญ”จึงไปหมายถึง “สุขโลภกีย์-สรรเสริญ-ยศ-ลาภ” ที่เป็น“โลกธรรม” อันตรงกันข้ามกับ“โลกุตระ”อย่างสิ้นเชิง

หรือไปหมายถึงแค่“คุณงามความดี”ชั้นโลกียธรรม”กันเท่านั้น มันยังไม่เห็นฝั่งของความเป็น“โลกุตรธรรม”กันเลย

ในชาวพุทธทั้งหลายจึงเอา“บุญ”มาใช้ผิด นี่คือศาสนาพุทธไม่เหลือ“แก่น” ไม่เหลือ“โลกุตระ”

คำว่า“บุญ”จึงเน่าเหม็นและทะเลอะเทอะไปเรื่อยเรื่อย มีผลลามไปทั่วสังคมไทยทั้งหมดตามหลักอิทัปปัจจยตา สังคมไทยจึงพิการ การเมืองไทยจึงพิกล เศรษฐกิจไทยจึง

พินาศอย่างที่เป็นจริง ตาม“เหตุ”ใหญ่ของชาติไทยคือ“บุญ”
ในศาสนาพุทธถูก“พิฆาต”ไปด้วยน้ำมือของผู้“อวิชชา”นี่เอง
นี่..ไม่ใช่เรื่องขี้ตุ๋ ไม่ใช่เรื่อง“มโน”เพื่อพวก
เรื่องจริง!!! เพราะคนไทยนับถือศาสนาพุทธถึง ๙๕ %
ใช้มั้ย? ...คิดดูเอาแล้วกัน ทุกคนมีปัญญา
ความจริงมันเกิดจริงเป็นจริงกัน เห็นบ้างไหมล่ะ?
นี่แหละคือ ความผิดทางศาสนาพุทธอันมหามหันต์

๔๑) “บุญ” ถ้าเพี้ยนเป็น“กุศล” เขาก็ได้แต่กุศล เท่านั้น

คำว่า“บุญ”ที่ศาสนาอื่นๆเอาคำนี้ไปใช้ แล้วไปหมายถึง
คุณงามความดี ที่เป็นเพียง“กัลยาณธรรม”อันเป็นโลกียธรรม
สามัญเท่านั้น ไม่เป็น“โลกุตระ” เขาก็ไม่มี“โลกุตระธรรม”กัน
อยู่แล้ว ก็เป็นธรรมดา เขาก็อาศัย“โลกียธรรม”ของเขาได้ดี
แต่ชาวพุทธสิ โลกุตระธรรมก็ไม่มี โลกียธรรมก็ไร้แก่น
เขายังดี เพราะเขามีภูมิคุ้มกันตามเนื้อแห่งสารลัจจะ
ของศาสนาของเขา เขาแน่ และเขาแน่นตามลักษณะแห่ง
เทวนิยมกันดีอยู่ เขาก็อาศัยธรรมะของเขาได้
ก็เป็นธรรมดาของสัตว์โลก ที่ต่างก็ต้องอาศัยในเชิงชั้น
หรืออาศัยวิสัยหรือนิสัยที่ตัวเองมีความเด่นของตนเองอยู่แล้ว
เช่น คนที่ได้สั่งสมฝีมือมา ก็ใช้ฝีมือของตนได้ดี ไป
ใช้เครื่องมือไม่ถนัด ส่วนคนที่สั่งสมการใช้เครื่องมือมาไม่มีฝีมือ
ก็ต้องใช้เครื่องมือตามถนัด ส่วนผลงาน ไม่แน่ ฝีมือดีกว่า

เครื่องมือก็ได้ เครื่องมือดีกว่าฝีมือก็ได้ ซึ่งต่างแ่งต่างเชิงไป
เพราะสัตว์โลกย่ออมอาศัยสิ่งตนเองมีเป็น“สัญชาติ”ที่มี
แน่นอนหาติดตนมาของตน เป็นการสั่งสมมาตามที่ตนมีทั้งนั้น
ตัวอย่างเช่นชาวอินเดียอาศัยความเป็น“เทวนิยม”ที่ฝังลึก
จึงอยู่ได้ทั้งๆที่พลเมืองมีถึงพันกว่าล้านคน ก็ยังไม่หิวหว่า
ไม่หลงโลกีย์ ยังมีวัฒนธรรมเดิมเหนียวแน่น ไม่แปร
ปรวนง่าย สงบสุขได้ดีกว่าชาติอื่นที่มีพลเมืองพอกัน หรือแม้
แต่ที่มีน้อยกว่า
ส่วนคนไทยนั้น โลกุตระ“อเทวนิยม”ก็ไม่มี โลภียะ
“เทวนิยม”ก็ไม่ใช่แก่นของตน ก็เลยวนวุ่น ไม่มีที่พึ่งอะไรได้

๔๒) ไทยเมื่อไร“บุญ”จึงไร้ที่พึ่ง ก็เกี่ยวเกาะไป สารพัด

เมื่อใน“จิต”ของคนไทย ๙๕ % อาศัยศาสนาพุทธ ที่
ไม่มีน้ำยาของความเชื่อเป็นพุทธแล้ว จึงหมดภูมิคุ้มกัน หหมด
ที่พึ่งที่อาศัย จึงเที่ยวไปเกาะอาศัย พึ่งไปสารพัดอะไรต่อ
อะไรที่ไม่รู้จริง ไม่ได้สั่งสมมากพอจริง เพราะไม่อะไรแม่นยำ
ไม่มีอะไรแน่นอนเป็น“แก่น”ให้เกาะในภายในจิตจริงได้สักอย่าง
จิตใจจึงอ่อนแอทางจริยธรรม ไม่มี“แก่น”ของพุทธ
นั่นเอง ไปรับเอาสารพัดพฤติกรรมที่มันเป็น“โลกียารมณ”
จากสารพัดที่ถูกหล่อ ถูกหลอก ที่โลกเขามอมเมาจากทุกทิศ
และครอบงำเอา ทั้งอบายมุข ทั้งวัตถุทั้งที่หลงว่าเป็นความ
รู้และ“อารมณ”ที่ไม่น่าหลง ไม่น่าไปติดไปเสพเลย

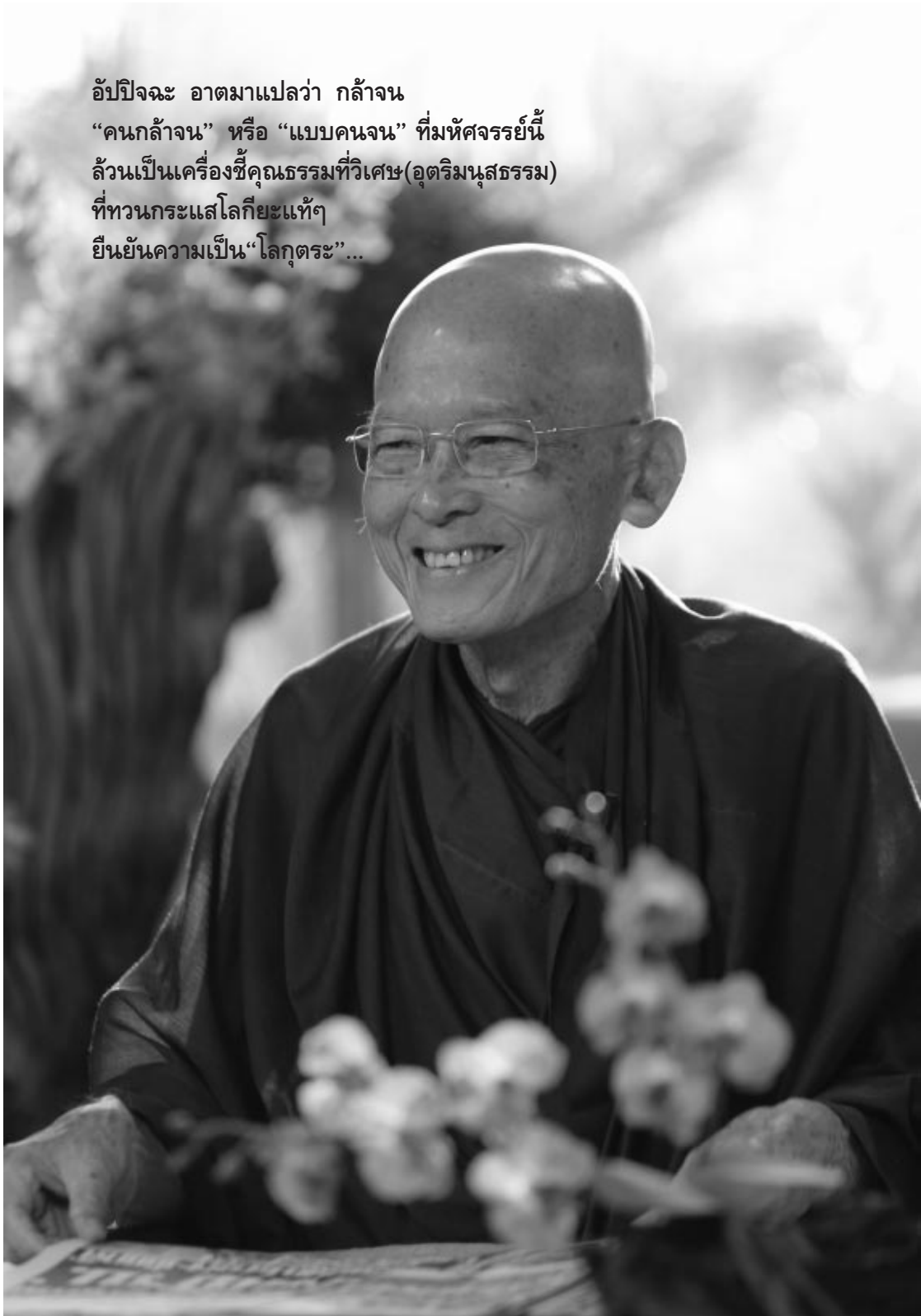
ชาติอื่น ประเทศอื่น เขายังแข็งแรงทางจริยธรรม
เมืองไทยจึงตกต่ำทางจริยธรรม เพราะศาสนาพุทธ
ไม่เหลือความเป็นศาสนาของตนเอง กลายเป็นศาสนาที่เอา
อะไรต่ออะไรมาใส่ไว้ในศาสนาและทะเล่ไปหมด และมุ่งมาย
ขอภัยที่อาตมาดูถูกประเทศไทยที่พูดนี้รู้ยู่ว่าดูถูกและ
เชื่อในตนเองยู่ว่า“ดูถูก”แน่ๆ
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญจริงๆ อาตมาไม่ได้พูดเล่นนะ
และไม่ได้พูดเอาโก้เอาเด่นอะไรด้วยเลยจริงๆ และอาตมา
แน่ใจด้วยว่า อาตมาไม่ได้พูดโดยการเดา พูดอย่างจริงจัง
โดยเฉพาะ ไม่ใช่พูดขู่ หรือพูดอย่างคนไม่รู้สาระ ไม่รู้
สังขาร แม้จะรู้ไม่มาก แต่มั่นใจว่ารู้พุทธที่เป็น“โลกุตระ”
อาตมาไม่ได้พูดให้เชื่อ แต่พูดเพื่อให้คิดดู เชื่อไม่เชื่อก็
เรื่องของแต่ละคนอยู่แล้ว ใครจะไปบังคับความเชื่อคนได้
อาตมาแน่ใจตนเองอย่างเดี่ยวว่า อาตมาเด็ดขาด
ไม่หลอกใคร อาตมาจะพูดแต่ความจริงที่อาตมามั่นใจ
พูดไปแล้วจบ ใครจะฟัง..ไม่ฟัง จะเชื่อ..ไม่เชื่อ มัน
ก็เป็นเรื่องตัวใครตัวมันอยู่แล้ว ขึ้นไปยู่งเขา เขาก็ว่าเอาสิ

ขอแสดงความยินดี
อย่างเข้าปีที่ ๒๐ “เราคิดอะไร”

หจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

อัปปีงจะ อาตมาแปลว่า กล้าจน
“คนกล้าจน” หรือ “แบบคนจน” ที่มหัสจรรย์นี้
ล้วนเป็นเครื่องชี้คุณธรรมที่วิเศษ(อุตริมนุสธรรม)
ที่ทวนกระแสโลกียะแท้ๆ
ยืนยันความเป็น“โลกุตระ”...

บทที่ ๒

P คະนองบาป Q

๔๓) มีเครื่องยืนยันที่วัด“โลกุตระ”ได้หลากหลาย

ที่อาตมาพูดนักพูดหนาว่า ยุคนี้ในวงการพุทธศาสนา ไม่มี“โลกุตระ”กันแล้วนั้น มีอะไรเป็นเครื่องยืนยัน ว่ามาซิ เครื่องยืนยันที่เห็นกันได้อย่างชัดเจนเป็นหลักฐาน อันยิ่งใหญ่ ยืนยันอย่างสำคัญ ก็คือ ชาวพุทธในประเทศไทย มีถึง ๙๕% มีใครยืนยันได้บ้าง ว่า ตนเองบรรลุ“โลกุตระ”

เอาแต่รู้ว่า“โลกุตระ”คืออย่างไร ที่สัมมาทิฎฐิแท้ๆ แฉงให้ฟังกันแจ่มๆจะๆกันดูบ้างซิ จะหาได้ซัก ๑% มั้ย?

เห็นมีก็แต่่นักตรรกะ หรือมีแต่“มโน”กันเอาเท่านั้น ดูสวยหรู แต่พิสูจน์ไม่ได้ ตรวจสอบตามพระวณะก็ไม่ได้

เพราะต่าง“ตรรกะหรือมโน”กันผิดเพี้ยนออกไปจาก
“เนื้อแท้ที่เป็นโลกุตรระ”ของเดิม ดังตะโพน“อานกะ”จะนั้น
แค่นี้.. ก็เห็นๆกันอยู่โต้งๆโหนโหนแล้ว ชั่วตักันได้แล้ว
นอกนั้น ก็ดังที่ได้พูดผ่านมาพอสมควรแล้วนั้นไง!!!
ถ้าขนาดนั้น ก็ยังยืนยันไม่พอ ...ก็ได้ ก็ยังมีอีกไม่น้อย
ที่อาตมาจะเอามาสาธยายได้ต่อไป ด้วยหลักฐานจากพระ
ไตรปิฎกมีอีกมากมาย ซึ่งพิสูจน์ความเป็นได้ยืนยันกันด้วย

๔๔) เศรษฐกิจ”นี้แหละ ก็เป็นเครื่องชี้วัด“โลกุตรระ”ได้

ที่เห็นกันยืนยันอยู่ชัดๆ ก็คือ เศรษฐกิจของชาติไทย
ในสภาพอย่างที่เป็นที่มีอยู่ทุกวันนี้ มันก็ยืนยันอีกหลักฐาน
หนึ่งอยู่โต้งๆแล้วว่า เศรษฐกิจอย่างนี้ไม่ใช่เศรษฐกิจที่
จัดเป็นเศรษฐศาสตร์แบบพุทธ

เศรษฐศาสตร์แบบพุทธมีด้วยหรือ?

มี.. ยอดเศรษฐศาสตร์เลย ซึ่งเป็นเศรษฐกิจที่เจาะ
ถึงกลางหัวใจทั้งคอมมิวนิสต์ ทั้งประชาธิปไตย เจาะเข้าถึง
กลางหัวใจที่หุ้มมุ่นหมายด้วย จึงเป็นเศรษฐกิจที่สุตพิเศษ
แต่โลกยุคนี้ยังไม่รู้จัก ไม่รู้ทฤษฎี แต่มีเกิดในโลกมาแล้ว

เศรษฐกิจที่เป็น“โลกุตรระ”ไง!

กลางหัวใจทั้งคอมมิวนิสต์ ทั้งประชาธิปไตยเลยหรือ?

ใช่.. ยอดเศรษฐกิจอย่างนั้นจริงๆ ไม่ได้พูดเวอร์เล่นนะ

จริงๆ.. แล้วแบบไหน? ยังไง? ถึงจะเป็นเศรษฐกิจ

เลิศเลอปานนั้น

เศรษฐกิจที่ว่าเป็นเศรษฐศาสตร์“โลกุตระ”จริงๆ
ก็คือ เศรษฐกิจ“แบบคนจน”ไง! นี่แหละ“โลกุตระ”
เคยได้ยินไหมล่ะ การปกครอง“แบบคนจน”ที่ในหลวง
ของเราคนไทยนี่แหละตรัส ซึ่งพระองค์ทรงเป็นพุทธมามกะ
ที่มีพระปัญญาธิคุณภูมิธรรมชั้นโพธิสัตว์ ได้ตรัสประทาน
ทฤษฎี“แบบคนจน”นี้ให้แก่สังคม แก่โลก
ซึ่งได้ยินกันไปทั่วโลกแล้ว

๔๕) “แบบคนจน”นี้เป็นพระราชดำรัสที่ยิ่งใหญ่ของโลก

ในโลก.. คิดซิ.. จะมีใคร พูดแบบนี้

ถ้าไม่ใช่พระปัญญาธิคุณที่เป็นความรู้ยอดยิ่งเข้าใจ
นัยสำคัญของโลกุตระธรรมอย่างพิเศษของคนวิเศษ ภาษาที่
ที่บ่งชี้ความหมายไม่ธรรมดาเช่นนี้จะเกิดขึ้นได้มั๊ย?

เป็นพระราชดำรัสที่ยิ่งใหญ่ของโลกจริงๆ

ใครจะพูดอย่างนี้ได้...???

ใครก็ตามที่จะสามารถพูดออกมาได้เช่นนี้ *ไม่พูดเล่น*
ก็ต้องพูดจริง ดังนั้น ไม่ว่าผู้จะพูดเล่นหรือพูดจริง คำพูด
ที่ไม่ธรรมดาขนาดนี้ต้องผ่านการตรวจตราหรือไตร่ตรองใน
ความหมายของคำพูดนี้มาแล้วอย่างรู้นัยสำคัญของมันแน่ๆ
ไม่ว่าจะคนพูดเล่นหรือคนพูดจริง ก็ต้องรู้ว่าตนหมายถึงอะไร
แค่ไหนของตน ใช่มั๊ย? จึงจะพูดคำพูดนี้ออกมาได้ปานฉะนี้

คนพูดเล่นก็มีความหมายไปตามเรื่อง จะเป็นมุขตลก จะ
เป็นการเล่นแง่เล่นคำอย่างนั้นอย่างนี้ก็ว่าไปเถอะ นั่นเล่น

แต่ในหลวงตรัสนี้ร้อยเปอร์เซ็นต์ จริง..แน่ยิ่งกว่าแน่
เพราะฉะนั้น คำพูดนี้จึงไม่ธรรมดาแน่นอน

๔๖) พระดำรัสนี้ยิ่งใหญ่ เพราะยืนยันสัจจะ แห่งโลกุตระ

นี่เป็นพระราชดำรัส เพราะฉะนั้น ที่จะเป็นคำพูดเล่นนั้น
ก็เป็นอันตัดทิ้งไปได้เลย

ดังนั้น คำตรัสนี้ จึงเป็นพระดำรัสที่พิเศษยิ่งใหญ่
จริง เพราะปฤชชนคนโลกีย์ภูมิพูดจริงอย่างนี้ไม่ได้เลยในโลก
ไม่มีความซ่องใจหรือจิตใจใดๆเด็ดขาด ในพระดำรัสนี้
ว่า จะไม่เป็น“โลกุตระภูมิ” เพราะซึ่งยืนยันเนื้อความอยู่
ชัดเจนต่างๆว่า คุณธรรมของคนที่ดีของสังคมที่ดี ที่แสดงถึง
อัปปิจฉะ สันตุภูฏี ปวิเวกะ อสังลักคคะ วิริยารัมภะ คีล
สมาธิ ปัญญา วิมุติ วิมุติญาณทัสสนะ อยู่ชัดเจนปานจะ
ตรงตามพระพุทธรูจนะถึงขนาดนี้ แล้วจะมีอะไรไม่จริงอีก

หรือจะเอาคำตรัสของพระพุทธรเจ้าอีกอันใดมาอ้างอิง
ยืนยัน ก็ได้อีกมากมาย ไม่ว่าจะ เป็น“หลักตรวจธรรม
วินัย ๘ ข้อ”ก็ได้ “วรรณะ ๘”ก็ได้ ซึ่งล้วนมีคำว่า อัปปิจฉะ
ที่แปลว่า มั่นถ้อย ก็คือ อยากจน ที่อาตมาแปลว่า กล้าจน

หรือแม้แต่แค่ความว่า *ธรรมใดวินัยใดเป็นไปเพื่อ*
“ความมั่งน้อย”(อัปปิจฉะ)ธรรมนั้นวินัยนั้นเป็นของเราตภาคต
ธรรมใดวินัยใดเป็นไปเพื่อ“ความมั่งมากมั่งใหญ่”(กัลลารย
= มหัทอัปปิจฉะ,มหัจฉะ) ธรรมนั้นวินัยนั้นไม่ใช่ของเราตภาคต

“คนกล้าจน” หรือ “แบบคนจน” ที่มีหัตถ์จรรยาดี ล้วนเป็นเครื่องชี้คุณธรรมที่พิเศษของคน(อุทริมนุสธรรม) ที่ทวนกระแสโลกียะแท้ๆ ยืนยันความเป็น “โลกุตระ” อยู่จริงทั้งนั้น

ยังมีคำว่า “ไม่สะสม” คือ อดขยับ และ “ขยับยิ่งอยู่เสมอ” คือ วิริยารัมภะ อีก ที่คนผู้ใดตั้งใจประพฤติตนสำเร็จได้ด้วยปัญญา ด้วยสมรรถนะ ประพฤติจริง ขยันสร้างสรรเสียดละอยู่ในสังคมา ก็ยิ่งนั่นแหละ คน “โลกุตระ” จริง

๔๗) “แบบคนจน” แท้ๆ ต้องมีคน “กล้าจน” ที่จริงใจสุดใจ

ซึ่ง “ความมักน้อย” ที่บาลีว่า อปปีจจะหิ อตมาแปลว่า กล้าจน คนที่มีใจเช่นนี้จริง คือ มักน้อยจริง คนกล้าจนแท้ๆ ความมักน้อย หรือคนที่มีใจไม่เอามาก ไม่อยากมีมาก ไม่คิดจะเอามากๆ นั่นแหละ คนจริงที่ “กล้าจน”

คนกล้าจน จึงเป็นคนโลกุตระ ยิ่งกล้าจนที่มีปัญญา และมีสมรรถนะสร้างสรร แล้วเผื่อแผ่แจกจ่ายแก่ผู้อื่น-แก่สังคมาจริงด้วย ก็ยิ่งนั่นแหละคือ อาริยชน ชาวโลกุตระแท้

พระพุทธเจ้าตรัสธรรมโลกุตระของพระองค์นั้นว่า “พหูชนหิตายะ-พหูชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ” จึงของจริง

โลกุตระนี้ เป็นทฤษฎีที่ปฏิบัติเกิดผลแล้วจะเป็นคนมักน้อย กล้าจน เป็นคนจน แต่ช่วยทำประโยชน์ให้มวลชนได้มากมาย ช่วยสร้างความสุขให้แก่มวลชนได้มากมาย และช่วยเหลือเกื้อกูลโลกอยู่แท้ๆ ซึ่งเป็นความจริงที่ยิ่งใหญ่ ใครจะคิดว่า ทฤษฎีแบบนี้จะมีในโลก ...ใครจะเชื่อ

มีด้วยหรือ.. “คนจน”จะบังอาจช่วยคนได้มากมาย
“คนจน”จะมีความรู้ความสามารถช่วยโลกได้ ...?

คนมีความสามารถมีความรู้ แล้วจะจนได้อย่างไร ?

แล้วทำไมต้องจน?

คนมีความรู้จะยอมจน คนมีความสามารถจะยอมจน
มีด้วยหรือะ ในโลก..???

เอาอะไรมาพูด!!! ไม่เห็นจะน่าเชื่อถือตรงไหน

ยาก.. ที่จะเข้าใจ หรือยาก.. ที่จะเชื่อถือกันง่ายๆ

เพราะมันไม่ใช่เรื่องสามัญปุถุชน มันเป็นเรื่องวิสามัญ
จริงๆ เป็นโลกุตรระแท้ๆ ทวนกระแสหรือต้านแย้งโลกีย์แน่

ถ้ายังจะพูดว่า เป็นสิ่งประเสริฐ เป็นภูมิสูง เพราะมีใจ
ที่เป็นได้จริง มีสัจจะแท้ จะยิ่งหมั่นใส่หนักเข้าไปอีก..หนะนา

๔๘) ทฤษฎีในหลวงนี้เป็น“อารยธรรม”ที่โลกต้องการ

อย่างที่ในหลวงไทยเราตรัสนี้ เป็นทฤษฎีขั้นสูงซัด
ที่สุด พระองค์เป็นในหลวง ท่านตรัสสิ่งที่ประเสริฐให้แก่
มวลประชากร ซึ่งพระองค์ทรงปกครองโดยธรรมจริงๆ

เป็นธรรมชั้น“โลกุตระ” เป็นความรู้ชั้นอารยะ

สากลปุถุชนทั่วไปจึงยากจะเข้าใจ ยากจะเชื่อแน่ๆ

มันตรงกันข้ามกับอุดมคติของชาว“ทุนนิยม” คือ ต้อง

ทำผลกำไรให้มากที่สุด maximize profit เท่าที่โลกมีกัน

สัจจะความจริงวิเศษนี้ มีหลักฐานอื่นยืนยันอีก

พระองค์ไม่ได้ตรัสเพียง“ปกครองแบบคนจน”เท่านั้น

ท่านยังตรัสย้ำชัดลึกไปกว่านั้นอีกว่า “ขาดทุนของเรา คือ
กำไรของเรา *our loss is our gain*” ก็ยิ่งย้ำว่าไม่ใช่
“โลภียธรรม” แต่เป็น“โลกุตระธรรม”แท้ เป็นคุณวิเศษในมนุษย์
หรือแม่ที่ได้ยินกันแพร่หลายคือ “เศรษฐกิจพอเพียง” นั้น
ก็ล้วนเป็นพระดำรัสชี้บ่ง“โลกุตระธรรม”ของ“อาริยชน”
ทั้งนั้น เพราะเป็นคุณธรรมวิสามัญที่จริง
ซึ่งมีความเป็น“อาริยะ”จริงๆ
“อาริยธรรม”จะนี้ๆแหละเป็นความเจริญที่โลกต้องการ

๔๙) พระราชดำรัส..การปกครอง“แบบคนจน”

มาทวนดูพระดำรัสอันสำคัญชัดๆกันดูซิ...
“แบบที่เรียกว่า ทำ“แบบคนจน” คือทำวิธีการแบบคนจน
ไม่ได้มีการลงทุนมากมาย อย่างของเขา เราก็ทำไป ก็เลยบอกว่า
ถ้าจะแนะนำ ก็แนะนำได้ “ทำแบบคนจน” เพราะเราไม่ได้เป็น
ประเทศที่รวย เราก็รวยพอสมควร อยู่ได้ แต่ไม่ใช่เป็นประเทศที่
ก้าวหน้าอย่างมาก เราไม่อยากจะประเทศอย่างก้าวหน้าอย่างมาก
เพราะว่าถ้าเราเป็นประเทศที่ก้าวหน้าอย่างมาก มีแต่.. มีแต่ถอยหลัง
ประเทศเหล่านั้นที่เขาอุตสาหกรรมการสูงมีแต่ถอยหลัง และถอยหลัง
อย่างน่ากลัว แต่ถ้าเรามีการปกครองแบบ แบบว่า แบบคนจน
แบบที่ไม่ติดกับตำรามากเกินไป ทำอย่างมีสามัคคีนี้แหละ มีเมตตา
กัน ก็จะอยู่ได้ตลอดไป ไม่เหมือนคนที่ทำตามวิชาการ แล้วก็วิขา
การนั้นก็เรารู้ตำราแล้วพลิกไปถึงหน้าสุดท้าย ในหน้าสุดท้ายนั้นเขา
บอกว่า“อนาคตยังมี” แต่ไม่บอกว่าเป็นอย่างไร เวลาปิดเล่มแล้ว

มันก็ปิดตำรา ปิดตำราแล้วไม่รู้จะทำอะไร ลงท้ายก็ต้องเปิดหน้าแรกใหม่
เปิดหน้าแรกก็เริ่มต้นใหม่ “ถอยหลังเข้าคลอง” แต่ถ้าเราใช้ตำรา
แบบที่เราอะลุ่มอล่วยกัน ตำรานั้นไม่จบ” [พระราชดำรัสเมื่อวันที่ 4
ธันวาคม พ.ศ.2534]

ปกครอง“แบบคนจน” ฟังดูดี ชัดเจนยิ่งมัย?

๕๐) ลึกล้ำนัยสำคัญ“แบบคนจน”ว่าเป็น“โลกุตระ”

ยิ่งคำตรัสที่ว่า “เราไม่ได้เป็นประเทศที่รวย เราก็
รวยพอสมควร อยู่ได้ เราไม่อยากจะเป็ประเทศอย่าง
ก้าวหน้าอย่างมาก เพราะว่าถ้าเราเป็นประเทศที่ก้าวหน้า
อย่างมาก มีแต่.. มีแต่ถอยหลัง ประเทศเหล่านั้นที่เขา
มีอุตสาหกรรมสูงมีแต่ถอยหลัง และถอยหลังอย่างน่ากลัว”

ยิ่งแสดงนัยะที่ระบุลึกล้ำชัดว่า “โลกุตระ” นั้นมิใช่
สามัญโลกีย์ทั่วไปอย่างเด็ดขาด แน่ยิ่งกว่าแน่

ชัดในนัยสำคัญใหม่ว่า ถ้าเราก้าวหน้าอย่างประเทศ
อุตสาหกรรมสูงเขาก้าวหน้า นั่นคือ มีแต่ถอยหลัง และ
ถอยหลังอย่างน่ากลัว ...ชัดยิ่งกว่าชัดมัย?

ถ้าถอยหลัง มันก็ไม่ใช่ก้าวหน้า มันก็ไม่ใช่“โลกุตระ”
เพราะ“โลกุตระ”คือ อาริยธรรม

อาริยะ แปลว่า เจริญ ประเสริฐ ไกลจากกิเลส

การก้าวหน้าอย่างประเทศอุตสาหกรรมสูงเขาพากัน
ก้าวหน้า นั้น มันมีแต่ถอยหลัง และเป็นการถอยหลังอย่าง
น่ากลัว ปานจะนั่นทีเดียวน ผู้เห็นสังจะนี้ได้ไม่ใช่ธรรมดา

นี่คือ ความลึกลับแห่งลึกลับในพระปัญญาคุณยิ่งนัก มีแต่ผู้ที่มีภูมิอาริยะแท้ๆเท่านั้นจึงจะเห็นลึกลับเช่นนี้ได้

ดังนั้น การก้าวหน้าที่มุ่งเอาแต่จะรวย นั้นมันเป็นการถอยหลัง และเป็นการถอยหลังอย่างน่ากลัว อย่าทำตนเช่นนั้น อย่ามีทฤษฎีอย่างนั้น ความคิดอย่างนั้นอย่าเอามาใช้

มันเป็นความคิดเก่าๆ ที่คร่ำครึเอามากๆ ที่คนสามัญทั่วไปรู้และทำอย่างนี้กันมาอยู่อย่างนี้ บุรุษโบราณเต็มทนแล้ว

มันมีแต่ันวันก็ร้ายแรงด้วยกิเลสที่ทำงานฉลาดเฉลียวต่างคนหรือแต่ละประเทศล้วนแต่หาทางจะรวยให้ได้ ทุกคนทุกประเทศจึงมีแต่หาความฉลาดที่เป็น“เฉลียว”(ความฉลาดของกิเลส) เพื่อสร้างวิธีอยู่ในสังคมที่อยากจะร่ำรวย จะมีอำนาจจะเป็นใหญ่ จะเป็นประเทศมหาอำนาจกันทั้งนั้น ถ้าทำได้

แนวคิดหรือทฤษฎี“แบบคนรวย”อย่างนี้ โลกต่างก็ได้ใช้พิสูจน์กันมาแล้วนานแสนนาน ก็ไม่เห็นว่ สังคมประเทศจะสุขสงบมีความอบอุ่น-มีพฤติกรรมของคนของสังคมที่เรียกได้ว่า “ประเสริฐ” เป็นที่ประจักษ์สิทธิ์

๕๑) “แบบคนจน”ที่สัมมาทิฐินั้นลึกลับด้วยจิตอาริยะ

ซึ่งคำว่า“ประเสริฐ”นี้ แปลว่า ดีเลิศ ดีที่สุด วิเศษ โลกุตระ ต้องเป็นสังคมของคน“ประเสริฐ” หมายถึง สังคมคนที่มีพฤติกรรมเป็น“อาริยะ”ให้เห็นอย่างมีนัยแห่ง “ความประเสริฐ”ชัดๆจริงๆและนานๆยืนยันความยั่งยืนถาวรกัน จนเป็นที่ประจักษ์สิทธิ์ตรงตามหลัก“อาริยธรรม”

พฤติกรรมของคนของสังคมที่เรียกได้ว่า“ประเสริฐ” ซึ่งเป็นการแสดงถึงความเป็น“อาริยะ”นั้น ตามหลักธรรมของพุทธ คือ จิตใจคนจะมีคุณสมบัติเต็มไปด้วย“ความระลึกถึงกัน(สราณียะ) มีความรักกัน(ปิยกรณะ) มีความเคารพกัน(ครุกรณะ) มีการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน (สังคหะ)ครบสังคหวัตถุ ๔ เป็นต้น ไม่มีการทะเลาะกัน(อวิวาทะ) มีความพร้อมเพรียงสามัคคีกัน(สามัคคียะ) เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน(เอกภีภาวะ)

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๒ “สราณียสูตร” มียืนยันคุณสมบัติแห่งพฤติกรรมของสังคมที่อยู่ร่วมกันนี้

“แบบคนจน”ที่มีความเป็น“คนจน”อย่างสัมมาทิฎฐิ ตามพุทธศาสนาและเป็น“โลกุตระ”จริงจะเป็นไปได้ตามพระพุทธรวณะที่ตรัสไว้ นั่น ซึ่งจะเป็นสังคมที่แสนสุขสงบอบอุ่น เป็นสังคมประเสริฐที่มีแต่เมตตาทายกรรม-เมตตาวจีกรรม-เมตตาโมโนกรรม-มีชีวิตที่เต็มไปด้วย“ลาภโดยธรรม”(ลาภัมมิกา)ก็นำมารวมกันเป็นส่วนกลาง ไม่ยึดไม่หวงเป็นของตัวเองของตน แล้วกินใช้ร่วมกันเป็นสาธารณะ(สาธารณโภคี) และมีศีลบริบูรณ์เสมอกันในสังคม(ศีลสามัญญตา) มีความเห็นที่เป็นอาริยะเสมอกันในสังคม(มีทิฎฐิสามัญญตา) ดังนี้ เป็นต้น และหลักธรรมสูตรอื่นๆอีกมากมียืนยัน“โลกุตระ”

๕๒) ลึกล้ำร้ายร้าย“แบบคนรวย”ที่เป็น“โลกิยะ”

ส่วน“แบบคนรวย”นั้นไม่ใช่“การก้าวหน้า”ที่พิเศษอะไร แบบนั้นก็เป็นก้าวหน้าสามัญญธรรมดาของปุถุชนคน

ทั่วไปในโลกที่มีโลกีย์ภูมิ ย่อมวนเวียนอยู่ในมิติแห่งโลกียะ
ลัวนหาทางก้าวหน้าอย่างมากให้ตนเอง“รวย”ยิ่งขึ้น
จนกระทั่งเริ่มไม่เชื่อ ใช้ความฉลาด หาเล่ห์ สร้างเล่ห์กล
สร้างค่ายกล แย่งชิง ทุจริต ลวง หลอก โกง โทย สะสม
กักตุน ยึดมั่นเป็นของตน(อัตตนิยา) กระทั่งเป็นตน(อัตตา) จน
ใครแย่งของข้า ก็ถึงขั้นฆ่าแกงกันอำมหิต
เป็น“การก้าวหน้า”ที่เลวร้ายอย่างที่โลกเป็นกันอยู่
ซึ่งจะซับซ้อน ย้อนยอก ลับแล้วลึกยิ่งขึ้น กระทั่ง
เจ้าตัวเองก็ไม่รู้ว่า “ความผิด” เชื่อว่าไม่ใช่ทุจริตอะไร ถึงกับ
หลงว่าเป็นความถูกต้องไปเลย หลงการทำชั่วนั้นว่าเป็น
ความเก่งกาจไปด้วย ก็ซับซ้อนซ่อนตนในอัตตาที่อวิชชา
ไปไกลกันปานนั้นทีเดียว
นี่คือ “การก้าวหน้า”ที่ชื่อว่า“ถอยหลัง” และทุกวันนี้
ยิ่ง“ก้าวหน้า”นั้นจริงจิ่ง“ยิ่งถอยหลังอย่างน่ากลัว” จึงเลว
และร้ายยิ่งขึ้นเรื่อยๆ เป็นปกติของ“ความฉลาดที่อวิชชา”
อันมี“กิเลส”เป็นตัวพาดฉลาด และเป็นตัวบงการร้ายกาจ
ผู้ไม่ศึกษา“โลกุตระ” จะไม่มีทางรู้ทัน“ความฉลาด
ที่อวิชชา” จะไม่สามารถรู้จัก“สังขาร-วิญญาน-นามรูป-
สฬายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติ ฯลฯ
ต่างก็จะหาทางฉลาดแกงแย่งกัน“รวย” ซึ่งจะมีเชิงชั้น
ที่ทำให้คนทั้งหลายหลงว่า“ตนเป็นคนดี” แล้วตนก็ได้รวย
กว่าเขา มีอำนาจในสังคมจนกระทั่งคนทั้งหลายตกเป็น
ผู้สยบยอมต่อตนที่มี“โลกธรรม”เหนือกว่าผู้อื่น ก็ยิ่งหลงตน

นี่คือ ธรรม(ดา)สามัญปกติปุณฺณคนโลกีย์ ไม่แปลก

๕๓) กิเลสทำให้คนเลวร้ายลึกล้ำ“คะนองบาป”ไม่ลดละ

จึงยิ่ง“ก้าวหน้า”ก็ยิ่งร้ายที่ซุกซ่อน ซับซ้อนเชิงฉลาด เพื่อพรางลวงกันว่า“ตนเป็นคนดี” แต่แท้จริง“ร้ายลึก”

เพราะแทนที่ที่ตนมีความเก่งมีความรู้ จะใช้ความเก่ง ใช้ความรู้นั้น ช่วยคนที่ด้อยกว่า กลับยิ่งใช้ความกลัวตายของคน ความกลัวจะเสียของรักของคน เป็นเครื่องต่อรอง

ที่ร้ายแรงยิ่ง คือ ใช้“ความเสพติด-การติดยึด(อุปาทน) ของคน”เป็นเครื่องมือ“คะนองบาป”ใส่ตนเองเพราะ“อวิชชา”

เช่น คนสร้างอาวุธได้เก่ง ก็ยิ่งโกง โกงราคาได้แพง เท่าไหร่ยิ่งได้ยิ่งดี เพื่อจะได้“รวย” จะได้มีอำนาจโลกีย์ยิ่งขึ้น

การสร้างอาวุธขึ้นมาไว้ฆ่าคน ก็สร้าง“บาป”แล้วแต่ต้น เป็นจิตโหดกิเลสอำมหิต“โทสมูล” ยังไม่พอ ยังเพิ่ม การ“คะนองบาป”ด้วยจิตโลภเข้าไปอีกเป็นกิเลส“โลภมูล” ก็ยิ่ง“คะนองบาป”จัดหนักยิ่งขึ้นด้วย“อวิชชา” ก็ทุกๆคน นั้นแหละที่ไม่มี“วิชา”รู้บาปจริง ก็ยอมทำบาปด้วย“อวิชชา”

หรือคนที่รักษาโรคช่วยชีวิตคนได้เก่ง ยิ่งเก่งก็ยิ่งคิด ราคาแพง เป็นต้น โดยอาศัยความรักตัวกลัวตายของคน เป็นตัวประกัน ให้คนต้องยอมเสียทรัพย์เพื่อรักษาชีวิต เป็นการ“คะนองบาป”โดยหลงในความอยาก“รวย”แท้ๆ

อื่นๆอีกเยอะเยอะ ไม่ว่าจะเก่งอะไร จะมีความรู้ในเรื่องไหน ก็ทั้งนั้นๆที่คนหาทาง“รวย”ด้วยวิธีเอาเปรียบจะใช้

ความโง่งโง่ราคา คนที่จำนนไม่มีทางเลือกเพราะกลัวตาย เพราะกลัวเสียของรัก ตามธรรมชาติคนที่กลัวตาย กลัวเจ็บ กลัวเสียของรัก เมื่อรักตัว รักของรัก ก็จำยอมเสียทรัพย์ คนหวงอวัยวะไม่ให้เจ็บไม่ให้เสีย ก็ต้องยอมเสียทรัพย์ หวงชีวิตไม่ให้ตายก็ยอมทุ่มทรัพย์รักษาชีวิต โดยเฉพาะคนที่“อวิชชา”เป็นสามัญปุถุชนทั้งหลายนั้น ล้วนหลงยึดติดอยู่ใน“โลกียรส”ของกาม ของอัตตา ต้องมี “วิชา”(ความรู้พิเศษ)ที่พระพุทธรเจ้าตรัสรู้ จึงจะปลดปล่อย มนุษยชาติให้หลุดพ้นจากการหลงติดอยู่ใน“โลกียรส”ได้ คนที่ยังหลงโลกียอยู่ ไม่มี“ความรู้ในโลกุตระ”(ไม่มี วิชา)นี้จริง จะยิ่งเต็มไปด้วยการ“คะนองบาป”ซ้ำเติมเพิ่มความทุกข์ร้ายให้แก่มนุษยชาติกันอย่างไม่ลดละ

๕๔) เพราะ“อวิชชา”แท้ๆจึง“บาป”ได้อย่าง“คะนอง”

เพราะเขามี“ความรู้”ในทาง“โลกีย์”มากมายๆ แต่ไม่มี“ความรู้”ที่เป็น“โลกุตระ”ที่เรียกว่า“วิชา”จึงยังทำ“บาป”อย่าง“คะนอง”ในความรู้ที่มากมายๆนั้น เพราะไม่ประสีประสา หรือไร้เดียงสากับความเป็น“โลกีย์”แท้ๆ

ไม่รู้จริงๆว่า “โลกีย์”คือ “แดนแห่งความทุกข์”ที่น่า หลุดพ้นออกมาให้ได้ ไม่ใช่แดนที่ยิ่งจะช่วยกันทับถม“บาป” ลงไปให้หนักหนายิ่งขึ้น ระดมช่วยกันสร้าง“กิเลส”ใส่ทั้งตน ทั้งซ้ำเติมมอมเมาผู้อื่น ไม่รู้หยุดหย่อนอย่าง“คะนองบาป”

โดยเฉพาะคนทั้งโลกยุคนี้จมหนักหลงอยู่ใน“อบายมุข”

โดยไม่รู้จักความเป็น“อบายมุข”

เพราะ“อวิชา”หนาหนักจมในปลัก“โลกีย์” ไม่รู้จัก “โลกุตระ” จนพูดกันไม่รู้เรื่องกันแล้ว แม้แต่กับคนที่ศึกษาคาศนาพุทธมาอย่างมากมายแท้ๆ

คนที่เก่งทางอบายมุข เก่งทางคิดสร้างเรื่องให้คนเสพคนติด เก่งทางทำยาเสพติด เก่งทางเครื่องมอมเมาให้คนเสพติด เก่งทางการพ่นชั้นต่อ เก่งทางร้องทางรำ เก่งทางกีฬาการเล่น ยิ่งเก่ง คนยิ่งติดมาก ก็ยิ่งโกงยิ่งโกงราคาใช้อบายมุขโกยเอาความ“รวย” ทำให้สังคมร้ายเลวแรงหนักแก่สังคม เพราะติดหลง“อารมณ์เสพอบาย”นั้นๆหนักยิ่งขึ้นๆ แทนที่จะรู้ตน รู้อบายภูมิ ก็ยิ่งร้ายกาจด้วยอวิชาทั้งผู้หลงความรวย ทั้งผู้ตกเป็นทาสที่ติดเสพหลงลาภยศสรรเสริญสุขขลมาๆแล้งๆเหล่านี้กันอยู่เต็มโลก

ยิ่งนักการเมือง ข้าราชการ พ่อค่านักธุรกิจ ที่ชี้โลกจัดนั้นแหละตัวดียิ่ง“คะนองบาป”โดยไม่ทราบพฤติกรรมหลง“รวย”ของตนจนต้องโลภงมงายไปกับชั่วกับบาปอย่างประมาธมิได้เป็นผู้ได้“บาป”อย่าง“คะนอง”

เพราะ“อวิชา”อย่างหนาหนักสุดจะกล่าว

๕๕) เพราะคนไม่สามารถหยั่งรู้จิตใจตนเองในส่วนลึก

นี่คือ ความจริงของอวิชา ที่มันไร้เมตตาอยู่ในตน มันนับวันอำมหิตเล็ดเย็น เพราะไม่มีโลกุตรธรรม จึงอวิชาซับซ้อนซ่อนลึกลอกตน-หลอกคนอื่นยิ่งขึ้น เป็น

สามัญของ“กิเลส”เชื้อเลวที่มันบงการในคนอวิชชา

ข้าอวิชชามันพาให้คนหลงตนซ้ำซ้อนอีกด้วยว่า ดู
นี่แหละคนยอดเมตตา เพราะในพฤติกรรมชีวิต เขาทำ
ความเมตตาให้มีบทบาทอยู่ในสังคมแน่ และจะพยายามทำให้
มากด้วย เขาทำด้วยจิตสำนึก(conscious)ของคนธรรมดาผู้ที่
ไม่โง่เกินไปย่อมมีสามัญสำนึก(common sense) รู้ดีว่า คนต้อง
แสดงบทบาทตามสามัญสำนึกแน่ แม้ไม่มีโอกาสยัง
หาโอกาสเลย เพื่อแสดงลิเกละครให้คนเห็นความดีบทนี้กัน
เล่าห์แค่นี้ คนไม่โง่เกินไปทำเป็นทุกคน

แต่เล่าห์โลกีย์เขามีมากกว่านั้นที่เขาไม่รู้ในตนเอง เขา
ไม่รู้จิตใต้สำนึก(subconscious) ไม่รู้จิตไร้สำนึก(unconscious)
ของตน ที่มันทำงานอยู่อย่าง“ฉลาดเฉลียว”เต็มไปด้วยอวิชชา
บงการเขาอยู่ในส่วนลึกและลับสำหรับตน ที่ชาวโลกุตระ
เรียกมันว่า “อาสวะ”หรือ“อนุสัย” ซึ่งพุทธต้องศึกษาจริงจัง

มันเป็น“พลังงานจริง”ที่ทำงานอยู่จริงอยู่ในก้นบึ้งของ
จิตคน เป็นพลังงานที่มีอำนาจซ่อนเร้นอยู่ในจิต(potential

energy) คนผู้ไม่มีสัมมาทิฐิจะไม่มีวิธีดึงมันออกมาเรียน แล้วรู้จักมันเป็นอันตราย คนรู้ตัวมันไม่ได้ง่ายๆเลย มันทำงาน อยู่คล้าย“ยีสต์”(yeast) จึงเรียกว่า“อัสวะ” หรือ“อนุสัย” ซึ่งเป็น“อกุศลจิตใต้ก้นบึ้งของจิตตน”
ซึ่ง“อกุศลจิต”นี้ ก็คือ “กิเลส”หรือ“บาป”นั้นแหละ

๕๖) ผู้แสดง“กิเลส-บาป”อยู่ คือผู้ไม่มีหิริ-โอตตปปะ

เมื่อเจ้าตัวไม่รู้จักจิตเจ้าพวกนี้ของตน สัมผัสตัวตน (อตต)แล้วลดละมันไม่เป็น ก็ยับยั้งมันไม่ได้ หรือฆ่ามันตาย ไปจากจิตเราไม่ได้ มันก็เล่นงานเราเท่านั้นเอง

แล้วมันก็แสดงออกมาต่อหน้าคนอย่างไม่ละอายใคร

โดยตนก็ไม่รู้ตัวว่า ตนแสดงความน่าละอาย น่ากลัว เพราะตนเองไม่มี“ความละอาย”นั้น ไม่มี“ความกลัว”นั้น

คนที่แสดง“กิเลส”หรือแสดง“บาป” ออกไปต่อหน้า สาธารณะ เป็นความน่าละอาย ภาษาวิชาการคือ “หิริ”

คนผู้ถึงขั้นมี“ความกลัว”ที่จะแสดง“กิเลส”หรือ“บาป” ออกไปต่อหน้าสาธารณะ ภาษาวิชาการคือ “โอตตปปะ” คนที่“กลัว”เขาก็จะไม่แสดง“กิเลส” ไม่ทำ“บาป” แม้เขายังมี “กิเลส”นั้น มี“บาป”นั้นเขาก็จะสะกดกลั้นข่มมันไว้ให้ได้

แต่ถ้าผู้ไม่มี“กิเลส” ไม่มี“บาป”นั้นแล้ว เขาก็ไม่ต้องกด ตัองข่มอะไร เขาไม่มี“กิเลส” ไม่มี“บาป”แสดงออกมาเลย

ส่วนคนผู้ไม่เข้าใจอย่างนี้ ไม่เชื่ออย่างนี้ แต่เข้าใจว่าการ แสดง“กิเลส”แสดง“บาป”ออกต่อหน้าสาธารณะนั้นแสดงได้

เป็นปกติสามัญ เหมือนสัตว์เดรัจฉานมากมายมันก็แสดง คนผู้นั้นก็แสดง“กิเลส”แสดง“บาป”นั้นต่อหน้าสาธารณะเนี่ย ยิ่งคนผู้เข้าใจผิดไปใหญ่เลยว่า “กิเลส”ก็ดี “บาป”ก็ตาม เป็นสิ่งน่าแสดง น่าอวด ผู้นั้นก็ยิ่งจะพยายามแสดงให้มากๆ

๕๗) คนที่เป็นอริยะ คือคนที่เป็นเทวดา เป็นได้จริง

คนที่รู้ที่เข้าใจว่า การแสดง“กิเลส”ตนต่อหน้าสาธารณะ หรือแสดง“บาป”ตนต่อหน้าสาธารณะ เป็นเรื่อง“น่าละอาย” ผู้มีความละอายต่อ“บาป”ต่อ“กิเลส”ที่ตนมีจริง ก็จะกดข่มไว้จริง เป็นธรรมชาติของผู้มีความละอายต่อ“กิเลส”ต่อ“บาป”

แต่เพราะเขาไม่มีความละอายต่อกิเลสต่อบาป ไม่กลัว กิเลสไม่กลัวบาป ก็เขาไม่รู้จัก“กิเลส”หรือ“บาป”ว่าน่าละอาย

“บาป”มันก็คือ“กิเลส” เขาไม่เชื่อกัน เขาไม่เกรงบาป

เพราะไม่เคยศึกษา แม้จะศึกษาแต่ไม่รู้จักตัวมัน หรือ รู้ เข้าใจ แต่ว่าคนผู้นั้น“ใจจริง”ยังไม่มี“ความละอาย”จริง

คนที่“ละอาย”กิเลส-ละอายบาป ชื่อว่าคนมีจิต“hiri”

คนที่“กลัว”กิเลส-กลัวบาป ชื่อว่าคนมีจิต“โอตตปปะ”

คนที่ยังไม่รู้จักจิตตัวที่เป็น“hiri”ของตนเอง จิตที่เป็น “โอตตปปะ”ของตนเอง ก็คือ คนที่ยังทำจิตตัวนี้ให้เกิดในตน ไม่ได้ จึงไม่มีจิตอริยะหรือจิตเทวดาเช่นนี้ จึงเป็นคนที่ยัง ไม่มีโลกุตระ เพราะยังทำตนให้เป็นอริยะ เป็นเทวดาไม่ได้

hiri-โอตตปปะ เป็นเทวธรรม เป็นอริยธรรม

ผู้มีจิตเช่นนี้ได้ จึงคือผู้ทรงไว้ซึ่งความเป็นเทวดาจริง

เป็นอริยมบุคคลจริง เข้าใจ“เทวดา-อาริยะ”กันได้
คนที่ไม่เรียน หรือเรียนไม่สั่งมาทฤษฎี ก็ไม่รู้จิตปรมาตม์
พวกนี้ ก็ยังเป็นผู้ไม่รู้จักกิเลส ไม่รู้จักบาป ก็ไม่ละอายจริง
ถึงจะรู้ จะเข้าใจว่า เป็นความน่าละอาย แต่ไม่สามารถ
ปฏิบัติจนเกิด“ญาณ”ที่เป็น“วิชา ๘”ของพุทธ เข้าไปสัมผัส
“ภาวะจิต”ได้ ผู้นั้นก็คือ ผู้ยังไม่ถึงความเป็น“โลกุตระธรรม”
เขายังเป็น“โลกิยะ”อยู่ตามปกติคนทั่วไป เขาก็ต้อง
ประพฤติดนแบบคนทั่วไปหรือแบบคนที่ยังไม่มีโลกุตระธรรม

๕๘) โลกปกติก็ละนอบบามีทฤษฎี“แบบคนรวย”ปกติ

ชาวเทวดาก็รู้จักความเป็นสวรรค์จริง ชาวคนไม่รู้จัก
“บาป”จริงจึง“ละนอบบาป”อยู่โดยไม่รู้ตัว สร้างนรกให้ตัวเอง
เมื่อเขาไม่รู้จัก“บาป” ไม่รู้จัก“กิเลส”นั่นเอง ก็ไม่รู้จัก
“บุญ” ก็“ชำระกิเลส”นั้นไม่ได้ ก็คือไม่มีโลกุตระ
เมื่อคนไม่รู้จักกิเลส ย่อมโลภ-โกรธ-หลง อยู่เป็นปกติ
สังคมคนที่ไม่ใช่“โลกุตระ”ก็เป็นปกติที่เขาต้องอยากรวย
ตามความโลภสามัญของเขา มากหรือน้อยก็ตามจริง
จึงจริงที่สุดว่า สังคมประเทศชาติทุกประเทศทุกชาติ
นั้น “การก้าวหน้า”ของเขาแน่ยิ่งกว่าแน่อยู่แล้วที่เขาจะต้อง
อยากเป็นประเทศร่ำรวยกันทั้งนั้น ซึ่งเป็นปกติธรรมดา มัน
ก็สามัญทั่วไปของคนหรือประเทศทั้งโลก ที่เป็นโลกิยะ
ไม่มีหรอกที่จะพูดว่า เราจะก้าวหน้า“แบบคนจน”
รวยมากเท่าไรก็ดี รวยมากได้มาหมดทั้งโลกก็จะเอา

ใช่มั๊ย?

นั่นคือ มโนสำนึกเจตนาของคนโลกีย์สามัญ ทั้งแต่ละคน ทั้งประเทศแต่ละประเทศก็ล้วนมีความโลภจะรวยปกตินี้ๆ

ก็ไม่ใช่ความผิด(ปกติ)ของคนโลกๆเลย

เพราะมันเป็นสามัญของคนชาวโลกีย์ ก็จริงแล้ว ก็ถูกแล้ว ไม่ผิดสักนิด ที่โลกียะจะต้องก้าวหน้า“แบบคนรวย”

ยืนยันความจริงปานจะนี้ชัดเจนยิ่งแล้วใช่ไหม ว่า ทฤษฎี“แบบคนรวย”นั้นของชาวโลกียะ

ไม่ใช่ของชาวโลกุตระ แน่แท้ ยิ่งกว่าแน่

“แบบคนรวย”จึงเป็นโลกียะ ที่“คะนองบาป”ไปเป็นปกติ โดยไม่รู้ตัวจริงๆว่า ตนคือผู้อยู่กับ“บาป”ตลอดเวลา

ต้องขออภัยกันจริงๆที่พูดอย่างนี้ ซึ่งไม่มีเจตนาจะว่าร้าย จะใส่ความ หรือขี้ตู่ หาเรื่องใดๆเลย จริงๆ

เป็นการตั้งใจจะสาธยาย“ความจริง”ให้ศึกษากันจริงๆ ไม่มี“อกุศลเจตนา”ใดอยู่ในจิตเลย

นี่เป็นพุทธศาสนา เป็นของพระพุทธเจ้าที่อาตมามั่นใจว่า เป็นโลกุตระ เป็นสัมมาทิฎฐิอย่างตั้งใจบอกแก่กันเท่านั้น

๕๙) คนจนอาริยะ” เป็น“คนจนมหัศจรรย์” มีฐานะ ๔

“แบบคนรวย”จึงเป็นปกติสามัญที่กิเลสหนาขึ้นๆแน่ๆ

แต่“แบบคนจน”ที่เป็น“คนจนอาริยะ”นั้นก็แน่ ว่าต้องมีอะไรที่ไม่สามัญ” ไม่เป็นปกติอย่างชาวโลกีย์เขาเป็นกัน

ไม่สามัญ เพราะ“คนจนอาริยะ”นี้แม้จะ“จน”ก็ยัง“รวย”

ความว่า “เราก็รวยพอสมควร อยู่ได้ แต่ไม่ใช่เป็นประเทศที่ก้าวหน้าอย่างมาก” มีความหมายลึกๆสำคัญยิ่ง เพราะที่ว่า “เราก็รวยพอสมควร อยู่ได้” นี้แหละ ที่ลึกล้ำตามนัยยะของ“โลกุตระ”

“เราก็รวยพอสมควร อยู่ได้” นี้ เป็น“ความรวย”ของ “คนจน”จริงๆ “ความรวยของคนจน”นะ! ฟังดีๆ

“คนจน”ก็คือ คนจน หมายถึง คนไม่มีทรัพย์สินเงินทองเป็นของส่วนตนมาก คือ มีแต่เครื่องใช้เครื่องอาศัยในชีวิตที่เป็นบริวารจำเป็นแค่พอเหมาะนั่นเอง ไม่สะสมเงินทองส่วนตัว ไม่มีอสังหาริมทรัพย์ใดเป็นของส่วนตัว แม้แต่สังหาริมทรัพย์ที่ใหญ่ๆโตๆก็ไม่มี เรียกว่า “คนจน”

บางคนเป็นเดือนเป็นปี เงินทองไม่มีของตนเลยสักบาท มีแต่ชีวิตทำงานไป กินอยู่หลับนอนไป มีชีวิตอยู่เป็นสุขสบายใจไป เงินทองฝ่ายการเงินเขาก็ทำ เขาก็จัดการบริหารไป ตนเองไม่ต้องจับจ่ายใช้สอยเงินเลย สบายมาก

นั่นเป็น“ส่วนตัว” คือ ส่วนตัวนั้น“จน”แน่ ไม่มีเงิน

แต่“ส่วนรวม”นั้น*เราก็รวยพอสมควร อยู่ได้* หมายความว่า ดำเนินชีวิตอยู่ได้ ไม่ขัดสน ไม่เดือดร้อน

นี่คือ สาธารณโภคี นี่คือโลกุตระ แท้ๆ

ส่วนรวมมีทั้งอสังหาริมทรัพย์และสังหาริมทรัพย์รวมกันอยู่เป็นส่วนกลางก็มากมายอยู่ที่เดียวที่ใช้ร่วมกันอยู่ในสังคมชาวสาธารณโภคีพึงมีกัน ของส่วนกลางก็ต้องมีกันมาก อุดมสมบูรณ์ อยู่ในฐานะบริบูรณ์ จะนับว่า“รวย”ได้แน่นอน

ที่เรียกว่า“แบบคนจน”ก็เพราะส่วนตัวเป็นคนจน เพียง
แต่ว่า ไม่ขาดแคลนทรัพย์สินเงินทองส่วนจำเป็นหรือสำคัญ
ที่ตนต้องกินต้องใช้ ก็มีกินมีใช้ จากส่วนกลางนั่นเอง

ซึ่ง“ทรัพย์สินส่วนกลาง”จะมีชนิดที่ถือได้ว่า“อุดม
สมบูรณ์” เพราะส่วนกลางจะมี“ฐานะ ๔”ของอารยชนที่มี
ระบบ“บุญนิยม” ได้แก่ (๑)ไม่เป็นหนี้[หมดความเดือดร้อนใจ
เรื่องดอกเบี้ยเลย] (๒) มีความรู้ความสามารถขยันงานทำกิน
ทำให้พึ่งตนเองได้อย่างเพียงพอ (๓) ขยันหมั่นเพียรสร้างสรรค์
ได้มากเกินกินเกินใช้ (๔) จึงมีส่วนเกินแจกจ่ายแจกจ่าย
เสียสละเพื่อผู้อื่นได้มาก

จึงสามารถช่วยสังคม ถึงขั้น“เป็นประโยชน์ช่วยมวลชน
คนเป็นอันมากได้” ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า“พหูชนหิตายะ” และ
“ช่วยมวลชนคนเป็นอันมากให้เป็นสุข”(พหูชนสุขายะ) ถึงกับ“เป็น
ผู้ช่วยโลกอนุเคราะห์”(โลกานุกัมปายะ) ปานนั้นทีเดียว

คนจนที่มี“ฐานะ ๔”จะนี่แหละคือ “คนจนมหัศจรรย์”

๖๐) “คนรายนาริยะ”นั้นเป็นคนจนที่ไม่มีวัน“รวย”

“รวย” คืออะไร?

“รวย” คือ คนมีมาก มากจน“เกินพอ”

แต่“คนรวย”ที่ยัง“อนาริยะ”(ผู้ยังไม่เจริญ,ยังไม่ civilize = ใจ
ยังเป็นโลกียะ) แม้เขาจะมีมาก ได้มามากสักปานใดก็ตาม
เขาไม่พอหรอก เขาก็ยังรู้สึกอยากมีอีกๆๆ เขาจะไม่รู้สึก
ว่าเขามีมากมีเกิน

เขาจะไม่จบ“ความมี”เพียงเท่านี้ ไม่พอเท่านี้ เพราะใจเขายัง“ไม่สันโดษ” [ยุคนี้ท่านแปลคำว่า“สันโดษ”กันว่า “ความพอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่” ซึ่งหมายความว่า เขา“พอใจ”คือยินดีในสิ่งที่เขามีมากมายนั้นแน่ๆ แต่ใจเขายัง“ไม่พอ”แค่นี้ ใจเขายังโลกจะเอาอีกอยู่ ใจแบบนี้ไม่ใช่“สันโดษ”]

ส่วนคนผู้เป็น“อาริยะ”(ผู้เจริญแท้, civilize = ใจโลกุตระ) ถ้ามีมาก มีเกิน จะรู้ว่า“เกิน” จะมี“ใจพอ” ที่บาลีว่า“สันโตส หรือสันตุญฺฐิ” ก็“สันโดษ”นั่นเอง เขาจะพอเพียงเท่านั้น จะไม่มีเพิ่ม และจะสละส่วนเกินนั้นออกอย่างไม่หวงแหน ใจจะจริง ยิ่งผู้ที่มีใจมักน้อย ใจสันโดษจริงนั้น ตนเองก็จะมีแต่เพียงน้อยๆก็พอ ไม่ต้องมีมาก ถ้ามีเกินจะรู้สึกว่ามันล้น

แต่คนที่“ใจยังไม่พอ”(คนยังไม่สันโดษ = ยัง“ไม่พอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่”นั้นหรือก ยังอยากมีมากขึ้นๆ ไม่มีวันพอ) นั่นคือ“ใจยังจะเอาอีก” เขาต้องสะสมอีก เท่ากับว่ายัง“รวยไม่พอ” มีมากเท่าใดก็ไม่พอ มากเท่าไรๆก็ยังคงจะยิ่งเอามาเป็นทุนหากำไรให้ได้เพิ่มขึ้นๆอีกมากยิ่งขึ้นๆ “รวยไม่มีวันพอ”

คนผู้นี้ “อยากรวย”อยู่ตลอด คำว่า“พอ”ไม่มี ถ้าอยากรวยมากเท่าใดๆ ก็เท่ากับ“ยังจนอยู่”มากเท่านั้นๆ

ฉะนั้นแลคือ “คนจนที่ไม่มีวันรวย” แม้เขาจะมีมากมาย เพราะเขามีมากแสนมากเท่าไรๆ เขาก็ไม่จบไม่พอ ใจของเขาไม่มีภาวะของคนรู้สึกตนว่ามีมากไปแล้ว-มีมากเกินแล้ว นี่แลคือ ผู้ไม่“รวย”สักที จึงยัง“ไม่พอ”(ไม่สันโดษ)สักที

นี่คือ คุณสมบัติของชาวโลกทุนนิยม โลกียะตัวพ่อ

[ความรู้สึกจริงใจของผู้ที่“รวย”ยังไม่พอนั้น แม้รวยก็ยัง“โลภ” ส่วน

ผู้“ใจพอ”แล้ว(สันโดษ) แม้วัยก็“ไม่โลภ” ความรู้สึกของใจจะอีกอย่างหนึ่ง]

๖๑) “คนจนอารียะ”นั้นเป็นคนรวยที่ไม่มีวัน“จน”

ส่วนคนที่“ใจพอ”(สันโดษ) เป็น“อารียะ”จริง จิตใจจะมีคุณวิเศษตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ คือ อับปิจจะ(มักน้อย, กล้าจน) สันโดษ(ใจพอ หรือพอใจในสิ่งที่ตนมีแม้เพียงแค่นั้น ไม่ต้องการมีอีก) แม้มมีไม่มากก็พอเพียงเท่านั้นได้ ใจพอ ใจไม่ขัดสน มีกินมีใช้ไม่ขาดแคลน คล่องตัวอยู่ได้อย่างไม่เดือดร้อนเลย เป็น“เศรษฐกิจพอเพียง”แท้จริง

เพราะ“กิเลส”ในใจมันไม่มีมากกดดันใจ ซึ่ง“โลกียะ”นั้นในขณะนั้นสะกดใจไว้ไม่ให้กิเลสมันทำงานได้ชั่วระยะที่สะกดใจไว้ได้เท่านั้น แต่กิเลสยังไม่ถูกฆ่า เพียงกดข่มใจได้ ไม่ถาวร

ต่างจาก“โลกุตระ”ที่“กิเลส”ไม่มีในใจ เพราะถูกกำจัดถูกฆ่า ถูกทำลาย สามารถทำให้“กิเลส”มันตายไปจากใจได้จริงอย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริง สัมผัสรู้“อาการ”ของใจได้จริง

เป็นสังคัมของคนที่มีความดีสำคัญขึ้นโลกุตระตรงตาม“หลักธรรม”ของพระพุทธเจ้า เป็นต้นว่า อับปิจจะ สันตุฎฐิ ปวิเวกะ อสังสัคคะ วิริยารัมภะ มีศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ ก็ดี หรือในหลักธรรมที่ตรวจวัดคุณธรรมของพุทธอื่นอีกมาก แม้แต่หลักตรวจวัดธรรมวินัย“โคตมีสูตร” หรือ“วรรณะ ๙” ได้ทั้งนั้น

ล้วนยืนยันความมี“คุณธรรมที่วิเศษ”(อุตริมนุสสรธรรม) เช่น เป็นคนมักน้อยหรือกล้าจน(อับปิจจะ)ตามที่ได้สาธยายมา

เป็นคนใจพ้อ(สันโดษ,สันตุนุญ)ตามที่ได้สาธยายมา เป็นคนมีความสงบกาย(กายวิเวก=ความสงบในองค์ประชุมทั้งภายนอกภายใน โดยเฉพาะนามกาย : มีรูปร่างภายนอกอยู่หนึ่งๆได้ หรือวัตถุภายนอกหยุดนิ่งไป แต่เป็นนามธรรมสงบจากกิเลส) เป็นคนมีความสงบจิต(จิตวิเวก=ความสงบในความรู้สึกที่ไม่มีกิเลสทำความเดือดร้อนอยู่ในภายใน) เป็นคนมีความสงบอุปธิ(อุปธิวิเวก=ความสงบของตัวกิเลสมันไม่มีในใจ กิเลสมันตายไป) คือ ปวิเวก ซึ่งเป็น“วิเวก ๓”(กายวิเวก,จิตวิเวก,อุปธิวิเวก)

๖๒) “คนจนอาริยะ”จึงเป็นคนรวยที่ไม่มีวัน“จน” แต่“คนรวยอนาริยะ”อยู่เป็นคนจนที่ไม่มีวัน“รวย”

ถ้าถึงขั้น“อสังสัคคะ” ก็ยิ่งชัด เพราะอสังสัคคะ คือความไม่มีสวรรค์ ไม่มีสัคคะแล้ว ก็เป็นผู้สิ้นนรกสิ้นสวรรค์ เป็น“นิพพาน”ทีเดียว นั่นคือ“โลกุตระ”เบรี่ยงเลย เป็นคน“สิ้นบุญสิ้นบาป”แท้ ตามบาลีที่ว่าปุญญาปาทปริกขิณเฑัจฉริญญะ และมีความเพียรอยู่ตลอด เป็นคนจนที่มีความเพียรอยู่เสมอตลอดเวลา นั่นคือ วิริยารัมภะ ปรารภความเพียร คือเป็นคนมีความพากเพียรอยู่เสมอจริงๆ ไม่มีความรู้สึกขี้เกียจเกิดในใจแล้ว เพราะขี้เกียจเป็นแค่อบายมุขที่ต่ำมาก ทำนหลุดพ้นความต่ำนั้นมาแต่ไหนแต่ไหนแล้ว

ไม่ต้องพูดถึงศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะกันก็ได้ ถ้าเจริญด้วยสัมมาทิฐิ-สัมมาปฏิบัติแล้ว ย่อมเป็นผล“โลกุตระธรรม ๓๗” เป็น“โลกุตระธรรม ๘”ไม่มีทางเลี้ยวเลย

เป็น“คนจนอาริยะ”ที่รวยไม่มีจนและจนไม่มีรวยแน่นอน
เพราะฉะนั้น “แบบคนจน”จึงเป็นทฤษฎีที่ก้าวหน้าของ
ชาวคนเจริญ คนอาริยะ จึงจะชื่อว่า คนศิวิไลซ์(civilize)แท้ๆ
“โลกุตระ”แน่ยิ่งกว่าแน่ ที่มีจริงเป็นจริงอยู่ในโลก
“คนจนอาริยะ”จึงเป็นคนรวยที่ไม่มีวัน“จน” แต่“คน
รวยอนาริยะ”ตกเป็นคนจนที่ไม่มีวัน“รวย” ตามที่เป็นจริง
เพราะ“โลกีย์”นั้น คนละโลกกับ“โลกุตระ” หรือ“ทวน
กระแส”(ปฏิโลตัง)กันอยู่แล้ว จึงถูกต้องด้วยประการทั้งปวง

๖๓) โลกุตระวันนี้ยังมี“แบบคนจน”พิสูจน์ความจริง นี้ได้

ผู้ที่มีมโนสัจเจตนา“แบบคนจน”ของชาวโลกุตระที่
เกิดจากวิชาและจากใจจริงนั้น จะเห็นจริงยิ่งกว่าคนชาว
โลกีย์มีมโนสัจเจตนาอยู่

เพราะโลกุตระนั้นไม่ใช่สามัญตามที่ชาวโลกทั่วไป ที่มี
ความคิดสามัญโลกีย์คิดกัน สามัญโลกีย์ยึดถือกัน

ชาวโลกโลกีย์สามัญอาจจะไม่เชื่อเลยว่า คนเช่นนี้จะมีใน
โลก หรืออาจจะเชื่อบ้างไม่เชื่อบ้างไม่สนิทใจ

แต่ก็คงมีอยู่บ้าง ที่เชื่อว่า อาจจะเป็นไปได้ แต่ยากมาก
จนไม่อยากจะเชื่อว่า จะมีในยุคนี้

ยาก.. นั้นแน่นอนอยู่แล้ว แต่ว่าวันนี้ยังเป็นไปได้อยู่

แม้จะยาก ก็เป็นอาริยธรรมที่ดีที่สุดในทฤษฎีแห่งการ
ปกครองสังคมของมวลมนุษยชาติในโลกยืนยันความจริงนี้

ที่สำคัญคือ ทฤษฎี“แบบคนจน”นี้มีเป็นทฤษฎีที่ทำได้ และมีผลสำเร็จอยู่จริง ๆ ด้วย แม้ยุคสุดแสนจะร้ายกาจนี้ ยืนยัน อกาลิโก ไม่ว่าจะยุคไหนๆก็มีโลกุตระได้ ถ้าผู้ศึกษาสัมผัสมาที่ภูฏานจริงๆ เอหิปัสสิโก เชิญให้มาดูมาเห็นได้จริง ไม่ใช่ความฝันเพื่อเจ้อลอยลม เป็นอันขาด และในเมืองไทย อันเป็นเมืองพุทธ ในวันนี้วินาทีนี้ก็ยัง มีสังคมหมู่บ้านที่เป็นหมู่บ้านปกครอง“แบบคนจน”ได้เป็นได้ อยู่จริง พิสูจน์สันติภูฏาน อกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปนยิโก ของพระพุทธรเจ้าได้แท้ ตามสวากขาตธรรมที่พระพุทธรเจ้า ทรงยืนยันหลักธรรมของพระองค์

๖๔) วันนี้พุทธคณะใหญ่ไร้“โลกุตระ”แล้ว

ตามพระวจนะ

แม้จะมีพระพุทธรวจนะ ทรงพยากรณ์ไว้ ว่า ศาสนาพุทธในอนาคต จะเหมือนตะโพก“อานกะ” คือ ส่วนที่เป็น “โลกุตระ”ของศาสนาพุทธจะเสื่อมสูญไป พุทธจะมีแต่ชื่อว่า พุทธ(คล้ายชื่ออานกะ) เนื้อเดิมจะไม่ใช้“โลกุตระ”แล้ว เมื่อพุทธ ผ่านกาลเวลามาถึงอนาคตของอดีต คือ จากวันนั้นมาถึงวันนี้ ก็จริงแสนจริง คือ วันนี้ก็ได้เป็นเช่นที่พระศาสดา ทรงพยากรณ์แล้ว ตามที่เราได้สาธยายถึงความเป็นจริงกัน มาพอสมควร ว่า “โลกุตระ”ในศาสนาพุทธกระแสหลัก หรือแก่นแท้ของความเป็นพุทธในคณะใหญ่ไม่มี“โลกุตระ”แล้ว ออกนอกเนื้อโลกุตระของพุทธกันเป็นอื่น แสงบุญนอก

ขอบเขตพุทธไปหมดแล้ว ก็จริงที่สุด ในประเด็นที่ว่านี้

แต่ความจริงที่ยืนยันไว้อย่างสำคัญอีกประเด็นหนึ่งของพระบรมศาสดาแห่งพุทธที่ว่า “*ตราบใดโลกยังมีผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบยิ่งอยู่ไซ้*” หมายถึง ถ้ามีผู้ปฏิบัติที่ “*สัมมาทิฐิ*”จริง “*ตราบนั้นโลกไม่ว่างจากอรหันต์*” นี้ก็ยังเป็นสัจจะ ที่จริงแสนจริงอย่างยิ่งอยู่ด้วยอีกเหมือนกัน

ดังที่อาตมาได้สาธยายมา และยืนยันทั้งหลักฐานสิ่งที่มีที่ก่อกำเนิดและดำเนินไปอยู่จริง ยืนยันทั้งหลักฐานพระพุทธรวณะ ว่า “*โลกุตระ*”ยังเหลืออยู่ในโลก ยังไม่สิ้นเชื้อไปเสียทีเดียว ผู้คนที่ยังปฏิบัติบรรลุ “*โลกุตระธรรม*”ก็ยังมีได้

แม้พุทธคณะใหญ่กระแสหลักไม่มี “*โลกุตระ*”แล้วก็ตาม

๖๕) สวากขาโต คือ ธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว

อาตมาได้ยกอ้างแล้วว่า แม้วันวิมานที่นี้ก็ยังมีหมู่บ้าน *สังคมคนที*ปกครอง “*แบบคนจน*”ได้อยู่จริง ซึ่งพิสูจน์โลกุตระของพระพุทธเจ้าว่า ยังไม่สูญเชื้อไปสิ้นหมด ยังมีอยู่ ยืนยันเป็นหลักฐานอยู่ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ก็เป็นการซึ่งบ่งคำตรัสว่าเป็นความจริง “*ตราบใดโลกยังมีผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบยิ่งอยู่ไซ้* *ตราบนั้นโลกไม่ว่างจากอรหันต์*” พระพุทธเจ้าตรัสไว้ดีแล้วจริง ไม่ผิด ชื่อว่า สวากขาโต เป็นต้นว่า

๑. “*สันทิฐิโก*” แม้ปัจจุบันนี้ ส่วนใหญ่ที่เป็นกระแสหลักจะเสื่อมไปไม่มี “*โลกุตระ*”กันแล้ว ยังเป็นอยู่แต่เหมือน

ตะโพน“อานกะ”แต่ก็มีผู้ปฏิบัติบรรลุธรรมได้จริงเกิดกับตนเอง
ยืนยัน“เห็นเองรู้เอง ประจักษ์แจ้งกับตน” บรรลุเอง
เห็นเองเชื่อในตนเอง ไม่ต้องเชื่อใคร

๒. “อกาลิโก” แม้ปัจจุบันนี้ส่วนใหญ่ที่เป็นกระแสหลัก
จะเลื่อนไปไม่มี“โลกุตระ”กันแล้ว แต่ก็มีหมู่กลุ่มคนผู้ปฏิบัติ
บรรลุธรรมโลกุตระได้จริงเกิดกับตนเอง ยืนยันว่า“บรรลุ
ผลได้ไม่ว่ายุคไหนๆ ไม่จำกัดกาล”

“ตราบใดโลกยังมีผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบยิ่งอยู่ไซ้”
หมายถึง ถ้ามีผู้ปฏิบัติที่“สัมมาทิฐิ”จริง “ตราบนั้นโลกไม่ว่าง
จากอรหันต์” ก็ยังเป็นไปตาม“สวากขาตธรรม”

๓. “เอหิภัสลโก” แม้ปัจจุบันนี้ส่วนใหญ่ที่เป็นกระแสหลักจะเลื่อมไปไม่มี“โลกุตระ”กันแล้ว ก็มีหมู่กลุ่มคนผู้ปฏิบัติบรรลุนิพพานได้จริง “ควรเรียกให้มาดู เชิญชวนให้มาชมมาเห็น เพราะเป็นของดีพิเศษที่ควรป่าวร้องให้มาดู หรือทำหายต่อการพิสูจน์”

๔. “โอบนโยโก” แม้เป็นของสูงปานใด ปัจจุบันนี้ส่วนใหญ่ที่เป็นกระแสหลักจะเลื่อมไปไม่มี“โลกุตระ”กันแล้ว และได้จ้าน ปล่อยไปตามประสาแล้วก็ตาม ก็ยังมีหมู่กลุ่มคนผู้ปฏิบัติพยายามบรรลุนิพพานได้จริง เพราะยังเห็นจริง มุ่งมั่นจริงว่า “ควรโน้มน้อมเอาให้ได้จริง” จนบรรลุนิพพานนี้ได้สำเร็จ

๖๖) ก็ขอนำเสนอสิ่งที่เกิดที่มีจริงนี้ให้เป็นกรณีศึกษา

ซึ่งหมู่บ้านตามที่ว่านี้ เกิดแล้วในยุคนี้จริง เห็นจริงได้ตรงตามพระวาทะตามที่ได้ยกอ้างขึ้นมายืนยันข้างแล้ว ว่า เป็น“โลกุตระ”อย่างไร เป็นต้นว่า มักน้อย สันโดษ มีคน“กล้าจน”มาเป็น“คนจน”กันเป็นสังคมกลุ่มได้จริง มีคน“ใจพอ”มาทำงานฟรีกันเป็นหมู่บ้าน อยู่กันอย่าง“สาธารณโภคี”ได้จริงอีกด้วย

ยืนยันความเป็น“โลกุตระ” เป็น“อาริยะ”อยู่ให้พิสูจน์ตามพระวาทะที่ว่า “เอหิภัสลโก”กันแท้ๆ “อกาลโก”กันแท้ๆ “โอบนโยโก”กันแท้ๆ นี่คือการปฏิวัติ“แบบคนจน”ที่เป็นอาริยะ แม้จะยังเป็นส่วนน้อยกลุ่มน้อยกระจริด ที่ถูกกด

ถูกข่ม ถูกกีดถูกกั้นอยู่ ถูกเข้าใจผิดว่า มาทำลายศาสนา ปานนั้นเลย เราก็เข้าใจอยู่ในความต้องเป็นอย่างนี้ ไม่ได้แปลกใจหรือสงสัยแต่อย่างใด เพราะเข้าใจความเป็นภูมิปัญญา และความยึดมั่นในทิวภูมิของคนโลกก็ยะชัดเจนอยู่แล้ว

ต้องขออภัยกันอีกจริงๆ ที่สาธยายยกอ้าง เหมือนอวดตัวอวดตนกันขนาดนี้ ก็ขอยืนยันอย่างจริงใจอีกว่า ไม่มีเจตนาอวดตัวอวดตนจริงๆ เพียงอ้างอิงเป็นกรณีศึกษา

ท่านผู้ใดเกิดจิตเช่นที่กล่าวก็ขออภัยเถิด

ด้วยใจจริงที่จะยืนยันธรรมะของพระพุทธเจ้าเท่านั้น

๖๗) “ใจ”คนทำไม่ไม่สน..“แบบคนจน”ที่น่าเสอนนี้?

ซึ่งข้อน่าสังเกต คือ ถึงใครจะหาว่าเราอวด ไม่เชื่อ ว่าเรามีใจจริง บรรณาติอย่างซื่อแท้ ต่อให้ตีเสียวว่าการนำเสนอของเราเรามีใจอยากอวด ก็เป็นไรไป

ถ้ามันเป็นกิเลสของผู้อวด มันก็เป็นของผู้อวดเขา เขาก็เกิดก็เป็นอยู่ของเขา เขาทำ เขาก็รับไป

เพราะการอวดอย่างนี้ มันก็เป็นปกติธรรมดาในโลก ที่เราทำนี้ ก็ไม่น่าจะทำ“ใจ”ไม่สน ผลักไส หรือหมั่นไส้เรา มันกลับเสียประโยชน์มากกว่าควรจะได้ประโยชน์

เป็นเรื่องธรรมดาของคนทั่วไปไม่ใช่หรือ ที่ใคร ทำอะไรขึ้นมาได้ เห็นว่ามันเป็นสินค้าดี เป็นผลผลิตที่ดี ก็ควรนำเสนอให้แก่สังคมตามปกติสามัญ ก็ทำกันได้ และทำกันอยู่ทั่วไปเป็นปกติมีใช่หรือ?

ก็เห็นโฆษณาสินค้าผลผลิตของแต่ละเจ้ากันโครมๆ

เราก็แค่ขอแนะนำสินค้านี้ต่อสาธารณะปกติสามัญ เหมือนที่เขาทำบ้าง ก็ไม่ได้จัดจ้าน ไม่ได้ประเจิดประเจ้อ อะไรสักเท่าไร แต่“ใจ”ท่านทำไมไม่สนเรา ผลักไสเรานัก ถึงขั้นหมั่นไส้เราหนักว่า ทำไมเราต้องนำสินค้ามาอวด ทำไมเราต้องนำผลผลิตออกอวดด้วย ทำไม..ไม่ทำไปเงียบๆ? มาบอกใครทำไม?

ในเมื่อสังคมโดยเฉพาะยุคนี้ขณะนี้ ต้องการอย่างยิ่งที่จะได้แบบอย่างของเศรษฐศาสตร์ที่ดี ซึ่งจะทำให้ประเทศชาติ เป็นอยู่สุขสงบได้อย่างเป็นไปได้อจรง มีใช่หรือ?

เราก็ขอเสนอสิ่งที่ประเทศชาติต้องการนี้บ้าง ก็เท่านั้น ที..ชาวโลกเขาอวดดีซัดๆ โฆษณาตัวเอง หรือโฆษณา สินค้ากันโครมๆ คนทั้งหลายก็ยิ่งเอา“ใจ”มาสน ไม่ผลักไส ไม่หมั่นไส้ที่เขาอวดสินค้าหรือผลผลิตนั้นๆ ข้ามิหนำยืนดี อุดหนุนเขาด้วย

ที่เราจะขออวดสินค้าหรือผลผลิตที่เราทำได้จริงนี้บ้าง ทำไม“ใจ”ท่านไม่สนเรา ผลักไสเรานัก ถึงขั้นหมั่นไส้เราหนัก

จะเป็นเพราะ“อุปกิเลส ๑๖” ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้สัจจะ ที่จริงพวกนี้ แล้วย่นมาทรงสอนไว้ให้คนศึกษาตรวจตราตนเอง ว่าเราอาจจะมีข้อใดข้อหนึ่ง หรือมีหลายๆข้อของตนบ้าง ที่มันเล่นงานเราอยู่ จน“ใจ”เราไม่สนสิ่งที่ควรสน ผลักไสสิ่งที่ไม่ควรผลักไส ถึงขั้นหมั่นไส้เขาหนัก อันเป็นอกุศลจิตที่มีอยู่จริง ถ้าใครจะตรวจดูบ้างก็ดีเหมือนกัน น้ำ!!!

๖๘) ควรสำคัญในประเด็นสำคัญ จึงจะได้สิ่งสำคัญ

ข้อสำคัญก็อยู่ที่ว่า สินค้าหรือผลผลิตของเขาดีจริงหรือไม่? นี่คือการประเมินสำคัญที่ควรเอา“ใจ”มาสน ควรจะแม่นในสารสังจะที่ถูกตองนี้ สารสังจะของเขามีจริงมั้? นี่ต่างหากที่ควรเข้าไปสนใจ ศึกษา ตรวจสอบอย่างมีเมตตา แทนที่จะไม่เอา“ใจ”มาสน ผลักไส หรือหมั่นไล่เราอยู่ ให้พลาดประโยชน์ที่ควรจะได้

ควรสำคัญในประเด็นสำคัญให้ดีๆ แม่นๆ คมๆ ชัดๆ ละเอียดยๆ จึงจะได้สิ่งสำคัญถูกต้องสารสังจะ

ผู้หวังดีต่อสังคมทั่วโลกในยุคทุนนิยมสามัญปัจจุบันนี้ ล้วนต่างก็แสวงหา“สินค้า”ชนิดหนึ่ง คือ เศรษฐศาสตร์ ที่มีทั้งทฤษฎีและภาคปฏิบัติ จนกระทั่งเกิดผลพิสูจน์จริงได้สำเร็จ แบบใดแบบหนึ่ง ที่จะมีประสิทธิภาพแท้ มาแก้ปัญหาเศรษฐกิจทุนสามัญ สังคมจึงจะมีชีวิตเป็นคนจนเจริญสุข“อาริยะ”แท้ สินค้า..เศรษฐกิจ“แบบคนจน”ที่มีคุณธรรมโลกุตระนี้ มีจริง เป็นไปได้จริง เหมาะสมกับยุคสมัยนี้ยิ่งนัก
นี่ไม่ได้โฆษณาสินค้านะ!!!!

๖๙) เศรษฐกิจที่เป็น“อาริยะ”ชีวิตจะอยู่“แบบคนจน”

ก็รู้ว่าผู้คนในโลกของปุถุชนที่ไม่ใช่พุทธ หรือแม้แต่ชาวพุทธผู้ยังไม่สัมมาทิฐิฟังแล้วจะงงมาก จะไม่เข้าใจอะไรกัน..!!! สังคมจะมีชีวิตอยู่“แบบคนจน”เป็นสุขแท้ และเป็นโลกุตระเสียด้วย แถมยืนยันว่า เป็นอาริยะ...

อาริยะ..ยังงี้?!! บ้าหรือเปล่า? พุดไปได้
มันก็ยากอยู่ที่สังคมคนภูมิโลกีย์จะเข้าใจกันได้ทันที
จะปฏิบัติกันได้ง่าย ๆ

เพราะ“แบบคนจน”ที่ว่านี้ไม่ใช่“คนจน”สามัญทั่วไป
เด็ดขาด จะไม่ใช่“คนจน”ที่เป็น“อนาริยะ”ที่ยังไม่เจริญแน่
แต่เป็น“คนจน”ถึงขั้น“อาริยะ”จริงๆ เจริญขั้นวิสามัญ
ซึ่งเป็นความเจริญที่พิเศษชนิด“ทวนกระแสสามัญ”(ปฏิเสธตั้ง)
ตาม“ปรมาตถัสสัจจะ”ขั้นโลกุตระแท้ มีใช้เจริญแบบโลกิยะ
ธรรมดากระแสสามัญ ที่ปุถุชนคนโลกีย์เป็นอยู่กันเท่านั้น
“คนจน”ที่เป็น“อาริยะ”นั้น เป็นอย่างไร?

“คนจนที่อาริยะ”เป็นคน“มักน้อยหรือกัล้าจน”(อัปปิฉณะ)
เป็นคน“ใจพอ”(สันโทษ) เป็นคน“จิตสงบจากกิเลส”(บริเวก) เป็น
คน“ไม่หลงสววรรค์โลกีย์”แล้ว(อสังสัคคะ) เป็นคน“ปรารภ
ความเพียรหรือขยันเป็นปกติชีวิต”(วิริยารัมภะ) โดยเฉพาะมี
ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุติ-วิมุติญาณทัสสนะ ซึ่งมีชีวิต“สละ-ไม่
สะสม” ตามที่เราได้อ้างอิงพุทธวจนะก็มาก และอัญเชิญ
พระราชดำรัสมายืนยันก็มี เมื่อสรุปเนื้อๆก็ได้“ฐานะ ๔”

“ฐานะ ๔” ก็ได้แก่ (๑) ไม่เป็นหนี้[หมดความเดือดร้อนใจ
เรื่องดอกเบี้ยเลย] (๒) มีความรู้ความสามารถขยันงานทำกิน
ทำให้พึ่งตนเองได้อย่างเพียงพอ (๓) ขยันหมั่นเพียรสร้างสรร
ได้มากเกินกินเกินใช้ (๔) จึงมีส่วนเกินแจกจ่ายเจือจาน
สละเพื่อผู้อื่นได้มาก คนจนจึงเป็นคนช่วยโลก(โลกานุกัมปา)
เพราะ“อาริยะ”กำจัดโลก-โทษ-หลงใหลใจได้ เป็นจริง

“คนจน”แต่เป็นคนที่ช่วยสังคมจริงยิ่งกว่า“คนรวย”

๗๐) “ใจ”คนจนอารีชน เหนือกว่า“ใจ”คนรวย

ปฤชณ

ที่ช่วยผู้อื่น-ช่วยสังคมได้จริงยิ่งกว่า เพราะ“ใจ”ของ
คนจนเป็น“อารีชะ” เป็นโลกุตรชะ กิเลสใน“ใจ”น้อยหรือกิเลส
หมดจริง จึงเป็นคุณธรรมของคนเจริญแท้ คนประเสริฐจริง

ผู้ที่ทำจริงกว่า ทำด้วยใจบริสุทธิ์ จริ่งใจกว่า คือ ผู้เจริญ
ที่ประเสริฐเหนือกว่า ที่จริงของ“คนจนอารีชน”ช่วย
สังคมจริงยิ่งกว่า“คนรวยปฤชณ”

เช่นนี้แลที่กลับตาลปัตร แทนที่จะเป็น“คนรวย”ผู้มี
ทรัพย์สินมากกว่าที่“ช่วยสังคม”ตามสามัญอันควรจะเป็น
แต่กลายเป็น“คนจน”มีคุณธรรมเหนือชั้นกว่า“คนรวย”
เป็น“อารีธรรม”แท้

จึงเป็นทฤษฎีขั้น“โลกุตรชะ”เหนือสามัญปกติโลกีย์ ที่
คนโลกีย์สามัญทั่วไปต้องงง!!! และต้องไม่เชื่อกันได้ง่าย ๆ
เพราะแม้แค่จะให้เข้าใจถึงความเป็นไปได้ ก็ยังเข้าใจยากว่า
เป็นไปได้ยังไง ไม่น่าเชื่อ มันดูย้อนแย้งซับซ้อนขัดความจริง
ที่สามัญคนทั่วไปเขาเป็นกันอยู่ แล้วนี่จะเป็นไปได้ยังไง ผืน
กระแสโลกีย์สามัญของคน ซึ่งเป็นเรื่องเกินความจริงสามัญ

...ลิเกหรือเปล่า? ใครจะเชื่อ!!!

ยิ่งจะปฏิบัติหรือประพฤติกันกระทั่งเกิดเศรษฐกิจ
“แบบคนจน” อย่างมี“รูปลักษณ์”ของจริงที่เห็นจริงกันจะจะ

มี“ของจริง”ที่เป็นได้จริงให้ดูให้สัมผัสกันเลย เกิดสังคม
หมู่กลุ่ม“คนเจริญด้วยเศรษฐกิจแบบคนจน” ชนิดเชิญ
ชวนให้มาเห็นมาดูได้(เอหิภัสสิโก) หรือทำพิสูจน์ได้(เอหิภัสสิโก)
จริงตามสวากขาตธรรมของพระพุทธเจ้า..นั้น
จะเป็นไปได้หรือ???

๗๑) มีผู้ประจบว่าอาตมาเป็นใคร? ทำอะไรคุ้มบ้าง

เพราะปัจจุบันวันนี้อยู่ในกาลยุคของโลกแห่งทุนนิยม
สามานย์แท้ๆ จะทวนกระแสได้ยังไง? ก็ขนาดคณะใหญ่ของ
พุทธศาสนาในประเทศแท้ๆยังเป็นไปไม่ได้ ทำให้เกิดไม่ได้

คุณเป็นใคร? ถึงจะสามารถมาทำเป็นอวดว่าเป็นไปได้
ยืนยันคำตรัสของพระพุทธเจ้า“อกาลิโก”ความไม่จำกัดกาลว่า
จะเป็นยุคสมัยไหน ก็มีได้ คุณเป็นใคร.. เก่งมาจากไหน?

นั่นสิ!... อาตมาเป็นใคร?

เออ... อาตมาเป็นใครหนอ ก็ฝากไว้ให้ช่วยกันตรวจ
สอบ หรือพิสูจน์กันด้วย ว่า อาตมาคือใครกันแน่?

อาตมาบอกตัวเองได้แต่เพียงว่า อาตมาคือผู้มาตาม
วิบากของตน มีสัมภารวิบากนี้ คือ หน้าทีรักษาความตรัสรู้
ของพระพุทธเจ้า ตามหน้าที่ที่ต้องทำอย่างแน่นอน(นิต)นี้
โดย.. เน้นเนื้อให้เหนือกว่ามาก เน้นลากแม้ยากกว่าแล่น
เน้นจริงให้ยิ่งกว่าแค่น เน้นแก่นให้แน่นกว่ากว้าง

อาตมารู้ตัวเองไม่มากอะไรนักหรอก รู้แต่ว่าอาตมา
ต้องพากเพียรทำกุศลวิบากรักษาภูมิแห่งอาริยะนี้ให้เต็มที

อาตมาไม่มีวีแววในตนเอง ไม่มีวีแววจากอื่นๆ และไม่รู้ตัวมาก่อนเลยว่าอาตมาจะเป็นเช่นนี้ จะทำเช่นนี้ได้ เป็นเรื่องของ“วิบาก”โดยแท้ ที่ได้สั่งสมมาจริง จึงเป็นเช่นนี้ตามจริง

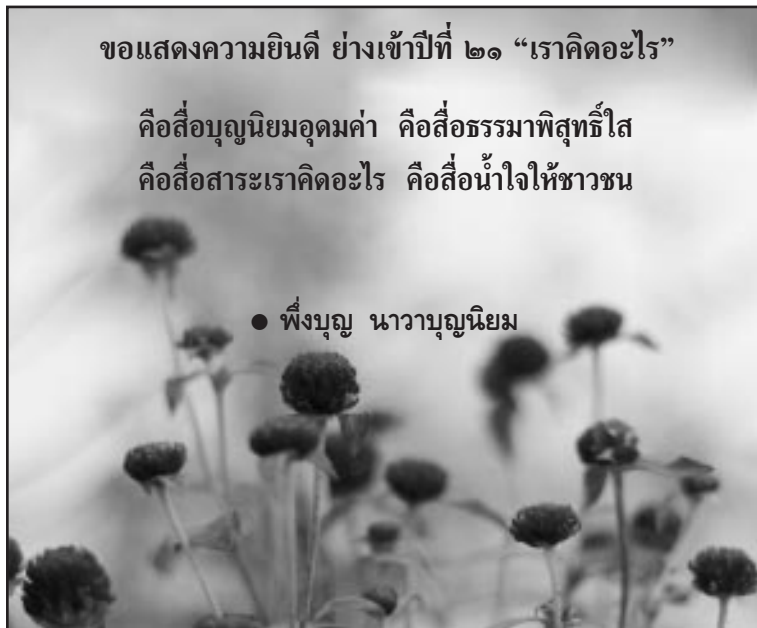
กว่าจะรู้ตัวเอง อาตมาก็ต้องเมาโลภก็ย เสียเวลากับโลภก็ย ตามธรรมเนียมของ“ลิงลมอมข้าวพอง”อยู่ตั้ง ๓๖ ปีโน่น “วิบากของตัวเอง”ถึงได้ฟื้นขึ้นมาให้อาตมารู้ตัว จึงต้องออกมาทำหน้าที่ตามวิบาก ไม่เคยคิดเคยฝัน ไม่เคยมีแวว จะมาเป็นอย่างนี้เลยในช่วงชีวิตก่อน ๓๖ ปี ไม่มีใครรู้ ไม่มีใครคาดคิด ไม่มีคนพยากรณ์อาตมามาก่อนเลย

แม้ทุกวันนี้ก็ยังมีคนอีกมากกว่ามาก ที่ยังไม่เชื่อว่าอาตมาเป็นคนจริงทำเรื่องจริง ซึ่งเรื่องนี้อาตมารู้และเข้าใจใน

ขอแสดงความยินดี ย่างเข้าปีที่ ๒๑ “เราคิดอะไร”

คือสี่บุญนิยมอุดมค่า คือสี่ธรรมาพิสุทธิโส
คือสี่สาระเราคิดอะไร คือสี่น้ำใจให้ชาวชน

● ฟังบุญ นาวาบุญนิยม

วิบากประเด็นนี้ว่าต้องเป็นอย่างไร ตามลัมภการวิบากปางนี้

๗๒) “วิบาก” เป็นของแท้ไม่มีแปรถ้า “แน่นอนยิ่งแล้ว”

อาตมานั้นยังไม่มีบารมีเพียงพอ ยังมี“อกุศลวิบาก” ที่จะต้องใช้หนี้ก็อีกมาก “กุศลวิบาก” ที่จะต้องสั่งสมก็ยิ่งอีกเหลือคณานับ จึงต้องก้มหน้าอุทิศสาหะตั้งใจพากเพียรให้ผ่านวิบาก“ถูกข่ม-ถูกเมิน”ในปางนี้ ที่อาตมา รู้ตัวแล้ว และพอจะเข้าใจวิบากนี้ของตนคืออยู่ในปางนี้

ส่วนเรื่อง“จะรู้ตัว” อื่นๆคือ “วิบากที่ตนมี” แต่ยังไม่ขึ้นมาให้ตัวเองรู้ ก็ยังมีอีกมาก จนสุดจะกล่าวที่อาตมาไม่รู้

สิ่งที่ขึ้นมาให้ตัวเองพอรู้ในทุกวันนี้ ก็เพียงส่วนสิ่งสำคัญที่อาตมามี “อาริยทุน” เท่าที่ “บุญ” ได้ทำมาก่อน “วิชา” ได้สั่งสมมาแล้ว (บุพเพกตบุญญตา=ความเป็นผู้ได้ทำ “บุญ” ได้สร้าง “วิชา” ไว้แต่ปางก่อน) และ “วิบากแห่งบุญที่เป็นวิชา” นั้นก็ต้องมี “คุณนินิธิ (คลังสมบัติแห่งกุศลวิบาก) - คุณราศี (ลักษณะอันเปล่งประกายแห่งกุศลวิบาก)” ทั้งคุณภาพและปริมาณมากพอจะเป็น “กุศลวิบาก” ขึ้นมาเป็น “อุปการณ” ให้อาตมาได้อาศัยใช้สอยในชาตินี้เพื่ออนุเคราะห์ประโยชน์แก่โลก (โลกนุกัมปายะ) นั่นคือ เท่าที่อาตมาพอระลึกขึ้นได้บ้างแค่นั้น ตามบารมีที่จริง

ยิ่งอาตมาแท้ๆเต็มสภาพเป็นใคร? มี “วิบากเดิม” มาแล้ว ทั้งหมดแค่ไหน? ที่อาตมาได้สั่งสมมาในวิภวภูทกัปปี้สั่งวิภวภูทกัปปี้หรือวิภวภูทกัปปี้ นั้น ยิ่งยากมากที่จะรู้ คนอื่นก็ยิ่งรู้แทนอาตมาซึ่งจะรู้ว่าอาตมาเป็นใคร ไม่ได้ง่าย ๆ ทหรอก

ตามลัจจะก็เป็นเช่นนั้น ยกเว้นพระพุทธเจ้าและผู้มีบารมีแห่ง
คุณสมบัตินั้นซึ่งนี้มากพอถึงขั้นที่จะรู้ได้เท่านั้น จึงจะรู้ได้

๗๓) นี่คือ“อจินไตยแห่งกรรมวิบาก”ของพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าทรงมีบารมีมากยิ่งขึ้น มี“คุณนิธิ-คุณราศี”
มากล้น กระทั่งแม้คนอื่นก็รู้แทนได้ เช่น แค่ว่าประสูติ
ก็มีผู้พยากรณ์ให้รู้พระองค์ว่า พระองค์นี้แหละคือผู้จะ
ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ในปางที่เป็นเจ้าชายสิทธัตถะนี้แล

ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังไม่รู้“กุศลวิบากเก่า”ในความเป็น
“พุทธการกธรรม”(ธรรมที่ทำให้เป็นพระพุทธเจ้า)ที่พระองค์ได้ทรง
สั่งสมพระบารมีมาเต็มถ้วแล้วของพระองค์เองแต่ปางบรรพ์
ก่อนจะอุบัติขึ้นมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ซึ่งครบแล้วในพระ
ชาติสุดท้ายแห่งความเป็นพระมหาโพธิสัตว์(บุพเพกตบุญฤตา)

พระองค์ทรงมี“พุทธการกธรรม”มาก่อนแล้วใน“มหา
กุศลวิบาก”ของพระองค์ พระองค์ทรงเป็น“สยัมภู”แท้ๆแล้ว
พระองค์ทรงเป็น“พระผู้เป็นเอง” จะเป็นพระพุทธเจ้าก็ต้อง
เป็นเอง จะ“ตรัสรู้”ว่าพุทธธรรมทั้งหลายนั้นอย่างไรก็ต้อง
“ตรัสรู้เองโดยชอบ”(สัมมาสัมพุทธะ) ซึ่งเป็นของตนเองทั้งสิ้น

“โดยตนเอง”(เอโก)แท้ๆ ไม่มีใครมีสิทธิ์มีส่วนด้วยเลย
 (“เอโก”คำนี้ เป็นปรมาตมธรรมขั้นสูงยิ่ง ไม่ใช่เรื่องตัวตนบุคคลเราเขา
ขึ้นหยาบๆที่จะแปลกันได้ว่า คนผู้หนึ่ง อยู่ผู้เดียว อันหนึ่งอันเดียว เท่านั้น
ต้องแปลว่า“โดยตนเอง,สิทธิ์เฉพาะตน,ส่วนของตนเท่านั้น” เป็น
ความหมายนัยสำคัญของ“วิโมกข์ ๘” ข้อที่ ๒ ที่มีว่า “อัสสัตตัง อรูปัสสัณญี

เอโก พหิทธานุรูปานิ ปัสสตี” ซึ่งมีความหมายว่า เป็นผู้กำหนดรู้รูปนาม “เห็น”(ปัสสตี)รูปทั้งหลายภายนอก กระทั่งถึงรูปทั้งหลายภายใน จนที่สุดถึงขั้น “อรูป” โดยตนเอง อันเป็นสิทธิ์ของตนเอง-เป็นส่วนของตนเองแต่ผู้เดียว)

[เช่น ในวิโมกข์ ๘ ที่ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๑ ข้อ ๔๕๓ ซึ่งวิโมกข์ ๘ ในบางที่ ไม่มีคำว่า “เอโก”ก็มี เล่ม ๑๓ ข้อ ๓๔๑ มี แต่ข้อ ๓๔๐ ไม่มี, เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๖๒ มี แต่เล่ม ๓๕ ข้อ ๘๔๕ ไม่มี เป็นต้น]

ซึ่ง“วิบาก”ของใคร จะต้องเฝ้าอยู่ในโลกียะนานหรือเร็วกว่า จะรู้ของตนเองได้เร็วหรือไม่เร็ว นั้น เป็น“อจินไตยแห่งกรรมวิบาก”ของแต่ละคน สำหรับพระพุทธโคดมนี้ ในพระชนม์ชีพ ๓๕ พรรษาต้องรับวิบากอยู่ในการมอมเมาของ โลกียะเหมือนคนเล่น“ลิงลมอมข้าวพอง”เมาโลกียารมณอยู่ถึง ๒๙ พรรษา (ช่วงที่ทรงเพศฆราวาส ยังเฝ้าไปกับโลกียะ)

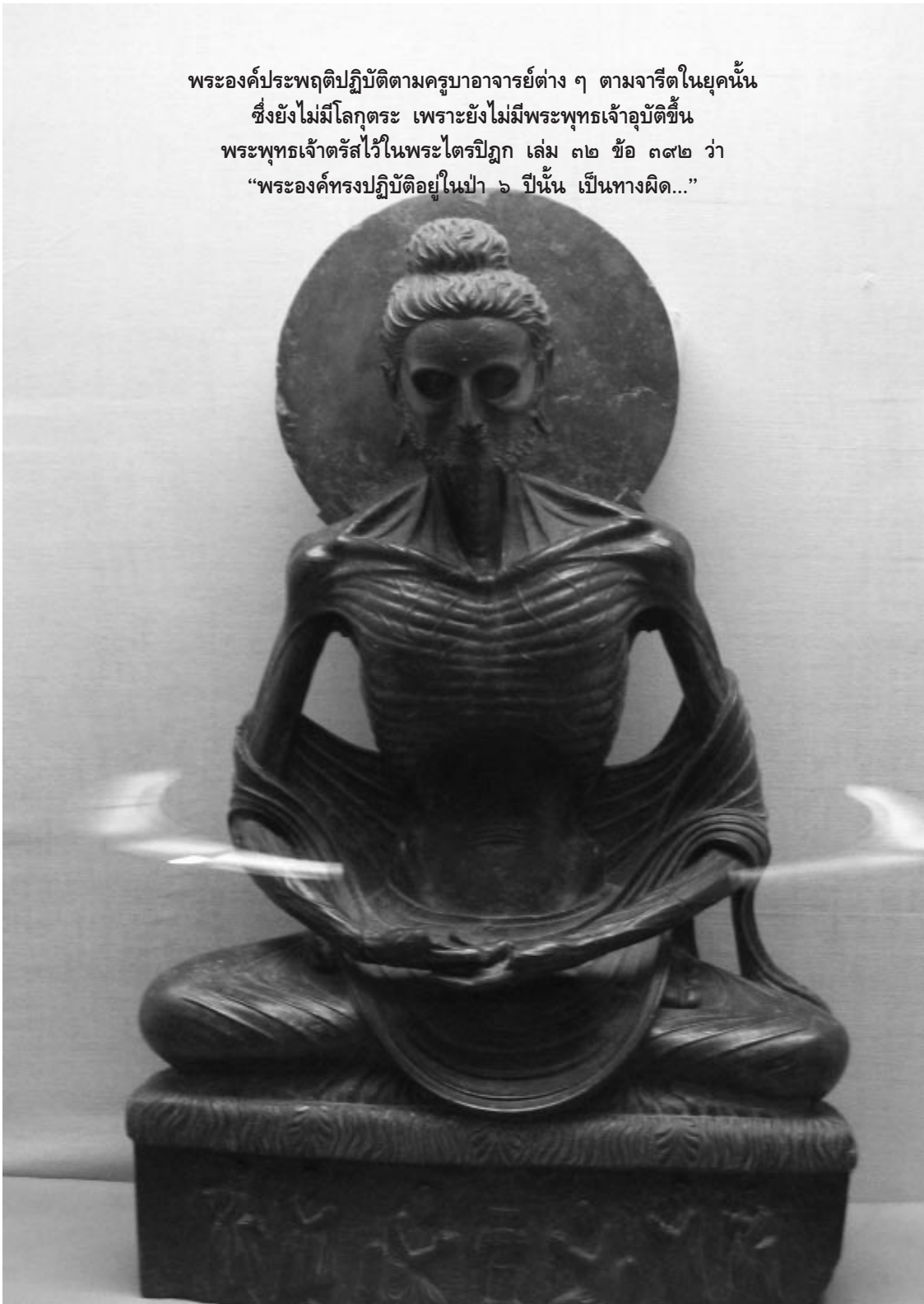
และมีพระชนม์ชีพต้องรับวิบากบำเพ็ญทุกกรกิริยาอยู่ อีก ๖ พรรษา(ตอนทรงผนวช) ก็ปฏิบัติไปตามจารีต ตามวิธีหรือ ทฤษฎีประดามี เท่าที่นักบวชในยุคนั้นนับถือและประพฤติกัน อันไม่ใช่“พุทธ”เลยสักวิธี

เพราะยังไม่มี“พุทธธรรม”อุบัติขึ้นในโลกยุคนั้น

พระองค์เองก็ยังไม่ตรัสรู้ “กุศลวิบากเดิม“ยังไม่ขึ้นมา ให้พระองค์รู้ ยังไม่ถึง“พุทธอุปาทกาล”(เวลาที่จะอุบัติความเป็น พระพุทธเจ้าขึ้นมาในโลก)

แต่ก่อนจะตรัสรู้ ยังไม่ถึงวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ วันวิสาขบูชา นั้น ยังเป็นกาลก่อนที่พระพุทธเจ้าจะตรัสรู้ ยัง

พระองค์ประพาศปฏิบัติตามครูบาอาจารย์ต่าง ๆ ตามจารีตในยุคนั้น
ซึ่งยังไม่มีโลกุตระ เพราะยังไม่มีพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้น
พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๗๒ ว่า
“พระองค์ทรงปฏิบัติอยู่ในป่า ๖ ปีนั้น เป็นทางผิด...”

ไม่ถึง“พุทธปาปาทกาล” ยังไม่ถึงกาลแห่งพระมหาโพธิสัตว์
จะอุบัติขึ้นเป็นพระพุทธเจ้า

จึงยังไม่มี“พุทธอารยธรรม”หรือไม่มี“โลกุตระธรรม”ใดๆ
ในโลกช่วงแห่งยุคเสื่อมสุดๆจนไม่มีเชื่อพุทธธรรมเหลือเลย
แม้ขณะที่พระองค์เสด็จออกสู่“มหาภิเนษกรรมณี”(การ
เสด็จออกบวชของพระพุทธเจ้าช่วงที่ยังไม่ตรัสรู้)นี้พระองค์ก็ยังคงต้อง
ประพฤติปฏิบัติตามครูบาอาจารย์ต่างๆประดามี ตามจารีต
ทั้งหลายที่ยุคนั้นมีตามกระแสแห่งทฤษฎีต่างๆเท่าที่นิยมกันว่า
ยิ่งใหญ่ที่สุดในยุคนั้น ซึ่งยังไม่มี“พุทธ” ยังไม่มีโลกุตระ ยัง
ไม่มีอารยธรรม เพราะยังไม่มีพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้น

ดังนั้น หากใครไปหลงผิดว่า การเข้าป่าปฏิบัติตาม
อย่างที่พระพุทธเจ้าทรงปฏิบัติในป่า ๖ ปีนั้น เป็นวิธีปฏิบัติ
ธรรมของพุทธ ดังที่หลงนิยมกันอยู่ในสำนักปฏิบัติที่
เรียกกันว่า “สายพระป่า”(อรัญญวาสี) ก็เข้าใจผิด อย่าไป
หลงยึดมั่นถือมั่นอย่างนั้นเป็นอันขาด

ยึดถือสมทานอย่าง“สัมมาทิฐิ” เป็นอุปการะได้ เท่า
ที่เหมาะสม หรือจำเป็น ก็ควรทำ หรือต้องทำแล้วแต่กรณี

๗๔) ยากที่คนจะเข้าใจ“อินไตยแห่งวิบาก”กันได้

ขออภัยอีกครั้งอย่างมากจริงๆ ที่จะต้องระบุกันตรงๆ ว่า
อะไรผิด อะไรถูก กันอย่างนี้ ไม่ประสงค์จะพูดอ้อมไป
อ้อมมาให้เข้าใจไม่ชัด ที่จงใจพูดตรงๆนี้เป็นเจตนาด้วยความ
ปรารถนาดีอย่างจริงใจจริงๆ เพื่อตึงให้ศึกษากันดีๆ

ไม่ใช่वादดีจาบจ้วงอะไรเลย

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๙๒ ว่า “พระองค์ทรงปฏิบัติอยู่ในป่า ๖ ปีนั้น เป็นทางผิด ไม่ใช่วิธีปฏิบัติแบบพุทธเลย ท่านไม่ได้บรรลุธรรมด้วยวิธีปฏิบัติทั้งหลายในการประพฤตินอนอยู่ ๖ ปีนั้น”

เป็น“อกุศลวิบาก”ที่พระองค์ตรัสว่า “เราอันบุรพกรรม ตักเตือนแล้ว”(บุพเพกัมเมเน โจทิต) ซึ่งก็หมายถึง กรรมเก่าทาง หั้นท่านแล้ว ท่านต้อง“ใช้หนี้วิบาก”ของท่านด้วยการต้องไป ทนทุกข์ปฏิบัติในทางที่ผิดอันเป็นทุกกรกิริยาทั้งหลายนั้น ซึ่ง ไม่ใช่“สัมมาบรรค”ของศาสนาพุทธแต่อย่างใด คึกษาดี ๆ

จึงอย่าสำคัญผิดเป็นอันขาดในเรื่องออกป่าปฏิบัตินี้

ก่อนพระองค์เองจะตรัสรู้ โลกสมัยนั้น-ยุคนั้นจึงยัง ไม่มี“ความรู้ที่เป็นพุทธ”เลย มีแต่ศาสนาที่เป็นเทวนิยม มี แต่ธรรมะที่เป็นโลกียะ พุทธศาสตร์ที่เป็น“สัมมาทิฏฐิ”ใดๆ ยังไม่มี หรือ“พุทธ”คืออะไร ยังไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดรู้เลย

แม้แต่พระองค์เอง ก็ยังไม่ทรงระลึกขึ้นมาได้

พระองค์ต้องเสียเวลาใช้หนี้“วิบากเก่า”ของพระองค์ กว่าจะฟื้นขึ้นมาให้พระองค์ได้รู้ได้แจ้ง“บุพเพกตปุญญตา” อันเป็น“พุทธการกธรรม” ซึ่งพระองค์ทรงเป็น“สยัมภู”แท้ๆ

กว่าพระองค์“จะฟื้นวิบากฟื้นขึ้นมาให้รู้”ก็ตั้ง ๓๕ ปี นั้นก็เพราะตลอดเวลา ๓๕ ปีที่พระองค์ยังไม่ครบรอบแห่ง “พุทธอุปาทกาละ”(ถึงกาลที่พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นในโลก)

๗๕) เศรษฐกิจ“โลกุตระ”จึงยากมากๆที่คนจะเชื่อ

ที่ได้สาธยายมานั้น ล้วนเป็นอจินไตยแห่งกรรมวิบาก ทั้งสิ้น จึงเป็นเรื่องยากมากๆ เพราะมีนัยยะสำคัญลึกเกินที่จะเชื่อกันได้ง่ายๆแน่นอน

..ก็ใครจะรู้“ใจแท้”ที่มีความเป็น“อาริยะ”ของใครได้ง่ายๆ ในยุคนี้ไม่มีใครจะไว้ใจใครกันง่ายๆหรอก

แค่เป็นเรื่องเบื้องต้นนอกต้องอาศัยใกล้ตัว คือ เศรษฐกิจที่เรากำลังพูดอยู่ในบริบทนี้ แล้วมาพูดว่า “เศรษฐกิจแบบคนจน”..! ฟังแล้วใครจะศรัทธา ใครจะสน

แถมนำเอา“เศรษฐกิจแบบโลกุตระ”อะไรก็ไม่รู้ มาพูด ใครจะฟังรู้เรื่อง จะหาคนเชื่อได้จากที่ไหน

มันก็ใช่.. ใครจะเชื่อกันง่ายๆ เพราะมันไม่ใช่ธรรมดาสามัญทั่วไป มันไม่ใช่เรื่องสมมุติสัจจะที่คนทั้งโลกรู้ร่วมกัน

มันเป็น“ปรมัตถสัจจะ”จริงๆนั่นเอง เป็นเศรษฐกิจของอาริยชนโดยแท้ เป็นเศรษฐกิจอันประเสริฐ เป็นโลกุตระ เป็นเศรษฐกิจทวนกระแสโลกีย์ ทวนกระแสทุนนิยม อย่างมีนัยสำคัญ

ที่เราเห็นจริงๆว่า มันเป็นกาลยุคของโลกแห่งทุนนิยมสามัญนี้แหละ มันทุกข์ยากแสนสาหัส ซึ่งเราได้พิสูจน์ว่าออกจาก“ทุกข์”โลกทุนนิยมสามัญนี้ได้ เราก็นำมาเสนอ

สังคมหมู่บ้านทั้งหมู่บ้านเป็นอยู่กันชนิดที่มีเศรษฐกิจ “แบบคนจน” เกิดได้เป็นได้จริง เป็น“สาธารณโภคี”ที่เดียวเท่าที่เกิดแล้วในสังคมชาติไทยขณะนี้ แม้จะยังเล็ก

ยังน้อยอยู่ ก็ได้พิสูจน์“วิชา”ของพระพุทธเจ้าอีกทางหนึ่ง
ซึ่งแตกต่างไปจากพุทธกระแสหลักของประเทศจริงๆ
ไม่ใช่เรื่องปิดบัง หลบหลืออำพราง แต่เป็นเรื่องไม่น่าอายเลย
ถ้าจะว่า น่าอวด ก็น่าอวดกว่าเศรษฐิกิจ“โลกียะ”ด้วยซ้ำ
เราจึงเสนอความเป็นไปได้อีกแบบหนึ่ง เสนอให้
เลือก ให้เปรียบเทียบ ให้ศึกษา
หากเห็นดีพอใจ ก็เอา
ไม่เห็นดี ไม่พอใจ ก็แน่อนอยู่แล้วคุณก็ไม่เอาอยู่เอง
ไม่มีปัญหา ผู้ไม่สน..ก็ไม่สนเห็นๆกันอยู่ ขอแต่เพียง
อย่ารังเกียจเราเลย ขอเราได้มีส่วนช่วยมนุษยชาติด้วยเถอะ
ไม่ใช่เรื่องอยากอวดอ้าง อยากใหญ่อยากโตอะไร
เสนอเป็นการศึกษาอย่างจริงจังจริงๆไม่แข่งดีแข่งเด่นใครหรอก
ซึ่งก็เสนออยู่ตลอดมา แต่ท่านก็ไม่สนใจ แถมตีหัว
อย่างไม่ยอมเปิดใจเลย ซ้ำมีหน้า ถึงขั้นมาทำอิทธิกรณเรา
อย่างผิดวินัยพระพุทธเจ้าตามหลักนानาสังวาสเสียอีก เรา
รู้ว่าอะไรเป็นอะไร ก็เห็นใจท่านอยู่ เราจึงยอมเป็นผู้แพ้ทุกอย่าง
ขอแต่.. *อย่า..คะนองบาปกันไปกว่านี้หนักเลย*

๗๖) เศรษฐกิจ“แบบคนจน”นี้หนะหรือ เป็นอาริยะ?

เห็นบ้างไหมล่ะ ในเมืองไทยทุกวันนี้ไม่เข้าใจ ไม่สนใจ
“เศรษฐกิจแบบคนจน” ทั้งๆที่พระเมตตาทาที่ สุดมิได้ของ
ในหลวงตรัสออกตรงๆต่อประชาคมทั่วไปปานนั้น แม้แต่ใน
วงการพุทธศาสนาแท้ๆในเมืองไทยทุกวันนี้ก็ไม่มี ไม่สน

ทุกวันนี้ต่างก็เชื่อตรงกันเกือบหมดประเทศไทยแล้ว
มั้ง!!! ว่า “โลกุตระ ไม่มี ไม่สน” ก็เห็นอยู่ชัดๆกันหมดๆ
แม่นยำที่สุดดังที่พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ไว้ในเรื่อง
ตะโพน“อานกะ”(อาถิสสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗๒)
สังคมไทยทั่วประเทศ ต่างก็อยู่ในสภาพ“ไม่มี ไม่สน”
ความเป็น“โลกุตระ”กันให้เห็น..นี่ไง เป็นเครื่องยืนยัน..โต้งๆ
ว่า “โลกุตระ”ไม่สนใจกันแล้วในสังคมพุทธศาสนาทั่วไป
ได้แต่มูมมาม“บุญ” คะนอง“บาป”กัน หาทางออกให้
แก่ประเทศกันอยู่แต่ในแบบ“โลกียะ”ซึ่งเป็นแบบทุนนิยม
หรืออำนาจนิยมกันอยู่ อย่าง..ไม่มี ไม่สน ว่า โลกุตระ

มีได้จริง เป็นจริง ทั้งๆที่เป็นเมืองพุทธแท้ๆ

แม้แต่ในสถาบันพุทธศาสนาของประเทศแท้ๆยังไม่สน ไม่เอา“แบบคนจน”ที่เป็นโลกุตระนี่เลย มีแต่“แบบคนรวย” จะให้รวย ให้รวยๆๆๆๆ ทั้งนั้นทุกวัดทุกวา
ไม่อบรมสั่งสอนพุทธศาสนิกให้เป็นคนดำเนินชีวิตด้วยเศรษฐกิจ“แบบคนจน”กันเลย

ถ้าไม่มีในหลวงทรงนำคำว่า“แบบคนจน”ขึ้นมาตรัส ความ
เป็น“โลกุตระ”ก็เป็นอันสูญไปอย่างสิ้นโอกาสไปเลย

แม้आตมาก็คงจะพูดถึงเรื่องนี้ต่อไปไม่ได้ไปเลยด้วย

เพราะศาสนาพุทธกระแสหลักก็ไม่มี ไม่สน กันแล้ว

นี่ก็แสดงอยู่โต้งๆ จริงๆ ว่า ศาสนาพุทธกระแสหลัก
ไม่เอา“แบบคนจน” จึงเป็นเครื่องยืนยันว่าไม่ใช่โลกุตระ

พระภิกษุทั้งหลาย ก็ไม่เห็นพูดกันให้เป็น“กถาวัตถุ ๕”

(อัปปิจจะ-สันตุฎฐิ-ปวิเวกะ-อสังลักคะ-วิริยารัมภะ)

มิหนำซ้ำ แพลลคำสันตุฎฐิหรือสันโดษก็ดี อสังลักคะ
ก็ดี ให้คลุมเครือโน้มนำไปในทางแสวงบุญนอกเขตพุทธเสียดีก

ที่เห็นกันอยู่ชัดๆ โต้งๆ ก็คือ พุทธศาสนิกชนคนไทย
ตั้ง ๙๕% แต่ไม่รู้เศรษฐกิจแบบคนจน ไม่ใช่เศรษฐศาสตร์
แบบคนจน ไม่เกิดเศรษฐกิจ“แบบคนจน”ในสังคมไทยอย่าง
เป็น“รูปธรรม”ที่เห็นจริงได้

งง! ด้วยซ้ำไปว่า ถ้า“จน”แล้วจะเป็น“อาริยะ”ได้หรือ?

นี่ก็เป็นเครื่องยืนยันชี้บ่งว่า ศาสนาพุทธแม้ในเมืองไทย
ทุกวันนี้ไม่มี“โลกุตระ”แล้วอยู่ชัดๆ ไม่เป็น“อาริยะ”แบบพุทธ

๗๗) คำว่า “บุญ” เป็น “เหตุ” ให้ไทยไร้ “คนจน” โลกุตระ

เพราะในวงการศาสนาพุทธคำคำว่า “บุญ” ก้นหนักมาก
เศรษฐกิจโลกุตระ “แบบคนจน” จึงเกิดไม่ได้ในประเทศไทย

ในวงการศาสนาพุทธแท้ๆ แทนที่จะสร้างเศรษฐกิจ
“แบบคนจน” อันเป็นโลกุตระให้แก่สังคมประเทศชาติ เพราะ
มีพุทธศาสนิกชนถึง ๙๕ % แต่ไม่มีพลังทั้งปัญญาและเจต
เลย ที่จะมึฤทธิ์แรงทำให้เกิด “เศรษฐกิจแบบคนจนที่เป็น
โลกุตระ” อันเป็น “เนื้อแท้-แก่นจริง” (สัจสาระ) ของศาสนาพุทธ

มีแต่มอมเมาให้หลงเศรษฐกิจ “แบบคนรวย” ที่เป็น
โลกียะ อย่างจัดจ้านเอาด้วย เพราะเมาคำว่า “บุญ” ก้นหนัก

มีหน้าซำ เอาคำว่า “บุญ” มาสอนผิดๆ เพี้ยนๆ มอมเมา
ให้คนหลง “บุญ” ว่า “บุญ” คือ นามธรรมที่เป็น “วิมานแห่ง
ความรวยโลกธรรม” เลยยิ่งกระหน่ำย่ำยี้คำว่า “บุญ” อย่างร้าย

โดยไปแปลคำว่า “บุญ” คือ *วัตถุหรือวิมาน(ภพ) ที่ต้อง
สะสมกอบโกยกักตุนหอบหวงไว้ใส่จิตใจให้มากๆ*

แทนที่จะแปลกันให้ เลิกหลงวัตถุ เลิกสร้างวิมาน(ภพ)
ใส่จิต เลิกตะกรุมตะกรามมูมมาม “บุญ” ก้นลงบ้าง

เลยกลับยิงคะนอง “บาป” อย่างไม่อายกิเลส ไม่อาย
“บาป” เพราะไม่รู้ว่ “บาป” คืออะไรกันแล้ว

จริงๆคือไม่รู้จักแม่คำว่า “บาป” กันเลยว่า คืออะไร?

“บาป” คือ กิเลส สะสมกิเลสคือ สะสมบาป

“ชำระกิเลส” คือ บุญ นั่นคือ ลดบาปหรือกำจัดบาปแท้

ชาวพุทธแท้ๆ คือ โลกุตระบุคคล คือ คนจนมหัศจรรย์
ที่รู้แจ้งคำว่า“บุญ” และ“ทำบุญ”เป็น“เหตุ”ให้หมดสิ้นกิเลส
กันจริงๆ จิตเป็นปรมาตถธรรมที่มีจิต-เจตสิกกลดกิเลสจริง
มีไฉนยัง“ทำบุญ”ยังเป็น“เหตุ”ให้หลงติดยึดวัตถุ เอาแต่
หลงสร้างวิมานแห่งความรวยให้เป็น“ภาพ”เป็นชาติใส่จิต จน
มูมมามตะกรุมตะกราม“บุญ”กันอย่างที่มอมเมากันอยู่
เมืองไทยจึงไร้“คนจน”โลกุตระ

๗๘) ไทยไร้“แบบคนจน”โลกุตระ ข้ำทำลายคำว่า “บุญ”

คนในประเทศไทยที่เป็นพุทธ ๙๕ % ไม่มีเศรษฐกิจ
“แบบคนจน”โลกุตระ มีหน้าข้ำหลงผิดทั้งคำว่า“บุญ” ซึ่ง
เข้าใจกันผิดไปเลยว่า “บุญ”ไม่ใช่“ชำระกิเลสออกจากใจ”
แต่ตรงข้าม..กลับเป็น“การได้มา” ซึ่งสั่งสมกิเลสโดยแท้

“บุญ”คือ ภาวะ“วิมานอยู่ในใจ”(ซึ่งเป็นการสร้าง“ภาพ”ใส่ใจ
แท้ๆ=แดนวิมาน) “บุญ”เชื่อว่า หากใคร“ทำบุญ”ไว้ บุญจะมีฤทธิ์
สนองความหวัง-ความอยาก อยากรวย-อยากมี-อยากได้
ขอให้“ทำดี”ทุกอย่างเป็นการสะสม“บุญ”

ทุกวันนี้คนหาเล่ห์ เอามาหลอกให้“ทำทาน”วัตถุเงิน
ทองกันหนัก ถือว่าเป็น“ความดี”ที่จะมี“ผลบุญ”รอวันจะได้มา
แล้วคนหลอกนั้นก็รวย สิ่งที่คุณเขามาทำทาน สบายไป
“ทำทาน”คือ ทำแล้วจะมีอะไรที่จะได้ในภายหน้า ได้ขึ้น
มาเมื่อไหร่ก็คือ“ผลบุญ” เป็นสิ่งบำเรอความดีที่มี-ที่ทำ

จึงเข้าใจความหมายผิดว่า “ทำทาน” มี “ผลบุญ” คือ “การได้มา”
“ทำทาน” ไม่ใช่ไม่ดี ดีแน่ ควรทำอย่างยิ่ง แต่ทำทาน
แล้ว “ทำใจ” (มนสิการ) ให้เป็น “บุญ” ถูกต้องสัมมาทิฐิคุ้มภัย
แต่ “บุญ” ไม่ใช่ “การทำใจในใจ” (มนสิการ) แบบนั้นนะ!!!
“บุญ” คือ “การทำใจในใจ” (มนสิการ) ให้ชำระกิเลส (ปุนาติ)
นั่นมัน “ทำใจในใจ” ได้บาป ได้กิเลส มันไม่ได้ “บุญ” เลย
กลายเป็นทำให้ใจฟูฟองขึ้นเป็นกิเลสใหญ่กิเลสโต
กิเลสหนา ไม่เคยยั้ง ไม่เคยชะลอเลย
เพราะเข้าใจคำว่า “บุญ” ผิดไปจริงๆ
คำว่า “บุญ” ถูกทำลายความหมายแท้จริง อย่างยับเยิน
ด้วยน้ำมือชาวพุทธเองแท้ๆ
ซึ่งความหมายแท้จริงของ “บุญ” คือ “ชำระกิเลสใน
สันดานให้สะอาดหมดจด” (สัตตานัง ปุนาติ วิโสเขตติ)
คือ การชำระออกไป ไม่ใช่ “การเอาใส่เข้ามา”
“บุญ” จึงมีความหมายเป็น “โลกีย์” มีแต่จะไป “รวย”
นี่คือเครื่องแสดงว่า เมืองพุทธแท้ๆ มีพุทธศาสนิกชน
ถึง ๙๕ % แต่ลักษณะของ “โลกุตระ” หรือคนเป็นอยู่ที่มี
“รูปลักษณะแบบคนจน” มันไม่มีให้เห็น อย่างแน่แท้จริงๆ
เพราะมันไม่มีให้เห็นในสังคมคนไทยปัจจุบันนี้แหละ
ที่เป็นเครื่องชี้บ่งอยู่ชัดๆ ว่า “โลกุตระ” ไม่มีแล้ว ชัดมั๊ย?
“เศรษฐกิจแบบคนจน” นี้ คือ คนจนเป็นผู้กุมอำนาจ
เศรษฐกิจในสังคม หรือ “คนจน” เป็นผู้ทำให้เศรษฐกิจดี ซึ่ง
ทวนกระแส “ทุนนิยม” ทวนกระแสโลกีย์ ชนิดที่สุดประเสริฐ

ขอภัยที่พูดตรงเกินไป ไม่อ้อมไม่ค้อมมั่งเลย มัน
เป็นความจริงจริงๆ ที่อาตมาก็เกรงใจทุกที่ที่พูดพาดพิงไปเป็น
เชิงข่มชาวปุถุชนบ้าง ข่มโลกีย์บ้าง โดยเฉพาะพูดไปว่า
กระแสหลักของศาสนาพุทธ ซึ่งมันก็ต้องพูดตามสัจจะอย่าง
นั้น อาตมาก็เลี้ยงไม่ออก ก็ต้องขอภัยกันจนน่าเบื่อ
ขอภัยจริงๆ ก็ขออธิบายไปตรงๆเถอะนะ

๗๙) คนตกงาน กับ งานตกคน เป็นเครื่องชี้เศรษฐกิจ

เพราะเศรษฐศาสตร์โลกุตระนี้ ในสังคมหมู่ชนนั้นต้อง
เป็นสังคมที่เป็นจริงว่า เป็นสังคมที่“งานตกคน” เปิดรับคนนอก
เข้ามาช่วยทำงานด้วยเมตตา จะไม่ใช่สังคมที่“คนตกงาน”

“งานตกคน” คือ มีงานที่สุจริต งานที่สัมมากัมมันตะ-
สัมมาอาชีพอยู่รอคนมาทำอยู่เสมอ หรือมีความต้องการคน
อยู่เสมอที่จะมาช่วยกันทำงานเพิ่มผลผลิต ที่มีสาระ
ประโยชน์แท้ ไม่ไร้สาระ ไม่มอมเมา ไม่ครอบงำ ไม่หลอก
ลวง ไม่ก่อให้เกิดความนึกคิดเป็นอวิชชาขึ้นแก่สังคมแก่โลก

ที่สำคัญสร้างคน สร้างความรู้-ความสามารถ เฉพาะ
อย่างยิ่งสร้างจิตวิญญาณให้เป็นโลกุตระ

ไม่ใช่มีแต่งานมอมเมา งานไร้สาระ งานที่เต็มไปด้วย
อบายมุขที่ไม่รู้ว่านั้นคืออบายมุขสุดหนักร สูดจัดจ้านแล้ว

หรือเจ๊งกว่านั้นคือ สังคมโลกุตระมีคนทำงานโดยจ่าย
ภาษีให้ส่วนกลาง ๑๐๐ % หรือเป็นสังคมที่มีคนทำงานฟรีให้
แก่สังคมประเทศนั่นเอง ไม่เอารายได้มาสะสมให้ตนเอง

นั่นคือ สังคมคนที่มี“เศรษฐกิจแบบคนจนโลกุตระ”
ส่วน“คนตกงาน”ไม่ขอพูดซ้ำเติมเพิ่มย่ำเข้าไปอีกแล้ว
เพราะแบบอย่างที่เป็นเครื่องชี้“เศรษฐกิจแบบคนรวย
โลกียะ”นั้นมีมากเกินไปจนจะกล่าว เห็นอยู่อย่างแสนสาหัส
แบบอย่าง“งานตกคน” หรือแบบอย่างที่เป็นเครื่องชี้
“เศรษฐกิจแบบคนจนโลกุตระ”ต่างหากที่ยังมีน้อย หรือไม่มี
ให้เห็นเป็นรูปลักษณะที่มากเพียงพอ

๔๐) เศรษฐกิจแบบคนจนโลกุตระ ไม่ใช่สังคม ประหลาด

เหตุเพราะคนหลงติดยึดในลาภยศสรรเสริญโลกียสุข
กันหนักหนาสาหัส ไม่เชื่อว่าจะมีสังคมโลกุตระกันได้

สังคมเศรษฐกิจแบบคนจนโลกุตระไม่ใช่สังคมพิลึก
แปลกประหลาด ลึกลับ ที่พิสดาร หรือวิเศษวิโสจนเป็น
ไปไม่ได้ โลกุตระเป็นสังคมที่มีทฤษฎีปฏิบัติ และได้พิสูจน์
มาแล้วในพุทธแท้ ๒,๖๐๐ ปีผ่านมาแล้ว มีคัมภีร์เป็นตำรา
รับรองเป็นสากลโลก และปฏิบัติได้จริงก็เคยมีจริง

ที่บ้านเมืองมีการบริหาร มีการเมืองนำเน่าเลวร้าย
เลอะเทอะอยู่อย่างนี้ ก็เพราะนักการเมืองไม่มี“โลกุตระ” ยัง
หลงใหลในโลกียะที่เป็นนรกหมกไหม้ชนิดฉลาดสร้างเล่ห์
ขึ้นมาหลอกอย่างลึกลับและลับซับซ้อนหมุนรอบเชิงซ้อนว่า ตน
เป็นเทวดา สังคมเป็นเมืองสวรรค์ชั้น ๘ ชั้น ๙ จนคนหลง
เชื่อกันเต็มสังคมโลกียะก็กันอยู่เห็นๆนั่นเอง

๘๑) บุญไม่เป็น“บุญ” เพราะทาน-ศีลก็ไม่ใช่“บุญ”

“บุญ”ไม่เป็น“บุญ” บุญไม่ใช่การชำระกิเลสจากสันดาน ให้สะอาดหมดจดกันแล้วจริงๆ ตามที่ได้ยืนยันมาซ้ำซาก

เพราะในวงการศาสนาพุทธเข้ายุคทุกวันนี้ได้เลื่อนจาก “โลกุตระ” กันอย่างเห็นๆ จากความจริง ที่เกิดอยู่เป็นอยู่จริง ทั้งทาน ทั้งศีล ทั้งสมาธิ ทั้งปัญญา ทั้งสวรรค์(สักคะ) ทั้งเนกขัมมะ มันเห็นได้ชัดว่า ไม่เหลือแม้เชื่อโลกุตระแล้ว

เครื่องยืนยัน ก็คือ ทุกวันนี้ไม่เห็นมีใครปฏิบัติให้จิตใจของตน“ออกจากกามออกจากอัตตา”(เนกขัมมะ)ที่เป็นโลก“โลกียะ” ให้จิตใจเข้าสู่โลกใหม่ที่เป็น“โลกอื่น”(ปรโลก) ซึ่งแตกต่างกันกับโลก“โลกียะ”

โลกอื่นหรือ“ปรโลก”ที่เป็นโลกใหม่ไม่ต้องตายทางร่างกายแตกสิ้นชีวิตไปดอก “โลก”คือ ความหม่นวนทางจิต

“ปรโลก”(ปรโลโก)ของศาสนาพุทธนี้เป็นสังฆธรรมแท้ๆ เป็น“ปรมัตถธรรม” เป็น“โลกุตระ”แท้จริง ที่พิสูจน์ได้

ต้องทำความเข้าใจให้เป็น“สัมมาทิฐิ”ให้ดีๆ ตามที่ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗ ถึง ความเป็น“โลกนี้”(อยังโลก) กับความเป็น“โลกหน้า”(ปรโลก)

๘๒) “ปรโลก”โลกหน้าของพุทธ ชีวิตเป็นๆเห็นได้จริง

เช่น ความหม่นวนกันอยู่แต่กับ“สุขๆ-ทุกข์ๆ”ที่ต้อง เสพ แล้วก็หยุดพัก แล้วก็วนกลับไปเสพอีก “สุขๆ-ทุกข์ๆ”

อยู่อย่างนั้นคือโลกโลกียะ ที่ไม่จบ“ความวนเวียน” ก็“สุขๆ-ทุกข์ๆ” แล้วก็“ทุกข์ๆ-สุขๆ” เกิด-ดับ ดับแล้วก็เกิดอยู่กับบรรลโลกียนั้น ไม่รู้เลิก ไม่รู้หยุด ไม่รู้พอ เพราะติดยึด

ในจิตของผู้นั้นยังมีกิเลส ที่มันยึดสุข-ยึดทุกข์อยู่ ไม่มีใครประสงค์จะ“ยึดทุกข์”ไว้เลย แต่เพราะคนผู้นั้นยังไม่รู้จักจิตใจ“ตัวยึด”นี้ของตน ที่ภาววิชาการศึกษาการทำงานคือ“อุปาทาน”นี้เอง ด้วยว่ายัง“อวิชชา”อยู่จริง ยังไม่เคยเรียนรู้“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” อันเป็น“ปรมาตถธรรม”ที่ถ่องแท้

จึงไม่สามารถรู้จักความเป็น“สัจธรรมทางจิตเจตสิก” ที่ท่านเรียกว่า “สัจธรรมอุปาทาน” ซึ่งเป็นสัจธรรมอยู่ในโลก“โลกีย”นี้ (อสังโลก) ก็ต้องเรียนรู้ว่า ใน“โลกนี้” (อสังโลก) คืออย่างไร?

เราเป็น“สัจธรรม”อยู่ในโลก“โลกีย”นี้ได้อย่างไร?

ส่วน“โลกหน้า”ของพุทธที่แตกต่างไปนี้ เป็น“ปรโลก” คือโลกอื่น จิตที่ไปเกิดใหม่ในโลกใหม่จริงๆ และพิสูจน์ได้เป็นวิทยาศาสตร์ ในร่างของตนที่ยังไม่ตายกายแตก(กายัสสภพ) ยังมีชีวิตเป็นๆนี้แหละ เห็นปรโลก พิสูจน์“ปรโลก”ได้

จะสามารถพิสูจน์“ปรโลก”หรือ“โลกหน้า”นี้ที่ชื่อว่าโลก“โลกุตระ” ด้วยการปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ให้เกิด“โลกุตระธรรม” ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “โลกุตระธรรม”เกิดได้ ตั้งแต่ข้อต้นคือ“กายในกาย”ใน“สติปัฏฐาน ๔”ไปที่เดียว (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๔ ข้อ ๙๑๑) และ“สัมมปปธาน ๔ -อิทธิบาท ๔ -อินทริย ๕-พละ ๕ -โพชฌงค์ ๗ -มรรค ๘” ครบทั้ง ๓๗ องค์นี้ มี“ผล”ยืนยัน“โลกุตระ”เป็นปรโลกที่พิสูจน์ได้จริง

ซึ่งจิตเป็น“สัมมาสมาธิ”ตามแบบพุทธที่เกิดจากโพธิปักขิยธรรม
เรียกว่า “สัมมาสมาธิ”นะ ไม่ใช่“สมาธิ”เฉยๆ
“สัมมาสมาธิ”ชนิดนี้เป็นของพระพุทธเจ้าตรัสรู้เอง ซึ่ง
ไม่เหมือน“สมาธิ”ทั่วไปที่รู้ๆกัน เป็น“สมาธิ”ที่พิเศษมาก

๘๓) “ปรโลก”สองแบบ ต่างกันทั้งวิธีปฏิบัติ ทั้งของจริง

ในวงการศาสนาพุทธทั่วไปทุกวันนี้ ทำ“สมาธิ” ก็เห็น
แต่พากันหลับตาปฏิบัติให้เป็น“สมาธิ” จะเข้าสู่“ปรโลก”
หรือโลกหน้า โลกอื่นกันก็ต่อเมื่อหลังตายกายแตกไปโน่น

ซึ่งเป็น“ปรโลก”หรือโลกอื่น จะเป็นโลกหน้าต่อเมื่อชีวิต
ตายสิ้นลมหายใจไปโน่น.. จึงจะเป็น“ปรโลก”ของจริง..ว่านั่น

หรือบางคนปฏิบัติ“สมาธิ”หลับตาเก่งๆ สามารถเข้าไป
เยี่ยม“ปรโลก”ได้ก็มี แต่“ปรโลก”อย่างนี้มันคือ“มโนมย
อตตะ”โดยแท้ เป็นแค่“อตตะ”ชนิดหนึ่ง คือ“รูปที่สำเร็จ
ด้วยใจ” ผู้ยังไม่สัมมาทิวฐิในความเป็น“อตตะ”จะไม่รู้ได้ว่า
นั่นคือ “อตตะ” ซึ่งมีใช้ภาวะจริง“ของจริง”ตามที่พระพุทธเจ้า
ทรงสอน ที่อุบัติจริงบรรลุดังเป็น“ปรมัตถธรรม”

จึงยังไม่ใช้การเข้าสู่“ปรโลก”ในชีวิตปัจจุบันนี้ เพราะ
ไม่ใช่“สัมมาสมาธิ”ที่เกิดจากปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”ลืมนตา
ปฏิบัติแล้วบรรลุ“ผล”ความเป็น“ปรโลก”นั้นในตนแท้

ซึ่ง“ปรโลก”ที่ผู้มี“สมาธิ”หลับตาเห็นนั้น เป็นการได้
ภาวะที่ยังมีใช้“ของจริง” ชนิดที่อาศัยอยู่ในชีวิตสามัญจริง

จึงยังมีใช้การบรรลุธรรมที่เข้าถึงผลจริงตามแบบพระพุทธเจ้า
แบบนั้นมันเป็นแค่การเข้าๆ-ออกๆ ไปเที่ยว“ปรโลก”
ในภวังค์ เพียงเป็นครั้งเป็นคราวกันเท่านั้น
ยังไม่ใช่ของจริงที่เป็น“ปรโลก”แบบ“โลกุตระ”ของแท้

๔๔) ยุคนี้หาผู้เข้าถึง“ปรโลก”ที่เป็นโลกุตระยากมาก

“ปรโลก”ที่เป็น“โลกุตระ”ของพุทธ มีใช้มีกันอยู่แค่นั้น
แต่เป็น“ปรโลก”แท้ๆ ที่มีของจริง ยืนยันความเป็น
สันติภูมิ โสภณภูมิ อากาสิโก เอหิปัสสิโก โอปนยิโก จริงแท้ในตนเอง
“ปรโลก”ที่เป็นวิทยาศาสตร์แบบพุทธ สามารถเข้าถึง
โลกหน้า หรือโลกอื่น อันเป็น“ปรโลก”ว่าแตกต่างไปจาก
“โลกนี้”(อสังโลก)คือโลกีย์ที่สามัญทุกคนเป็นอยู่นี้ได้จริงแท้
ฉะนั้นแล คือโลก“โลกุตระ” ที่เรียกว่า“ปรโลก”ของพุทธ
ถ้าไม่สัมมาทิฐิจริง บรรลุ“ปรโลก”จริงนี้ไม่ได้แน่ๆ
ทุกวันนี้ในศาสนาพุทธ หา“โลกุตระ”ตั้งว่านี่ยากมากๆ
ไม่ว่าจะเป็นพระปริยัติ หรือพระปฏิบัติ ไม่ว่าจะพระบ้าน
หรือพระป่า ไม่ว่าจะเถรวาท หรือมหายาน

ไม่ว่าสายศรัทธา หรือสายปัญญา

ยุคนี้ทุกสายทุกคู้ทั้งหมดนั้นล้วนไม่มี“โลกุตระ”กันแล้ว
เพราะออกนอกพุทธกันไปคนละทิศคนละทางละเหะ
ต่างก็ยึดที่“ผิด”สุดโต่งกันไปด้านที่ตนหลงยึดอยู่ทั้งนั้น
เนื่องจากได้พากันแสวง“บุญ”นอกขอบเขตพุทธไปแล้ว
แต่ไม่รู้ตัวว่า ตนเองหลุดออกไปนอกขอบเขตพุทธกัน

“อวิชชา”คือ“ความไม่รู้” มันไม่รู้กันปานจะนี่จริงๆ
ตัวเองผิดแท้ๆ ก็ยังหลงว่าตนเองถูกอยู่นั่นแหละ!!!!
ทั้งๆที่“ความรู้”ก็ยิ่งรู้ผิด บรรลุผลก็เป็น“ผลเกี”
ซ้ามีหน้า แม่ได้เห็นผู้ที่มี“ผลถูกแท้”ซึ่งบอกว่า เขาผิด
เขากลับหัวร่อเยาะย่อนไปอีก!!! ว่า คุณนั่นแหละผิด
เป็นเช่นนี้ๆจริงๆ คือ ปราชญ์หรือผู้บรรลุธรรมยุคนี้

๘๕) หาได้ยากที่คนจะรู้“วิญญาณ”แบบพุทธแต่ขั้นต้น

เพราะต่างยังไม่สัมมาทิฐิแม้แค่ความเป็น“วิญญาณ”
และ“ปรโลก”ที่คนทั่วไปเข้าใจกันก็คือ คนตายจากปัจจุบัน
ชีวิตนี้ แล้วจิตพร้อมวิบากก็ล่องลอยออกไป“ปรโลก”(โลกอื่น)

แล้วเรียก“จิตพร้อมวิบาก”นี้ ว่า“วิญญาณ” ว่ามันเป็น
ภาวะที่ล่องลอยไปเกิดเป็นสัตว์นรก สัตว์สวรรค์

นี่คือ ขั้นต้นของความเป็น“ปรโลก”หรือ“วิญญาณ”
ขั้นต้น ขั้นต้นที่คนทั้งหลายทั่วไปเข้าใจอย่างนี้ มีอยู่อย่างนี้
ไม่ว่าจะเป็นคนศาสนาพุทธ หรือในศาสนาไหนๆ ต่างก็
เข้าใจกันอยู่อย่างนี้ ...ใช่มั๊ย?

แต่“วิญญาณ”แบบพุทธไม่ปล่อยให้ตายกายแตก แล้ว
“วิญญาณ”ล่องลอยไปอย่างนั้น เพราะวิญญาณอย่างนั้น
มันไม่สามารถเรียนรู้ได้ เห็นไม่ได้ จับต้องหรือสัมผัสไม่ได้

พุทธจึงไม่ไปมัวพูดถึง หรือไม่เล่าเรียนจากวิญญาณ
อย่างนั้น [ผู้สนใจศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๔๐ เป็นต้นไป

และพุทธก็ไม่ได้ปฏิเสธว่า วิญญาณขึ้นสวรรค์-ตกนรก

อย่างนั้นจะไม่มี นั่น..มันเป็นความจริงที่พุทธรู้ดียิ่งจริงยิ่ง
แต่ไม่ใช่ภาวะที่จะศึกษาปฏิบัติอะไรได้เลย มันพิสูจน์
ไม่ได้ ไม่เป็นลัทธิลัทธิ อากาลิก เอหิปัสสิโก โอปนยิโก
ตามสวากขาตธรรมของพุทธ พางมง่ายง่ายด้วย อย่า
ไปเสียเวลาเป็นอันขาด พระพุทธเจ้าบริหารเรื่องนี้ไว้หนัก
ดังนั้น “วิญญาณ”ของพุทธไม่ใช่ไปหมายเอา“ปรโลก”
อย่างนั้น ก็ได้พูดมามากแล้ว
นี่ขั้นต้นแท้ๆ ยังเข้าใจผิด เข้าใจกันไม่ได้ เข้าใจกันยาก

๘๖) เรียนรู้กันตรงนี้ นิพพานกันตรงนี้ ในชีวิตเป็นๆนี้

ย้ำแล้วย้ำอีกว่า “วิญญาณ”ก็หมายเอา“วิญญาณ”ที่
เป็น“ธาตุรู้”ในร่างคนเป็นๆของเราที่ยังไม่ตายจากชีวิตนี้ไป
เรียนรู้กันตรงนี้ นิพพานกันตรงนี้ ในชีวิตเป็นๆนี้
ซึ่งเรียนรู้ของจริงได้เป็น“นามรูป” มี“อาการ”ของ“นาม
ธรรม”ให้เราสัมผัสรู้ได้ ขณะมี“สัมผัส ๓”(ตาสัมผัสรูปเกิด
วิญญาณปรากฏขึ้น) เช่น ตากระทบรูป หรือหูกระทบเสียง เป็นต้น
แล้วจะเกิด“วิญญาณ” คือ “ธาตุรู้” ขึ้นมาให้เราเรียนรู้ได้
อ่านให้เห็น“วิญญาณ”นี้ให้ได้ ทั้ง ๖ วิญญาณ(วิญญาณทางตา,
วิญญาณทางหู,วิญญาณทางจมูก,วิญญาณทางลิ้น,วิญญาณทางกาย,วิญญาณ
ทางใจ)นี้แหละ แน่นอนยิ่ง

และชำระกิเลสออกจาก“วิญญาณ”ได้ บรรลุนิพพาน
อยู่จบพรหมจรรย์กันได้ในโลกที่ประกอบไปด้วยกายยาววา
หนาศึบกว้างศอก พร้อมสติปัญญาและใจ(อิธ พรหมจรรย์วาโส)นี้แล

ซึ่งปฏิบัติตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าทุกคำสอน
นั้นแหละ จะทำให้“วิญญาน”บรรลุ“ปรโลก”(โลกอื่น,โลกใหม่,
โลกอีกโลกหนึ่งที่ไม่ใช่โลกนี้,โลกหน้าที่แตกต่างไปจากโลกนี้)ชนิดที่รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“นามธรรม”ทั้งหลายครบถ้วน ยืนยัน
ได้ พิสูจน์กันได้ด้วย“วิทยาศาสตร์”ที่ละเอียดขั้นนิพพาน
(นิปฺพาน) ลีลซึ่ง(คัมภีระ) เป็น“วิทยาศาสตร์”ที่พระพุทธเจ้า
เป็นเจ้าของทฤษฎี และทรงยืนยันว่า “คัมภีระ(ลึกล้ำ) ทุททสา
(เห็นตามได้ยาก) ทูรโนพธา(ตรัสรู้ตามได้ยาก) ลันตา(สงบชนิดพิเศษ)
ปณิตา(สุขุมยิ่ง) อตักกาวจรา(รู้ไม่ได้ด้วยตรรกะ) นิปฺพาน(ละเอียด
ขั้นนิพพาน) ปณฺทิตเวทนียา(รู้ได้เฉพาะบัณฑิตแท้ๆเท่านั้น)

โดยไม่ต้องตายสิ้นลมหายใจแล้วค่อยไปเจอ“ปรโลก”
ไปอยู่กับ“ปรโลก”ที่เป็นโลกอื่น,โลกหน้า,โลกใหม่,โลกที่แตกต่าง
ไปจากโลกนี้ โลกก็ยิ่งอย่างชัดเจน ไม่ต้องเดา ไม่ต้องให้ใคร
รู้แล้วนำมาบอก รู้เองด้วยตนเองสัมผัสภาวะจริงเองแท้ๆเลย

๔๗) วิทยาศาสตร์ของพระพุทธเจ้าเป็นวิทยาศาสตร์ ทางใจ

“วิทยาศาสตร์”นี้จึงเป็นวิทยาศาสตร์ทางใจที่พิสูจน์ได้
รู้ชัดได้ว่าในคนเป็นๆ ชีวิตยังไม่ตาย เป็น“โลกของจิต
ใจ”ที่มีอยู่ในร่างปัจจุบันนี้เอง ที่เราเรียนรู้ความเป็น“โลก”
ว่า “โลกเก่า”หรือโลกที่ใครๆก็เป็นก็มีกันทั้งนั้นก็คือ “โลกียะ”
ชัดว่าโลกียะคือ โลกธรรมที่คนทั่วไปยังจมอยู่กับ“โลก”
นี้ ไม่เปลี่ยนแปลง ยังติดงัดกับ“สุข-ทุกข์” จิตใจมันวน

เวียนอยู่กับ“สุข-ทุกข์, ทุกข์-สุข” ที่เกิดอยู่ในใจเมื่อได้เมื่อมี
ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-กาม,อิตตา ก็“สุข” แต่ถ้าเสื่อมลาภ-ยศ-
สรรเสริญ-กาม,อิตตา ก็“ทุกข์” ที่ใครๆก็เป็นกันอยู่ ก็รู้กัน
ทั้งนั้น หมุนวน-เวียนวนตลอดกาลไม่หมด“สุข-ทุกข์”นี้ไปได้
ส่วน“ปรโลก”ของพุทธนั้นก็คือ จิตใจเลิกวนเวียน หรือ
เลิกความเป็น“โลก”ที่หมุน-ที่วน-ที่เวียนเป็นสุข-เป็นทุกข์อยู่
กับลาภ-ยศ-สรรเสริญ-กาม,อิตตา” นี้เป็น “โลกุตระ”

ซึ่งได้เรียนรู้“จิตพร้อมวิบาก”นี้ ว่า“วิญญาณ” ว่ามัน
เป็นภาวะที่ไม่ต้องรอมันล่องลอยไปเกิดเป็นสัตว์สวรรค์-
สัตว์นรก เพราะเราได้เห็นสัตว์สวรรค์-เห็นสัตว์นรก โดยมี
“กาย” มี“สัญญา”(ตามวิญญาณฐิติ ๗ และลัตตาวาส ๙) รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงความเป็น“สัตว์โอปปาติกะ”ทั้งหลาย

มี“วิโมกข์ ๘”เป็นอุปกรณ์วิทยาศาสตร์ทางใจอันพิเศษ
ของศาสนาพุทธ จึงสามารถพาบรรลุนิพพานสูงสุด จบกิจได้

๘๘) การศึกษาของพุทธต้องเป็นผู้สัมผัสจริงจึงจะรู้จริง

จนกระทั่งเห็นแจ้งด้วยปัญญาอันยิ่ง(สัมมปัญญา)อย่าง
แท้จริงหลุดๆอยู่ไหนไหน สัมผัสของจริงอยู่ และกำจัด
“เหตุ”ที่มันยังงอวิเศษฯ ยังหลงโมหะ ยังติดยึดอุปาทาน
อยู่กับ“สุขๆ-ทุกข์ๆ” เมื่อกระทบสัมผัสกับสิ่งทั้งหลาย ทั้ง
รูปหรือนาม ทั้งสสารหรือพลังงาน

ซึ่งต้องสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย” สำเร็จอริยาบถอยู่
จึงจะดับเหตุ ที่ให้เกิดความเป็นสัตว์ ได้สิ้นอาสวะ โดย

การกระทำ“บุญ” หรือ“ชำระกิเลสในสันดานสะอาดหมดจด”
รู้ยิ่งว่า “โลกียะ” คน“โลกนี้”(ยังโลก) ถ้าได้ถ้ามีลาภ-ยศ-
-สรรเสริญ-กาม,อิตตา”ก็“สุข” แต่ถ้าเสื่อมลาภ-ยศ-สรรเสริญ-
กาม,อิตตา ก็“ทุกข์” ที่ใครๆก็เป็นกันอยู่ ก็รู้กันทั้งนั้น
แต่“ปรโลก”โลกียะไม่มีภูมิใหม่ ยังไม่เห็น ไม่รู้
ส่วน“ปรโลก”โลกุตระนั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้งภูมิเก่าและภูมิใหม่
โลกใหม่ แล้วดับเหตุที่เกิดโลก(โลกสมุทัย) จนเป็นสัมมานิโรธ
ขอภัยอย่างยิ่งจริงๆ ที่อาตมาต้องพูดกันตรงๆ ผิด
ก็ว่าผิด ใครได้ก็ว่าได้ ใครไม่ใช่ ก็ว่าผู้นั้นไม่ใช่ ฟังแล้วมัน
ตรง มันกระทบความจริงอย่างเลี่ยงไม่ได้ ก็ขอพูดแล้วกัน
ก็ขอยืนยันว่า ที่พูดนี้เพื่อศึกษา ไม่ใช่อวดดี ชมใคร
อาตมาเชื่ออย่างนี้ แต่ผู้ที่ไม่เห็นด้วยเขาก็ยังเห็นว่า
อาตมานั้นแหละ เพื่อเจ้อ งมมายอยู่ ก็ถูกแล้ว ไม่แปลกอะไร
ใครจะเชื่อว่า อาตมาเพื่อเจ้อ งมมายอยู่ ก็ได้
ไม่มี“ปัญหา”เลย อาตมายังใช้“ปัญญา”อยู่ เข้าใจดี
เพราะศาสนาพุทธ ถึงยุคนี้ ทุกวันนี้ มันได้ผิดได้เพี้ยนไป
มากมายจริงๆ ก็ขออนุญาตพูดความจริงจากใจต่อเถอะนะ

๔๙) ผู้ยังไม่สัมมาทิฐินั้น คำว่า“กาย” ก็ยังเข้าใจ ไม่ได้

แม้แต่ผู้ที่พยายามเรียนรู้ ผู้เพียรฝึกฝนปฏิบัติ ก็
น่าเห็นใจ ที่หาสัมมาทิฐิกันยากยิ่ง
จะว่า..หาไม่ได้ ก็คงไม่ผิด

ไม่ว่า..ศรัทธาอนุสารี คือ หมายถึงผู้ใฝ่เนิพพาน ผู้ตาม
หาโลกุตระอยู่นั้น ที่เป็นสายศรัทธาในยุคปัจจุบันนี้เมืองไทยคือ
สายพระป่า ผู้พยายามปฏิบัติกันอยู่ในวงการศาสนาพุทธ
สายนี้ค่อนข้างไปข้างหนีห่างจากโลกธรรม บ้างก็เคร่งใน
“วิปัสสนาธุระ”เอาจริงเอาจัง แต่ไม่มี“โลกุตระ” เพราะยัง
มิจฉาทิฎฐิ จึงได้แค่โลกียธรรม ผลที่ได้มีกันแต่“มิจฉา
ผล”(ผลเก้) ซึ่งมีใช้“โลกุตระ”กันเลย

เพราะยังปฏิบัติโพธิปักขิยธรรม ๓๗ ไม่ถึงสัมมาทิฎฐิ
บริบูรณ์ แม้แต่“กายในกาย”ก็ยังไม่สัมมาทิฎฐิ

“กายในกาย”นี้เป็นบทประพตติธรรมข้อต้น ลำดับ
ที่หนึ่งของ“โลกุตระธรรม ๓๗”ที่จะเข้าสู่ความเป็น“ฌาน”
เป็น“นิโรธ” ดังนั้น “โลกุตระธรรม ๙”ก็ไม่มีทางจะสัมมาทิฎฐิ
ตั้งแต่“ทาง(ปฏิปทา)บทต้น” บทแรกของ“โพธิปักขิยธรรม”
ซึ่งเป็นหลักปฏิบัติอันเอกที่จะบรรลุลูกโลกุตระธรรม”ของพุทธ

“ฌานและนิโรธ”ที่ได้ จึงไม่มี“โลกุตระ”แน่นอน มีแต่
ฌานและนิโรธโลกีย์ ที่เป็นแค่“เจโตสมถะ”กันเท่านั้น ที่หลง
กันอยู่ทั่วไปว่า เป็นผลบรรลุลูกธรรมของพุทธทุกวันนี้

๙๐) พระคำสตาตรัส“บุคคล ๔” บ่งชี้ผู้ไม่มีโลกุตระ ไว้ชัด

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๓๗ พระพุทธเจ้าตรัส
ถึง“บุคคล ๔”เอาไว้ชัดเจน มีดังนี้

๑) “บุคคลบางคนในโลกนี้ ได้สมาบัติที่สหระคตด้วยรูป

หรือสหระคตด้วยอรุรูป แต่ไม่ได้โลกุตรมรรคหรือโลกุตรผล
บุคคลอย่างนี้ชื่อว่า เป็นผู้ได้เจโตสมณะภายใน แต่ไม่ได้
ปัญญาที่เห็นแจ้งในธรรม กล่าวคือ อธิปัญญา

๒) บุคคลบางคนในโลกนี้ ได้โลกุตรมรรคหรือโลกุตร
ผล แต่ไม่ได้สมบัติที่สหระคตด้วยอรุรูป หรือสหระคตด้วยอรุรูป
บุคคลอย่างนี้ชื่อว่า เป็นผู้ได้ปัญญาที่เห็นแจ้งในธรรม กล่าวคือ
อธิปัญญา เจโตสมณะภายใน แต่ไม่ได้เจโตสมณะเป็นภายใน
(เจโตสมณะนี้..จิตสงบ ไม่ใช่“เจโตวิมุตติ”..จิตหลุดพ้นนะ อย่าสับสน)

ส่วนบุคคลที่ ๓ คือ บุคคลที่ได้เจโตสมณะเป็นภายใน
ด้วย ได้ปัญญาที่เห็นแจ้งในธรรม กล่าวคือ อธิปัญญาด้วย
และบุคคลที่ ๔ คือ บุคคลผู้ไม่ได้เจโตสมณะเป็นภายใน
ด้วย ไม่ได้ปัญญาที่เห็นแจ้งในธรรม กล่าวคือ อธิปัญญาด้วย
นั่นคือ ความชัดเจนที่ในยุคนี้ได้พากันหลง“สมาธิ”อัน
เป็นการปฏิบัติที่ได้แต่“เจโตสมณะ”เท่านั้น ไม่ได้“โลกุตรระ”
กันแล้วจริงๆ แต่หลงว่าตนได้“สัมมามรรค-สัมมาผล”กันอยู่
เพราะทฤษฎีการปฏิบัติไม่ครบ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”
แม้แต่คำว่า “ภายในภายใน”บทรแรกแท้ๆ ก็ไม่สามารถปฏิบัติเป็น

ขอแสดงความยินดี อย่างเข้าสู่ปีที่ ๒๑
“เราคิดอะไร”
ขอเป็นกำลังใจให้ก้าวต่อไป

- สุธรร มณีวัฒนา

“สัมมาปฏิบัติ”กันแล้ว เริ่มจากคำว่า “กาย” ยังมิจฉาทิฏฐิอยู่
นั่นเอง “นามกาย” ก็ไม่ชัด “สักกาย” จึงไม่รู้ แล้วจะสามารถ
จับ“อตฺตา”(ตัวตนที่เป็น“สักกาย”ของ“กายกสิ”(กิลีส)”)ได้ยังไง?

๙๑) ผู้ยังมิจฉาทิฏฐินั้น “กาย” ยังเข้าใจไม่ได้จริงๆ

ถ้าคำว่า “กาย” ยังไม่สัมมาทิฏฐิต้องแท้ ยังไม่รู้จัก
“นามรูป”ของ“กาย” กำหนดหมาย“นามกาย”ยังไม่ถูกสภาวะ
ของนามธรรมคมแน่นชัดตรงกันเลย ก็ปฏิบัติ“กายในกาย”
ไม่บริบูรณ์แน่ๆ ป่วยการกล่าวถึง“เวทนาในเวทนา”ต่อไป

เพราะในเมื่อคำว่า“กาย” ก็ยังไม่รู้ความหมายชัดแจ้ง
อย่างถ่องแท้ จึงยากที่จะแยกสรร“อาการ-ลึงคะ-นิमित”
อันเป็น“นามรูป”ของนามธรรมต่างๆ ได้ถูก“อตฺตา”แท้

แต่“สักกาย” ก็ไซ้จะรู้เข้าไปถึงสภาวะแท้กันง่าย ๆ

“กายวิญญูณ”จึงไปกันคนละแควแน่ๆ

ไม่ว่า“กายสังขาร”หรือกายอะไรต่ออะไรอีกมากมาย
จะเกิดรู้แจ้งได้ด้วยปัญญาบริบูรณ์กันไหน

เพราะ“กายปัสสัทธิ”ก็จะไปกำหนดเอาได้แค่ ร่างหนึ่งๆ
ร่างไม่ไหวติง ร่างแข็งที่อ ออะไรทำนองนี้คือ“กายปัสสัทธิ”

ก็ป่วยการจะไปพูดถึง “กายวิญญูติ”ว่า จะสามารถ
พูดกันรู้เรื่องชัดเจนแจ่มกระจ่างได้มั๊ย

ยิ่ง“กายกสิ”ที่หมายถึง ลึงชั่วช้าที่อยู่ในกาย(องค์ประชุม
ของนามและรูป ซึ่งจะต้องเพ่งเข้าไปหา“นามธรรม”ในกาย)คือ กิลีส ซึ่ง
เป็น“นามธรรม”ตรงตัวแท้ที่เรียกกันว่า “กาย(กสิ)”นี้ เมื่อไป

กำหนดอยู่แต่“ร่างภายนอก”ว่า“กาย” แล้วมันจะพบกิเลสยังไง
หมายเอาตรงไหนของ“ร่างภายนอก”กันล่ะ ว่าเป็นตัว
ตนของกิเลส หรือเป็นภาวะของกิเลส?
หากไปมัวหลงเข้าใจคำว่า“กาย”นี้แค่หมายถึง“ร่างกาย
ภายนอก”อยู่หยาบๆตื้นๆกันอยู่แค่นั้น
ยิ่งถึงขั้น“กายกัมมัฏฐาน-กายมุตฺตา-กายลหุตฺตา” ก็
พูดกันแบบ... *ไปไหนมา? สามวาสองศอก* แน่นอน

๙๒) ทฤษฎีวิทยาศาสตร์ทางจิตที่เป็น“สูตร”วิเศษในโลก

ดังนั้น ศรัทธาอนุสารีในยุคนี้ แม้จะพากเพียรอุทิศสภาวะ
ปฏิบัติกันเอาจริงเอาจังแค่ไหน ก็ยังห่างไกล“สัมมาผล” ยัง
ไม่สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย” ตามที่พระพุทธเจ้าทรงระบุ
เพราะยังไม่สัมมาทิวฐิติ ทั้งความเป็น“วิโมกข์ ๘” ที่เป็น
หลักการสำคัญยิ่งของศาสนาพุทธ ที่จะชี้บ่งในความเป็น
พุทธธรรม อย่างมีปัญญารู้เห็นถูกต้องชอบแล้ว(สัมมัมปัญญา)
โดยเฉพาะ ความเป็น“กาย” ซึ่งต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ตั้งแต่ความเป็น“กาย”อันเป็น“รูป”ภายนอก(พหิทัง) และเป็น
“รูป”ภายใน(อชฌัตตัง ไปจนกระทั่งถึงขั้น“อรูป”) แล้วปฏิบัติจาก
ขั้นต้นเริ่มแรกเลย ต้องมี“วิปัสสนาญาณ”(ปัญญาที่สัมผัสเห็น
นามธรรมจริง)รู้“สักกาย”(กายของตน = องค์ประกอบของรูปนามที่เป็น
“กายสังขาร”อยู่ในจิตของตน)ได้จริง จึงจะได้ปฏิบัติสติปัญญา
“กายในกาย”ครบภาวะสำเร็จอริยาบถอยู่หลังค้ำโถ้งๆ(วิหริตี)
เห็นอยู่-รู้ อยู่เป็นปัจจุบันนั้นเกี่ยว(ซานโต ปัสสโต วิหริตี)

จากการ“สัมผัส”อะไรต่างๆ มีตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ
ทำงานรับรู้ทุกสิ่งอย่างอยู่ตามปกติชีวิต จึงจะชื่อว่า“กาย”

จึงจะชื่อว่า“ความรู้ชั้นวิทยา”(วิทยาศาสตร์)ที่มีสิ่งปรากฏ
อยู่อย่างมีผู้อื่นร่วมรู้ร่วมเห็นได้เหมือนกันยืนยันกันได้เป็น
“ภาวสังจะหรือปาตัสสังจะที่ปรากฏอยู่จริง”(phenomena)

การศึกษาต้องมี“สัมผัส”เป็น“เหตุ”(สมุทัย)ในการปฏิบัติ
ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“ปัจจุสมุปบาท”และสูตรอื่นๆ

โดยเฉพาะใน“มุลสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘)ระบุไว้
ตรงๆว่าเป็น“สมุทัย”คือ “เหตุ” แต่ยังมีใช้“เหตุ”ที่หมาย
ถึง“ทุกขสมุทัยอริยสัง”อันได้แก่“ตัณหา-อุปาทาน-กิเลส”

ซึ่ง“สมุทัย”ในมุลสูตรนี้ หมายถึง “เหตุ”ในการปฏิบัติ
ว่าต้องมี“สัมผัส”ในการปฏิบัติเสมอจึงจะครบความเป็น
“กาย” ครบความเป็น“วิญญาน” ถึงจะสิ้นอาสวะเกลี้ยงได้

ดังนั้น ถ้าไม่มี“สัมผัส” โดยไปหลับตาเข้าไปในวังค์
แล้วไปทำ“ดับจิตนิ่ง”ไม่รับรู้อะไร ดับความรู้ภายนอก
เข้าไปอยู่ภายใน แม้รูปภายนอกก็ไม่สัมผัสรู้เห็นกัน(พหิตธา
รูปานิ บัสสติ) สำเร็จอริยาบถอยู่(วิหริติ)

เมื่อไม่มี“การสัมผัส”เสียแล้ว มันก็ไม่ตรงตาม
พระวณะของพระพุทธเจ้าใน“วิโมกข์ ๘”ยืนยันได้ครบทุก
ข้อ และยิ่งไม่มี“กาย”ภายนอกอีก ก็ยิ่งไม่ถูกใหญ่เลย
จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงร่วมกับคนอื่นทั้งหลายเขา ก็รู้
ด้วยได้ว่ามีจริงเป็นพยาน ก็ยังไม่เรียกว่า วิทยาศาสตร์

“กายสักชี”ก็ไม่ใช่จริง เพราะไม่มี“ความเป็นกาย”

(องค์รวม,องค์ประชุมครบ)อยู่เป็น“สักขี”(พยานเห็นกับตา)สัมผัสที่ “เห็น”อยู่โทนโท ทั้งภายนอกและภายใน และทั้งกำหนดรู้ใน ภายในที่เป็นรูปไปถึงอรูปร(อชฌัตตัง อรูปสัณณฺเฐ เอโก พหิทฺธาหรูปานิ ปัสสตี) จึงไม่เป็นการพิสูจน์เห็น“กาย”ครบ“สักขี”แท้จริง

๙๓) เรียนรู้จาก“กาย”ที่เป็น“องค์รวม”ของแท้ขั้นแรก

การปฏิบัติจึงต้องมี“องค์ประกอบ”(กาย)ภายนอกที่มีคนอื่นเป็นพยานร่วมสัมผัสรู้เห็นได้เหมือนกัน จึงจะตรงตามพระอนุสาสนีที่ทรงสอนไว้ให้“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จอิริยาบถอยู่ และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงเพราะเห็นด้วยปัญญา ว่าแม้มี“องค์ประชุม”ต่างๆอยู่พร้อม อาสวะของเราก็หมดสิ้นแล้วอยู่หลุดๆ” ณ ขณะที่“องค์ประชุม”(กาย)พร้อมและเราก็กำหนดรู้ได้หมดทั้งภายนอกและภายใน ทั้งรูปทั้งอรูปร โดยเฉพาะทั้ง“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-แสงสว่าง”จึงจะสามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”บริบูรณ์สัมบูรณ์

จึงจะชื่อว่า“กายสังขาร” ที่เป็น“สังขาร”ทั้งหลายอันมีอยู่เป็นปกติสามัญในการเกิดทุกข์-เกิดสุข ที่เป็น“อริยสัจ”

เริ่มต้นตั้งแต่..ถ้าไม่สามารถหยั่งรู้แจ้งจริงในความเป็น“สักกาย”ปฏิบัติพิสูจน์ตัวแรก ก็ไม่สามารถปฏิบัติเรียนรู้ปฏิบัติกับ“กายภายนอก” ที่สัมผัสแล้วสัมผัสพันธ์เข้าไปสู่“กายภายใน”เป็น“กายในกาย”ของตน ตามหลักปฏิบัติ บทสำคัญยิ่งใหญ่คือ “สติปัฏฐาน ๔”เริ่มต้นขั้นแรกตาม“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”อันเป็น“โลกุตตรธรรม”ขั้นที่ ๑ ได้

กาย คือ องค์ประชุม ของทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม” ทั้งจาก “ภายนอก” ทั้งจาก“ภายใน” บวกลบลक्षणทานกันอยู่ ก็เรียกว่า “สังขาร”กันอยู่ เมื่อมีครบดังกล่าวก็เรียกว่า “กายสังขาร”

“กาย”แรก ที่ต้อง“รู้” คือ “สักกาย”

แล้วต่อมาก็รู้จัก“กายสังขาร”(องค์รวมของการปรุงแต่งกันอยู่ ของรูปนามทั้งหลายทั้งนอกและใน) ต่อจากนั้นจึงเรียนรู้อัตถิปัญญา พิหารณา“ภายในกาย”ของกายสังขาร แล้วจึงจะพิจารณาต่อไปถึง“จิตสังขาร”อันมี“เวทนาในเวทนา”แล้วก็“จิตในจิต” ที่มันเป็น“ธรรมในธรรม”ที่ทรงอยู่ในภายในลึกซึ้งละเอียดยิ่งนัก

ต้องเข้าไปเรียนรู้อันนี้ให้“รู้”จนครบถ้วน

แล้วจึงจะรู้“วจีสังขาร”เป็นภาวะสุดท้าย ผ่านกระบวนการ “สังกัปปะ ๗”(ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ+อัปปนา-พยัปปนา-เจตโส อภินโรปนา-วจีสังขาร) รู้แจ้งรู้จริงใน“วจีสังขาร”ที่เมื่อ“ดับ”ก็ดับก่อน และตอนท้ายเมื่อ“เกิดขึ้น”ก็เกิดขึ้นที่หลังสุดของ “สังขาร ๓”(ผู้สนใจดูในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๕๑๐)

“รู้”นั่นคือ รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง

รู้จัก คือ สัมผัสสิ่งนั้นจริง สัมผัสอยู่หลุดๆโต้งๆ

รู้แจ้ง คือ มีสิ่งนั้นรู้สิ่งนั้นและเข้าใจในองค์ประกอบของ สิ่งนั้นว่ามันประกอบกันอยู่นั้น

รู้จริง คือ สิ่งนั้น-ภาวะนั้น ใครๆก็สามารถ“สัญญา”

(กำหนดรู้สิ่งนั้น-ภาวะนั้นได้โดยมี“สัญญา”พาให้เกิด“ปัญญา”

ซึ่ง“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”นี้ เป็น“สูตร”พิเศษที่ยิ่งใหญ่ ที่สุดในโลก โดยเฉพาะสูตรที่จะแก้ปัญหาทงจิตที่จะบรรล

การกำจัดความเป็น“สัตว์”ในจิตออกหมดเกลี้ยงได้สำเร็จจริง จึงจะเป็น“โลกุตระ”ตามที่พระพุทธเจ้าบัญญัติให้นับ“โลกุตระ”ได้จาก“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”(พตปฎ. เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)

๔๔) ซึ่งเรียนรู้จาก“กาย” ไม่ขาด“กาย”ไปแต่ต้นจนนิโรธ

และจะเรียนรู้ด้วย“กาย”นี้แหละ ตั้งแต่ต้นการศึกษาพิจารณา“กายในกาย”ไปเป็น“เวทนาในเวทนา”และต่อไปถึง“จิตในจิต-ธรรมในธรรม” และรู้จักจริงจาก“สังวรปธาน-ปหานปธาน ฯลฯ”...ไปตลอด“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ซึ่งเกิดความเป็น“โสดาปัตติมรรค-โสดาปัตติผล-สกิทาคามีมรรค-สกิทาคามีผล-อนาคามีมรรค... ฯลฯ” แม้ที่สุดถึงภาวะ“นิโรธ-นิพพาน”ครบ“โลกุตระธรรม ๔”แล้ว ก็ยังมี“กาย” คือ มี“องค์ประกอบ”(กาย)พร้อมอยู่ “นิโรธ-นิพพาน”ก็ปรากฏอยู่ ว่าไม่มีอาการกิเลสอยู่ในจิต(สัญญา)แล้ว ณ บัดนั้น

ซึ่งได้กำหนดรู้“ความว่าง”จากกิเลส(อากาสนัญญาตนสัญญา) กำหนดรู้“จิต”สะอาดผ่องใส(วิมุตตัญญาตนสัญญา) กำหนดรู้“ธาตุสี่ละอนัตตหนึ่งน้อยหนึ่ง”ก็ไม่มี(อากิญจัญญาตนสัญญา) พันทุกสิ่งอย่างที่ยังไม่รู้เพราะได้กำหนดรู้“ความไม่รู้ที่ยังไม่รู้ทั้งหลายจนครบถ้วน”แล้ว(พันนวิมุตตัญญาตนสัญญา) เป็น“การกำหนดรู้(สัญญา)เคล้าเคลียทั่วถ้วนเวทนาในเวทนาครบ ๑๐๘ รู้แจ้งอารมณ์ต่างๆถ้วนแล้ว(เวทยิต)” จนกระทั่งพ้น“อวิชชา ข้อ ๕ (ส่วนอดีต) -๖ (ส่วนอนาคต) -๗ (ทั้งส่วนอดีต

ทั้งส่วนอนาคต)“อย่างบริบูรณ์ ว่า กิเลสเราเป็น“สูญ” ทั้งอดีต
ทั้งอนาคต อย่างแน่นอนถาวรตลอดไป (นิจจัง-ฐวัง-สัสตัง- ฯลฯ...)
จึงจะเป็น“นิโรธ” ที่ชื่อว่า “สัญญาเวทิตนิโรธ”

ซึ่งไม่ใช่“นิโรธ”แค่“มิจจานิโรธ” ที่ได้บรรลุ“นิโรธ”
เป็นภาวะ“ดำมืดอยู่ในภวังค์”(กัณหา)เท่านั้น

เราจึงรู้ จึงแจ้ง(สัจฉิ)“นิโรธหรือนิพพาน”นั้นโดยมี
“องค์รวมของการสัมผัส”(ผัสสกาย) ที่รู้ได้เพราะ“จักขุ ปัญญา
ญาณ วิชชา แสงสว่าง” จึงเรียกว่า จักขุมา ปรินิพพุตติ
โดย“เห็น”(ผัสสติ)ความเป็น“นิโรธหรือนิพพาน”นั้นอยู่หลังๆ
โต้งๆ อย่างคนสามัญตื้นเต็มปกติ และครบพร้อมทั้งรูป ทั้ง
นาม ทั้งภายนอก ทั้งภายใน ไม่ขาดอะไรเลยสักสิ่ง

ไม่ใช่ว่า เกิด“นิโรธหรือนิพพาน”ในขณะที่ขาดสัมผัส
ภายนอก มีภาวะ“ดับมืดดำ”อยู่ใน“ภายใน”เท่านั้น

๙๕) วิทยาศาสตร์ทางจิตนี้แหละคือ “วิทยาศาสตร์”

เริ่มจาก (๑) ตั้งแต่ปฏิบัติ“ภายในกาย”ไป แล้วก็จะ...
(๒) “เวทนาในเวทนา” แล้วก็...(๓) “จิตในจิต”...ไปจนกระทั่ง
หมด ๓๗ “ธรรมในธรรม”เป็นระนาบเดียวของลำดับตัวเลข
ซึ่งทั้ง ๓๗ ของโพธิปักขิยธรรมนั้นต่างก็มีบทบาท มี
หน้าที่และทำหน้าที่ของตนทั้ง ๓๗ หน้าที่

แต่ที่จริงแล้ว“เนื้อหา”ของความเป็น“โลกุตระ”นั้น มัน
อาศัยกันทั้งเรียงลำดับกัน ทั้งสลับซับซ้อนปฏิสัมพันธ์กัน
หลากหลายมิติมากที่แต่ละข้อย่อย และแต่ละหมวดหมู่ ร่วม

กัน สัมผัสกัน สัมพันธ์กัน ขึ้นลงสลับซับซ้อนทั้งอุปการะกัน ทั้งขัดเกลากัน ถึงขั้นกำจัดกัน จนเกิดผลไปตามลำดับ กระทั่งถึงจุดจบสัมบูรณ์ เป็น“สัญญาเวทิตนโรธ”

ตามหลักปฏิจจสมุปบาทคือ “สังขารดับ” เพราะ“อวิชชาดับ” หรือเพราะ“อวิชชาดับ”ไป “สังขารจึงดับ”

“อวิชชาดับ”นั้น คืออะไรล่ะ? อวิชชาดับ แล้วจิตหมดทั้งจิต“ดับ”ไป เช่นนั้นหรือ?

ก็ไม่ใช่ ...จริงมั๊ย? ก็แค่ส่วน“อวิชชา”เท่านั้น..ดับ

การเกิด-การดับของจิตวิญญาณ หรือการเกิด-การตายไปของจิตวิญญาณ จึงเป็นการรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ชีวิต”ของ “สัตว์ทางจิตวิญญาณ”ที่เรียกว่า “สัตว์โอปปาติกะ”

พุทธรู้แจ้งจริงใน“ชีวะ”ชนิดนี้ ซึ่งเป็น“วิทยาศาสตร์”

๙๖) “ชีววิชา”ของพุทธ ที่รู้แจ้งใน“ชีวิตินทรีย์”ชัด

“อวิชชาดับ”นั้น คือ “ความไม่รู้” เมื่อ“ความไม่รู้”ของจิตนั้น“ดับไป-หายไป”จากธาตุรู้ จิตก็มี“ความรู้”เกิดขึ้นมาแทน

“ความเกิด”ชนิดนี้ คือ“โอปปาติกโยนิ”(การเกิดของจิต) เรียกจิตที่“เกิด”ที่ไปสู่นิพพานนี้ว่า “นิพพัตติ-อภินิพพัตติ”

ไม่ใช่ว่า “ความไม่รู้หรืออวิชชาดับ” แล้ว“จิตก็นิโรธ” หรือ“จิตก็ดับไปหมดทั้งจิต” ทั้งธาตุรู้ทั้งปัญญา..ดับไม่เหลือ

แต่มันคือ “ความรู้แจ้ง”ในสิ่งไม่รู้นั้นมันเกิดขึ้นมาแทนที่ “ความไม่รู้”ต่างหาก เป็น“วิชา”ที่เป็น“อภิปัญญา”โดยแท้

“ความดับ”แบบโลกุตระนี้ จึง“ดับ”ชนิดที่“รู้แจ้ง”อยู่

ซึ่งผู้ปฏิบัติ“เห็น”การดับนั้นด้วย หรือ“เห็น”สังขารส่วนที่ดับ
ไปในความเป็น“สังขาร”นั้นๆ อวิชชาดับจริง สังขารก็ดับจริง
พูดสั้นๆ รวบๆว่า “สังขารดับ” หรือ“อวิชชาดับ”
แต่ความจริงนั้น “สังขาร”ส่วนหนึ่งดับ “สังขาร”ที่เหลือ
ยังเป็น“อภิสังขาร” ความจริงนั้นเพียงแต่“อวิชชา”นั้นดับ..
ธาตุรู้ที่เหลือยังเป็น“วิชชา”

ส่วนความเป็น“กาย” เป็น“จิต” เป็น“วจี” ก็คงมีอยู่
แต่เป็น“กาย-จิต-วจี”ที่ไม่มี“อวิชชา” ไม่มี“กิเลส”สังขารอยู่
ใน“กาย-จิต-วจี”นั้นแล้ว กลายเป็น“อภิสังขาร”ที่ยังยอดขึ้น

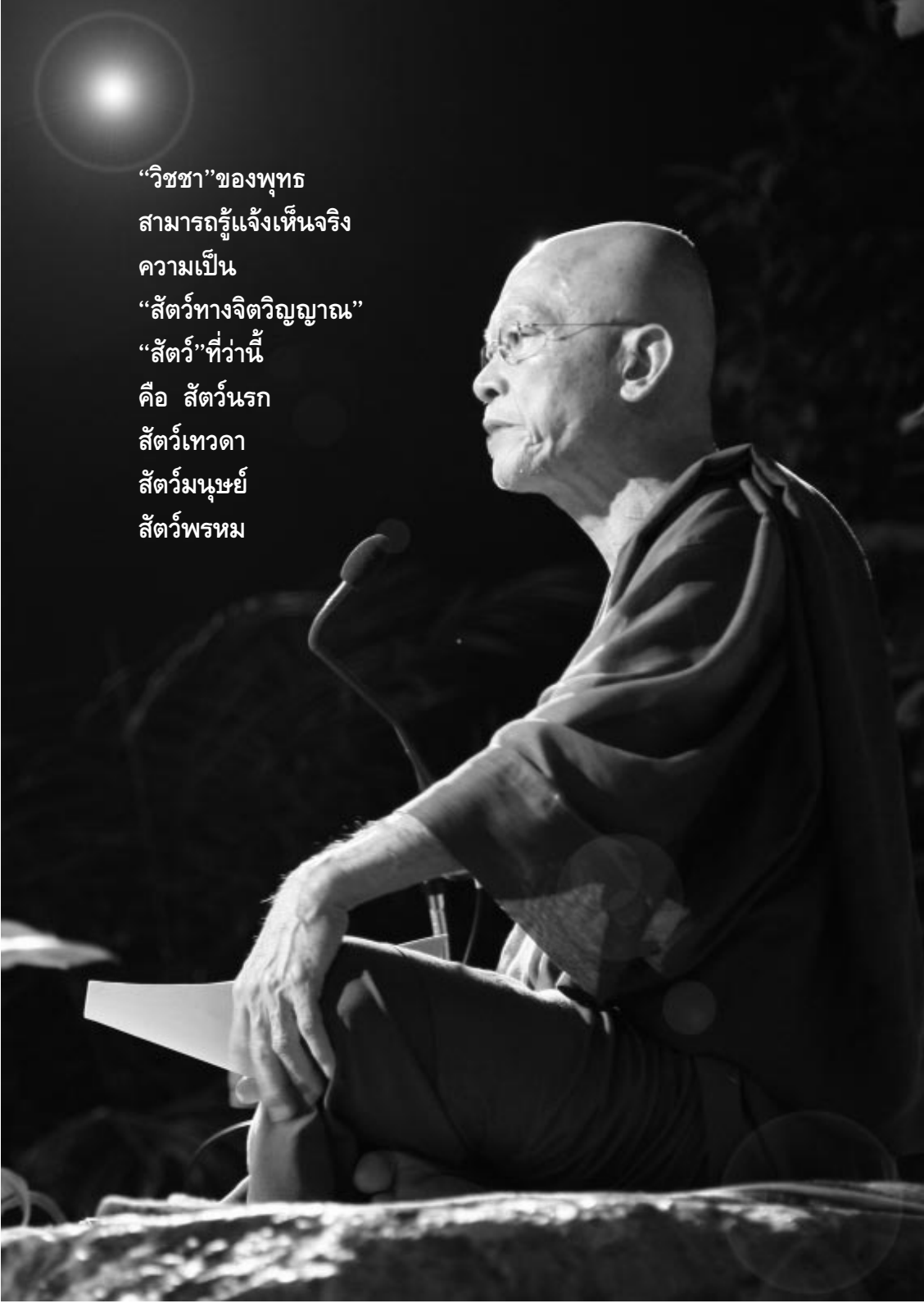
ไม่ว่าใน“กายสังขาร”ก็ดี ใน“จิตสังขาร”ก็ดี ใน“วจี
สังขาร”ก็ดี ก็รู้ชัดคมแม่นยำได้ว่า อะไรใน“สังขาร”นั้นๆที่“ดับ”

“ดับ”ในที่นี้จึงหมายถึง “การมีพลังงานของกิเลสร่วม
ปรุงแต่งอยู่ในสังขารนั้น”นั่นเอง ที่มัน“ดับ”ไปชนิดที่ผู้
ปฏิบัติไม่ได้ดับธาตุรู้หรือไม่ได้ดับปัญญาที่รู้แจ้งเห็นจริงอยู่
นั้นเลย

ผู้ปฏิบัติยังเห็น“ความดับ”ทั้งหลายด้วยปัญญาอันยิ่ง
หาใช่“ดับ”หรือ“นิโรธ”ที่มีติดตา(กิเลส)ดับป้อนอยู่..ไม่

นั่นคือ อวิชชาดับ “ความไม่รู้”(อวิชชา)ในความจริงของ
กระบวนการปรมาตถธรรมเหล่านี้อย่างครบถ้วนนั่นเอง..ดับ

เมื่อรู้แจ้งเห็นจริงว่า “กิเลส”อันเป็น“ตัวการ”ที่ร่วม
อยู่ใน“สังขาร”นั้นมัน“ดับ” “สัญญา”ที่กำหนดหมายรู้ก็ดี
กระทั่งเป็น“อภิปัญญาสิกขา”ที่รู้แจ้งจริงครบถ้วนก็ดี ก็ยัง
เห็นจริงเห็นแจ้ง ไม่ใช่มันดับอยู่ใน“จิตเรา”ไปด้วย

“วิชา”ของพุทธ
สามารถรู้แจ้งเห็นจริง
ความเป็น
“สัจธรรมจิตวิญญาณ”
“สัจธรรม”ที่ว่านี้
คือ สัจธรรม
สัจธรรมเวทนา
สัจธรรมมนุษย์
สัจธรรมพรหม

มันเป็น“อภิปัญญา”ต่างหาก
มันกลับรู้จักจริงยิ่งยอดแท้ๆเป็น“วิชา”

๙๗) ทฤษฎี“วิทยาศาสตร์”รู้จัก“สัตว์นรกสวรรค์” แท้ๆ

“วิชา”ของพุทธสามารถรู้แจ้งเห็นจริงความเป็น“สัตว์
ทางจิตวิญญาณ” “สัตว์”ที่ว่านี้ คือ สัตว์นรก สัตว์เทวดา
สัตว์มนุษย์ สัตว์พรหม ซึ่งมี“กาย”หรือองค์ประกอบของ
ธาตุจิต เป็นอาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ แสดงความเป็น“สัตว์”

ซึ่งต้องมี“สัญญา”เป็นอุปกรณ์ในการปฏิบัติเรียนรู้อัน
ความเป็น“สัตว์โอปปาติกะ” ซึ่ง“สัตว์”นี้เป็นเรื่องของ“จิต
ในจิต” และกำจัดความเป็น“สัตว์”นี้เอง ด้วยการรู้จักรู้แจ้ง
รู้จักจริงในความเป็น“กาย”ของสัตว์นรก-เทวดา-พรหม ที่สัมมา
ทิฎฐิ แล้วกำจัด“เหตุ”แห่งความเป็นสัตว์นั้นๆลงได้ จึงจะจริง

เพราะ“วิโมกข์ ๘”นี้แท้ๆ คือ องค์ธรรมที่แสดงชัด
ถึงความเป็น“รูปฌาน”และ“อรูปฌาน”ครบบริบูรณ์ แถม
ยังมี“นิโรธ”อีก ซึ่งเป็น“นิโรธ”แบบพุทธแท้ๆด้วยซ้ำ

ซึ่ง“วิโมกข์ ๘”นี้ ผู้รู้บางคนยังเข้าใจ ว่า เป็น“รูปฌาน”
และ“อรูปฌาน”ที่คนทั่วไปพึงรู้พึงปฏิบัติกันอยู่ แบบโลกีย์

ที่จริงแล้ว เป็นความรู้ยิ่งใน“รูปฌานและอรูปฌาน”ของ
พุทธเท่านั้นแบบโลกุตระ ซึ่งปฏิบัติด้วยโพธิปักขิยธรรม ๓๗

ถ้าผู้ปฏิบัติได้ไม่ได้สัมผัส“วิโมกข์ ๘” ไม่นับว่า ผู้นั้น
บรรลุธรรมของพุทธ ทั้งสายปัญญาทั้งสายศรัทธา ทั้งทุกคน

ซึ่งเป็นหลักแห่งทฤษฎีหนึ่งเดียวในโลกที่ระบุถึงทั้ง
ความหมายและสภาวะของธรรมะที่ผู้เรียนปรียัติแล้ว ต้อง
ปฏิบัติให้สัมผัสสภาวะของธรรมะนั้นๆจริง ต้องมีต้องเป็น
ตามทฤษฎีนี้ให้ครบถ้วนถึงที่สุดจึงจะนับว่าเป็นผู้บรรลุแน่แท้
หากไม่เป็น-ไม่มีตามทฤษฎีนี้ ไม่นับว่าบรรลุมรรคผล
ของพุทธจริง ก็ไม่ชื่อว่า“โลกุตระ”

๔๘) “วิโมกข์ ๘” ทฤษฎีของพุทธ เป็นคุณวิเศษอย่างไร?

“วิโมกข์ ๘”นี้ เป็นทั้งมาตรวัดคุณวิเศษ(อุดมคุณธรรม)
ของพุทธตั้งแต่ขั้นต้น กระทั่งถึงขั้นสูงสุดบริบูรณ์สัมบูรณ์

เป็นทั้งเครื่องชี้บอกให้เห็นถึงความรอบรู้ที่รู้ยิ่งเห็นจริง
ยิ่งกว่า“สูตร”หรือทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ใดในโลกที่จะหยั่ง
เข้าไปถึงพลังงานและสสารประดามีในมหจักรวาลนี้ได้เท่า

เป็นทั้งทฤษฎีที่พิสูจน์ถึงที่สุดครบ“วัตถุ”และ“จิต”
เพราะเป็นทฤษฎีที่พิสูจน์ถึงที่สุดครบ“รูป”และ“นาม”

เป็น“สูตร”ที่โลกวัตถุพิสูจน์ไม่ได้ทางวิทยาศาสตร์ของโลก
วัตถุ ต้องพิสูจน์ด้วยวิทยาศาสตร์ของพุทธเท่านั้น เพราะ
เป็นเรื่องของ“จิตนิยาม” ไม่ใช่เรื่องของ“พีชนิยาม” หรือ
ไม่ใช่แค่เรื่องของ“อตุณิยาม”ที่ยังไม่เข้าขั้น“นามธรรม”

และเป็นทั้งหลักที่ยืนยันความเป็น“สูตร”หรือทฤษฎี
วิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของโลก ที่ไม่มี
ใครจะค้นพบได้เอง ต้องได้รับถ่ายทอดจากสายตรงพระพุทเจ้า
เท่านั้น

ซึ่งเป็นสูตรที่ไม่มีใครมาล้มล้างได้ด้วยวิธีใดๆ
เว้นแต่ชาวพุทธเองผิดเพี้ยนกันไปเองจาก“สูตร”หรือ
ทฤษฎีแท้ของพระพุทธเจ้าไปเอง แล้ว“พุทธวิชา”ก็ค่อยๆ
เลอะเลือน ที่สุดก็ไม่ปรากฏอยู่ในยุคใดยุคหนึ่ง
แต่ก็ยังคงเป็น“สูตร”ที่ไม่มีใครล้มล้างได้ในรัตนตร
จะมีพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมาประกาศใหม่ สถาปนาลงไปให้
แก่โลกในยุคใหม่อันควรใหม่ วนเวียนอยู่นานนับพันปีกาล
พุทธศาสนาจึงมีความเป็น“โลกุตระ”ที่เป็นเรื่องพิเศษ
เกินกว่าสามัญจริงๆ ที่ละเอียดยิ่งกว่า“อรูป”ทางฟิสิกส์ใดๆ
และละเอียดยิ่งกว่าความรู้“นามธรรม”ใดๆอื่นหมด

๙๙) วิเศษยิ่งใหญ่แม้คำว่า“กาย” ก็ต้องสัมมาทิฐิ

เช่น แค่คำว่า“กาย”เป็นต้น ดังที่ได้พูดถึงกันมาบ้างแล้ว
ก็เป็นคำที่เป็น“นามธรรม”ยิ่งยอดที่เยี่ยมล้ำ ที่ยากล้ำ
จนคนจริตสาย“ศรัทธา”นั้นพระพุทธเจ้าจำต้องระบุเป็น
เงื่อนไขให้“ศรัทธาอนุสารี”ต้องสัมพัลวิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย”
แม้จะได้ปฏิบัติมามี“อสวะ”บางอย่างดับไปได้บ้าง หากไม่ครบ
ความเป็น“กาย” สัมพัลภาวะครบถ้วนตาม“วิโมกข์ ๘” และ
มี“วิชา ๘”ที่เป็น“อนุศาสนีปาฏิหาริย์”(ไม่ใช่อิทธิปาฏิหาริย์และ
อาเทศนาปาฏิหาริย์“ดอกนะ) เป็น“ญาณทัสสนะ”พาบรรลุจริง ก็ยัง
ไม่ถึงที่สุดเป็นอรหันต์ได้แท้ [มีผู้หลงกันเป็นอรหันต์ไม่แท้ในจริตนี้]
ซึ่งต้องมี“กายสักขี”ยืนยันได้ว่ามี“อสวะทั้งหลายสิ้นไป
หมด” ด้วยการสัมพัลวิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย”อย่างสัมมาทิฐิ

ในคำว่า“กาย”นี้แหละ ครบถ้วน ๖ ทวาร เป็น“กายสักขี”จึง
จะสามารถ“มี”วิชา ๘”รู้จักู้แจ้งรู้จริง“อัสวักขยญาณ”จริง

ส่วนคนจิตตาย“ปัญญา” พระพุทธเจ้าไม่จำเป็นต้องระบุ
ว่า ให้สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย” เพราะตายปัญญานั้นเมื่อ
“สัมมาทิฐิ”แล้ว ก็ปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม๓๗”ไปได้
“โลกุตระ”ไปตั้งแต่ปฏิบัติ“กายในกาย”ได้ผล ก็เริ่มมี“โลกุตระ
ธรรม”ไปตามลำดับแล้ว กระนั้นผู้รู้บางท่านก็ยังเข้าใจยากอยู่
ไม่เหมือนสายศรัทธา ที่ยิ่งยากที่จะเข้าใจความเป็น
“กาย” เพราะไปหนักเอาแต่หลับตาปฏิบัติ เข้าไปอยู่แต่
“ภายใน”ภวังค์ มักหนีจาก“ภายนอก”ที่เป็นส่วนสัมผัสพันธ์
ในความเป็น“กาย”อย่างสำคัญ จึงยิ่งห่างคำว่า“โลกุตระ”

๑๐๐) โลกุตระต้องมีความเป็น“กาย”จึงจะ“เหนือโลก”

แม้คำว่า“กาย”จะเน้นหนักความรู้สึกภายในเป็นสำคัญ
แต่ในการรู้จักู้แจ้งรู้จริงนั้นขาด“การสัมผัสภายนอก”ให้
เป็น“วิญญานลลิตี”ไม่ได้ “กาย”ต้องปฏิบัติมี“กายวิญญาน”

ไม่เช่นนั้น ผู้ปฏิบัติมีโอกาสใช้“สัญญา”กำหนดหมาย
ความเป็น“วิญญาน”ขณะเป็นปัจจุบันแห่ง“วิญญานลลิตี” (คือมี
อาการของธาตุรูปรากฏอยู่ไหนไหนที่ปราภฏแท้ๆอยู่อย่าง
เป็น“ของจริง”นั้นๆได้ ไม่ใช่โอกาสที่จะยืนยัน“ของจริง”

คำว่า“กาย”จึงต้องมี“รูปทั้ง ๒๘” “มหาภูตรูป ๔”ต้องมี
สัมผัสอยู่เสมอในการปฏิบัติ จึงจะเรียนรู้“อุปาหารรูป ๒๔”
ทั้งหลายได้ครบรู้จักู้แจ้งรู้จริงสัมบูรณ์ ในภาวะที่มีชีวิตปกติ

สามัญประจำวันเป็นอยู่จริง และปฏิบัติจนถึงที่สุดสำเร็จ
ครบความสัมบูรณ์ ใน“อุปาหารรูป ๒๔”

“อรุปรมาณ”ที่ปฏิบัติอยู่พร้อมกับการมีสัมผัสภายนอก
ครบ“มหาภูตรูป ๔”อย่างนี้ๆแลเป็นแบบพุทธ สามารถพิสูจน์
“อากาศอันเจวยตนะ-วิญญาณเจวยตนะ-อากิญจัญญา
ยตนะ-เนวสัญญานาสัญญายตนะ”ในขณะมี“วิญญาณฐิติ ๗”
และกำจัดความเป็น“สัตตาวาส ๙”ถึงที่สุดใน“อรุปราวจรภูมิ”
ของอนาคามีบุคคลได้แน่แท้ เป็นปัญญาจริง มีไซ้มีแค่สัญญา

๑๐๑) ผู้เข้าใจ“กาย”สัมมาทิฏฐิ จึงสามารถบรรลุถึง ที่สุด

หากเข้าใจคำว่า“กาย”ยังไม่สัมมาทิฏฐิเพียงพอ และ
ไม่ได้ปฏิบัติจน“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” ชนิดที่รู้จัก
รู้แจ้งเห็นจริงในความเป็น“กาย”อย่างสัมมาทิฏฐิ และสามารถ
ปฏิบัติตั้งแต่“สักกายทิฏฐิ”ให้พ้นสังโยชน์ข้อ ๑ นี้ได้

กระทั่งเกิดผลที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็นเทวดา-
มาร-พรหมที่เป็นปรมาตถธรรมใน“วิญญาณฐิติ” ข้อ ๑ และ
ปฏิบัติให้หลุดพ้น“วิญญาณฐิติ” ข้อ ๑ ไปสู่ข้อ ๒-๓-๔-๕-๖-
๗ ได้ และทำ“วิโมกข์ ๘”ให้บรรลุสูงสุดอย่างสัมมาทิฏฐิบริบูรณ์
ได้

จึงจะเห็นแจ้งด้วยปัญญาอันยิ่งครบ“กาย”ตามสูตรที่
ปฏิบัติ“วิญญาณฐิติ ๗” พ้นความเป็น“สัตตาวาส ๙”บริบูรณ์
บรรลุ“สัญญาเวทิตนโรธ” ครบ“วิโมกข์ ๘” ข้อที่ ๘

๑๐๒) แม่สายปัญญาที่มิจฉาทิฏฐิ ก็ไม่รู้จริงในเรื่อง “กาย”

ที่นี่ ธรรมานุสารี คือ นักปฏิบัติอีกสาย เป็นสายปัญญา แม่จะไฝ่นิพพาน ที่พยายามศึกษาเรียนรู้กันในวงการพุทธ สายนี้ปฏิบัติอยู่กับโลกธรรม ยังรู้เห็นลาภยศสรรเสริญ สุข ด้วยกามด้วยอัตตามีอยู่ ไม่ได้หนีไปไหน อยู่ในสังคม เป็นปกติ มีชีวิตสัมพันธ์อยู่กับสังคมเป็นสามัญ

บ้างก็เคร่งใน“คันถุระ” เอาจริงเอาจังในบัญญัติปริยัติ แต่ไม่มี“โลกุตระ” เพราะยังมีมิจฉาทิฏฐิ ยังไม่ได้พบสัตบุรุษ ก็ได้แค่โลกียธรรม ได้แต่รู้ ผลจิตแทบจะไม่มี ถึงแม้มันก็ยัง เป็น“มิจฉาผล” เพราะปฏิบัติโพธิปักขิยธรรม ๓๗ ไม่สัมมา ทิฏฐิบริบูรณ์ แม่แค่“กายในกาย”ก็ยังไม่สัมมาทิฏฐิ เช่นกัน

เพราะยัง“สัมมาทิฏฐิ”ในความเป็น“กาย”ยังไม่ได้

ยัง“ทำบุญ”ไม่เป็น“บุญ”(ยังไม่ถึงขั้น“ชำระกิเลส”ลงได้)

ดีไม่ดี“ทำบุญ”ยังเป็น“บาป”(มีกิเลสเพิ่ม)อยู่ด้วยซ้ำ

ทุกวันนี้เป็นอยู่เช่นนี้กันทั้งนั้น จึงไม่มี“โลกุตระ” กันแล้ว แม่“ธรรมานุสารี”นี้จะมีปราชญ์ผู้รู้ มีนักศึกษาที่เป็น“คันถุระ”อยู่มากกว่า“ศรัทธานุสารี”

หากยังไม่มี“มิตรดี”ที่เป็นสัตบุรุษแจกแจงโลกุตร ธรรมสู่ฟัง จนมี“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”เป็นต้น หรือยัง“โยนิโส มนสิการ”กับ“สติปัญญา ๔”ไม่สามารถสัมผัสผัสความเป็น “กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” และวิตกพิจารณาถึงขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“มโนปวิจาร ๑๘”ทั้ง

ฝ่าย“เคหสิตเวทนา” ทั้งฝ่าย“เนกขัมมสิตเวทนา”ได้

ก็ยังไม่มีการ“โลกุตระธรรม”ใดๆ

ถ้ายังมี“ฉัมมานุสारी”ผู้ใดเป็นคนมีอัตตามานะมาก ถือตัวสูง ก็ไม่สามารถคบสัทบุรุษให้บริบูรณ์ได้ แม้จะเจอสัทบุรุษแล้ว แต่ก็ไม่รู้จักสัทบุรุษ หรือไม่เชื่อว่าจะจะเป็นสัทบุรุษ เพราะสัทบุรุษบางท่านอาจจะดูไม่น่าเลื่อมใสในบางประการ หรือหลายประการ ก็เลยยิ่งดูแคลน ก็เป็นอันจบเทโรงเรียนฉัมมานุสारी ในเมืองไทยมีคนอย่างนี้อยู่เยอะ

๑๐๓) สายปัญญาที่สัมมาทิฐิ จึงจะรู้แจ้งรู้จริงเรื่อง “กาย”

แต่ถ้า“ฉัมมานุสारी”สายปัญญาที่สัมมาทิฐิ และปฏิบัติ “วิปัสสนาธุระ”ที่ถูกต้องตาม“คันถธุระ”ที่ตนมีตนเป็นได้ เพราะได้คบสัทบุรุษที่บริบูรณ์ จึงได้ฟังสัทธรรมที่บริบูรณ์ - ครัทธาที่บริบูรณ์ - โยนิโสมนสิการที่บริบูรณ์ - สติสัมปชัญญะที่บริบูรณ์ - ลำรวมอินทรีย์ ๖ ที่บริบูรณ์ - สัจจิต ๓ ที่บริบูรณ์ - สติปัญญา ๔ ที่บริบูรณ์ - โพชฌงค์ ๗ ที่บริบูรณ์ - วิชา และวิมุตติที่บริบูรณ์(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑)

สายปัญญาหรือ“ฉัมมานุสारी”เป็นต้นไปนี้ จึงไม่ต้องมีเงื่อนไขว่า “สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”(พตปฎ. เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑)

พอเจริญธรรมถึงขั้น“ปัญญาวิมุตติ” พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า เป็นผู้“อัสวะหมดสิ้นแล้ว” ก็นับเป็นอรหันต์ได้แล้ว ถ้าไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“กาย”สัมมาทิฐิแท้ ก็

ไม่สามารถปฏิบัติจน“อัสวะหมดสิ้นแล้ว”ได้เป็นอันขาด

เหมือนอย่างบุคคลสายศรัทธาผู้เป็น“ศรัทธานุสารี”
เป็นต้น เจริญธรรมผ่านขึ้นไปเป็น“ศรัทธาวิมุตติ” และแม้จะ
เจริญธรรมขึ้นถึงขั้นเป็น“กายลักขี” ซึ่ง...*อัสวะ“บางอย่าง”*
ของผู้นั้นก็หมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา

แม้อย่างนั้น พระพุทธเจ้ายังต้องให้ผู้“กายลักขี”นี้
ปฏิบัติธรรมต่อไปอีก...*สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย”* สำเร็จ
อิริยาบถอยู่

จนกว่า...*“อัสวะหมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา”*
เหมือนกับ“อุภโตภาควิมุตติ” และ“ปัญญาวิมุตติ” ซึ่งจะเป็นผู้
“อัสวะหมดสิ้นแล้ว” มิใช่แค่“อัสวะบางอย่างหมดสิ้น”
แล้วจะปฏิบัติแบบเดิมนั้นแหละไปตลอดได้ แล้วจะบรรลุ
ความเป็นอรหัตต์ด้วยการปฏิบัติอยู่ในความเป็น“กาย”ที่
ไม่บริบูรณ์ ก็ไม่มีวันจะบรรลุอรหัตต์ได้

อย่าฝืนหรือแย้งคำสอนของพระพุทธเจ้าอยู่เลย

ความเป็น“กาย” จึงสำคัญด้วยประการฉะนี้ทีเดียว

๑๐๔) สายศรัทธาแม้จะสัมมาทิฏฐิ “กาย”ก็ยังมี เงื่อนใย

ส่วนศรัทธานุสารีนั้นถ้าสัมมาทิฏฐิอยู่บ้าง ก็อาจจะผ่าน
สังโยชน์แบบไม่มีปัญญารู้ เป็นได้แต่ในใจ คลุมเครือ จะ
ไม่แจ่มแจ้งชัดเจนอะไร แยกรูปแยกนามไม่ได้ชัดเจนเพียงพอ
ก็ปฏิบัติไปตามภูมิ ตามจริต

จากศรัทธาอนุสารี รู้รูปรู้นามไปตามประสา โม่แม่ไป
ผู้ปากเพียรฝึกจิตฝึกใจก็ลดก็ละอะไรได้บ้าง ก็มีผลบ้าง
เป็นศรัทธาวิมุตติในบางส่วน แล้วก็กายลักขีได้บ้าง

การศึกษาปริยัติก็ไม่มีสัตบุรุษแนะนำ หรือแม่จะ
มีก็ไม่บริบูรณ์ด้วยเหตุมากมาย เพราะยึดมั่นในทฤษฎีบ้าง
ในศีลพรตบ้าง ในอรรถวาทุปาทานบ้าง จึงไม่สัมมาทฤษฎีบริบูรณ์

การปฏิบัติจึงมีภาวะที่เห็นตามภูมิด้วยการประมาณ
เอา ตามทฤษฎีที่เข้าใจ“กาย”เข้าใจ“จิต”ไปตามภูมิ เข้าใจ
“บุญ”เข้าใจ“กุศล”ก็ตามภูมิ เป็นต้น

ดังนั้น การเห็น“รูป”เห็น“นาม”ของจริตสายนีก็ดี การ
ปฏิบัติโพธิปักขิยธรรม ๓๗ ก็ดี ก็จะได้แค่ที่มีภูมิ และ
การปฏิบัติก็จะเอียงหนักไปปฏิบัติทำสมาธิหลับตาเข้าไป
ในภวังค์ หรือหนักไปทางสมถะวิธี

จึงมีหลักฐานพยานที่เห็นจริงอยู่แค่“องค์รวมอยู่ใน
ใจ”(นามกาย)เท่านั้น ไม่มีสัมผัสความละเอียดของใจในใจ
ชัดแจ้งไปกับ“รูปภายนอก”(พหิตถารูปานิ บัสสติ)ตามลำดับ
ด้วยการ“สัมผัส”ครบ“กายภายนอก”ตั้งแต่ชั้นนอกเข้าไป
ในเป็นลำดับ หยาบ-กลาง-ละเอียด และปฏิบัติกำจัด
กิเลสไปตามลำดับชั้นกามาวจร-รูปาวจร-อรูปาวจร ลาดลุ่ม
เหมือนฝั่งทะเล ก็ไม่เป็น“โลกุตระ”ไปตามลำดับได้สมบูรณ์

ศรัทธาอนุสารีผู้นี้ถ้าไม่ได้พบสัตบุรุษให้บริบูรณ์ ไม่ใส่ใจ
ฟังธรรมให้บริบูรณ์ ก็ไม่ได้สัทธรรมที่บริบูรณ์ ก็โยนิโส
มนสิการไม่บริบูรณ์ เท่านั้นก็จบแล้ว อื่นๆอีกก็ไม่บริบูรณ์

ยิ่งเป็นสายเจโต ติดสมณะ ก็ไม่ถนัดในการสำรวจ
อินทรีย์ ๖ ที่บริบูรณ์ เพราะไม่สนใจในสัมผัส จะหนีสัมผัส
จะไม่ถนัดสัมผัส ไม่แก้แล้วกล้าอาจหาญเข้าสู่บริษัท จะเอา
แต่อย่างหนอ ก้าวหนออยู่กับจกรม หรือหลบไปนั่งสมาธิ จึงซ้ำ
และไม่บริบูรณ์กันง่ายๆ จะสงสัย ไม่เข้าใจง่ายๆด้วยซ้ำว่า

มีด้วยหรือ?! “สัมมาสมาธิ” ที่ทำสมาธิด้วยวิธีปฏิบัติ
ลืมนอกในชีวิตสามัญ มีสัมผัส ๖ ภายนอกแล้วจะเกิดสมาธิที่เป็น
“สัมมา” ด้วยการปฏิบัติ “มรรค ๗ องค์” เป็น “สัมมาสมาธิ”

จึงยากที่จะได้ความบริบูรณ์การสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย
“กาย” กันง่ายๆ พระพุทธเจ้าจึงต้องกำกับเงื่อนไขกับสาย
ครัทธานุสารีนี้ แม้จะสามารถปฏิบัติได้ถึงขั้น “กายลักขี” ก็ตาม

๑๐๕) สายปัญญานั้นจะสัมมาทวิมุตติ เพราะเป็นสายตรง

“ธัมมานุสารี” นั้นบางคนถึงแม้จะมีใจไม่ชอบสัมผัส
ก็ถอย ด้วยจริตที่ไม่ออกนอกสังคัม ไม่ถนัดที่จะหลบหนีผู้
คน จึงมีปกติอยู่ในสังคัม มีสัมผัสอย่างเพียงพอเป็นสามัญ
ด้วยความเป็นสายปัญญา เมื่อสัมมาทวิมุตติจึงเข้าใจความเป็น
“กาย” ง่ายกว่า จะเรียนรู้และฝึกปฏิบัติไปได้ตลอดตามลำดับ

จึงปฏิบัติเป็นทวิมุตติ-เป็นปัญญาวิมุตติ ถึงอรหัตต์ได้
เมื่อสัมมาทวิมุตติจึงไม่มีปัญหาเกี่ยวกับ “สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า เป็น “โลกุตระ” หรือไม่ เครื่องซึ่งบ่งก็
อยู่ที่ “กาย” นี้เอง ต่อให้ “อัสวะบางอย่างดับ” (เช่น มีเจโตวิมุตติ แต่
ยังไม่มีปัญญาวิมุตติ ก็กลับกำเริบได้) เพราะรู้แจ้งไม่ได้ด้วยการสัมผัส

ด้วยความเป็น“กาย” พระพุทธเจ้าไม่รับว่าเป็น“โลกุตระ”

เพราะจะไม่เป็นไปตาม“สังโยชน์ ๑๐” จะไม่รู้แจ้งแม้ “กาย”ตัวแรกคือ “สักกาย” ก็จะไม่“พ้นสังโยชน์”เลยตั้งแต่ ข้อ ๑ จะปฏิบัติสติปัฏฐาน ๔ เริ่มตั้งแต่“กายในกาย”ไม่ถูก ว่าจะปฏิบัติอย่างไรจึงจะสามารถ“ดับกิเลส”ที่มีใน“กาย”ได้

เพราะจะเข้าใจว่า “กาย”เป็น“รูป”คือ จะหมายเอา“มหา ภูตรูป ๔”เท่านั้นเป็น“กาย”ไปหมด จะไม่รู้ว่“กาย”นั้นมี “นามธรรม”รวมอยู่ด้วย และเป็นนัยสำคัญของการปฏิบัติ

๑๐๖) ส่วนผู้ไม่สัมมาทิฐิอันหมดสิทธิ์ที่จะมี“โลกุตระ”

ส่วนผู้ไม่สัมมาทิฐิทั้งหลายนั้นยังไม่ต้องพูดถึงก็ได้ เพราะเมื่อขั้นต้นนี้ที่จะเข้ากระแสสุโตดาปัตติมรรค-โสดา ปัตติผลนี้ก็ยังไม่สัมมาทิฐิแล้ว ก็เป็นอันหมดสิทธิ์ไปเลย

เพราะ“สัมมาทิฐิ”นั้นเป็นประธาน“มรรค”ทุกองค์

ส่วนนักบวชหรือฆราวาสก็ตาม ที่ไม่ใส่ใจใฝ่นิพพาน ไม่ใส่ใจในการเรียนรู้ หรือจะเรียนรู้ ก็เพื่ออาศัยเป็นเครื่อง เลี้ยงชีพเท่านั้น ก็ไม่ต้องพูดถึงเลยว่า จะมีมรรคผลอันใด

เว้นผู้ที่บารมีเต็มเป็น“ปัจเจกภูมิ” ที่มีเชื้อแห่งการ “ทำบุญ” ได้สะสม“ผลบุญ”มาแต่ปางบรรพ์ หรือยิ่งขั้น “สยังอภิญญา”มาแต่ชาติก่อนๆ นั้นยกไว้

เห็นไหมว่า “โลกุตระ”นั้นมีเหตุปัจจัยที่จะพิสูจน์ได้ว่า ศาสนาพุทธในทุกวันนี้ กล่าวได้ว่าเกือบต่อเชื้อไม่ติดแล้ว

ยิ่งพูดไปก็ยิ่งดูเหมือนกระหน่ำย่ำยีความเป็นศาสนา

พุทธที่ดำรงอยู่ไปทั้งหมด ก็ต้องขอภัยอย่างยิ่งอีกแหละ
ด้วยใจจริง..จริงๆ ขอยืนยันว่า ที่พูดนี้เพื่อการศึกษ
ด้วยความจริงใจอาตมาเข้าใจและเชื่อว่าเป็นอย่างนี้จริงๆ
และรักห้วงศาสนาพุทธจริงๆ จึงต้องพูดต้องให้สัญญาแก่กัน
อาตมารักบูชาเทิดทูนศาสนาพุทธสุดชีวิตสุดหัวใจนะ
ถ้าอาตมาพูดนี้ผิดไป หรือเจตนาไม่ดี มันก็เป็นบาป
เป็นเวรของอาตมาแน่นอน นรกหมกไหม้เป็นของอาตมา
จริงเองแหละ ใครจะพัน“กรรม”ที่ตนเองทำจริง นี่อาตมาก็
กำลัง“ทำกรรม”นะ จะเป็น“กรรม”ดีหรือชั่ว ก็ตามลัจจะ
ใครจะบังอาจ“เลียงกรรมที่ทำจริง”นั้นๆได้ ก็เชิญ!!!
หากเชื่อว่าอาตมามีใจที่เลว ว่าร้ายเอาเสียขนาดนี้
เหมือนปรารถนาร้ายจริงๆ ก็ปล่อยอาตมาลงนรกไปเถิด
โปรดเข้าใจเจตนาอาตมากันดีๆ เจตนาเน้นแหละกรรม

๑๐๗) มีเครื่องยืนยันอื่นอีกมากที่ใช้วัดได้ว่าไม่มี โลกุตระ

เครื่องยืนยันว่า ยุคนี้ทุกวันนี้ในวงการพุทธศาสนาไม่มี
“โลกุตระ”นั้น ใช้หลักธรรมต่างๆมาใช้วัดได้ว่าไม่มี“โลกุตระ”
เช่น สุริยเปยบาลที่ ๖ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๙ ข้อ ๑๒๙-๑๓๖)
พระพุทธองค์ตรัสว่า ผู้จะปฏิบัติ“มรรค องค์ ๘” จนมี
มรรคผลได้จริงนั้นต้องมีของจริง ๗ ข้อนี้ก่อน หากใคร
ไม่มี“ของจริง” ๗ ข้อนี้ก่อนก็ไม่มีสิทธิ์ปฏิบัติ“มรรค องค์ ๘”
อย่างลัมมาทิกฐิติได้เลย แม้ปฏิบัติไป ก็ไม่บรรลุธรรมแน่

พระพุทธเจ้าทรงยืนยันไว้ว่าอย่างนี้

“ของจริง” ๗ ข้อนั้นคือ ๑.มิตรดี ๒.ศีล ๓.จันทะ ๔.อิตตา ๕.ทิวฐิ ๖.ความไม่ประมาท ๗.โยนิโสมนสิการ

“ของจริง” ๗ ข้อนี้ เป็นทั้ง“ความจริง”ที่ต้องมีกันจริงๆ และเป็นทั้ง“ความรู้”ที่ต้องมีให้บริบูรณ์เพียงพอ

เอาข้อแรกก็ลองฟังดูดีๆตรงตามตีๆเถอะ หากข้อแรกที่ว่า“มิตรดี”นี้ คือใคร? “มิตรดี”เป็นไหน? จึงได้มีความสำคัญเป็นข้อแรก

ขอบอกว่า สำคัญมาก เพราะ“มิตรดี”คือ สัตบุรุษ หรือหมายถึง ผู้บรรลุนิพพานที่จะบอกสอนผู้อื่นได้ จึงจะต่อเชื้อของ“สัมมาทิฐิ”ได้จริง ดังพระพุทธเจ้าตรัสว่า “จงทำคุณอันสมควรให้แก่ตนก่อน แล้วจึงสอนผู้อื่น จักไม่มัวหมอง”

ผู้จะสอนผู้อื่นจึงต้องมีสิ่งนั้นในตนก่อน เช่น จะสอนให้ผู้อื่น“ทำบุญ” ตนก็ต้องรู้แจ้ง“บุญ”นั้น บรรลุ“บุญ”(ชำระกิเลสตน)นั้นในตนก่อน ค่อยสอนผู้อื่น จึงจะไม่ทำให้เกิดความมัวหมองในธรรมในศาสนา

เพราะมิจหาทิฐิในความเป็น“บุญ”กันนี้แหละ เรื่องใหญ่

๑๐๘) “มิตรดี”ต้องเป็นสัตบุรุษ จึงจะยืนยัน “โลกุตระ”ได้

ใน“สุริยเปยยาล”นี้พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อพระอาทิตย์จะขึ้น สิ่งที่สูงก่อน สิ่งที่มีมิติมาก่อน คือ แสงเงินแสงทอง สิ่งที่เป็นเบื้องต้น เป็นนิमितมา

ก่อน เพื่อความบังเกิดแห่งอริยมรรคอันประกอบด้วยองค์ ๘ ของภิกษุ คือ ความเป็นมิตรดี ฉะนั้นเหมือนกัน ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้มีมิตรดี พึงหวังข้อนี้ได้ว่า จักเจริญอริยมรรคอันประกอบด้วยองค์ ๘ จักทำให้มาก ซึ่งอริยมรรคอันประกอบด้วยองค์ ๘”

ถ้ารู้จริงว่า “มิตรดี” คือคนเช่นใด ข้อเดิวนี้อีกยืนยันได้แล้ว ว่า ในวงการพุทธยุคนี้หา “โลกุตรระ” ได้ยาก หรือถึงกับหาไม่ได้เลย

ซึ่งเรื่อง “มิตรดี” นี้ มันต้องหมายถึงผู้จะพาให้เราบรรลุ “โลกุตรธรรม” ได้ ผู้นั้นก็ต้องเป็นผู้มี “โลกุตรธรรม” ก่อน ซึ่งแน่นอนก็ต้องหมายถึงผู้ที่ปฏิบัติ “อริยมรรคอันประกอบด้วยองค์ ๘” บรรลุ “โลกุตรธรรม” ได้ผลมาก่อน หรือปฏิบัติ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” เป็นจริงๆ ได้มรรคได้ผลมาตั้งแต่ “ภายในกาย” ข้อต้นเลยที่เดียว

ซึ่งตรงกับ “สัมมาทิฏฐิ ๑๐” ข้อ ๑๐ แม้ในข้ออื่นๆ ของพระสูตรต่างๆ ก็มีมาก เช่น ใน “อริยาสุตตร” ก็ดี ใน “ปัญญาสุตตะ” ก็ดี ใน “จักร ๔” ก็ดี เป็นต้น ยิ่งในข้อที่ ๑๐ ของ “สัมมาทิฏฐิ ๑๐” ใน “มหาจัตตาริสกสูตร” ตามที่กล่าวถึงมาแต่ต้นนั้น ทรงยืนยันชัดเจนว่า ผู้จะชื่อว่า “สัมมาทิฏฐิ” ก็คือผู้นั้นต้องเป็น ...ผู้ดำเนินชอบ ปฏิบัติชอบ ที่มีภูมิถึงขั้น “สยัม อภิญญา” นั้น “มี” ในโลกนี้

หมายความว่า ผู้ปฏิบัติชอบ ดำเนินชอบนี้ มีในโลกจริง และเราต้องได้พบแล้วจริง ปานนั้นทีเดียว

๑๐๘) ภูมิชั้น“สยง อภิญญา”คือ ผู้มีบารมีธรรมข้ามชาติ

ผู้มีภูมิชั้น“สยง อภิญญา”นั้น คือ มีภูมิธรรมรู้ยิ่ง ด้วยตนเองผ่านปัจเจกภูมิมาแล้ว แต่ยังไม่ถึงขั้น“สยัมภู”

นั่นก็หมายความว่า ผู้ปฏิบัติที่เป็นสาวกภูมิทั่วไป ก็ ต้องได้พบสัตตบุตรุษผู้นี้ หรือผู้บรรลุธรรมให้บริบูรณ์มาก่อน จึงจะได้ฟังสัทธรรมปริบูรณ์ และจะได้ศรัทธาที่บริบูรณ์ จึง จะมี“การทำใจในใจถ่องแท้”บริบูรณ์... เป็นต้น

สำหรับผู้มีภูมิชั้น“สยง อภิญญา” คือ ผู้ผ่านภูมิ “ปัจเจกภูมิ”มาแล้วนั้น หมายความว่า ท่านผู้นี้เป็นผู้ได้ บรรลุธรรมมาแล้ว มีบารมีในภูมิธรรมมาแต่ชาติปางก่อน อาริยมิตติดตัวมาแต่ปางบรรพ์

ไม่ใช่ผู้เพิ่งมาปฏิบัติได้บรรลุธรรมในชาตินี้

ซึ่งอาริยมิตของพุทธนั้น ผู้บรรลุแล้ว จะมีวิบากจิต เป็น“ผลธรรม”ไปกับตัวเองข้ามชาติไปตลอด ไม่มีเสื่อม ตามฐานานุฐานะ

เช่น โสดาบัน ก็มีตั้งแต่ สัตตักขัตตูปรมโสดา เป็นต้น ก็จะมี“อาริยมิต”ชั้นนี้ของตน จากชาติที่ได้แล้วก็ได้เลย เกิดต่อไปบำเพ็ญอีกต่อ ของเก่าไม่มีเสื่อม เพียงแต่ว่า ตนจะพากเพียรต่อได้อีกมากน้อยเท่าใดๆ ก็จะก้าวหน้า ต่อไปอีกเท่านั้น

ยิ่งผู้ที่ได้บรรลุธรรมมาแล้วในชาติปางก่อนยิ่งกว่านั้น ก็ จะมีภูมิธรรมนั้นๆ ตามฐานะแห่งบารมีของตนๆจริง ก็จะมี ผล ทำให้ตนเป็นตนมี และประพฤติกไปตามกรรมวิบากของ

แต่ละคน

บางคนไม่ทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นสักเท่าไร มุ่งทำแต่ประโยชน์ให้แก่ตนไปต่อ บางคนทำประโยชน์ให้แก่ตนบ้าง ทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นด้วย บางคนหนักไปข้างทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นมากกว่าตัวเอง ก็แล้วแต่ทั้งวิบากแห่งกรรม ทั้งความเป็นตัวของตัวเอง

ซึ่งธรรมดาคนทั่วไปที่ยังไม่ใช่“ปัจเจกภูมิ”เพียงพอ ยิ่งไม่ใช่“สังฆอภิญญา”เลย ก็จะต้องพึ่งความรู้จากผู้ปัจเจกภูมิ หรือผู้สังฆอภิญญา ตนเองไม่สามารถสร้างภูมิโลกุตระให้แก่ตนเองได้ ต้องสืบเชื้อจาก“ผู้มีเชื้อโลกุตระธรรม”มาก่อนทั้งสิ้น

ศาสนาพุทธจึงเป็นศาสนาที่มี“สาวกภูมิ” และ“ปัจเจกภูมิ”ที่มีในตน ถ้ายทอดธรรมะชั้นโลกุตระแก่กันได้ ในคนเป็นๆนี้ แต่ต้องได้รับถ่ายทอดจาก“ผู้มีภูมิโลกุตระ”จริง จึงจะได้“โลกุตระธรรม”จริง ถ้าไม่พบสัตบุรุษจริง ไม่มีทางได้รับโลกุตระธรรมแท้ ยิ่งจะได้“โลกุตระธรรม”ที่บริบูรณ์ก็หมดสิทธิ์

๑๑๐) พุทธแตกต่างจากศาสนา“เทวนิยม” มีนัยสำคัญ

ประเด็น“ปัจเจกภูมิ” และ“สาวกภูมิ”นี้จะแตกต่างจากศาสนาหรือลัทธิที่เป็น“เทวนิยม”ตามนัยสำคัญหลายประการ

พุทธจะแตกต่างจากศาสนาเทวนิยมบางศาสนา ที่มี“พระบุตร”เท่านั้นที่ได้รับพระธรรมมาจาก“พระเจ้า” แล้วพระบุตรจึงจะนำมาสอนเผยแผ่ให้ผู้อื่นได้ปฏิบัติตามเกิดผลเป็นสุข เกิดเจริญในชีวิตไปเท่าที่ผู้สามารถปฏิบัติ

เอาได้ ตามประสามนุษย์ที่แล้วแต่พระเจ้าจะทรงให้เป็นไป
คือ อยากรู้อะไรก็ยังไม่อยู่ในอำนาจของ“พระเจ้า”
นัยสำคัญมาก ก็คือ คนใดๆที่ไม่สามารถมี“เชื้อ”
เป็น“พระบุตร”ขึ้นไปเป็น“พระเจ้า”ได้เป็นอันขาด
อย่างเก่งก็ได้ไปเกิดในสวรรค์อยู่กับพระเจ้า หรือ
สูงสุดก็ได้เป็น“นักบุญ”ตามคุณธรรมที่มี ไม่มีสิทธิ์เป็น
“พระบุตร”
ซึ่ง“พระบุตร”นั้นแล้วแต่พระเจ้าจะทรงสร้างเอง
บางศาสนาไม่รู้ที่ไปที่มาของ“พระเจ้า”เลย ไม่รู้จัก
“พระบุตร”ที่เป็นศาสดาในโลกมนุษย์นี้เอาด้วย ไม่มี
“ศาสดา”ที่รับพระบัญชาพระเจ้ามาประกาศแก่มนุษย์ มีแต่
ศาสดาที่เป็นพระเจ้า ที่เป็น“อาดัม-ปรีมาตัม”อื่นๆอีก
แตกแยกกันออกไป
เช่น มีพระเจ้าองค์เดียวก็มี มีพระเจ้าหลายองค์ก็มี
แต่เชื่อว่ามี“พระเจ้า”ทรงบันดาลบันดาลทุกสรรพสิ่งอยู่จริง
จึงเชื่อ“พระเจ้า”หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ที่ไม่รู้จริงไม่เห็นแจ่มกันไป
ตลอด เป็น“เทวนิยม”กันอยู่ประจำโลกนิรันดร

๑๑๑) นัยสำคัญที่ต้องมี“เทวนิยม”อยู่ประจำโลก นิรันดร

แต่ของพุทธนั้นเป็น“อเทวนิยม” คือนับถือความเป็น
เทวดา หรือเป็นเทพเจ้า หรือพระเจ้า มีนัยสำคัญไม่แบบนั้น
พุทธโลกุตรระจะเข้าใจและรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต”หรือ

“วิญญูณ”ในแบบวิทยาศาสตร์ จะสามารถเรียนรู้สัมผัส
“จิตวิญญูณ”ในตนรู้จากสุขและทุกข์แบบโลกีย์ได้สัมผัสบูรณ์
และรู้ความเจริญ“แบบคนจน-แบบคนรวย”ได้อย่างไม่สงสัย
จึงเต็มใจก้าวออกจาก“จิตหรือวิญญูณ”ที่ยอมตกอยู่
ใต้อำนาจคนรวย มาพึ่งตนที่เป็นคนจนอย่างพอใจสมัครใจ
โดยเข้าถึงภูมิ“อตตาทิ อตตโน นาถ”ได้จริง

“ตนแลเป็นที่พึ่งของตนแท้” โดยก็ยังเห็นจริงว่า คน
ผู้ที่จะต้องพึ่งพระเจ้า เขาก็ยังต้องพึ่งอยู่จริงๆ ไม่ได้แปลก
ไม่ได้ประหลาดหรือฉงนงสงสัยแต่ประการใด

เห็นใจเขาด้วย ก็เข้าใจเขาดี เขาเห็นจริงและยอมตน
อยู่เช่นนั้นด้วย“ไม่รู้”(อริชชา) แม้รู้ก็ยังไม่อยากออก หรืออยาก
ออก แต่ยังไม่ถึงขีดหาทางปฏิบัติอย่างพากเพียรจนออกได้

แม้อยากออกและพากเพียรอย่างหนักหนาสาหัสก็มี
แต่ยังมีฉันทวิญญู จึงยังออกไม่ได้ กลับหลงทางลึกเข้าอีก
ก็มีเยอะอยู่ อย่างน่าเห็นใจมาก

เขาเหล่านั้นจึงต้องวนอยู่อย่างนั้นนิรันดรกาล

“พระเจ้า”ก็ดี คนผู้จะต้องปลดปล่อยตนเองก็ดี ศึกษาคือ

เราต่างหากที่ค่อยๆปลดปล่อยตนเองออกจากการ
ควบคุมของ“พระเจ้า”เป็นพึ่งตนเอง มาตามลำดับ โดย
ไม่ได้ลบหลู่พระเจ้าองค์นั้นๆ หรือองค์ไหนๆเลย แม้แต่ผีมาร
ซาตาน

เพียงแต่พูดความจริงจริงๆ ตามความเห็นจริงของตน
ว่า ถ้า“จิตวิญญูณ”ของเรา หรือของคนอื่นคนใดก็ตาม

หากตกเป็นผีमारหรือซาตานเช่นนั้น เราเห็นว่า เรานั้นแหละ
ยังต่ำ ยังชั่วยังเลว เราก็พูดว่าชั่ว ว่าเลว ว่าผิด ว่าถูก ไป
ตามที่เราเห็นจริงนั้น

ซึ่งมันก็เลื่องไม่ได้จริงๆ ที่จะไม่ไปกระทบ คนผู้ที่อยู่ใน
ในสภาพผีमारซาตานนั้นๆ ที่เขาเองก็ไม่วู้จริงๆว่า“จิตใจ”
ของเขายังเป็นผีमारซาตานนั้นอยู่จริงอย่างไร

เพราะรู้ว่า“พระเจ้า”ก็ต้องทำหน้าที่พระเจ้า คนผู้จะ
ต้องตกอยู่ในอำนาจพระเจ้าบงการก็ต้องเป็นของเขาเองที่
เขาทำ

“ทำ”คือ “กรรม”ที่ศาสนาพุทธศึกษาอย่างสำคัญ และ
ปลดปล่อยตนเองออกจากแอกของพระเจ้าได้เป็นเปลาะๆ
เป็นขั้นๆ ด้วย“กรรม” คือ *สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง
ผลังวิปาโก* จึงรู้จักรู้แจ้งความจริงว่า “พระเจ้า”ย่อมมีเป็น
ธรรมดา “พระเจ้า”ต้องครองโลกอยู่ไม่เสื่อมสูญ

ก็จะอยู่ในวิภวภูสงสาร สุขๆ-ทุกข์ๆ เจริญแล้วก็เสื่อม
เสื่อมแล้วก็เจริญ ในเนื้อหาของโลกก็ย้ หมุนวนเป็นโลกียะ
วิภวโลก อยู่นิรันดร์กาล ไม่ใช่เรื่องลึกลับ หรือรู้ยากอะไร

๑๑๒) **นัยสำคัญที่ชาวโลกุตระเห็น และทำตนจนเป็นได้**

ส่วนพุทธลั มีได้ส่วนบุคคล ที่พากเพียรเอาจริงเท่านั้น
จึงจะหลุดออกจากโลกียภูมิ เข้าสู่โลกุตรภูมิได้เป็นส่วนน้อย

ถ้าใครรู้ชัดว่า แผ่นดินนั้นย่อมมีอยู่กับโลกไปตลอด
โลกแตก และแผ่นดินย่อมมีมากกว่าต้นไม้ ก็เป็นจริงแน่นอน

คนอยู่บนดินก็ต้องน้อยกว่าคนที่ขึ้นไปบนฟ้าได้ ก็จริง
คนออกไปนอกโลกได้ก็ต้องน้อยกว่าคนบนโลกนี้
หรืออยู่ในโลก และน้อยกว่าคนที่ขึ้นไปฟ้าได้ ล้วนเป็นจริงของ
แต่ละฐานะแห่งบุคคลทั้งนั้น และมีน้อยไปตามลำดับ ฉันทใด
คนที่อยู่อยู่กับพระเจ้าจะต้องให้พระเจ้าช่วยและบงการ
ก็เป็นธรรมดา ซึ่งก็เจริญกว่าคนผู้ปล่อยให้ผีหรือซาตาน
บงการ ก็ถูกต้อง แน่ยิ่งกว่าแน่ โลกต้องมีเช่นนั้นรันดร์
ฉันทใด ก็ฉันทนั้น คนที่อยู่กับโลกียะ ก็ต้องมากเป็น
ธรรมดา ผู้จะเข้าสู่ภูมิโลกุตระก็ต้องน้อย ก็เป็นเรื่องจริง
และอาตมาก็ต้องพูดตามจริงว่า คนขึ้นไปบนฟ้าได้
เขาก็ต้องไปสูงกว่าคนที่ขึ้นไปไม่ได้ จะให้อาตมาพูดว่าคนบน
ฟ้าต่ำกว่าคนบนดินได้อย่างไร
คนที่ออกไปนอกโลกได้เก่งกว่าคนที่ออกไปนอกโลก
ไม่ได้ อาตมาก็ต้องพูดว่า คนออกนอกโลกได้นั้นเก่งกว่าคน
ที่ออกไม่ได้ จะให้ไม่พูด มันก็เป็นจริง มันก็ต้องเห็นจริง
แต่ในเมื่อไม่เห็นกัน อาตมาก็ต้องแนะ ต้องบอก
เพราะอาตมาเห็นเช่นนั้นจริงๆ และมันก็เป็นได้ มีแล้ว
ก้าวหน้าจริง ใครไม่เห็นว่าคุณก้าวหน้า ไม่อยากขึ้นไปสู่ที่
สูงอย่างบนฟ้า ไม่อยากออกนอกโลก ก็ไม่ต้อง ใครเห็นว่า
คุณก้าวหน้าตามก็ฟังเอา อาตมาขอพูดความจริงนี้เถอะนะ
ซึ่งอาตมาก็ต้องพูดว่า อันไหนสูงก็ว่าสูง อันไหนต่ำ
ก็ต้องว่าต่ำ อันไหนดีก็ต้องว่าดี อันไหนชั่วก็ต้องว่าชั่ว
จะให้อาตมาพูดผิดไปจากความจริง ได้ยังไงนะ

๑๑๓) อำนาจโลกียะก็มีจริง ผู้ได้อำนาจโลกุตระก็มีได้

อาตมารู้ว่า“พระเจ้า”ก็สูง แต่ที่ไม่ยึดติด“พระเจ้า”ก็เป็นได้นะ อาตมาก็พูดความจริงตามที่เห็นที่เป็นจริงได้นั้น

อาตมาเคารพ“พระเจ้า”อย่างยิ่งจริงๆ เพราะพระเจ้าสูงจริง เป็นสิ่งดีจริง ขอให้คนที่ไม่ดีอย่างที่พระเจ้าท่านตรัสก็ต้องทำให้ดีตามนั้น โลกจะอยู่เย็นเป็นสุขได้ก็เพราะรู้จักความสูงความต่ำ และต้องขึ้นสู่ที่สูงกัน

จึงไม่ได้ปฏิเสธนะว่า “พระเจ้า”มีอยู่ อำนาจตามที่คุณนับถือนั้นมี เมื่อผู้นั้นยอมอยู่ในอำนาจนั้น หรือตกอยู่ใต้อำนาจนั้น ไม่คิดหาทางออกจากอำนาจนั้น แต่ไม่ได้ขบถต่ออำนาจนั้น ยังนับถือเคารพอำนาจนั้นอยู่ตามขั้นตอนกาละ

พุทธเข้าใจดีในอำนาจนั้น และเห็นจริงได้ในอำนาจนั้น ว่า มีจริงกับผู้ที่นับถือจริงกันอยู่ ไม่มีใครล้างอำนาจพระเจ้าลงได้ อำนาจ“พระเจ้า”ต่างหากที่อยู่นิรันดร

ส่วนอำนาจโลกุตระนั้นเป็นส่วนตัว ที่ผู้ใดได้ ก็เป็นผู้พ้นไปจากอำนาจนั้นเฉพาะตน

ไม่ได้ขัดแย้ง ไม่ได้ถกเถียงเลย แต่อาจจะยากที่จะแจกแจงให้เข้าใจกันได้ง่าย เพราะมันเป็นเรื่องของ“โลกียะ”กับ“โลกุตระ” ที่คนละภพภูมิจริงๆ มันไม่ใช่วิสัยที่จะรู้กันได้ด้วยตรรกะจริงๆ(อตักกาวจรา)

ในความเป็นมนุษย์

ถ้าผู้ใดไม่พยายามทำสิ่งที่ดีที่สุด

นั้นก็คือ “ความเลว” ของมนุษย์แล้ว

(สมณะโพธิรักษ์ ๑๘ มิ.ย.๒๑)

๑๑๔) พุทธนั้นศึกษา“จิตวิญญาณ”ด้วย“วิปัสสนาศาสตร์”

พุทธสามารถเรียนรู้และหยั่งถึง“จิตวิญญาณ”ตนเอง
จึงรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ในความเป็น“จิตวิญญาณ”ว่าเป็น“อัตตา”

และเห็นแจ้งจริงในความเป็น“อัตตา”หรือ“อาตมัน”
นั้นเป็นอย่างไร? กระทั่งทำให้เจริญใน“ปรมัตถธรรม” สัมบูรณ์
ได้เป็น“ปรมาตมัน”(อตตาสงสุด=พระพรหม)ในตนจริง

ซึ่งเป็น“จิตวิญญาณ”ที่เข้าถึงความเป็นพระเจ้า หรือเป็น
อันหนึ่งอันเดียวกับพระเจ้า คือ “พระพรหม” เป็นต้น

เป็นความรู้ที่สามารถพิสูจน์ได้เป็น“วิทยาศาสตร์”

ด้วยการรู้จัก รู้แจ้ง ในความเป็น“อัตตา”หรือ“อาตมัน”
กระทั่งพัฒนาสู่“ปรมาตมัน” ที่เป็น“พระจิต”ของพระเจ้า

“จิตหรือวิญญาณ”อยู่ในคนทุกคน สามารถทำให้เป็น
อันหนึ่งอันเดียวกับ“พระเจ้า”ได้ และสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง
ได้ เพราะสามารถสร้างจิตสร้างวิญญาณของตนๆแต่ละคน
ได้ ให้เจริญเป็นสุข เข้าใจชัดในความสุขโลกีย์

โลกุตระรู้แจ้งจริงว่า “สุข”อย่างไร? แค่นั้น?

และทำตนถึงขั้น“พ้นสุขพ้นทุกข์โลกีย์”นั้นไปได้จริง

เป็นเรื่องส่วนบุคคลจริงๆ ไม่สาธยายกับปุถุชนหรือ

ผู้ไม่สนใจ ไม่ใฝ่จะเอาโลกุตระมีมากกว่าผู้สนใจจริงๆ

ผู้สนใจ ใส่ใจโลกุตระ ก็ศึกษาฝึกฝนเอา ก็ย่อมได้จริง

๑๑๕) โลกุตระนั้น“ไม่เที่ยง” ส่วนโลกียะนั้น“เที่ยง”

“โลกุตระ”ไม่เที่ยง มีอยู่ในยุคแต่ละยุคตามกาละ

มีเกิดมีดับ ตามยุคกาล

มีช่วงแห่งกาลที่เป็น“พุทธันดร”(ช่วงกาลที่ไม่มีพุทธศาสนา)
ส่วน“โลกียะ”ก็ดี “พระเจ้า”ก็ดี เทียง มีอยู่ในโลกตลอด
นिरันดรกาล ก็เป็นเรื่องจริง จะแย้งจะเถียงได้ยังไง เรื่องจริง
ผู้จะออกจาก“โลกีย์”พระพุทธเจ้าทรงค้นพบทางออก
ก็นำเสนอ และในสมัยที่ยังไม่หมด“เชื้อ”ของโลกุตระ ก็
สามารถสืบสาน ต่อเชื้อโลกุตระได้ จากผู้ที่ยังมี“เชื้อ”

ผู้ยังมี“เชื้อแท้”ของโลกุตระ”นั่นแหละคือ “มิตรดี” ที่จะ
สามารถ“ต่อเชื้อ”ให้แก่ผู้สนใจศึกษาฝึกฝนจริงก็จะได้

ขอยืนยันว่า ต้อง“ต่อเชื้อ”จากผู้มีเชื้อ ผู้ไม่มีเชื้อ
โลกุตระ จะทำ“เชื้อโลกุตระ”เองไม่ได้ ค้นหาเชื้อเองก็ไม่ได้

ไม่มีทางเกิดได้ด้วยตรรกะ(อตกาวจร) ค้นคิดให้ตาย
ก็ชาติก็ไม่ได้ หรือจะสร้างด้วยการเนรมิตอย่างโจ่งแจ้ง
หรือลึกลับ ใช้ความสามารถฤทธิ์วิเศษใด ก็ไม่ได้

๑๑๖) เหตุใหญ่ที่“โลกุตรธรรม”เสื่อมไปจาก

พุทธศาสนา

นอกจากจะต้องได้ยินได้ฟังจากผู้“มีเชื้อโลกุตระ”นั่น
ที่“สัมมาทิฐิ”กันจริงๆแท้ๆ

หรืออย่างน้อย ก็จากผู้จำคำสอนนั้นได้ แม้ตัวเองยัง
ไม่มีมรรคผล นำมาบอกต่อก็ได้ แต่ต้องตรงตามสัมมาทิฐิ
จริง ถ้าไม่ตรงจริงก็มีบาปจริง เพราะพาเพื่อนไป..ก็บาป
ผู้จำได้นี้บอกสอนต้องไม่มีความคิดของตนเข้าไป

ผสมปน ซึ่งยากมาก โลกุตระธรรมเลื่อนไปจากศาสนาพุทธ เพราะผู้ฟังจำได้ ยังไม่ได้บรรลุนี้เองที่ทำให้พระธรรม โลกุตระเลื่อนไปจากพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า

ต้องทำคุณอันสมควรให้เกิดแก่ตนก่อน แล้วค่อยบอก
สอนผู้อื่น จักไม่มัวหมอง

ผู้ยังไม่มี“เชื่อโลกุตระ” นับว่าเป็น“สาวกภูมิ” ต้องฟัง
จาก“มิตรดี” ได้รับฟังจาก“ปัจเจกภูมิ”หรือ“สยัมภิกขุ”
ยิ่งได้ฟังจาก“สยัมภิกขุ”ก็พิเศษประเสริฐสุด

ผู้จะมี“เชื่อโลกุตระ” ก็ต่อเมื่อมี“ปัจเจกัตถัง เวทิตัพโพ
วิญญูหิ” ซึ่งต้องเป็น“สันทิฏฐิโก” นั่นคือ ต้องเอาตนเองมา
ปฏิบัติจนกระทั่งเกิดผลเองบรรลุเองเห็นเอง ประจักษ์แจ้ง
กับตนเอง ไม่ต้องขึ้นต่อผู้อื่น ไม่ต้องเชื่อถ้อยคำของใคร

นั่นแหละ ชื่อว่า เกิด“โลกุตระธรรม”ขึ้นในตน อัน
วิญญูชนจะพึงรู้ได้เฉพาะตน ผู้อื่นไม่พลอยตามรู้ตามเห็น
ด้วย เหมือนรสอาหาร ผู้บริโภคเองเท่านั้นจึงจะรู้รสนั้น
ผู้อื่นไม่ได้บริโภคจะพลอยรู้รสด้วยไม่ได้

แล้วคนผู้มี“ปัจเจกัตถัง”นี้ ก็เลื่อนจาก“สาวกภูมิ” จาก
ผู้ต้องฟังจาก“มิตรดี” เริ่มเป็น“ปัจเจกภูมิ” คือเริ่มขึ้นสู่
ภูมิโลกุตระไปตามลำดับขั้นฐานะ เป็น“ภูมิของตนเฉพาะตน”

๑๑๗) พบ“มิตรดี”แล้ว ต้องทำอะไร? จะทำอะไร?

“มิตรดี”นี้แค่ข้อแรกของผู้ที่ต้องได้“แสงอรุณ”(ของจริง
๗ ข้อ)ก่อนจึงจะเจริญไปกับพระอาทิตย์(มรรคอันเมืองค์ ๘) ได้จริง

และข้ออื่นๆ อีก ๖ ข้อของ“สุริยเปยยาล”นี้ ก็จะต้องได้ “ของจริง”นั้นอีก จนครบ จึงจะเป็นผู้ปฏิบัติมรรคอันมี องค์ ๘ เจริญถึงขั้นบรรลุมรรคผล เป็น“โลกุตระ”

นั่นก็หมายความว่า ผู้ปฏิบัติจะต้องได้พบอารยบุคคล ผู้“สัมมาทิฎฐิ”ที่แท้จริง เป็นสัมมัตตตา-สัมมาปฏิบัติ ตามที่มีพระวณะของพุทธศาสนายืนยันไว้ ใน“มหาจัตตาริ สกสูตร” สัมมาทิฎฐิ ๑๐ ข้อที่ ๑๐ ระบุชัดเจน

พบแล้วต้องพยายามเข้าหา และนั่งใกล้ เงียบโสตสดับ เสมอให้บริบูรณ์ ก็จะได้ฟังสัทธรรมที่บริบูรณ์ จึงจะมี ศรัทธาที่บริบูรณ์ และจะมี“โยนิโสมนสิการ”ที่บริบูรณ์ แล้ว

จึงจะปฏิบัติด้วย“สติสัมปชัญญะ”ที่บริบูรณ์ สำรวม อินทรีย์ ๖ ให้บริบูรณ์ จึงจะพัฒนา“สุจริต ๓”ให้บริบูรณ์

และจึงจะ“สติปัญญา ๔”บริบูรณ์ และ“โพชฌงค์ ๗” บริบูรณ์ “วิชาและวิมุติ”ก็จึงจะบริบูรณ์กันเป็นที่สุด

ใน“อวิชาสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑ ว่าไว้ เช่นนั้น ติดตามศึกษากันดู

จริงๆแล้ว“มิตรดี”ที่เป็นสัตบุรุษจริงนี้แหละจะทำให้ เรามีอีก ๖ ข้อ ที่เป็น“แสงอรุณ ๗”นั้น อย่างสำคัญ

๑๑๘) คน“ไม่รู้จัก-ไม่เชื่อ”ว่า มี“สัตบุรุษ”ในยุคนี้

ขอถามตรงนี้ว่า ในวงการพุทธศาสนาทุกวันนี้ มีใครที่ ได้พบ“พระอริยะผู้สัมมาทิฎฐิที่แท้จริง”ที่เป็น“สัตบุรุษ”บ้าง แม้พบ คนทั้งหลายก็ไม่รู้จัก แม้ใครจะบอก หรือตัว

ท่านจะบอกเอง ว่า ท่านเป็น“อารยบุคคล” ก็ไม่เชื่อกันหรอก
ทุกวันนี้ เป็นอย่างนั้น จริงมั๊ย?

เพราะอะไร?

ก็เพราะคนทั้งหลาย แม้จะเป็นชาวพุทธที่ศึกษาที่
ปฏิบัติด้วยซ้ำ ต่างก็ไม่ล้มมาทิวากันแล้วว่า คุณวิเศษ
แห่งความเป็นอารยบุคคลเป็นไฉน? ก็รู้กันแต่เพียงเลาะๆ
กลางๆ ตามภาษาบัญญัติที่เรียนมากันบ้าง ได้ยินได้ฟังที่พูด
ที่เล่าขานกันมาบ้าง ซึ่งก็เล่าตามที่รู้จากคนอื่นเล่ากันนั้นแหละ

ยังไม่มีผู้บรรลุ“สัมมาอารยผล”ที่สามารถนำมาตรวจ
สอบ ยืนยันกับหลักฐานสำคัญในพระไตรปิฎก ซึ่งยังมี
ให้ตรวจสอบชี้วัดได้ และต่างก็ยอมรับนับถือกันอยู่ มี
รายละเอียดต่างๆยังครบถ้วนเพียงพอ

อาตมาจึงนำมาแสดงบ้าง ดังที่กำลังทำอยู่นี้ เรียกได้
ว่าสังคายนา แต่ไม่ใช่แค่สังคายนาภาษาคำบัญญัติให้ตรงคำ
ความเดิมกันแค่นั้น แต่สังคายนาถึงเนื้อหาธรรมผลกันเลย

ซึ่งคณะใหญ่กระแสหลักควรทำอย่างยิ่ง

พุทธเราจะ得有ัลตบุรุษ มีผู้บรรลุพุทธธรรมแท้กันบ้าง

๑๑๙) เมื่อสัมมาทิฐิก็ยังมี สัมมาผลย่อมไม่มีแน่

เมื่อสัมมาทิฐิก็ยังมี การรู้จักรู้แจ้งรู้จริงลงไปถึง
จิต-เจตสิก-รูป(ภาวะที่ถูกรู้)-นิพพานนั้น ก็ยังไม่ถูกต้องแน่นอน
จึงมีกันแต่“มิจฉาผล”(ผลแก้,ผลไม่ถูกต้องตามธรรม)กันทั้งนั้น
เพราะ“มิจฉามรรค”คือ ผิดไปตั้งแต่“ทิฐิ”ที่เป็นประธานแล้ว

ซึ่ง “ผู้จะปฏิบัติบรรลุมาริยผล ที่สัมมาทิฏฐิแท้จริง” นั้น ต้องมี “สัมมาทิฏฐิ ๑๐” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้มีอยู่แล้ว ชัดๆ ใน “มหาจัตตาริสกสูตร” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๑๘๑) เป็นหลักฐานสำคัญบ่งบอกตรงๆ อยู่ “สุริยเปยยาลสูตร” และสูตรอื่นๆ ก็มีอีกมากมาย ที่จะตรวจสอบ “สัมมาทิฏฐิ”

และแม้มี “สัมมาทิฏฐิ” แล้ว ก็ต้องมี “สัมมาปฏิบัติ” ตรวจสอบกับพระไตรปิฎกได้อีกว่า บรรลุมาริยผลแท้ ตรงจริง สัมบูรณ์หรือไม่ ในรูปในนาม ในกายในจิต ในบุญในบาป ในบัญญัติในบุคคล ในหลักในฐานต่างๆ เป็นต้น

จะเป็น “สัตบุรุษ” จริง ก็ต่อเมื่อผู้นั้นมี “คุณวิเศษ” แท้ (อุตริมนุสสรรม) สมที่จะเป็น “มิตรดี” อย่างถูกต้องแท้จริง

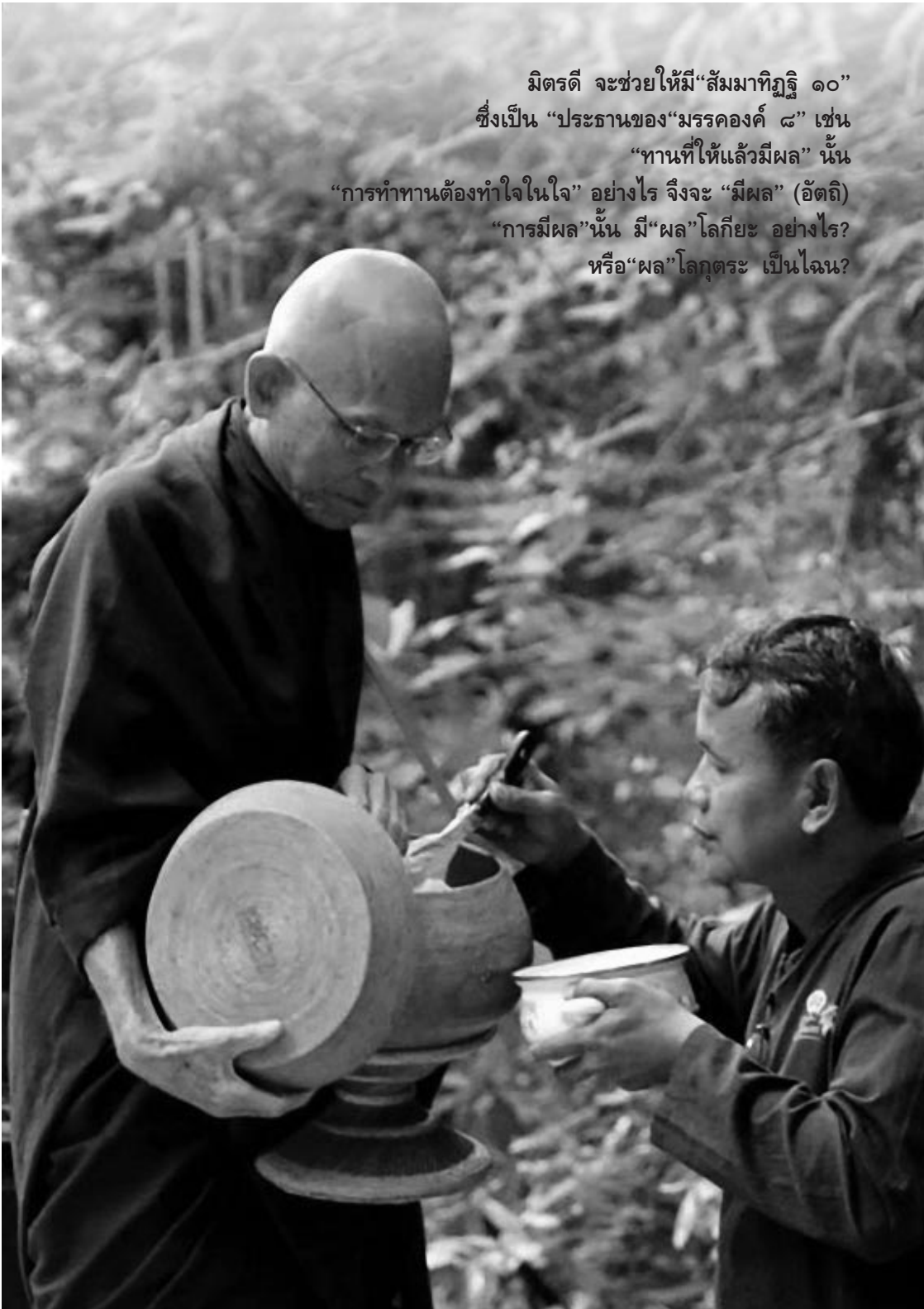
ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๕ ข้อ ๓๘๓ พระพุทธเจ้าตรัส ยืนยันความเป็น “มิตรดี” ไว้ว่า “ความเป็นผู้มีมิตรดี (กัลยาณ มิตรโต) มีสหายดี (กัลยาณสหาย) มีจิตน้อมไป ในคนที่ดีนี้ (กัลยาณ สัมปวังโก) นี้ เป็นพรหมจรรย์ทั้งสิ้นทีเดียว”

และได้ตรัสชัดอีกด้วยว่า “ด้วยว่าอาศัยเราเป็นมิตรดี ... ย่อมหลุดพ้นจากชาติชรามณะโสกะปริเทวะทุกข์โศกนันท อุบายาส” ดังนี้ ชัดเจนแจ่มแจ้งมั๊ย?

“มิตรดี” จึงหมายถึง สัตบุรุษแท้ ผู้บรรลุมาริยผลที่จริง มิตรดี ก็จะช่วยให้เรามี “สัมมาทิฏฐิ ๑๐” ซึ่งเป็น “ประธาน ของ “มรรคองค์ ๘” แท้ๆ จึงจะมีสัมมาทิฏฐิ เช่น

ข้อ ๑) “ทานที่ให้แล้วมีผล” (อตถิ ทินนัง) นั้น “การทำทาน ต้องทำใจในใจ (มนสิกริต)” อย่างไร จึงจะ “มีผล” (อตถิ) เป็นต้น

มิตรดี จะช่วยให้มี“สัมมาทิฐิ ๑๐”
ซึ่งเป็น “ประธานของ“มรรคองค์ ๘” เช่น
“ทานที่ให้แล้วมีผล” นั้น
“การทำทานต้องทำใจในใจ” อย่างไร จึงจะ “มีผล” (อติ)
“การมีผล”นั้น มี“ผล”โลกียะ อย่างไร?
หรือ“ผล”โลกุตระ เป็นไฉน?

“การมีผล”นั้น มี“ผล”โลกียะ นั้นอย่างไร? หรือ“ผล”
โลกุตระเป็นไฉน? ที่ว่า“ผล”นั้นจะตรวจ-จะรู้กันได้อย่างไร?

หรือข้อ ๒) “ยัญที่บูชาแล้วมีผล”(อตฺถิ ยญฺหฺง) คืออะไร
กันแท้? ทำแล้วมีผลกันตรงไหน? ภายนอกหรือภายใน วิธี
ปฏิบัติบูชาในที่สัมมาปฏิบัติทำอะไร? จึงจะมี“สัมมาผล”

ยังข้อ ๓) “สังเวทที่บวงสรวงแล้วมีผล”(อตฺถิ หุตฺตงฺ) นั้น คือ
อะไร? หมายถึงตรงไหน? ที่แปลกันไว้นั้น ความหมายที่
จะรู้กันชัดๆ มันคืออะไรกันแน่? มันมีผลอย่างไร?

ยังข้ออื่นๆอีก ตั้ง ๑๐ ข้อใน“สัมมาทิฎฐิ ๑๐”ซึ่งเป็น
ประธานของการปฏิบัติ“มรรคองค์ ๘” ต้องเข้าใจก่อน

ถ้าใครก็ตาม ไม่พบ“ผู้ปฏิบัติดี-ปฏิบัติชอบ”ตามที่
ระบุอยู่ใน“สัมมาทิฎฐิ ๑๐” ข้อที่ ๑๐ ผู้ชื่อว่าเป็น“มิตรดี”
ที่จะอธิบาย“สัมมาทิฎฐิ ๑๐”นี้ให้คุณฟังได้ คุณก็ไม่ได้ฟัง
“สัทธรรม”แม้แค่เริ่มต้นนี้แล้ว แล้วคุณจะรู้“สัทธรรม”
ที่บริบูรณ์ได้อย่างไร

ดังนั้น เมื่อไม่มีสัมมาทิฎฐิ แค่ข้อ ๑-๒-๓ ตามที่ว่า
มาข้อต้นๆนี้แท้ๆ คนไหนก็ตามถ้าไม่รู้เบื้องต้นอย่างนี้ให้ปฏิบัติ
ให้ตายอย่างไร ก็ไม่สามารถบรรลุโลกุตระธรรมแน่ๆ

ปฏิบัติ“ทาน-ศีล-ภาวนา”ให้ตายไปแสนชาติ ก็สูญเปล่า
เมื่อ“สัมมาทิฎฐิ ๑๐” อันเป็นประธานในการปฏิบัติ
ของพุทธแท้ๆ คือ ปฏิบัติ“มรรคองค์ ๘” ไม่“สัมมา”เสียแล้ว
ก็อย่าหวังจะมีทางบรรลุ“โลกุตระธรรม”เลย
แล้วจะหา“สัมมาผล” หา“โลกุตระธรรม”กันได้จากที่ใด

๑๒๐) โลกุตระธรรมซึ่งเป็นอุตริมนุสสรธรรมนั้นแสดงได้

“โลกุตระธรรม” นั้นคือ อุตริมนุสสรธรรมตั้งแต่ “โสดาปัตติมรรค” เป็นต้นไปทีเดียว ซึ่งจะต้องพูดคู่กันฟังให้บริบูรณ์ให้ “สัมมาทิฏฐิ” กันก่อน จะไม่ให้บอกให้พูดเลยได้อย่างไร

ที่จริง “โลกุตระธรรม” นั้น เริ่มตั้งแต่ต้องรู้ต้องเข้าใจกัน ตั้งแต่ “กายในกาย” ที่เป็นข้อแรกของโพธิปักขิยธรรม ๓๗ เลยนะ ดังที่ได้พูดกันมาแล้ว ซึ่งต้องพูดต้องบอกกัน มันก็ต้องเป็นโลกุตระธรรมอันเป็นอุตริมนุสสรธรรมนี้แหละ

ส่วนโลกียธรรมนั้น ผู้ไม่มี “โลกุตระธรรมในตน” ก็พูดโลกียธรรมกันไปเถิด อย่า “อุตริ” ไปพูด “โลกุตระธรรม” เข้า มันจะพาศาสนามัวหมอง ซึ่งก็ได้มัวหมองตามพระวณะที่ตรัสไว้มากแล้วจริงๆ ทุกวันนี้จึงควานหา “โลกุตระธรรม” กันไม่เจอ ใครเจอ “โลกุตระธรรม” ของจริง ก็เป็นกุศลยิ่งแก่ตน

สำหรับผู้ที่มีโลกุตระธรรมในตนท่านก็ต้องพูด อย่าเข้าใจผิดจนเลยเถิดไปถึงขั้นพูดอุตริมนุสสรธรรมกันไม่ได้เลย มันมากเกินไป บอกไม่ได้ พูดไม่ได้ ใครพูดว่าตนมีธรรมะชั้นโลกุตระบ้าง หว่าอวดอุตริมนุสสรธรรมไปหมด มันไม่ถูก

ขอยืนยันว่าพูดกันได้ บอกกันได้ สำหรับผู้ไม่มีในตนจริง ก็อย่าบอก ผู้มีจริงก็ขอให้จริง เป็นของจริงเถิด

สำหรับผู้มีโลกุตระธรรมนั้นในตนแล้ว เวลาบอกก็บอกด้วยเมตตา ด้วยกตัญญูกตเวทิตา สังวรตนอย่าให้มี “สาธุชยจิต” ก็แล้วกัน ถ้ามันมีขึ้นเมื่อใด และไปละเมิดวินัยเข้า อย่าทำเป็นเล่น ก็ปลงอาบัติเสีย ลดภัยปลอดภัย

แต่ถ้าผู้ไม่มี“โลกุตรธรรม”ในตนก็อย่าไปอวดอ้างให้ผู้
ฟังเข้าใจผิดว่า ตนมีโลกุตรธรรมนั้นก็แล้วกัน
ปาราชิกเลยนะ..!!!! อนันตริยกรรมจริง

๑๒๑) ผู้“มิจฉาทิฎฐิ”กิเลสมาก ย่อม“คะนองบาป”

ถ้าผู้ได้ไม่กลัวปาราชิกก็แล้วแต่ ให้เขาอวดดีกับ“วิบาก
กรรม”ไปเถอะ ก็ประสาคนไม่เชื่อ“กรรม” จะต้องวนเวียน
ทุกข์ทรมานกรรมไปกับ“วิบาก”ของตนอีกนานับกับปีกาล

“สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลังวิปาโก”

แปลว่า “การกระทำของคน ของใครทั้งนั้น จะดีจะชั่ว
ล้วนเป็นผล เป็นวิบาก” และ“ผลนั้น-วิบากนั้นเป็นของตน
ของตน”(กัมมัสสกะ) ไม่หกไม่ตกไม่หล่น ไม่ระเหย ไม่ระเหิด

ใครดูแคลน“สัจจะ” ไม่แยแส“สัจจะ” ...ก็เชิญ!!!

ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม ก็เป็นเรื่องของ“สัจจะ”

สัจจะก็เป็นสัจจะ ใครไม่เชื่อสัจจะ ก็ย่อมไม่มีสัจจะ

ก็เป็นธรรมดาที่คนผู้นี้จะ“คะนองบาป” หยาบได้ทั้ง
ความหยาบที่โลกนับกันว่าหยาบ เขาก็กล้าทำบาปที่หยาบนั้น

“หยาบหนัก”กว่านี้ ก็คือ ผู้ที่หยาบได้อย่างละเอียดยิ่ง

กล่าวคือ คนผู้นี้จะฉลาด(เฉก)หลบเข้าไปซบซ้อนซ่อน
“ความหยาบร้าย”ของตนอยู่ในความฉลาด(เฉกตา)ที่ทั้งหลอก-
ทั้งหลง-ทั้งเล่ห์อย่างลึกอย่างลับ ในภายในใจของตน

แม้ที่สุด “อวิชชา”ที่เลวร้ายสุดๆ ก็คือ “ตนเอง”ก็ไม่รู้
ตนเองว่าตนเองหลอก นี้กว่าตนเองจริงใจ ว่า ที่ตนเอง

แสดงออกมานั้น เป็นของจริง เป็นสิ่งที่ถูกต้อง เป็น“ลัจจะ”
จึงแสดงออกมาภายนอกหน้าตาเฉย สนิทใจที่สุด
เพราะมั่นใจว่า ตนเองจริงใจ แต่ที่แท้“อวิชาเต็มกระบอก”
คนชนิดนี้แหละ ที่“คะนองบาป”ได้ตามประสาเชื่อ
และจริงใจ ที่น่ากลัวที่สุด เพราะเขาเองก็จริงใจ ที่“ทำบาป”
โดยเขาไม่ระแวงเลย ว่า เขาทำบาปถึงขั้น“คะนองบาป”
ศาสนาเสื่อมหนักเพราะคนชนิดนี้มากกว่ามาก

๑๒๓) มิจฉาทิฏฐิเรื่องนี้ พระพุทธเจ้าชี้ว่ามี“ทุกคติ๒”

“กรรม”เป็นสมบัติของตน(กัมมัตสสกะ) ของคนทุกคนที่
เกิดมาเป็น“จิตนิยาม”แล้ว ก็เริ่มมี“อัตตวิบาก”สะสมใส่ตนมา
ตลอดตั้งแต่เริ่มเกิดเป็น“สัตว์”มีเวทนา-สัญญา-สังขาร-
วิญญาณเป็น“ขันธ”เครื่องอาศัยของตนขึ้นมาในเอกภพนี้

ตราบนานกว่าจะ“ปรินิพพานเป็นปริโยสถาน(ตายดับสิ้น
เกลี้ยงเป็นท้ายสุดแห่งที่สุด)” จึงจะสูญสิ้นหายไปจากเอกภพ

ยืนยันว่า “โลหิจจพราหมณ์ มีทิฏฐิลามกกว่า ถ้าบรรลุ
แล้ว ไม่พึงบอกแก่ผู้อื่น เพราะคนอื่นจะทำอะไรแก่อีกคนหนึ่ง
ได้ การบอกแก่คนอื่นจัดว่าเป็นความโลภที่เป็นบาป เปรียบ
เหมือนคนตัดเครื่องพันธนาการเก่าออกแล้ว กลับทำเครื่อง
พันธนาการใหม่

พระพุทธองค์ตรัสว่า เป็นมิจฉาทิฏฐิ ย่อมมีคติ ๒ คือ
นรกหรือกำเนิดเดิยรัจฉานอย่างใดอย่างหนึ่ง”

เห็นไหมว่า ผู้บรรลุตรรณแล้ว ถ้าใครขึ้นไปเข้าใจว่า “บอก

ใครไม่ได้” มิจฉาทิฏฐิ มีทุกติ ไม่นรกกักำเนิดเตยรัจฉาน
ก็ต้องบอกกันได้ มีสภาวะรองรับ ยืนยันกันอย่าง
สำคัญ เข้าใจได้ รู้เรื่อง ปฏิบัติมีผลจริงถ้าสัมมาทิฏฐิ
พิสูจน์กันได้ มีผลจริงยืนยัน ตรงตามสวากขาตธรรม

๑๒๓) บอก“โลกุตระธรรม”ไม่ได้โลกุตระธรรมจึงเสื่อม

ไม่ใช่ว่า “มรรคผล-อริยธรรม”นั้น ใครได้ผล ใคร
บรรลุแล้ว พูดว่าตนบรรลุไม่ได้ บอกใครก็ไม่ได้

ก็เลยไม่ต้องรู้กันสักทีว่า มันมีคนไหนปฏิบัติกันได้
บ้าง ใครมีจริงในตนกันบ้าง จึงมีแต่“เดา”เอา เพราะบอกกัน
ไม่ได้เลย พุทธศาสนาจึงเหลือแต่“อริยเดา-อรหันต์เดา”

ที่วินัยท่านมีไว้ว่าบอกผู้อื่นไม่ได้นั้น วินัยไม่ได้ห้ามคน
ที่มีความบรรลุธรรมในตน มันมีนัยสำคัญคือ อย่าเที่ยวได้
บอกได้พูดไปอย่างไม่มีกาลเทศะนัก ต้องดูคนดูกาละ
ที่ควรบอกควรแสดงบ้าง ถ้าคนที่พอมีภูมิมีทำว่าจะรับฟัง
กันได้ กาละที่ควรแสดงได้ มันก็ต้องบอก ต้องแสดงกันได้

ที่สำคัญ ก็คือ อย่าแสดงออกบอกด้วย“ใจกิเลส”
อยากอวด อยากแสดงความรู้อวด ซึ่งก็ต้องศึกษาใจ เข้าใจ
“สาธุะยจิต”ของตน ถ้าไม่มี“จิตที่ประกอบไปด้วยกิเลส” มี
แต่จิตที่เมตตา เพื่อให้ผู้อื่นได้รู้ได้เข้าใจได้ ได้รู้ความถูกต้อง
ยอมแสดงได้ ย่อมต้องทำงานเผยแผ่ สืบสาน กตัญญูตา
ต่อพระศาสนา มันเป็นเรื่องสามัญของอาริยบุคคล

และการเผยแผ่ สืบสาน ไม่เริ่มต้นตั้งแต่บอกกัน

อธิบายกัน ยืนยันกันทั้งบอกทั้งประพุดิจจริงอยู่เป็นชีวิต
ปกติของตน ก็ยืนยันตนว่านี่แหละ“ชีวิตที่บรรลู่” ถ้า
ไม่เริ่มบอกกันตั้งแต่ทำความรู้ความเห็นให้“สัมมาทิฐิ”ก่อน
แล้วมันจะไปเริ่มต้นกันตรงไหน?

เมื่อความรู้ความเข้าใจ“ไม่สัมมาทิฐิ”ไปแต่ต้นนั่นเอง
“สัมมาผล”จึงมีกันไม่ได้

ยังเห็นผิด-เข้าใจผิด(มิจฉาทิฐิ)อยู่อย่างนี้แหละ“เลื่อม”

นั่นคือ “โลกุตระ”ในศาสนาพุทธ“เลื่อม”

๑๒๔) ตนไม่มี“คุณวิเศษ”จึงพูดว่า“บอกใครไม่ได้”

แล้วก็ไม่ยอมรับกันว่า“เลื่อม” ยังหาอะไรมาทำกลบ
เกลื่อนว่าพุทธยังเจริญรุ่งเรือง แต่ที่เจริญนั้นไม่ใช่โลกุตระ

ซึ่งทุกวันนี้ อมพะนำกันไปหมด พูดกันไม่ออก บอก
กันไม่ได้ มีแต่“เดาเอา”ทั้งนั้น *คนนั้นอรหันต์ คนนี้อรหันต์*

จึงกลายเป็นศาสนา“เดา”กันไปแล้ว

ทั้งๆที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้มากมายที่จะพูดกันได้ บอก
กันได้ ตัวอย่างในหลักฐานต่างๆก็มีมากมายที่พระอาริยะ
ทั้งหลายท่านพูดว่าท่านบรรลุอย่างนั้นอย่างนี้ เมื่อนั้นเมื่อนี้
ต่างๆ อันเป็นการสืบสานศึกษา และยืนยันความจริง ไม่ใช่
อยากอวด อยากดัง หรือพูดบอกด้วยสาธุชยจิตอะไร

พระพุทธเจ้าให้พิจารณาอยู่เสมอ เช่น ในข้อที่ ๑๐ ของ
“อภิณหปัจจเวกขณะ” ว่า “*คุณวิเศษ(อุตริมนุสธรรม=มรรคผล
ที่เป็นโลกุตระธรรม) ที่เราได้บรรลุแล้วมีอยู่หรือไม่ อันจะให้เรา*

เป็นผู้ไม่ก่อเขิน(มังกุ) เมื่อเพื่อนนักปฏิบัติธรรม(สทธรรมิก)
ถามในกาลภายหลัง”

เห็นชัดเจนยิ่งอยู่แล้วใช่ไหมว่า คุณวิเศษนั้น มันพูด
กันได้ บอกกันได้ หากปฏิบัติตามกรอบของธรรมของวินัย
แต่เพราะ“มิจฉาทิฏฐิ”ในคำสอนของพระพุทธเจ้านั่นเอง
จึงทำให้พุทธศาสนามัวหมอง และผิดเพี้ยนไป

เมื่อ“สัมมาทิฏฐิ”ก็ยังไม่ มี “สัมมาผล”ย่อมไม่มีแน่
เมื่อ“สัมมาผล”ไม่มีจริง ก็ย่อมพูดไม่มีของจริงนั้น
พูดไปก็เดา มันจึงดันทุรังบอกไป แม้จะหลงว่าตนพูดถูก
มันก็เป็น“มิจฉาผล”แน่นอน ย่อมตรวจสอบตามพระวณะ
ของพระพุทธเจ้าดูได้ ว่ามันไม่ตรงตามพระวณะแน่

ดังที่มีตัวอย่างมากประเด็นที่อาตมาได้พาตรวจสอบมา
ดังนั้น ผู้ไม่มีมรรคผลจริง ส่วนมากจึงไม่กล้าที่จะพูด
จะบอก เพราะไม่กระฉ่าง ไม่ชัดเจนมั่นใจในภาวะสังขธรรม

ตนไม่มี“คุณวิเศษ” จึงบอกใครไม่ได้ ก็ต้องพูดว่า
“แม้เป็นผู้บรรลุก็บอกใครไม่ได้” เป็นการป้องกันตัวเองในที่

๑๒๕) ทุกวันนี้ “ทำทาน”กันยิ่งได้แต่“บาป”ยิ่งขึ้น

ซึ่งแม้แต่“มรรค”ที่เป็นปรมาตถธรรม อันพึงนำไปสู่
“โลกุตระผล” ของ“ทาน-ศีล-ภาวนา” หรือของ“ศีล-สมาธิ-
ปัญญา” คือ ทุกอย่างนั้นเข้าข่าย“อาริยธรรม” ก็ไม่ใช่จะ
พูดกันรู้เรื่องได้ง่ายๆ

กระนั้นก็ยังมิมีผู้ที่ไม่บรรลุจริงพูดกันอยู่ อธิบายกัน

จ้อยๆ ล้วนตรวจสอบในรายละเอียดแม้กับความเป็นรูป
เป็นนาม โดยเฉพาะความเป็น“กาย”เป็น“จิต” ตรวจสอบกับ
พระวาระของพระพุทธเจ้าแล้ว ก็ไม่ถูก ไม่ตรง เข้ากันไม่
ได้ถึงขั้นปรมาตถัสสัจจะ หรือชั้นโลกุตระเลย

เช่น ทุกวันนี้ แม่ทำ“ทาน”ในวงการศาสนาพุทธ มีแต่
การ“ทาน”ที่“ไม่มีผล” เป็น“นัตถิ ทินนัง”(ทานที่ให้แล้วไม่มีผล)

เพราะ“ทิวฐิยังไม่มีผล” จึง“ทำทาน”กันอย่างไม่มีผล
โลกุตระ(นัตถิ ทินนัง) มีผลแค่โลกียะ ก็เห็นกันอยู่ชัดๆทั่วไป

ซึ่งทำกันเป็นของธรรมดาอยู่เต็มบ้านเต็มเมือง ได้
ประโยชน์หรือได้“ผล”(อานิสงส์)กันแค่นี้ เท่านั้น

ที่พระพุทธเจ้าหมายว่า “นัตถิ ทินนัง” คือ “ทานที่ให้
แล้ว ไม่มีผล” จึงหมายถึง“ผล”ที่ไม่เป็นโลกุตระ

๑๒๖) หัวใจพุทธกำลังจะวาย ชาวพุทธก็^๑ไม่รู้สิ^๒รู้^๓สา

ทั้งๆที่“โลกุตระธรรม”แท้ๆนี่ต่างหาก ที่เป็น“ผล”เป็น
“ประโยชน์”ของศาสนาพุทธขั้นแก่น ชั้นหัวใจของศาสนา

ซึ่งเป็นประโยชน์สูงแท้ดีแท้เลิศแท้(ปรมาตถ) ก็พอรู้ๆกัน
อยู่ทั้งนั้น แต่ทุกวันนี้ ดูชาวพุทธทั้งหลายไม่เห็นเสียดาย
ไม่เห็นสนใจ ไม่เห็นเดือดร้อน ไม่เห็นรู้สิ^๑รู้^๒สา^๓ว่า จะต้องรีบ
ตามหาอย่างร้อนใจ รีบกอบกู้เอาคืนมา เพราะสิ่งสำคัญ
ที่สุดของความเป็นพุทธ มันกำลังจะสูญหายไปสิ้นแล้วจาก
ศาสนา หัวใจของศาสนาพุทธกำลังจะ“ดับ”สิ้นสูญไปแท้ๆ

ช่างไม่รู้สิ^๑รู้^๒สา^๓กันเลย!!!!

นี่คือ ความไม่รู้ค่า ไม่รู้ความสำคัญในความสำคัญ
ของสมบัติสูงสุด สุดเลิศดีเลิศของชีวิตและสังคมประเทศ
ถ้าประเทศไทยไม่มีสมบัตินี้มาก่อน ไม่เคยรู้จัก ไม่ได้
สถาปนาไว้ในประเทศมาแล้วตลอดความเป็นประเทศไทย
ก็แล้วไปเถอะ!!!

แต่นี้เป็นสมบัติประจำชาติไทยมาแต่เกิดเป็นประเทศ
ไทยมากระทั่งวินาทีนี้ ก็ยังเป็นประเทศที่มีประชาชนนับถือ
ศาสนาพุทธกันอยู่ถึง ๙๕% อยู่แท้ๆ

ชาวไทยประเทศไทยมีสมบัติอันเลิศวิเศษที่จะทำให้คน
แต่ละคน ทำให้สังคมประเทศทั้งประเทศเป็นอยู่อย่างดีมีสุข
วิเศษด้วยสมบัติอันวิเศษนี้ แต่ไม่รู้ค่า ไม่เห็นความสำคัญ
ความรู้ความเข้าใจใน“ความจริง”นี้ ไม่มีได้ยังไง????
มันเสื่อมไปอย่างน่าใจหายจริงๆ!!!!!!!

๑๒๗) อะไรคือประเด็นสำคัญที่มัจฉาทิฎฐิกันไปแล้ว

เท่าที่อาตมาพอจะรู้ พอจะเห็นประเด็นสำคัญ ที่ทำให้
คนไทยชาวพุทธ ไม่สั้มาทิฎฐิไปไกลมาก เป็นมัจฉาทิฎฐิใน
ความเป็นพุทธศาสนากันเกือบสนิทแล้วครบถ้วนมวลไทย

ก็คือ ไม่รู้ว่า“อเทวนิยม”คืออะไร? ไม่รู้ว่า พุทธเป็น
ศาสนาแบบ“อเทวนิยม”นั้นมันเป็นกันอย่างไร?

เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า เทวะก็ดีเทวดาก็ดีพระเจ้า
แท้ก็ตาม หรือผีก็ดีมารก็ตาม นั้นอย่างไร? คืออะไร? แม้อยู่ที่ไหน? จะพบเทวดาพบผีได้อย่างไร? ที่ไหน? คืออะไร?

กันแท้? จะพบได้จริงหรือ? ก็ยังเข้าใจและยังยึดถือแบบ
“เทวนิยม” เขายึดถือกันอยู่ถ้วนทั่วในความเป็นชาวพุทธไทย
ชาวพุทธไทยจึงเป็น“ชาวเทวนิยม”กันเกือบทั่วประเทศ
แม้ในความเป็นนักศึกษาของพุทธที่ศึกษาวิชาการของพุทธ
ศาสนา หรือแม้นักปฏิบัติเพื่อ“มรรคผล”ของพุทธแท้ๆ
ยังไม่ใช้ชนิดที่“รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง”เป็น“วิทยาศาสตร์”
คือ รู้ได้ด้วย“วิชา ๘”เป็นต้น ตาม“พุทธศาสนา”กันเลย
ชาวพุทธนี้แหละยังเป็นแค่จิตฝ่ายหนึ่งก็ได้ความเป็น
“พุทธศาสนา”ในลักษณะของ“ความรู้และความจริงระดับ
ปรัชญา” ซึ่งเป็นแบบที่โลกส่วนใหญ่ยอมรับกันเป็นสากล คือ
philosophy ผู้ที่นับถือว่ารู้อย่างเห็นจริงก็เป็น philosopher
นักปรัชญา นักปราชญ์ ศาสตราจารย์ สมเด็จฯ ลังษราช
และชาวพุทธที่มีจิตอีกฝ่ายหนึ่งก็ได้ความเป็น“พุทธ
ศาสนา”ในลักษณะของ“ความรู้และความจริงระดับพยากรณ์”
ซึ่งเป็นแบบที่โลกอีกส่วนหนึ่งยอมรับนับถือกันอยู่ ก็คือ
prophecy ผู้ที่นับถือกันว่ารู้อย่างเห็นจริงก็เป็น prophet
พระเกจิอาจารย์, พระเอเก, พระอัญญา, พระอริยะ, พระอรหันต์
Prophet ที่นับกันว่า เป็น“อรหันต์”กันปานนั้นเลยใน
ทุกวันนี้ก็ยังไม่วางใจในรูปธรรมนามธรรมอย่างสัมผัส
ชัดแท้ถ้วนแท้ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า *ผู้ นั้น สัมผัส วิโมกข์*
๘ ด้วย “กาย” แล้ว สำเร็จ อริยาบถ อยู่ (วิหริ) โดยตนเอง (เอโก)
ถึงที่สุด อาสวะ ทั้งหลาย ลีน สูญ แล้ว ด้วย ปัญญา ใน“บุคคลที่
ได้ชื่อว่า มีมรรคผลบรรลุสูงสุดไปหาต่ำสุดตามลำดับ” (พระ

ไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๔๐-๕๗)

และเห็นถ้อยคำบรรพกระทั้งรูปทั้งหลายภายในตลอดไป
ถึงที่สุดอรูปภายในก็สามารถกำหนดรู้(อชฌัตตัง อรูปสัญญา)
ครบบรรพทั้งหลายภายนอก(พหิทธานุภาณี ปัสสตี) ใน“วิโมกข์ ๘”
เป็นต้น (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๖)

ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ใน“วิโมกข์ ๘” และ“บุคคล
ผู้ล้มผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” แล้วสำเร็จวิริยาบถอยู่(วิหริตี)
และเห็นถ้อยคำบรรพกระทั้งรูปทั้งหลายภายในตลอดไปถึงที่สุด
อรูปภายในก็สามารถกำหนดรู้(อชฌัตตัง อรูปสัญญา) ครบบรรพ
ทั้งหลายภายนอก(พหิทธานุภาณี ปัสสตี) โดยตนเอง(เอโก) ถึง
ที่สุดอาสวะทั้งหลายสิ้นสูญแล้ว ด้วยปัญญา

จึงจะถือว่า บรรลุอย่างสัมมาทิฏฐิสัมบูรณ์ ตาม
พระอนุสาสนี คำสอนของพระพุทธเจ้าบรมศาสดาของพุทธ
แต่เพราะยังไม่เป็นความรู้และความจริงถึงขั้นระดับ
“สัมผัสปรากฏการณ์จริงของรูปธรรมและนามธรรม ทั้ง
ภายนอก และภายใน อย่างสิ้นถ้อย” คือ phenomenon
ที่เกิดที่เป็น ที่มีได้สำเร็จจริงของผู้บรรลุสัมผัสแท้ ครบ
ทั้งสิ้นในความเป็น“ผี-เทวดา-พระเจ้า”เป็นต้น ครบโลกีย์
และครบโลกุตระ ที่สุดสัมบูรณ์สุดถึงขั้น“นิพพาน”

ก็ทั้งนั้นๆ ล้วนเชื่อสนิทใจว่าเป็น“เทวนิยม”อัน
ชาวพุทธไทยดำรงอยู่จริงในปัจจุบันนี้แหละยังเป็นแบบ
พุทธ ได้“ผล”เป็นของพุทธอยู่อย่างสนิทใจ ไม่รู้สึกกว่า
“หัวใจพุทธกำลังจะดับสูญไปแล้ว” จากศาสนาพุทธที่

ชาวไทยดำรงอยู่ปัจจุบันนี้อย่างพาซื่อจริงๆ

ไม่ได้ชวนขายกระดาษรีหรือร้น เอาจริงเอาจัง ที่จะรีบร้อน
ทั้งๆที่เห็น“ชีวิต”ของศาสนาพุทธขณะนี้หัวใจกำลังจะ
ดับสลายตายไป ยิ่งกว่าโคมาอยู่ขณะนี้เลย

เพราะไม่รู้ว่ “อเทวนิยม” คือ “หัวใจ”แท้ประเด็น
สำคัญสุดประเด็นหนึ่งของพุทธ
ฉะนั้นเองคือ ประเด็นที่ ๑

๑๒๘) ประเด็นสำคัญที่มัจฉาทิฎฐิกัณฑ์ประเด็นที่ ๒

ส่วนประเด็นที่ ๒ อีกประเด็นหนึ่ง ที่สำคัญยวดยิ่ง
เช่นกัน ก็คือ ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า โลกุตระหรือโลกุตระ
ธรรม นั้นอย่างไร? คืออะไร? แม้ว่าสำคัญยิ่งเพราะเป็นแก่น
เป็นหัวใจของพุทธก็ยังไม่รู้ลึกรู้สา ยังสับสนกันอยู่ ยังงงๆ
กันอยู่ ว่า พุทธจำเป็นด้วยหรือที่จะต้องม็โลกุตระ

จริงยังงั้นเลยหรือ? ไม่มีโลกุตระพุทธเจริญไม่ได้หรือ
ชาวพุทธมากมายไม่รู้ว่ พุทธทำไมต้องโลกุตระด้วย?
หรือยังสับสนอยู่ว่ โลกุตระก็คือพระปาไในปัจจุบันนี้
ที่ท่านบรรลุอรินะ อรหันต์กันไในปากันทั้งหลายนั้นไ?

นั่นแหละคือ ผู้บรรลุ“โลกุตระภูมิ”
ก็ขอยืนยันว่ ยังหรงก ยังไม่ลั้มาทิฎฐิไในโลกุตระธรรม
เพราะแค่พฤติกรรม และทิฎฐิ ก็ยืนยันชัดเจนอยู่แล้ว
ว่ ยังไม่มี“โลกุตระธรรม ๔๖”อย่างเพียงพอ หรือแค่พูดกัน
เรื่องศีลก็ดี สมานธิก็ดี ปัญญาที่ดี หรือวิมุติ-นิโรธก็ตาม

แม้แต่เรื่อง“มนสิการ” เรื่องอธิบายใน“กามภพ” เรื่อง“กาย” เรื่อง“บุญ” เป็นต้น ก็ยืนยันได้แล้วว่ายังไม่สัมมาทิฐิพอ ในความเป็น“โลกุตระ” ถ้ามีทิฐิในโลกุตระแค่นั้นยังไม่สามารถ ปฏิบัติให้บรรลุ“โลกุตรธรรม”ให้สัมบูรณ์เป็นที่สุดได้

ส่วนพระบ้าน หรือผู้ปฏิบัติกันในขณะที่อยู่กับสังคมาสัมมัญ ที่มี“สังกัปปะ-วาจา-กัมมันตะ-อาชีวะ”อยู่อย่างคน ในสังคมนั้น นั้นไม่ใช่แล้ว ไม่ใช่พระปฏิบัติ ...ว่างั้นเลย

ถ้าจะปฏิบัติเพื่อนิพพานจริงๆ ต้องออกป่า เหมือนยุคที่ไม่มีศาสนาพุทธ ที่พระพุทธเจ้าทรงออกผนวชก่อนตรัสรู้ ที่พระองค์ก็ทรงเห็นไปตามสังคมาสัมมัญที่ไม่มีทิฐิแบบพุทธ คือ มันยังไม่สัมมาทิฐิ ก็ทำตามๆแบบที่ไม่พุทธกันเท่าที่ สังคมาสัมมัญให้เรียน ให้รู้กัน เพราะแบบพุทธที่สัมมาทิฐิยังไม่มี

พระพุทธเจ้าจึงตรัสถึง “ความเลื่อม ๔ ประการ”ตามความจริงนี้ไว้ ตั้งแต่ทรงประกาศศาสนาพุทธใหม่ๆแล้วใน “อัมพัฏฐสูตร” (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๓-๑๖๖)

หรือแม้แต่โทษภัยของการออกป่า มีอีกมากมายหลาย สูตรในพระไตรปิฎกที่ตรัสไว้ให้เห็นว่า ป่าไม่ใช่ถิ่นที่จะทำให้ เกิด“ความสงบ”ได้ง่าย เช่น “อุบาลีสูตร” พตปฎ. เล่ม ๒๔ ข้อ ๙๙ หรือในสูตรอื่นๆอีกมากที่ให้ความรู้ในลัจจะเรื่องนี้

และใน“อาถรรพ์สูตร” เรื่องตะโพก“อานกะ” ที่พระพุทธเจ้า ตรัสว่า “โลกุตระ”จะถูกชาวพุทธเองนี้แหละทำให้ความเป็น “โลกุตระ”ไม่เหลือเนื้อแท้ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗๒)

๑๒๙) เหตุสำคัญยิ่งที่ทำให้“โลกุตระ”เสื่อมไป

เหตุสำคัญยิ่งที่ทำให้“โลกุตระ”เสื่อมไป หรือปฏิบัติ “โลกุตระธรรม”กันไม่ได้ ยังไม่ตรงประเด็นแห่งปรมาตถสัจจะ เพราะไม่พบสัตบุรุษตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้มากมาย หลายนสูตร เป็นเหตุใหญ่ เช่น ใน“อวิชชาสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑) ใน“ปัญญาวุทฒิสสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๒๔๘) ใน“จักร ๔”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๓๑) เป็นต้น

ล้วนยืนยันว่า “ไม่พบสัตบุรุษ” ก็“ไม่ได้ฟังลัทธธรรม”ที่ บริบูรณ์ หรือพุทธธรรมที่“สัมมาทิฏฐิ”นั่นแหละที่สำคัญ

แม้ได้พบสัตบุรุษแท้ๆ ก็ไม่รู้ว่าเป็นสัตบุรุษเสียนี้ หรือแถมได้ฟังสัตบุรุษแสดงลัทธธรรมให้ฟังด้วยซ้ำ แต่ไม่มี “ปรโตโฆสะ”(ไม่ยอมรับฟังผู้อื่นที่ยึดถือไม่เหมือนตน แม้ผู้บอกนั้นจะเป็น สัตบุรุษก็ไม่ยอมรับ) เพราะไม่เชื่อว่าเป็นสัตบุรุษ จึงยังจมอยู่ใน มิฉชาติภูมิเดิม ที่ตนยึดถืออยู่นั้น(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๙๗)

อุปาทานจึงไม่ลด เพราะยังรู้“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ไม่ถ่องแท้(อโยนิโส)ไม่แยกกาย(อโยนิโส)ไม่ลงไปถึงที่เกิด(อโยนิโส)

โดยเฉพาะคำว่า “รูป” ก็ไม่อาจรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน “รูป”ต่างๆ อย่างสัมมาทิฏฐิ เมื่อเราเข้าไป“เห็น”ของจริงที่เป็น “นามรูปหรือนามกาย”ที่เป็น“อรูป”ถึงขั้น“นามธรรม”แล้ว

ก็เพราะไม่ได้พบ“สัตบุรุษ”ที่แท้ นี่แหละคือ “ไม่ได้เห็น” แสงอรุณ(มิตตติ)ก่อน จึงจะได้เห็นพระอาทิตย์(มรรค องค์ ๘)

“โลกุตระ”จึงเสื่อมเพราะเหตุนี้ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส ไว้แม้ใน“สัมมาทิฏฐิ ๑๐” ข้อที่ ๑๐ เพราะไม่รู้รูปรู้นามถ่องแท้

๑๓๐) เลื่อมถึงขั้นไม่รู้แม้แต่“รูป”ที่เป็น“นามกาย”

คำว่า “รูป”อันหมายถึง “ภาวะที่ถูกรู้”นี้ อาตมาก็พูดมานาน แต่ก็ยั้งงๆกัน ซึ่งก็ต้องพูดซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพราะสำคัญมาก ถ้ารู้ไม่สัมมาทิฐิพอ ก็ไม่สามารถบรรลุธรรมของพุทธกันได้อย่างจริงจัง หากเข้าใจได้แค่ “รูป”คือ “ภาวะที่พึงรู้ได้ด้วยตา” หรือยิ่งไปหมายเอาว่า “รูป”คือ “ส่วนร่างกาย” ที่ไปหมายเอาเฉพาะ “ร่าง” ภายนอก ก็ยิ่งจะออกนอกปรมาตถ์ห่างความเป็นโลกุตระกันไปใหญ่

เพราะ “รูป” มีตั้งแต่ “รูปรูป” ที่เป็นภายนอกแท้ๆ คือ มหาภูตรูปเท่านั้น มีทั้ง “รูปกาย” ที่เป็นภาวะที่ “ถูกรู้” จากภายนอกประกอบกันอยู่ทั้งภายใน และมีทั้ง “นามกาย” ที่หมายเน้นเข้าไปหา “กายวิญญาน” ภายในยิ่งๆขึ้นจนถึงที่สุดของภายใน คือจน “ถูกรู้” ครอบถ้วน “วิญญาน” (นาม) สัมบุรณ

จึงต้องมีความรู้ในเรื่อง “กาย” ที่ต้อง “ถูกรู้” (รูป) ได้จริงไปตั้งแต่ “สักกาย” (องค์ประชุมตัวตนของตน) อันเป็นสังโยชน์ข้อ ๑ ของ “สังโยชน์ ๑๐” พิจารณาศึกษาเห็น “กายในกาย” ของตน ที่ต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็นทั้ง “รูปรูป-รูปกาย-นามกาย-กายวิญญาน” จากการปฏิบัติสติปัฏฐาน ๔ ครอบถ้วน “กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”

ด้วยการปฏิบัติที่เป็นปฏิสัมพันธ์อย่างบริบูรณ์ของ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ก็จะบรรลุได้ถึงนิพพาน

เพราะมี “สัมมาทิฐิ ๑๐” มาแล้วอย่างดี

ถ้าไม่สัมมาทิฐิในคำว่า “กาย” ก็จะไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง

“รูป ๒๘”ที่ต้องสามารถมีญาณหยั่งรู้ความเป็น“กาย”ของ
“รูปกาย”ที่มี“มหาภูตรูป ๔”อันเป็น“รูปรูป”เกี่ยวข้องอยู่ จึง
จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อุปาทยารูป ๒๔” เข้าไปรู้รอบ
ถ้วนหมดสิ้นในความเป็น“รูปกาย-นามกาย-กายวิญญาณ”
จนกระทั่ง“จบกิจ” ชั้นบรรลุนิพพานสัมบูรณ์ ..ไม่ได้

๑๓๑) พุทธรู้จริงในธรรมชาติ และดับภพชาติได้

เช่น จะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“นามกาย”ที่เป็น“ชีวิตรูป”
เราจึงจะ“ดับ”ถูกภาวะแห่งความเป็น“ชีวิต”นั้น หรือ
“ดับ”ถูก“เหตุ”ที่ทำให้ชีวิตความเป็น“สัตว์ทางจิตวิญญาณ”
ที่ยังมีอยู่ ยังไม่สิ้นสูญนั้น ให้“ดับสูญ” ไม่มี“ความเกิด”(ชาติ)
ชีวิตนั้นอีก ไม่มี“ชีวิต”นั้นอีกแล้ว“ทรงอยู่,มีปรากฏการณ์”
(ธรรม)อยู่ในจิตวิญญาณเราอีกเลย ตลอดไป ได้จริงๆ

จะนี่เองคือ “ชาติดับ-ภพดับ” เป็นการดับภพชาติ
โลกุตระ จึงสามารถดับทั้ง“ธรรม” ดับทั้ง“ชาติ”ใน
จิตตนได้สำเร็จแท้จริง ซึ่งเป็นการ“ดับธรรมชาติ”แห่ง
ความเป็นสัตว์ทางจิตวิญญาณ จิตสะอาด“พ้นสังโยชน์”
ความเป็นสัตว์หมดสิ้น ไม่มีเหลือในจิตผู้นั้นด้วย“วิชา ๘”

“ดับตัวตน”ถึงอัสวะได้เด็ดขาดถาวรทั้ง“เจโตวิมุติ”
และ“ปัญญาวิมุติ”ที่สุตถึงขั้น“อัสวักขยญาณ”(วิชาข้อที่ ๘)

ธรรมะของ“พุทธ”จึงเป็นธรรมะที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน
“ธรรมชาติ” และ“ดับธรรมชาติ”นั้นได้อย่างหมดสิ้นวิเศษ

“ดับ”ธรรมชาติแห่งความเป็น“สัตว์” จึง“พ้นสังโยชน์”

ถึงที่สุดขั้น“พ้นอวิชชาสังโยชน์” ด้วยการ“ดับอวิชชาสวะ”

นั่นคือ “ดับ”ภาวะที่เคย“ทรงอยู่”(ธรรม)ในจิตตน “ดับ” ภาวะที่เคยมี“ความเกิด”(ชาติ)ในจิตตน ได้สำเร็จเด็ดขาดจริง ซึ่งจะเป็นไปได้จริงก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย”ของ ความเป็นสัตว์ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“สัตตาวาส ๔” และต้องปฏิบัติในภาวะที่มี“วิญญูณฐิติ ๗” สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย” นั่นคือ“สัมผัส”อาการของ“กายวิญญูณ”ที่เป็น “ชีวิต”ของ“สัตว์ทางจิตวิญญูณ”(สัตว์โอปปาติกะ)ว่า มันยังมี “อินทรีย์แห่งชีวิต”(ชีวิตินทรีย์ = พลังงานแห่งความเป็นชีวิต)อยู่

ผู้ที่ยังไม่รู้จักรู้แจ้งจริง“ความเป็นสัตว์ทางวิญญูณ” (สัตตา โอปปาติกะ)อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”(ข้อ ๔ ของสัมมาทิฏฐิ ๑๐) ย่อม “พ้นสังโยชน์”ไม่ได้ หรือ“ดับภพจบชาติ”ของความเป็น “สัตว์”ในจิตตน ที่ยัง“อวิชชา”อยู่ไม่หมดสิ้นแน่แท้

๑๓๒) “รูป”ทำให้เห็น“ความเกิด-ดับ”แบบโลกุตระ

ผู้ที่“สัมมาทิฏฐิ”จะสามารถรู้จริงในความเป็น“ชีวิตรูป”

ขอแสดงความยินดี ย่างเข้าปีที่ ๒๑
“เราคิดอะไร”
เป็นกำลังใจให้สื่อบุญนิยมเสมอ

- ไบจริง นาวาบุญนิยม

เราก็ได้รู้เห็นความจริงว่า “สัตว์” นั้นยังเหลือชีวิตอยู่ในใจเรา ยังไม่“ดับหมดสิ้น”ไปจากจิตวิญญาณเราสิ้นเกลี้ยง เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ชีวิตรูป”ของ“สัตว์ทางจิต”(สัตว์โอปปาติกะ)นั้นๆอย่างมี“ความจริง”ที่มีการ“สัมผัส”(ถูกรู้)ตามหลัก“วิโมกข์ ๘”ครบครันความเป็น“กาย” ด้วยสติปัญญา ๔ คือ สามารถกำหนดรู้(สัญญา)“รูป”ทั้งหลายอย่างเห็น(ปัสสติ)กันจริงๆด้วยการสัมผัส(ผัสสะ)ภาวะที่“ถูกรู้”(รูปกาย)นั้นๆ(รูป รูปานี ปัสสติ = วิโมกข์ ข้อ ๑) กำหนดรู้(สัญญา)ได้หมดทั้งรูปภายนอก และรูปภายใน กระทั่งอรูปภายในละเอียดตลอดสุดถึงอาสวะ ที่เป็นตน(อัตตา)โดยตนเอง(เอโก)อย่างเห็น(ปัสสติ)กันจริงๆ สัมผัสภาวะนั้นอยู่ ถึง“อรูปของนามธรรม”ที่เดียว(อชฌัตตัง อรูปสัณณี เอโก พหิทธา รูปานี ปัสสติ = วิโมกข์ ข้อ ๒) แล้วกำจัดความเป็น“สัตว์”นั้น อย่างถูก“รูป”ถูก“นาม”ถูก“เหตุ” กระทั่งสำเร็จสูงสุดถึงขั้น“สัญญาเวทียติโรธ” ซึ่ง“สัญญาเวทียติโรธ”คือ “นิโรธ”ของพุทธ ที่“ดับจิตวิญญาณ”อันลึกซึ่งสุขุม(ปณีตา) ละเอียดสุดพิเศษ(นิปุณา) ทั้งๆที่ผู้ปฏิบัติก็ยัง“มี”(โหติ)“จิตวิญญาณ”อยู่ และได้ทำให้เกิดภาวะ“ดับจิตที่เป็นโลกีย์-ดับความเป็นสัตว์”(โลกนิโรธ) เกิดภาวะ“ไม่มี”(น โหติ)อกุศลจิตหรือ“ไม่มี”สมุทัยที่เกิดโลกเกิดสัตว์”(โลกสมุทัย)ให้แก่“จิตวิญญาณ”ได้อย่างสุดพิเศษ เป็นอุตตริมนุสสรธรรมของมนุษย์จริงๆ จึงเป็นผู้เห็นแจ้งความหมดสิ้น“ชีวิต”ของสัตว์ทางจิตนั้นๆแล้ว สิ้นเกลี้ยงสนิทถาวรยั่งยืน(ตฺวัง)ตลอดไปแท้จริง

๑๓๓) การเห็น“ความเกิด-ดับ”ของโลกตระจึงแท้จริง

เราจึงจะได้รู้แจ้งจริงตามความเป็นจริงนั้น ว่า “การดับ
สิ้นสูญสนิท”ความเป็น“ชีวิต”ของ“สัตว์ทางจิตวิญญาณ”(สัตว์
โอปปาติกะ)ในเราของเราได้“ตาย”(ดับ)สูญสิ้นแล้วจริง ฉะนั้น

จึงจะชื่อว่า เราสามารถเห็น“ความดับของกิเลส”(นิโรธ =
ความดับสนิท)ว่า หมดสิ้น“ชีวิต”หรือสิ้น“การเกิด”(ชาติ)กันชัดๆ

ผู้เห็น“ความเกิด-ความดับ”ของจิตแท้วิญญาณจริง
เช่นนี้ จึงเป็นการเห็นไตรลักษณ์ถึงขั้น“ปัจจุตตลักษณ์”

คือ มีลักษณะแท้ที่ตนเกิดจริงตายจริง ในตนของตน
จึงเรียกว่า“ปัจจุตตัง” ทำดับทำเกิดนั้นโดยตนเอง(เอโก)จริงๆ

ที่ไม่เหมือนผู้มีแต่ตรรกะว่า เห็นจิต“เกิดดับ-เกิดดับ”
ซึ่งมันจะ“เกิดดับ-เกิดดับ”อยู่ตลอดเวลา อธิบายกันทำนองนี้
หรือในสำนวนอื่นอีก..นั่นก็เป็นการรู้แจ้งไตรลักษณ์
อันเรียกขานและรู้จักกันอยู่ทั่วไปว่า “สามัญญลักษณ์” ยัง
ไม่เป็น“ปัจจุตตลักษณ์” เพราะยังเป็นโลกียธรรมกันอยู่

๑๓๔) “ความเกิด-ดับ”ที่ยังเป็นแค่สามัญญลักษณ์

“สามัญญลักษณ์”นั้นเป็นการรู้แจ้ง“ไตรลักษณ์”ที่ยัง
จับไม่มั่นคงไม่ตาย มันไม่เหมือนผู้ปฏิบัติที่“สัมมาทิฐิ”
ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า ผู้ที่ปฏิบัติด้วย“สติ”และต่อ
ด้วยสัมปชัญญะ-สัมปชานะ ฯลฯ และอื่นๆอีก องค์ธรรม
ต่างๆเหล่านั้นจะทำงานปฏิสัมพันธ์กัน ในทุกขณะที่ยังมี
“ลมหายใจเข้า-ลมหายใจออก” และปฏิบัติตลอดที่มีชีวิต

ทุกอิริยาบถ เรียกว่า ปฏิบัติ“อานาปานสติ”เต็มสูตรครบ ทั้ง“มหาสติปัฏฐาน”ในทุกๆพฤติกรรมของชีวิต เห็นทั้ง “กายภายนอก” และรู้สึกไปถึงรูปและอรูปรูปของ“กายภายใน” มี“สติปัฏฐาน ๔”ครบองค์รวมไม่แยกส่วน ทุกกาละที่เรายังมี “ลมหายใจเข้า-ลมหายใจออก”เป็น“กาย”อยู่ตลอดทุกขณะ

ไตรลักษณ์ที่มีแค่ความเข้าใจซึ่งเป็นการขบคิด ด้วย ตรรกะ ว่าทุกสรรพสิ่งล้วน“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป” ต่อให้คุณเข้าใจลึกล้ำปานไหนๆก็เกิด ก็เป็นแค่“สามัญญลักษณ์” โลภก็ยั้งไม่หยั่งเข้าไปถึง“จิต-เจตสิก-รูป”ของปรมัตถธรรม

หรือสามัญญลักษณ์ที่เห็น“จิตสังขาร”ในขณะแค่นั้น หลับตาทำจิตเข้าไปรับรู้เฉพาะในภวังค์เท่านั้น โดยกำหนดรู้ลมหายใจออก-ลมหายใจเข้า ซึ่งเป็น“กาย”แคบๆจำกัดอยู่ในภวังค์ และเป็นแค่“รูปภาพ-อรูปรูป”ภายใน ก็ไม่ครบ “กามภาพ”ภายนอก ไม่พร้อมด้วย“องค์ประกอบ”(กายที่มีดิน น้ำไฟลม(มหาภูตรูป) และตาหูจมูกลิ้น“กาย” ไม่มี“สัมผัส” ด้วย“กาย”ครบทุกทวารอยู่เป็นสามัญญปกติ เหลือภายนอก แค่“ลม”ที่สัมผัสแค่“ปลายจมูก”อยู่เท่านั้น ที่ชื่อว่า“กาย” ซึ่งไม่ชื่อว่าสำเร็จอิริยาบถอยู่ จึงยังไม่บริบูรณ์ครบสัมผัส วิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย”ที่ครบทั้งตาหูจมูกลิ้นกายใจเปิดรับวิถี

๑๓๕) “วิโมกข์ ๘”ยืนยันความเป็น“กาย”ชัดเจนที่สุด

เพราะ“วิโมกข์ ๘”นั้นกำหนดไว้ชัด ตั้งแต่วิโมกข์ข้อ ๑ คือ ผู้มีรูป “มองเห็น”รูปทั้งหลาย (รูปี รูปานิ ปัสสติ)

“เห็น”ตัวนี้ คือ“มองเห็น”คือ“ดู”คือ“พบ”(วิหิตติ=ประสบ)
ที่ระบุด้วยบาลีว่า “ปัสสตี”ซัดๆ มันก็คือ ต้องมี“การสัมผัส
รูปนั้น”ซึ่งเห็น“รูปทั้งหลาย”นั้นด้วยตา-ด้วยหู-ด้วยจมูก-
ด้วยลิ้น-ด้วย“กาย”(องค์ประชุม หมายถึง องค์ประกอบของรูปกับนาม
ซึ่งเห็นด้วยภายนอกโณฏฐัพพะ) นั่นเอง

จึงจะต้อง“เห็น” จาก“ปสาทรูป ๕” ได้แก่ ตา,หู,จมูก,
ลิ้น,กาย กับ “โคจรรูป ๕” ได้แก่ รูป,เสียง,กลิ่น,รส,โณฏฐัพพะ
ดังนั้น แค่วิโมกข์ข้อ ๑ นี้ ก็ชัดเจนแล้วคือคำว่า“กาย”
ต้องมี“ภายนอก”แน่ๆคือ ต้องมี“สัมผัส”ของ“ปสาทรูป ๕” รวม
กับ“โคจรรูป ๕”ด้วยเสมอ จึงจะชื่อว่า“กาย”แม้แต่“นามกาย”

ต่อมาวิโมกข์ข้อ ๒ ที่กำหนดไว้ชัดอีกว่า ต้อง“เห็นรูป/
ภายนอกเห็นรูปภายใน และกำหนดรู้เข้าไปถึงอรูปของตน
โดยตนเอง(เอโก)”(อชฉัตตัง อรูปสัณญี เอโก พหิทธา รูปานิ ปัสสตี)

ซึ่งข้อนี้แหละ ที่ท่านผู้แปลความตาม“ทิวฎฐิ”ของท่าน
(ทิวฎฐินี้มีแตกต่างกันได้ถึง ๖๒ ทิวฎฐิตีเดียว) ท่านก็เข้าใจว่า “ผู้
ไม่มีความสำคัญในรูปในภายใน ย่อมเห็นรูปในภายนอก”
(อชฉัตตัง อรูปสัณญี พหิทธารูปานิ ปัสสตี)

นี่ก็เป็นความเห็นหนึ่ง หรือทิวฎฐิ ๑ ในทิวฎฐิ ๖๒ ก็เป็น
ธรรมดาใน“ทิวฎฐิ”ที่ต่างกันไป ก็แตกต่างกันได้

๑๓๖) ความเป็น“กาย”ที่เห็นแตกต่างกัน

แต่อาตมากลับเห็นตามที่อาตมามีสภาวะของตน ว่า มัน
ควรจะครบครันยิ่ง ทั้งภายนอก-ภายใน ทั้งความเป็น

กามภพ-รูปภพ-อรุภพในความเป็น“กาย”ยิ่งกว่านั้น

ซึ่งนัยที่ละเอียดครบปรมัตถสัจจะ นั้นมีความครบถ้วนทั้งภาวะมี“สัญญา”(ความรู้สึก)หรือ“รู้ด้วยสัญญา”(กำหนดหมายรู้หรือสำคัญมั่นหมายรู้)ภายใน และทั้ง“สัมผัสเห็น”ด้วย“ผัสสติ”ภายนอก ไม่ได้แยกกันแต่อย่างใด

นั่นคือ“กาย” ต้องประชุมอยู่ด้วยกัน ต้องเป็นองค์รวมที่เห็นภายนอกด้วย คือ ยังมีทั้งปสาทรูป ๕ มีทั้งโคจรรูป ๕ ประกอบกันอยู่พร้อมครบ

ข้อสำคัญต้องมี“สัมผัส”(ผัสสติ)ในปัจจุบันนั้นอยู่ ไม่ได้ตัดปสาทรูป ๕ ไม่ได้หยุดอิริยาบถที่มีอยู่เป็นปกติชีวิตที่นั่นๆธรรมดาของผู้มีทั้งกามาวจร-รูปาวจร-อรุขาวจร ไม่ได้หลบ“กามาวจร”ตัดทิ้งความรับรู้จาก“กามภพ”เข้าไปอยู่ในองค์ของ“ภพ”(ภวังค์) ที่เหลือแค่“รูปาวจร-อรุขาวจร”ที่เป็น“ภพเฉพาะภายใน”เท่านั้น แต่ยังมีรับรู้พร้อมทั้งภายนอกและภายในอยู่ครบ ไม่ทิ้ง“ภายใน”เป็นอันขาด

ไม่ทิ้ง“ภายใน” นั่นคือ “สำคัญมั่นหมายเข้าไปในรูปภายใน”อย่างยิ่งเสียดด้วยซ้ำ

ความหมาย “อัมตัตตัง อรูปสัญญา เอโก พหิทธา รูปานิ ปัสสติ”ของอาตมา ไม่ใช่...“ไม่สำคัญมั่นหมายเข้าไปในรูปภายใน” ตาม“ทิวฏฐิ”ของท่านที่แปลกันนั้น

แต่เมื่อท่านแปล อัมตัตตัง อรูปสัญญา ว่า ผู้ไม่มี ความสำคัญในรูปในภายใน ความหมายของท่านคือ ไม่สำคัญมั่นหมายเข้าไปในรูปในภายใน นัยนี้เอง ที่อาตมาเห็นแย้ง

ซึ่งอาตมาเห็นตามความจริงในสภาวะที่อาตมามีว่า “วิโมกข์” ข้อนี้ หมายถึง การล้าคัมน์หมายหรือการกำหนดรู้หรือความรู้สึก(สัญญา) ให้บริบูรณ์ทั้งกามาวจร ทั้งรูปาวจรและ อรูปาวจร คือ กำหนดรู้หรือล้าคัมน์หมาย(สัญญา) ก็ให้ ลึกเข้าไปถึงสุดชั้น“อรูปภายใน”ให้เป็นที่สุด ทั้งภายนอกก็ต้อง มีพร้อม“เห็นรูปทั้งหลายครบพร้อมอยู่ทั้งโคจรรูป ๕” ไม่แยกกันเลย จึงจะชื่อว่า การรู้แจ้งครบถ้วน“องค์ประชุม” หรือ“องค์รวม”ของความเป็น“กาย”

นี่คือความรู้ความเห็นจริงของอาตมา ก็ขอเห็นต่างจะนี้

๑๓๗) เมื่อเห็น“กาย”แตกต่างกัน “ทิวฐิ” จึงต่างกัน

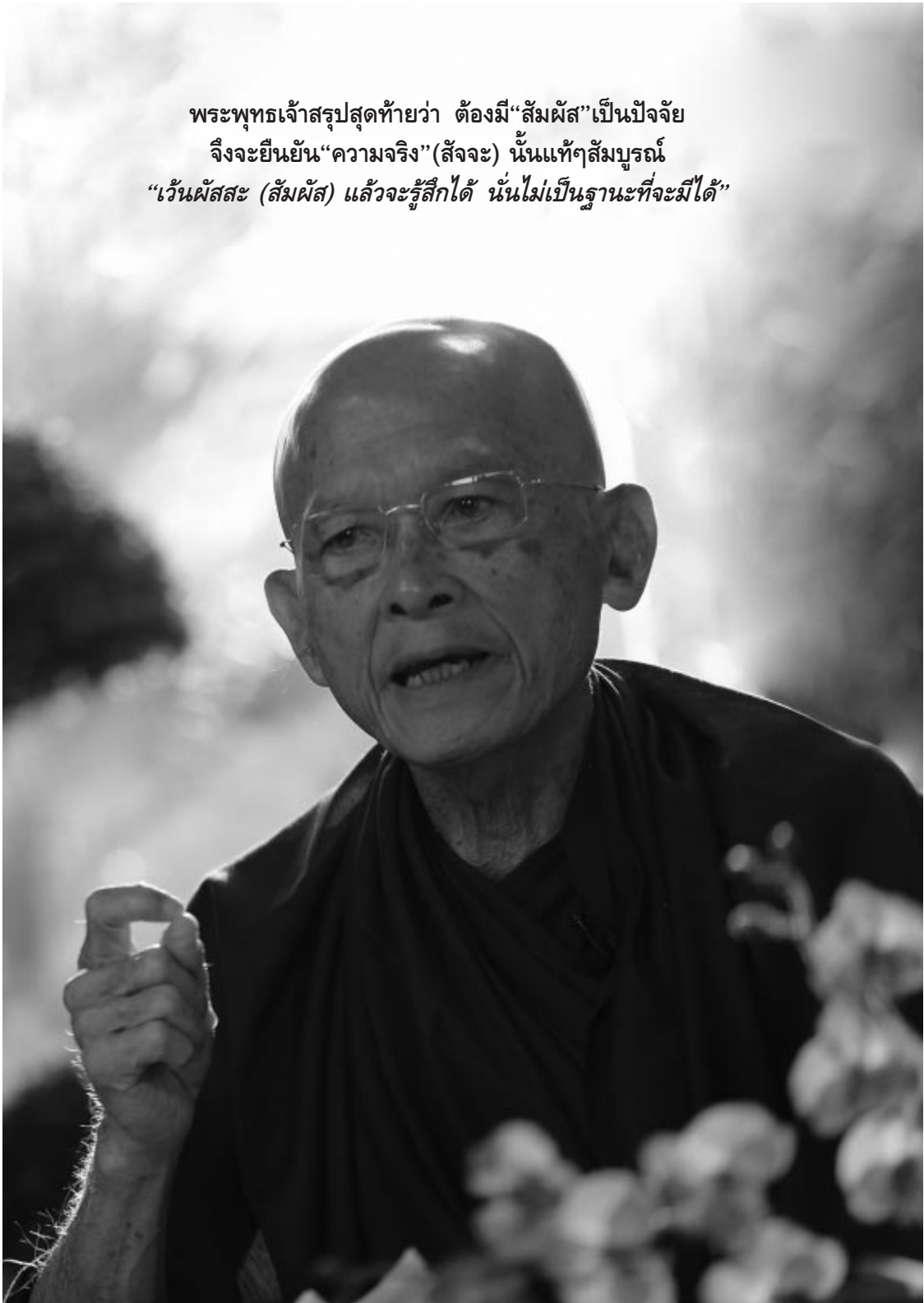
เมื่อเป็นจะนี้ ก็ชี้ชัดว่า “กาย”นั้นมีการรู้การเห็นอยู่ทั้ง ภายนอกและภายใน รวมทั้ง“กามาวจร-รูปาวจร-อรูปาวจร” จึงจะเป็น“วิสัย”(อจร)ของ“องค์ประกอบ”หรือ“องค์ประชุม”ที่ ซึ่งอาศัยอยู่(อจร) หรือที่ควรเที่ยวไป(โคจร) ครบ“องค์รวม หรือองค์ประกอบ”ประชุมกันอยู่ว่า “กาย” ทั้งรูปทั้งนาม

“กาย” จึงไม่ได้หมายเอา เพียง“ภายนอกเท่านั้น ต้องมี “ความรู้สึก”อันเป็นธาตุรู้ภายในร่วมด้วยเสมอ

แต่ท่านไปเข้าใจกันว่า “อรูปสัญญา”นั้น คือไม่มีสัญญา ไม่มีสัญญาไปเลย เช่นท่านแปล อชฌัตตัง อรูปสัญญา ว่า ผู้ไม่มีความสำคัญในรูปในภายใน (พตปฎ. เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๖)

ส่วนอาตมาเห็นนั้นมั่นใจว่า ต้องมี“สัญญา”ไปถึงชั้น “อรูป” มิใช่“ไม่มีสัญญา”

พระพุทธเจ้าสรุปสุดท้ายว่า ต้องมี“สัมผัส”เป็นปัจจัย
จึงจะยืนยัน“ความจริง”(สัจจะ) นั้นแท้ๆสัมบูรณ์
“เว้นผัสสะ (สัมผัส) แล้วจะรู้สึกได้ นั้นไม่เป็นฐานะที่จะมีได้”

“สัญญา”นี้หมายถึง ความรู้สึก หรือมีความรู้สึก หรือมาจาก“สัญญา”ที่เป็นตัวที่มีหน้าที่“มันหมายทำความรู้”
อาตมาจึงมีความเห็นแตกต่างจากที่ท่านแปลกันไว้
บทนี้พระพรหมคุณาภรณ์ ท่านแปลว่า ผู้มีอุปสัญญา
ภายใน มองเห็นรูปทั้งหลายภายนอก(อชฌัตตัง อุปสัญญา
พหิทธานุภาณี ปัสสติ) ซึ่งก็เป็นความเห็นที่อาตมาไม่รู้สึกแตกต่าง

๑๓๘) “รูป๒๘”ที่ครบพร้อม“กาย”จะไขคำตอบให้ตน

ภูมิรู้ที่มีของแต่ละคน เกิดจากทั้งภูมิที่เป็นมาจากอดีต กำลังเป็นในปัจจุบัน และจะเป็นไปในอนาคต ที่ยึดถือต่างกัน จึงก่อให้เกิด“ทิฏฐิ”ต่างกันไปได้ถึง“ทิฏฐิ ๖๒”ตามที่พระพุทธเจ้า ได้แจกไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ตั้งแต่ข้อ ๒๖ เป็นต้นไป

พระพุทธเจ้าสรุปสุดท้ายว่า ต้องมี“สัมผัส”เป็นปัจจัยจึง จะยืนยัน“ความจริง”(สังจะนั้นแท้ๆสัมบูรณ์ “เว้นผัสสะ (สัมผัส)แล้วจะรู้สึกได้ นั่นไม่พื้นฐานที่จะมีได้”

เห็นใหม่ว่า ต้องมี“สัมผัส”ครบ“กาย” คือ ต้องมีทั้ง องค์ประกอบ(กาย)ภายนอก-ภายในอยู่หลุดๆ โต้แย้ง ยืนยัน

จึงสามารถพิสูจน์ว่า “ต้นหาคะนำไปสู่ภพ”ทั้งภายใน (รูปภพ-อรูปภพ)จิตนั้น ก็จะต้อง“เห็น”(ปัสสติ)อยู่ ทั้งภายนอก ที่มี“รูปทั้งหลาย”(รูปาน) คือ “โคจรรูป ๕”ให้“ปสาทรูป ๕” สัมผัสกันอยู่ครบพร้อมทั้งนอกทั้งใน แล้วมี“ภาวรูป”ให้ เรา“เห็น”(ปัสสติ)ภาวะนั้นๆปรากฏอยู่จริงโต้แย้งเลย ว่า ยังเป็น “อิตถัตตะ”(ภาวะที่ยังไม่ดีสุด)หรือเป็น“ปุริสุตตะ”(ภาวะที่ดีสุด)

ผู้ปฏิบัติจึงต้อง“มีความรู้สึก”(สัญญา)ให้ครบหมดเข้าไป
ถึงภายในที่ลึกสุดของความเป็น“อรูป” ว่าตัวเรายังมี
“ตัณหาจะนำไปสู่ภพ” ไม่ว่าจะภพภายนอก(กามภพ)หรือภพ
ภายใน อยู่หรือไม่? ต้องสัมผัส“ภาวะ”จริงของ“รูป ๒๘”ครบ
ความเป็น “กาย”ต้องบริบูรณ์พร้อมกันปานฉะนี้

“รูปทั้งหลาย ๒๘”(รูปานิ)จึงช่วยไขคำตอบ“โดยตนเอง”
(เอโก)ได้ ว่า“ชีวิตินทรีย์”(ชีวิตรูป)ของ“ความเกิดแห่งตัวตนเจ้า
กิเลส”มันดับสลายไปหมดสิ้นเกลี้ยงสัมบูรณ์ไม่ว่าในสภาพที่
มี“องค์ประกอบ”(กาย)ของทุกสรรพสิ่งทั้งภายนอกและภายใน

และสามารถเห็น“ปริจเฉทรูป” คือ *สภาวะที่ว่าง* หรือ
อากาศธาตุ ให้เราเองเห็นจริง นั่นคือเห็นว่า “*ตัณหาจะนำไป
สู่ภพ*”ทั้งภายนอกและภายในจิตเรานั้น..ไม่มี(น โหติ)แล้ว

แต่“มี”(โหติ)“องค์ประกอบ”(กาย)อื่นๆของ“รูป”กับ
“นาม”ที่เหลืออยู่ ซึ่งว่างหรือไม่มี“*ตัณหาจะนำไปสู่ภพ*”
ทั้งภายนอกภายในแล้ว

ความไม่มี หรือ“ว่าง”นั้นแหละ คือ “ความดับ”ที่เป็น
ปรมาตถธรรมชัดๆ และส่วนที่เป็น“องค์ประกอบ”อันมีจิต
หรือ“นาม”ที่เหลือ ก็เป็น“จิตใหม่” คือ “อรหัตตจิต”

จึงจะเป็นการรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอย่าง“เป็นจริง”หลุดๆไหนเท
เราจึงจะสามารถเห็น“ความเกิด-ความดับ”แห่ง“ชีวิต
ความเป็นกิเลส”(ชีวิตินทรีย์ของกิเลส)อย่างเป็นทางการ“ของจริง”ต่างๆ

ว่า จิตส่วนไหน“ดับ” แล้วจิตส่วนไหน“เกิด” ซึ่งเป็น
เรื่องของ“จิตในจิต”แท้ๆ

เราหมดสิ้นกิเลสแล้วจริงๆ ครบถ้วนทุกสภาพ
พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า “กายสักขี”จะสัมบูรณ์ ก็ต้อง
สัมผัสวิโมกข์๘ ด้วยกาย สำเร็จอิริยาบถอยู่ และเห็นว่า
อาสวะสิ้นแล้วอยู่โทหนาท่ ด้วยปัญญายิ่ง(สัมผัสปัญญาที่เป็น
อัสวักขยญาณ) จึงจะสัมบูรณ์ ด้วยประการฉะนี้

๑๓๙) ชาวโลกียะเห็น“ความเกิด-ดับ”กันอย่างไร?

ที่นี่ การเห็น“ความเกิด-ความดับ” ซึ่งนักปฏิบัติธรรม
พูดกันมาก ว่า ต้องเห็นความเกิดขึ้น-ความดับไปของสรรพ
สิ่ง ยิ่งขั้นปรมาตถ์ ก็ยิ่งต้องเห็นในความสำคัญนี้ยิ่งขึ้นไปอีก

การใช้ตรรกะขบคิดด้วยเหตุด้วยผล ทุกคนย่อมเห็น
“ความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”ของทุกสรรพสิ่ง โดยเฉพาะที่
หยาบๆทางวัตถุ ก็เห็นได้ง่ายมาก เข้าใจให้ลึกซึ่งยิ่งๆก็ได้

แค่นี้ไม่ใช่“การเห็น”(บัสติตุง)ภาวะ“ความเกิด-ความดับ”
ยิ่งลึกเข้าไปชั้น“รูปภาพ-อรูปภาพ”ก็ยากขึ้น
ยิ่งชั้น“นามธรรม”ที่เป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ก็ยิ่ง
ยากกว่ายากยิ่งขึ้นแน่

ซึ่งต้องมีลำดับในการปฏิบัติ และเห็น“ความเกิด-ความ
ดับ”ของ“ชีวิตรูป”ว่ามันหมดสิ้น“ชีวิตินทรีย์”กันจริงๆ
จึงจะเป็นการเห็น“ความเกิด-ความดับ”ที่เข้าถึงปรมาตถธรรม

แต่ถ้าแค่ใช้ความขบคิดอย่างมากอย่างหนัก แล้วหลง
ว่าเป็นการ“พิจารณาธรรม” ก็ผิดแล้ว ยังไม่ถึงปรมาตถธรรม
นั่นมันแค่“ตรรกะ”เท่านั้น ยังไม่เข้าถึงการสัมผัส“จิต-

เจตสิก”ของตนแล้วจึงจะพิจารณาเห็นอาการต่างๆของจิต-
เจตสิกของตน แล้วศึกษาเรียนรู้ปรมัตถ์นั้นๆหอรอก

เพราะแม้แค่ความเป็น“รูป”ของนามธรรมหรือนามธาตุ”
ที่เรียกในภาษาว่า “นามรูป” หรือ“นามกาย” ผู้ชบคิดนี้ก็ยังไม่
ไม่ได้“สัมผัส”เลย จึงไม่มี“กาย”ของนามธรรมนั้นให้พิจารณา

การเรียนรู้ด้วย“ตรรกะ”จึงยังไกลปรมัตถ์อยู่มาก

แม้ผู้ปฏิบัติด้วยวิธีนั่งหลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์ เป็น
การอยู่ใน“ภวภาพ”ปฏิบัติกันอยู่มากดาดษตื่น และสามารถเห็น
จิตตนเอง ทำให้“นิรอรณ ๕”ไม่มีในจิต ขณะที่นั่งปฏิบัตินั้นแค่นั้น
ที่นับว่านี่คือ “ความดับ”

หรือต่อให้ถึงขั้นทำ“จิตตนเองให้มันดับความรับรู้ไป
หมดเลย” เป็นการทำ“อสังขญี” (ไม่มีสังขญากำหนดรู้อะไรเลย
ดับจิตดำมืดไปเลย) โดยไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน”(อัตตา)ของ
“นิรอรณ ๕” ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ชีวิตินทรีย์”(พลังงานแห่งความเป็น
ชีวิต)ของ“นิรอรณ ๕” แล้วกำจัดความเป็น“ชีวิตของนิรอรณ ๕”ได้
อย่างสิ้นเกลี้ยง

จนกระทั่งไม่มี“พลังงานชีวิต’(ชีวิตินทรีย์)ของนิรอรณ ๕
นั้นเกิดได้อีกเด็ดขาดจริงในจิตตน

ก็ยังไม่เป็นการเห็น“ความเกิด-ความดับ”หรือเห็น
ไตรลักษณ์“การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”ที่ชื่อว่า“ปรมัตถ์”

ยังเป็นแคโลกียอยู่ ยังไม่นับเป็นโลกุตระ

๑๔๐) “ความเกิด-ดับ”ที่จะเป็นโลกุตระนั้นไม่ง่ายเลย

แค่นี้จึงยังไม่ใช่“การดับ”ที่บริบูรณ์สัมบูรณ์ เพราะเป็นการรู้แจ้งการเกิด-การดับแค่“สามัญญลักษณะ”โลกีย์เท่านั้น

ยังเห็น“ความเกิด-ดับ”ไม่ละเอียดเป็น“ปรมาตถ์”พอ หรือยังไม่เริ่มต้นแม้แค่“โลกุตระชั้นที่ ๑”คือเห็น“กายในกาย”ที่เป็นข้อแรกของ“โลกุตระธรรม ๓๗ หรือ ๔๖”ตามพระวจนะของพระพุทธเจ้า (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)

ซึ่งการเห็น“กายในกาย”แล้วพิจารณาไปตามหลักปฏิบัติสติปัฏฐาน ๔ บริบูรณ์ได้ทั้ง ๔ ภาวะ อันได้แก่ กาย-เวทนา-จิต-ธรรม นั้น ถ้าไม่มี“สัมมาทิฐิ” ก็จะไม่เริ่มเข้าสู่“โลกุตระ”ตั้งแต่ข้อแรกในความเป็น“โลกุตระธรรม ๔๖”ได้เลย

แม้ที่นับเอาการปฏิบัติการเข้า“นิโรธ”ในภวังค์ ซึ่งก็เป็นแค่“ดับความรู้ไปชั่วระยะปฏิบัติดับจิตอยู่ในภวังค์”ไม่ให้จิตมันรับรู้อะไรเท่านั้น แล้วถือว่านี้คือ “ความดับ” คือ “นิโรธ” แล้วก็กลับมี“ความเกิด”ออกมาสู่ภาวะมีจิตทำงานอย่างเดิม ด้วยจิตที่มี“กิเลส”ซึ่งยังไม่เคยรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ตัวตน(อัตตา)ของมันเลย แม้แต่“กาย”ขั้นต้น ไปตามลำดับจากการกำหนดรู้“กายนอกกาย”แล้วก็“กายในกาย”อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริง จนกระทั่งรู้จัก“สักกายะ”พันสังโยชน์ข้อ ๑

หากไม่รู้จักความเป็น“กาย”อย่างสัมมาทิฐิ ก็หมดสิทธิ์ที่จะเริ่มต้นเข้าสู่ความเป็น“โลกุตระ”ของพุทธศาสนา

ก็จะเห็นแต่“ความเกิด-ความดับ”วนอยู่แค่แบบโลกีย์ เพราะหลงผิดว่า การเข้าไป“ดับสัญญา”(อสัญญา)ในภวังค์นั้น

คือ“ความดับ”ที่เป็น“นิโรธสมบัติ”ของพุทธ ซึ่งยังมีจกชาติภูมิ
แม้จะเกิดเข้าใจลึกซึ้งไปในใจว่า “ทุกสรรพสิ่งล้วนเกิด
ขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป” กระทั่งตนซาบซึ่งยิ่งๆปานใดก็เถอะ ก็ยัง
เป็นแค่ตรรกะอยู่นั่นเอง เพราะยังไม่ได้สัมผัสวิโมกข์ ๘
ด้วย“กาย” ที่สัมผัสมาทิวภูมิ แต่ก็เห็นว่าตนรู้แจ้ง“ไตรลักษณ์”แล้ว
มันก็แค่“สามัญญลักษณ์”อยู่ดี ยังมีใช้“โลกุตระ”เลย
อย่างนั้นหนะยังมีใช้เห็นแจ้งไตรลักษณ์ ที่เรียกได้ว่า
“ปัจจุตลักษณ์” ที่เป็นไตรลักษณ์ชั้นโลกุตระ แต่อย่างไร
ซึ่งเห็นได้ชัดว่า ไตรลักษณ์ที่มีภูมิแค่“สามัญญลักษณ์”
นั้นยังไม่ถึงขั้นสามารถเห็นแจ้งชัดจริงในความเกิด-ความดับ
ของจิต-เจตสิก ของมโน ของวิญญาณ ที่ชัดเจนชนิด
จับมันค้นตาย รู้จักรู้แจ้งเห็นจริง“การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”
ของจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน ที่เป็นปรมาตถธรรมแท้
จึงยังชื่อว่า เป็นการเห็นแจ้งที่เป็น“โลกียะ”อยู่

๑๕๑) สิ่งบ่งชี้“ความเกิด-ความดับ”ของโลกุตระ

ส่วนมากเข้าใจกันทำนองนั้นแหละ และเห็น“ไตรลักษณ์”
ว่า เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป ซึ่งมันก็เป็นไตรลักษณ์ ที่ชื่อว่า
“สามัญญลักษณ์”กันอยู่ทั่วไป คือ เป็นเรื่องสามัญ แต่ยังไม่
ใช่เรื่องวิสามัญ เพราะแค่เห็น“ความเกิด-ความดับ”ชนิด
หนึ่ง มันยังไม่จบ“ความเกิด”ด้วยการทำ“ความดับ”ที่ครบ
กระบวนการของพุทธศาสนาอย่างสัมมาทิวภูมิที่สัมบูรณ์
ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในปรมาตถธรรม ที่ต้องรู้จักรู้แจ้ง

รู้จักความเป็น“รูป ๒๘ -นาม ๕๒ หรือ ๑๒๑” อย่างสัมมา
ทิวฐิติ และสามารถจัดการทำ“อภิสังขาร” เช่น รู้จักวิธีการ
ทำ“ปุณฺณภิกขังขาร” เป็นต้น คือจัดการทำให้มันมี“ความดับ”
ได้สมบูรณ์ถึงขั้น“สัญญาเวทิตนโรธ” จนครบ“อภิสังขาร ๓”
(ปุณฺณภิกขังขาร-อปุณฺณภิกขังขาร-อเนญจภิกขังขาร) ตามหลักพุทธธรรม
ที่จริงผู้ปฏิบัติจะไม่รู้จักชื่อ“รูป ๒๘-นาม ๑๒๑”อะไร
นั้นหรอก แต่ผู้ปฏิบัติที่สัมมาทิวฐิติแท้ แล้วปฏิบัติ“โพธิปักขิย
ธรรม ๓๗”ให้เป็น“อภิสังขาร ๓”สมบูรณ์จริง ก็เกิดจะมี
ผลตามรูป-ตามนามเหล่านั้น ไม่ต้องรู้ชื่อก็ได้ และเจริญถึง
นิพพานได้เองตามจริง

ผู้ปฏิบัติสัมมาทิวฐิติ จะทำ“ความดับ”ที่เรียกว่า“นิโรธ”
อันเป็น“อริยสัจ ๔”ได้จริง

๑๔๒) “โอบปาทิกะ”นั่นคือ“ผูกเกิด” เป็นไหน?

เมื่อผู้ใดสามารถ“ทำจิตในจิต”(มนสิการจิต)มีผล(อตฺถิ)
ชื่อว่า ผู้มี“โยนิโสมนสิการ”(การทำจิตในจิตต้องแท้ สามารถ
ชำระกิเลสในสันดานลงได้ คือ “ทำบุญเป็นบุญ-ได้บุญ” กิเลสถูกชำระ = มีผล)
จิตส่วนหนึ่ง คือ “อกุศลจิต”ถูกชำระลง “ดับสนิท”ไป
จากจิตเราผู้ปฏิบัติ “อกุศลจิต”นั้นไม่มี หรือไม่เกิดในจิตตน
อีกแล้วเด็ดขาด หรือ“หลุดพ้น”ไปจาก“จิต”ที่เราอาศัยอยู่มาก
แต่เดิมนั้นแหละ บัดนี้ไม่มี“อกุศลจิต”นั้นในเรา และเกิด
อีกในเราก็ไม่ได้อีกแล้ว เราหัก“ยอดตาล”นั้นด้วนสิ้นไปแล้ว
ที่เหลืออยู่ก็เป็น“จิต”ไม่เหมือนเดิม ไม่เท่าเดิม เป็น

“จิตใหม่”ผุดขึ้นมาทันที คือ เมื่อครบเหตุปัจจัยสัมบูรณ์ ก็“ผุดเกิด”หรือสำเร็จ“ผล”เป็นอย่างนั้นทันที

นั่นแหละคือ “ผุดเกิด” คือการเกิดอย่าง“โอบปาติกะ” ที่แปลกันว่า “ผู้ลอยเกิด-ผู้เกิดพร้อมทันที-สัตว์เกิดผุดขึ้น คือ เกิดผุดขึ้นมาและโตเต็มตัวในทันใด ได้แก่ สัตว์นรก ต่างๆ หรือเทวดาต่างๆ ตาย และการตายชนิดนี้ ก็ไม่ต้อง มีเชื้อหรือซากของจิตปรากฏ”

๑๔๓) นัยสำคัญในการเกิด-การตายของโอบปาติกะ

ซึ่งหมายถึง“การเกิด-การตาย”ของจิตวิญญาณเท่านั้น ไม่ได้หมายถึงความตายที่รวมเอา“ร่าง”ภายนอกที่เกิดที่ตาย

เฉพาะ“จิต”หรือ“วิญญาณ”หรือ“มโน”ของสัตว์นรก นั้นเท่านั้นที่“ตาย” มี“ตาย” มี“เกิด”ที่ลึกซึ่งสำคัญยิ่งนัก

ไม่ใช่ตายไปทั้ง“องค์ประชุมของร่าง” และไม่ใช่ตายไป ทั้ง“จิต” หรือ“วิญญาณ”องค์รวมทั้งหมดของเรา

เฉพาะ“อกุศลจิต”ตัวนั้นๆเท่านั้น ที่“ตาย”ไปที่ละตัว หมดไปที่ละชั้น กำจัดราคมุล-โทสมุล-โมหมูล เท่านั้นให้ตาย

จึงต้องชัดแม่นยำคมตรงว่า อะไร“ตาย” อะไร“เกิด”

สัตว์นรกตัวนั้น“ตาย”ไป เทวดา(สมมุติเทพ)รูปนั้น“ตาย” ไป เทวดาอีกองค์(อุบัติเทพหรือวิสุทธิเทพ)“เกิด” อย่างรู้จักรู้แจ้ง

รู้จริงด้วย“ปัญญาอันวิเศษยิ่ง”(อุตตริมนุสสรธรรม = วิชาหรืออัญญา)

ที่เป็น“การเกิด-การตาย”ขั้นปรมาตถธรรมของพุทธแท้

อันมีนัยสำคัญยิ่งที่จะต้องศึกษาตีๆ ซึ่งลึกซึ่ง(คัมภีร์)

เห็นตามได้ยาก(ทุหฺทสา) รู้ตามได้ยาก(ทุรฺนโฑธา) จริงๆ

เพราะ“สันดา(สงบพิเศษเกินสามัญ)-ปณิตา(สุขุมประณีตเกินกว่าจะพูดได้ครบ)-อติกฺกาจฺวา(คิดหัวแตกเปล่าก็ไม่ถึงความจริง)-นิปฺญา(ละเอียดเกินกว่าจะพูดบอกกันได้)-ปณฺทิตเวทนียา(บัณฑิตแท้เท่านั้นที่รู้)

๑๔๔) ลึกล้ำจนสุดจะพูด เพราะพูดแล้วมันเวอร์

“นิโรธ”หรือ“การดับ-การตาย”ทางจิตวิญญาณนี้ แม้ “การเกิด” ต้องติดตามฟังดีๆ อาตมาก็พยายามสาธยายพยายามเขียนบรรยายให้คนรู้คนเข้าใจถึงสัจจะความจริงที่อาตมามั่นใจว่า เป็นเช่นนั้นจริง เพราะมันสุดลึกล้ำ และมีประโยชน์ต่อคน ต่อสังคม ต่อโลกอย่างสุดที่จะพูดจริงๆ

มันเป็นสุดยอดยิ่งใหญ่ของสังคมศาสตร์ สุดเยี่ยมของเศรษฐศาสตร์ และสุดยอดของรัฐศาสตร์ ที่ความเป็นคนในโลกปรารถนาอยู่ลึกล้ำ ใต้กันเบื้องของปัญญาคนทุกมนุษย์ ส่วนคนที่ไม่มีปัญญาก็ไม่ปรารถนาสัจจะนี้..นั่นก็แน่

เพราะมัน“ยิ่งกว่าสุข”(ปรมฺงสุขฺง)

เพราะมัน“ยิ่งกว่าประเสริฐเลิศมนุษย์-เลิศสังคมโลก”(อารียุตตมะ-โลกฺตฺระ) จริงยิ่งกว่าจริง จึงเป็นได้ยากมาก แต่เป็นไปได้ ไม่ใช่โรคฟุ้งซ่านทางความคิดความหลง

ถ้ามีการเผยแพร่ความรู้และความจริงนี้ให้เกิดได้ในมนุษย์ กว้างในสังคม คนในโลกจะอายุยืน สังคมโลกจะสงบอบอุ่นเอื้อมเอื้อเกื้อกว้างเป็นอยู่กันกินสวรรค์ใดที่เคยมี อาตมารู้สึกว่าตนเองไม่เก่ง ไม่มีความสามารถจะมี

นิรุติปฏิบัติภาณถ่ายถอดความรู้ความจริงนี้ออกมาให้คนอื่นรู้
และเห็นจริงได้ จนกระทั่งเห็นดี ยินดีรับไปปฏิบัติจริงได้ดี
กว่านี้ เก่งกว่านี้

มันสำคัญมากจริงๆ ยิ่งใหญ่จริงๆ

ใครๆได้ยินอาตมาพูดแล้วอาจจะรู้สึกอยากอ้วก!!! ที่
อาตมาหลงตัวหลงตน หลงในสิ่งที่คนกำลังคิดว่าเพ้ออยู่นี้
เพราะมันเยี่ยมยิ่งกว่าความฝันของ เซอร์ทอมัส มอร์
ใน“ยูโทเปีย”ของท่าน

ซึ่งยืนยันความจริงนี้ได้

ทั้งที่เป็นความวิเศษลึกลับ(อตุตริมนุสสรธรรม) ทั้งความเป็น
ไปจริง(ปรมาตถสัจจะ) ซึ่งได้จริงเกิดจริงแล้วในความเป็นคน
และสังคมมนุษย์จริงในวินาทีนี้

มีให้อยู่แค่วันนี้ในวินาทีนี้ดังที่ทอมัส มอร์ได้

๑๔๕) ชาวไทยจะเป็น“มนุษยขมพูทวีป”ช่วยโลก

คิดอย่างคนโลกๆก็น่าเสียดาย แต่มันก็ต้องเป็นจริง
เช่นนี้เองตามสัจจะ ที่พุทธทุกวันนี้เน้นเสื่อมมาก จนเกือบ
ไม่เหลือดีเอ็นเอของพุทธแล้ว

แม้แต่ในเมืองไทยอันเป็นสถานที่ที่จะเป็น“ขมพูทวีป”
สืบต่อจากอินเดีย จะเป็นแหล่งแห่งที่มีคนและสังคมตามที่
พระพุทธเจ้าตรัสไว้จริง

ว่า “ขมพูทวีป”นั่นคือ โลกหรือสังคมคนที่มี“สุรภาโว-
สติมันโต-อิธ พรหมจริยวาโส” (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๒๕)

ท่านแปลในพระไตรปิฎก ว่า เป็นผู้กล้า-เป็นผู้มีสติ-เป็นผู้
ผู้อยู่ประพฤติพรหมจรรย์อันเยี่ยม

ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสว่า พวกมนุษย์ชาวชมพูทวีปนี้
ประเสริฐกว่าพวกมนุษย์ชาวอุตรกुरुทวีป[ในประเด็นที่ไม่มีทุกข์
(อภิมมา)-ไม่มีความทวงแทน(อปริคคา)-มีอายุเนิ่นนอน(นียตายุกา)ยิ่งกว่า] และ
ประเสริฐกว่าเทวดาชั้นดาวดึงส์[ในประเด็นที่อายุทิพย์(ทิพเพน
อายุนา)-วรรณะทิพย์(ทิพเพน วัณณณ)-สุขทิพย์(ทิพเพน สุขน)ยิ่งกว่า]

ความเป็น“มนุษย์”ก็คือ“สัตว์โลกที่มีใจสูงกว่าสัตว์
โลกทั่วไป” ที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนเรื่อง“ความเป็นสัตว์”ไว้ มี
ถึง ๙ ชนิด ๙ ชั้น(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๒๘ เล่ม ๑๑ ข้อ ๓๕๓)

ไว้โอกาสข้างหน้าค่อยอธิบายความละเอียดของมนุษย์
และเทวดา ๓ ประการนี้สู่กันฟัง คราวนี้ขอผ่านไปก่อน

๑๘๖) พุทธเถรวาท มี“อุจเจททิฏฐิ”กันอยู่มาก

เมืองไทยเป็นพุทธเถรวาท และพุทธเถรวาทนี้แหละ
ที่ยังรักษา“เนื้อแท้แก่นจริง”(สาร=วิมุตติ)ของพุทธไว้ได้มากกว่า
พุทธอื่นๆ

แต่กระนั้นชาวพุทธในเมืองไทยทุกวันนี้ก็เสื่อมจาก
แก่นจริงเนื้อแท้กันไปมากจริงๆ

จนกระทั่งพูดถึง“สัมมาทิฏฐิ” พูดถึงฉานถึงสมาธิ ถึง
นิโรธกันคนละทางคนละเรื่องกันแล้ว ต่างยึดมั่นถือมั่นกัน

เมื่อฉานก็คนละอย่าง สมาธิก็คนละทาง นิโรธก็มี
แต่“ดับดำ(กิณหะ)ในถ้ำมืด” จึงมีดমনหนทางกันจริงๆ

ซึ่งแค่การนั่งหลับตาเข้าไปในภวังค์“ดับความรู้สึก(ดับ
เวทนา)-ดับการกำหนดรู้(ดับสัญญา)” แล้วถือว่านี่คือการปฏิบัติ
ที่เรียกว่า ทำ“นิโรธสมาบัติ” หรือหนักไปถึงขั้นเข้าใจว่าเป็น
“สัญญาเวทิตนิโรธ” เป็นวิธีฆ่าสัตว์นรก หรือดับกิเลส
จะได้บรรลุการพ้นชาติ พ้นชรา พ้นมรณะ เมื่อตายไปแล้ว
จะได้นิพพาน อาตมาก็พูดมาแล้วว่าไม่ใช่นิโรธของพุทธ ๔๐
กว่าปีแล้ว ก็ยังไม่กระตือรือร้นเลย

นี่คือ ความเข้าใจของชาวเถรวาท เข้าใจกันว่า นิพพาน
หมายถึง“ตายแล้วก็สูญ” ทุกอย่างของตนก็จะสูญไปหมด
ผู้บรรลุนิพพานแล้วตายสิ้นลมหายใจไปก็จะขาดสูญเลย
ไม่มีอะไรจะเหลือจะต่อ จะเกิดอีกได้เลย ซึ่งเป็น“ทิฏฐิ”
สุดโต่งแบบ“อุจเฉททิฏฐิ”(ความเห็นว่า ตายแล้วขาดสูญ หรือจืดจาง
อัฏฐภาพนี้แล้วขาดสูญ)

ชาวไทยพุทธเถรวาท อุจเฉททิฏฐิ กันจริงๆ

๑๔๗) เพราะชาวพุทธไม่รู้“ความเกิด-ความตาย”แท้

เพราะไม่รู้ไม่เห็น“ความเกิด-ความตาย”ที่เป็นปรมาตถ
ธรรม”แท้ๆ ด้วยการสัมผัส“ความจริง”(ปรมาตถ)นั้นๆ โทหนโท
ด้วย“อธิปัญญาสิกขา” เกิด“ฉาตปริณญา-ตีรณปริณญา-
ปหานปริณญา” เจริญ“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ”
ครบสัมบูรณ์ด้วย“สัจจญาณ-กัจจญาณ-กตญาณ”

กล่าวคือ ความเป็น“สัตว์นรก”คือ“วิญญาณสัตว์”
นั้น ซึ่งไม่ใช่แค่เห็น“วิญญาณสัตว์นรก”ด้วยตาทิพย์ที่มี

แค่เห็น“รูปร่าง”(สรีระ)นะ แต่เห็น“ชีวิตรูป” เห็นลึกเข้าไปถึง “ชีวิตินทรีย์”ของสัตว์นรกนั้นด้วยสัมมาทิฐิ ที่เป็น“วิชา” ว่ามี“เกิด”อยู่ในจิตเรา มี“ชีวิตินทรีย์”อยู่ในจิตเรา

เห็นความเป็น“ชีวิต”ถึงขั้น“วิญญาน”หรือ“จิต”ที่มันเป็น “ชีวิต” มี“อินทรีย์” กระทั่งสิ้นสูญอินทรีย์แห่งชีวิตของ วิญญานหรือของจิตกันอย่างรู้จักู้แจ้งรู้จริงสัมพัทธภาวะจริง

เมื่อเราสามารถปฏิบัติกำจัด(ปราบ)“อินทรีย์”ของชีวิต สัตว์นรกตัวนั้น เฉพาะ“สัตว์นรก”ตัวนั้น สัมผัสถูกเหตุ หรือหัวใจของสัตว์นรก“ดับ”หรือ“ตาย”ไป กระทั่งไม่มีในจิต ของเรา(ซึ่งต้องรู้จักู้แจ้งรู้จริง“รูป-นาม”สัตว์นั้นแท้จริง)

ผู้ที่สามารถกำจัด“ชีวิตินทรีย์”ของสัตว์นรกนั้นได้ จน“ตาย”สนิท ไม่เกิดอีก โดยการเห็น“ชีวิตรูป”(เห็นภาวะ ความเป็นชีวิตของสัตว์โอปปาติกะนั้น)ด้วยการ“สัมผัสของจริง” มี“ญาณ”ของตนเห็น“ชีวิตสัตว์นรก”นั้นแท้ๆ

รู้จักู้แจ้งรู้จริง“ชีวิตินทรีย์”ของความเป็นสัตว์นั้น ว่า มันยังมี“ชีวิตแห่งความเป็นสัตว์นรก”นั้นอยู่ และได้ ปฏิบัติกระทั่งกำจัดมันได้จริง จนกระทั่งมัน“ตาย”สนิท ไปจากจิตเราแล้ว และเห็นการตายของ“สัตว์นรก”นี้ไม่มีซาก ปราภฏจริง เป็นการตายทางนามธรรม และ“กายวิญญาน” ที่เหลืออยู่ ก็เป็น“จิตใหม่” มี“วิญญานใหม่”

๑๔๘) ผู้เห็น“ความเกิด-ความตาย”ที่ไม่ใช่ตรรกะ

ผู้สัมมาทิฐิแท้ จะมี“สัจญาณ” มีญาณเห็นภาวะจริง

ของ“วิญญูณ”ที่เกิดเมื่อมี“เหตุปัจจัยสัมพันธ์กัน”หรือมี
“รูป”และมี“นาม”ประชุมกันขึ้นสัมพันธ์รวมกันเข้า เรียกว่า
“กาย” แล้วเกิด“วิญญูณ”ให้เราเห็นจริงใน“กาย”นั้น

ซึ่งเป็น“สังขญาณ”แท้ๆ จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
“วิญญูณ”นั้นเกิดขึ้น และตั้งอยู่ให้เราสัมผัส คึกษาแบบ
มี“สังขภาวะ” มี“ความจริงนั้นๆปรากฏ”ให้เรารู้จักรู้แจ้งรู้จริง

และเห็น“วิญญูณ”ตาย เห็น“วิญญูณเกิด”อย่าง
เป็นจริง เห็นการเกิด-การตาย ภาวะหนึ่งตาย อีกภาวะ
หนึ่งเกิดเป็น“สันตติ” คือ เกิดและตายต่อเนื่องกันอย่างไม่
มีอะไรคั่นเลย จะเรียกว่า “เกิด-ตาย”นั้นมันพร้อมกัน ก็ได้

เมื่อมี“การตาย”ของภาวะนั้น ก็มี“การเกิด”ของภาวะ
ต่อไปในความเป็น“จิตนิยาม”ตราบที่ผู้มันยังไม่ทำปริญพพาน
เป็นปริโยสานให้แก่นั่น

เรียกว่า “เกิดใหม่” เป็น“ธาตุรู้ใหม่”ที่มี“กายใหม่”

เป็น“องค์ประกอบ”(กาย)ปราศจาก“สัตว์นรก”นั้นแล้ว
ไม่วนเวียนมาเกิดกับจิตเราอีกแล้ว เราก็ไม่ตกนรกนั้นอีก
แล้ว อย่างแน่นอน(นิตยตะ) เป็นโสดาบัน เป็นอาริยะ เป็น
โลกุตระ เจริญไปตามลำดับ จนถึงที่สุดอรหันต์

“การเกิด”เช่นนี้เองที่ชื่อว่า“โอปปาติกโยนิ” คือ เมื่อ
สามารถทำให้เหตุปัจจัยปราศจากชีวิตของสัตว์นั้นได้แล้ว
พ้นเชื้อของความเป็น“สัตว์นั้น” ก็เป็น“สัตว์ชนิดใหม่”เป็น
เชื้อ“พันธุ์ใหม่” จึงชื่อว่า “การเกิดของสัตว์ชนิดใหม่” สูงขึ้น
ไปตามลำดับ ตราบที่ยังไม่สิ้นความเป็น“สัตว์” กระทั่ง

พ้นสังโยชน์เป็นที่สุด หรือพ้น“สัตตาวาส ๘”หมดสิ้น

๑๔๙) “โอบปาติกะกำเนิด”นั้น เกิดกันอย่างไร?

“องค์ประกอบ”ของรูปและนาม นี้แหละเรียกว่า“กาย” ผู้สามารถทำ“กาย”หรือทำ“องค์ประกอบแห่งรูปนาม”ของตนให้สะอาดขึ้นได้ ด้วยการ“ทำบุญ” คือ ชำระกิเลสออกจาก“กาย”(องค์รวมของรูปนาม)ได้จริง ภาวะส่วนหนึ่งขององค์ประกอบ คือของกาย ดับไป-ตายไปจริงแล้ว

“องค์ประกอบ”(กาย)ของ“กาย”ที่มีรูปนามเหลืออยู่นั้นแล ที่สะอาดปราศจากเชื้อ“สัตว์นรก”นั้นแล้ว เป็น“พันธุ์อาริยะ” เริ่มต้นก็เป็น“โสดาบัน” แล้วก็ดับความเป็น“สัตว์อื่น”(ปรสัตตาทนง)ในใจตนอีกต่อไป โดยรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “สัตว์อื่น”ที่ว่านี้ด้วย“เจโตปริยญาณ”จริงๆ(วิชชา ๘ ข้อที่ ๕)

“การเกิด”ของสัตว์โอบปาติกะ มี“การตาย”ของ“อกุศลจิต” แล้วจิตต่อจากนั้นก็มีการเกิด”ขึ้นเป็นอาริยะ

เกิดกันอย่างนี้เอง คือ “ผุดเกิด” เกิดทันที เมื่อได้ปฏิบัติจนถ้วนครบ ก็เกิดเป็น“ผล”ทันที

๑๕๐) ความซับซ้อนที่ลึกซึ้งของ“รูป”และ“นาม”

คนมีตา,หู,จมูก,ลิ้น,ผิวหนังทั่วสรรพางค์ และมี “นาม”ร่วมอยู่ด้วยเสมอ จึงจะเรียกว่า “กาย”

“ผิวหนัง”เป็นตัวกลางที่เชื่อมประสาท

ประสาทรูป ๕ ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย “กาย”เป็นตัวกลาง

โคจรรูป ๕ รูป, เสียง, กลิ่น, รส, โผฏฐัพพะ (สัมผัสภายนอก)
“สัมผัสภายนอก” นี้ก็เป็นตัวกลาง

ส่วนตา, หู, จมูก, ลิ้น นั้น สัมผัสเฉพาะส่วนของตนที่แตะ
ส่วนคำว่า “ผิวหนัง” นั้นเอาทั้งหมดทั้งร่าง จะนับตา,
หู, จมูก, ลิ้น ว่า “ผิวหนังภายนอก” ด้วย.. ก็ใช่ “ผิวหนัง” จึง
นับรวม ไม่นับเป็นส่วนของตนเองหนึ่งเดียว นับเป็นตัวรวม
ของสัมผัสภายนอก

“ผิวหนัง” กึ่งหนึ่ง จึงรวมกับ “สัมผัส” (โผฏฐัพพะ) กึ่งหนึ่ง
ดังนั้น การนับ “ปสาทรูป ๕ กับ โคจรรูป ๕” ทำนจึงหัก
ออกเสียอย่างละครึ่ง รวมแล้วจึงเหลือเป็น ๙ ไม่ถือว่า ๑๐

สำหรับส่วนของ “ร่าง” ที่นับว่าไม่มีประสาท คือ ผม-
ชน-เล็บ-ฟัน-หนัง จึงไม่นับว่าเป็น “กาย” เป็นแค่ “ร่าง” ที่ชื่อ
ว่าเป็น “ชีวะ” รวมอยู่ด้วย เป็นแค่ดินน้ำไฟลมที่มี “ชีวะ”

เพราะ “ผม-ชน-เล็บ-ฟัน-หนัง” เป็นสิ่งปรุงแต่งด้วยชีวะ
แต่เป็นส่วนที่ไร้ประสาท เป็นแค่ “มหาภูตรูป ๔” (ดิน, น้ำ, ไฟ, ลม)

ตา, หู, จมูก, ลิ้น เท่านั้นที่มีประสาทครบ ส่วน “หนัง”
หรือ “ผิวหนัง” นั้นนับเป็น “กึ่ง” ของการมีประสาทหรือไม่มีประสาท
เป็น “รูป” ที่ให้ “นาม” อาศัยอยู่ส่วนหนึ่ง

ส่วน “ผม-ชน-เล็บ-ฟัน” นั้น คือสังขารส่วนที่ไม่มีประสาท
“หนัง” ที่เป็นผิวหนัง ถ้าหากนอกไกลออกไปของหนัง
ก็จะ เป็น “หนัง” ที่ไม่มีประสาทรับรู้ของนาม เราตัดเราเฉือน
เราเถื่อนหนังนั้นออกได้โดยไม่เจ็บ เหมือนผม-ชน-เล็บ-ฟัน
“ผม-ชน-เล็บ-ฟัน” จึงไม่ใช่ “นาม” เป็น “รูปรูป” เฉพาะ ไม่

มี“วิญญูณ”เกี่ยวเกาะติดอยู่ด้วยเลย อะไรที่ไม่มี“นาม”ร่วม
เชื่อมเข้าไปด้วย ก็เป็น“รูปรูป”เต็มตัว หากมี“นาม”เข้าไปร่วม
ก็เป็น“กาย” เรียกว่า“รูปกาย” จะเรียกว่า “กายวิญญูณ”
ก็เรียกได้ เพราะเป็น“นามที่มีรูป”ร่วมกันเข้าไปแล้ว

๑๕๑) วิญญูณไม่มี“รูปรูป” วิญญูณไม่มี“ร่าง”ให้เห็น

เมื่อคนตายลง แล้วจะเห็นภาวะ“นาม”ที่หลงเรียกกัน
ว่า“วิญญูณ”ออกจากร่างไป(ที่จริง“วิญญูณ”ที่ว่านั้นคือ“วิบากจิต”
หรือจิตที่ทรงไว้ซึ่งวิบากที่เหลืออยู่) ผู้ที่ยังยึดภาวะที่หลงว่าเป็น
“วิญญูณ”นี้ก็ต่อไม่มี“ผม-ขน-เล็บ-ฟัน” และไม่มีแม้แต่
ส่วนที่เป็น“หนัง” เพราะ“ผม-ขน-เล็บ-ฟัน-หนัง”ไม่ใช่“นาม”

เมื่อตายกายแตก(กายัสสเสททา) “นาม”กับ“รูป”ก็แยกกัน
เด็ดขาดแล้ว แม้ผู้มี“ตาทิพย์”จะอุตริเห็น“วิญญูณ”นั้นได้
ตามที่หลงผิดก็เถอะ ก็ต้องเห็นแต่แค่“นาม” เพราะ
“มหาภูตรูป ๔” แยกขาดไปแล้ว ถ้าแม้จะเห็น“รูปของ
ร่าง”คนที่ตายลงนั้นด้วยตาทิพย์ขนาดไหน ก็ไม่เห็นแต่
“ร่างของวิญญูณ”ที่ไม่มี“ผม-ขน-เล็บ-ฟัน-หนัง” ใช่มั้ย?

เพราะ“ผม-ขน-เล็บ-ฟัน-หนัง”คือ“มหาภูตรูป ๔” ซึ่ง
เป็น“รูปรูป”แท้ๆ แต่“วิญญูณ”ที่ว่่าออกจากร่างไปนั้นเป็น
“วิญญูณ”เท่านั้น เป็นแค่“นาม” มหาภูตรูป ๔ ไม่ได้ร่วม
อยู่ด้วยใน“วิญญูณ”นั้นแล้ว คิดดีๆ จะเห็นเป็น“รูปร่าง”
ที่ไม่มี“มหาภูตรูป”ได้อย่างไร? ก็ต้องเห็นแต่“วิญญูณ”

แล้วจะเห็น“วิญญูณ”แค่ไหน? อย่างไรกันแน่?

๑๕๒) ถ้า मैं “เห็น” วิญญาณ ก็เห็นอย่างพลังงาน

ตามปรมาัตถธรรมเท่านั้น มันเหลือแต่ “พลังงานแห่งวิบาก” ซึ่ง “พลังงาน” ก็เป็น “อรูป” แท้ๆ แล้วใครจะเก่งพิเศษ เห็นร่างเห็นรูปของ “พลังงาน” กันได้ ถ้า मैं จะเก่งจะเห็น ได้จริงก็ต้องสามารถ “รู้” แค่นั้น ไม่ใช่สามารถ “เห็น” (ผัสสติ) และ “รู้” ได้ด้วย *อาการ-สิงคะ-นิमित-อุเทศ* โดยตนเอง (เอโก) เท่านั้น ของของตน (อัตตเนีย) เท่านั้นด้วย ถ้า “ตนเอง” ไม่เคยมี “การได้อยู่ได้เป็นร่วมกันมาก่อน” (บุพเพนิวาส) ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะ “รู้” ได้เลย แม้จะเป็นพระพุทธรเจ้าก็ไม่สามารถ “รู้”

แม้จะเป็น “พลังงาน” ก็สามารถ “รู้” ได้ด้วยการเห็น “ร่างกาย” ของมันหรือ? ก็ต้อง “รู้” ได้ด้วย “การเคลื่อนไหว” (kinetic energy = พลังงานจลน์) หาก “ไม่เคลื่อนไหวไม่ไหว” (static) เป็นพลังงานแฝง” (potential energy) ก็แสนจะ “รู้” ยาก หรือรู้ไม่ได้เลย

“วิญญาณ” นั้น จะเป็น “ธาตุลม” ก็ไม่ใช่ ซึ่งแม้แต่ “ลม” ก็คือ “ธาตุที่เคลื่อนไหว” เท่านั้น ถ้าไม่มี “ธาตุอื่นที่มีร่างเข้าไปประกอบ” มันก็ไม่มี “ร่าง” ของมัน ให้เห็นได้แล้ว

แม้เป็น “ธาตุไฟ” แท้ๆ ก็ไม่ใช่ ซึ่งไฟก็มองเห็นไม่ได้แล้ว แล้วมีแต่ “วิญญาณ” ที่มี “การมองเห็นไม่ได้” (อนิทัสสนัง) พระพุทธรเจ้าก็ตรัสบอกไว้แล้วชัดๆ (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๕๐) แล้วจะมองเห็น “วิญญาณ” เป็น “ร่าง” มี “ร่าง” ที่มีรูป (ไม่ใช่ อรูปด้วยซ้ำ) กันอย่างไร? ตรงไหน?

ที่จริงนั้น ภาพหรือรูปต่างๆ ที่เห็นกันในภวังค์ภายในนั้น ล้วนเป็น “รูปที่สำเร็จด้วยจิต” ถ้าผู้ใดยังไม่แจ้งชัด

เป็นสัมมาทิฏฐิ ก็เห็นแค่“อัตตา”ที่เรียกว่า“มโนมยอัตตา”
แต่ถ้าผู้ที่สัมมาทิฏฐิแล้ว ก็จะไม่สงสัย ไม่หลงผิดเลยว่า
ภาพหรือรูปต่างๆที่เห็นในภวังค์ทั้งหลายภายในนั้น มันคือ
ภาพหรือรูปที่ใช้“สัญญา”กำหนดรู้อีกที เป็น“ภายในกาย”
หรือ“รูปกาย” ไม่ใช่“กายภายนอก”หรือ“นามกาย”

๑๕๓) ภาวะที่“เห็น”ก็เป็น“การเนรมิต”(นิมมานรติ)

จะเป็นได้ก็เกิดจาก“การเนรมิตจากกิเลส”(นิมมานรติ)
ก็เป็น“มโนมยอัตตา”กันไป ซึ่งเกิดอยู่ทุก“อุปาทานในขันธ”
ทั้งรูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณนั้นแหละในผู้วิชชา
นอกจากผู้มี“วิชชา”แล้วและสามารถ“เนรมิต”ได้ก็ไม่ง
ไม่สงสัยใน“ภาวะของมโนมยอัตตา”นั้นๆ ว่า“ภาพเนรมิต”
ไม่ใช่“ของจริง”ที่มีจริงอยู่ในโลก

เช่น ภาพฝัน ก็รู้ว่า“ภาพฝัน” มันไม่ใช่“ภาพจริง”

จึงไม่หลงผิดว่า “วิญญาณ”ใดๆที่“ถูกรู้” ก็เป็นแค่
อาการของ“นาม”ที่อยู่ในภาวะหรือฐานะต่างๆ ซึ่งเป็น
“อาการภายใน”ของจิตของวิญญาณ หรือแม้เห็นเป็น“ภาพ”
ก็ตาม เมื่อ“ถูกรู้”ก็เป็น“นามรูป”ที่เป็นหรือมีให้รู้ที่อยู่ภายใน
ไม่ใช่“อาการภายนอก”ของมหาภูตรูป ๔ ที่เป็น“รูป” มี
“ร่าง”ที่ต้องสัมผัสจึงจะรู้ได้ และมีใช้“ท่าทาง-สัมผัสเสียงสำเนียง-
คำพูด”(แน่จะ คีตะ วาทิตะ)ที่เป็นอาการภายนอก..ที่เป็นที่มี
ให้รู้จากภายนอก ซึ่งมีสัมผัสจึงจะรู้ได้

สำหรับ“วิญญาณ”คือ“ธาตุภายใน”ที่ไม่ต้องสัมผัส

ก็สามารถรู้ได้ด้วย“การกำหนดหมายรู้”(สัญญา)เอง หรือ“มีความรู้สึก”(สัญญา)ภายในเองเลยในตนเองได้

ฉะนั้น เมื่อคนตาย“จิต”ออกจากร่างจึงไม่มี“รูป”ที่เห็นได้ด้วยตา ไม่มี“เสียง”ที่ได้ยินได้ด้วยหู ไม่มี“กลิ่น”ที่รู้ได้ด้วยจมูกสัมผัส ไม่มี“รส”ที่สัมผัสรู้ได้ด้วยลิ้น แน่หนอนว่า ย่อมไม่มีแม้แต่“หนัง”วัตถุภายนอกที่จะหุ้ม“นาม”นั้นมา ให้แตะต้องเสียดสีสัมผัสเลย “วิญญาณ”ภายในก็ไม่มี“ดินน้ำไฟลม”ที่มี“ตัวตนทางวัตถุ”(โอฬาริกอัตตา)อยู่ในวิญญาณเลย ไม่มีธาตุวัตถุใดให้สัมผัสแตะเพื่อรู้เลย จึงจะมี“รูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสเสียดสี”ให้รู้ได้

เมื่อเหลือแต่“วิญญาณ”ที่เป็นนามธาตุหรือเป็นธรรม ซึ่งเป็นธาตุเป็นธรรมที่“ไม่มีรูปร่าง”(อสรีรัง) เป็นธาตุที่“ไม่มีตัวตน”(อนัตตา) โดยเฉพาะไม่มี“โอฬาริกอัตตา”(ตัวตนวัตถุหยาบที่รู้ได้ภายนอกด้วยตาหูจมูกลิ้นและการสัมผัสนอก)แล้ว จะมีก็เพียง“มโนมยอัตตา”(รูปที่รู้ที่อยู่ในด้วยจิต) กับ“อรูปอัตตา”(ไม่มี“รูปรูป”(เป็นแค่อรูป) มีแต่“นามรูป”ที่รู้ได้ด้วยสัญญา) จึงรู้ได้เพียงแค่“อาการ”(กิริยาหรือวิญญัตติของนามธาตุ)เป็น“นิमित”(เครื่องหมายที่กำหนดรู้นามธรรมนั้นเอาเองจำไว้เอง) ตามพระพุทธรวจนะที่ให้รู้“นามรูป”ด้วย“อาการ-ลิงคะ-นิमित-อุเทศ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

๑๕๔) วิญญาณไม่ใช่“รูปรูป” จึงเห็นได้แค่“นามรูป”

คนตายไปถ้ายังหลงว่า“วิญญาณ”มี“ร่าง”(สรีระ)ก็จะเห็นแค่“ร่าง”ที่ไม่มี“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง,โล้นๆ แดงๆ กันเท่านั้น

ลี เพราะ“รูป,เสียง,กลิ่น,รส”นั้นมันต้องอาศัยดิน,น้ำ,ไฟ,ลม แต่แท้จริงแล้วพระพุทธเจ้าตรัสถึงขั้นว่า แม้จะเป็น “มโน”ก็“อสรีรัง” ซึ่งความเป็น“นาม”นี้ พระพุทธเจ้าไม่ได้ ทรงใช้คำว่า “จิตหรือวิญญาณ”ด้วยซ้ำ พระองค์ทรงใช้คำว่า “มโน”ที่เดียวกับที่“อสรีรัง=ไม่มีร่าง,ไม่มีดินน้ำไฟลม”ให้สัมผัส เห็นสัมผัสรู้ได้(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๑๓) นั่นก็คือ “มโน”ที่เป็นแก่นสุดของนามธาตุแท้ๆก็ไม่มี“สรีระ”(ร่าง)แล้ว “จิต”หรือ“วิญญาณ”ที่ไม่ใช่แก่นสุดเท่า ไม่ใช่“สุด”ถึงขั้น“มโน”จะไปมี“สรีระ”ไปมี“ร่าง” เช่นดินเช่นน้ำให้เห็นให้รู้ได้อย่างไร?!!

ทุกวันนี้ผู้ที่เห็นพุทธที่ศึกษาความจริงของพระพุทธเจ้า ผู้เห็น“รูปร่าง”ของ“ผี”หรือคนที่ตายแล้วจึงเป็นการเห็นที่เท็จ เป็นการเห็นไม่จริง ผีนั้นคือจิตคือวิญญาณ ผีจึงไม่มีร่าง ดินน้ำไฟลมเป็นผีไม่ได้ ก็ลมหรือไฟยังเห็นด้วยตาไม่ได้แล้ว พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดๆว่า “วิญญาณนั้น เห็นไม่ได้” บาลีว่า “วิญญาณัง อนิทัสสนัง”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๕๐)

“วิญญาณ”จะรู้จะเห็นได้ด้วย“สัมผัส ๖”เท่านั้น

พ้นจาก“สัมผัส ๖”ไปแล้ว ไม่มีปัจจัยสัมผัสสัมพันธ์กัน อยู่ จะไม่มี“วิญญาณ”ในที่ไหนๆให้ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กายมนุษย์ “สัมผัส”รู้หรือเห็นได้เลย เพราะ“วิญญาณ”จะรู้จะเห็นได้ต้องมี“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย”คือ ปสาทรูป ๕ ทำงาน“สัมผัส”

และทวาร ๕ นั้นต้องมีประสาทรับรู้ด้วยนะ ที่จะเห็นจะรู้“วิญญาณ” อีกทั้งต้องมีการ“สัมผัส”เหตุปัจจัยนั้นๆเป็น “องค์ประชุม”(กาย)ของรูปกับนาม มี“ผัสสะ ๓”จึงจะเกิด

“วิญญาณ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๑ และที่อื่นมีตรัสไว้อีกมาก)

“วิญญาณ”จึงจะมีให้รู้ เป็น“องค์ประกอบ”(กาย)ของเหตุ และปัจจัยรวมกันเข้ามี“นาม” เมื่อ“ถูกรู้”ก็เรียกว่า“นามรูป”

“นามรูป”คือ“นาม กับ รูป” “นามรูป”ไม่ใช่“รูป กับ รูป”

หากไม่มี“ทวาร ๕”ที่มีประสาทรับรู้ และไม่มี“สัมผัส” เหตุปัจจัยครบพร้อม จะ“รู้หรือเห็น”ไม่ได้ ตามที่พระพุทธเจ้า ตรัสปริภาษภิกษุสาติ(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๔๐-๔๔๔)

๑๕๕) “รูปรูป” ไม่มี“วิญญาณ”ร่วม ไม่ใช่“กาย”

๕ อวัยวะนี้ คือ ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กายภายนอก จะแตะต้องหรือสัมผัสกับอะไรก็ไม่มีความรู้ หรือไม่มี ความรู้สึก ถ้ามันอยู่ในฐานะ“รูปรูป” ไม่มี“วิญญาณ”(นาม) ไม่มีประสาทรับรู้เข้าไปถึง เข้าไป“มีความรู้สึก”(สัญญา)ร่วมด้วย

เช่น ผม-ขน-เล็บ-ฟัน-หนัง จึงยังไม่ใช่“กาย”

ถ้าหากมีประสาทรับรู้ต่อถึง“วิญญาณ”และมี“สัญญา”

ทำงานกำหนดรู้อยู่ ก็รับรู้ได้หมด “อสัญญา”จะไม่รู้อะไร

ผิวหนังจึงเป็น“ตัวกลาง”ที่เชื่อมกับประสาท แต่แม้ กระนั้น ถ้าผิวหนังหนาห่างประสาท ก็จะทิ้งประสาทออกมาเรื่อยๆ จะรับรู้ได้น้อยลงๆ จนประมาณหนึ่ง ก็รับรู้ไม่ได้

ถ้าไม่มี“ผิวหนัง” ลอกผิวหนังออก ก็จะมีประสาทรับรู้ ได้หมด แตะหรือสัมผัสภายนอกจะรู้สึกได้หมด

ดังนั้น ผม,ขน,เล็บ,ฟัน จึงเป็นอวัยวะที่ไม่รับรู้

ผิวหนัง ถือว่าเป็นตัวกลาง ก็รับรู้ได้ ก็รับไม่ได้

หากมันหนาออกมาถึงขนาดหนึ่งมันก็รับความรู้สึกไม่ได้
จึงถือว่า ปสาทรูป ๕ กับ โคจรรูป ๕ (วิสัยรูป ๕) นั้น
“กาย”คือ องค์ประชุมของธาตุอวัยวะภายนอก จะรับรู้รู้สึกได้
ประมาณหนึ่ง และรับไม่ได้ประมาณหนึ่ง แต่มันก็เป็น
อวัยวะคน เช่น“ผิวหนัง”ถ้าหนาเพิ่มออกไปถึงขีดหนึ่ง หรือ
“ผม-เล็บ”ยาวอยู่นอกเนื้อ มันก็จะรับความรู้สึกไม่ได้
เป็นต้นว่า ผิวหนังหนาขึ้นขนาดหนึ่งก็ตัดหรือขีดออก
ได้ไม่รู้สึกเจ็บ หรือผมหรือขนนั้นตัดออกได้ตัดผิวหนังได้เลย
ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง ที่ยังไม่นับเป็น“กาย” ก็จะเป็นนี้แล

๑๕๖) คำว่า“กาย”จึงมีนัยสำคัญที่ลึกถ้ำยิ่ง

ถ้าผู้ที่สัมมาทิฏฐิ รู้แจ้งชัดเจนว่า จิตวิญญาณ หรือ
พระพุทธเจ้าทรงใช้คำว่า “มโน”นั้น ไม่มีสรีระ จะเกิดหรือ
จะตายก็ย่อมไม่มีร่าง ตายไปก็ไม่มีซากที่เป็น“ร่าง” หรือ
ไม่เป็น“รูป”ให้สัมผัสรับรู้ได้ด้วย“ประสาท..ตา,หู,จมูก,ลิ้น,
กายภายนอก(ผิวหนัง)”

เพราะเมื่อชีวิตสัตว์(โอบปาติกะ)ตายลง “องค์ประชุม”
หรือ“กาย”ของสัตว์ก็ไม่เป็น“กาย”แล้ว เพราะขาดประสาท
ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย(องค์ประกอบของอวัยวะ)ภายนอก

เหลือแต่“นาม” คือ จิต หรือ มโน ที่“มีความรู้สึก”(สัญญา)
อยู่แต่ภายใน เพราะขาดจาก“โคจร” ขาด“อวจร”ภายนอก
แล้วเด็ดขาด ประสาทกับจิตไม่ทำงานด้วยกันแล้ว(ไม่มีโคจร,
ไม่มีอวจร,ไม่มีวิสัย หรือไม่มีอาหาร คือไม่มีเครื่องอาศัยกันและกันแล้ว)

ถ้าการปฏิบัติที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง แต่ “กายภายใน” ก็ไม่บริบูรณ์ ไม่สมบูรณ์ตามที่พระพุทธตรัสว่า ต้องมี “กาย” ยืนยง เห็นแจ้งอยู่ โทนโท เป็นพยานได้ครบเป็น “กายสักขี” นั้น ก็ต้องสัมผัส “วิโมกข์ ๘” ด้วย “กาย” ทั้งภายในและภายนอก และเห็นด้วยปัญญา (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑)

หากใครเข้าใจ “กาย” ไม่สัมมาทิฐิจริง การปฏิบัติกับความเป็น “กาย” ก็ไม่บริบูรณ์แน่ เช่น ปฏิบัติ “กายคตาสติ” ก็ผิดพลาด จะทำ “กายคตุดิ” (การคุ้มครองกาย, ความสงบแห่งกาย) ก็ผิดพลาด ความเป็น “กายสังขาร” (การจัดการกับกาย) ก็ดี “กายปัสสัทธิ” (ความสงบระงับแห่งนามธรรมหรือเจตสิก ๓) ก็ดี “กายกัมมัฏฐตา” (ความคล่องแห่งกาย, ความเป็นของควรแห่งการงานแห่งกองเวทนา-สังขาร) ก็ดี “กายปลารก” (การยังกายให้ไหว, การคะนองกาย) ก็ดี “กายผันทิตะ” (ความด้นรันทงกาย) ก็ดี “กายปริยัตติกะ” (ซึ่งมีกายเป็นที่สุด อันหมายถึงเวทนา) ก็ดี แม้ “กายวิญญาณ” (ธาตุที่เกิดจากองค์ประกอบของรูปนาม, ความรู้ที่เกิดขึ้นเพราะโณภูมัพพะกระทบกาย) ก็รู้ผิดๆ ไม่บริบูรณ์ เพราะเข้าใจความเป็น “กาย” ทั้งในสถานะ “รูป” และสถานะ “นาม” ไม่ถูกต้องแน่นอน

เมื่อเข้าใจ “กาย” มิฉะทิฐิเสียแล้ว หรือเข้าใจ “กาย” ไม่สัมมาทิฐิเพียงพอ ก็ “รู้กายของสัตว์” ครบ “สัตตาวาส ๙” ไม่บริบูรณ์ ก็หมดสิทธิ์ที่จะพ้นความเป็น “สัตว์” ถึงขั้นสุดท้ายของ “โอปปาติกสัตว์” [ไม่มีหวัง “พ้นสังโยชน์ ๑๐”]

ก็บรรลุธรรมไม่ได้ เพราะความเป็น “กาย” ของ “สัตว์” แต่ละสัตว์ ก็ไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง

เหตุเพราะไม่สัมมาทิฏฐิในคำว่า“กาย”แท้ๆ

๑๕๗) เห็น“กาย”มิฉชาติภูฏิ จึงไม่มี“นิพพาน”จริง

เพราะเรียนมาผิด จึงได้ทฤษฎีที่ผิด(มิฉชาติภูฏิ)จนเป็นผู้ปฏิบัติผิดนั้นก็เพราะไปใช้ทฤษฎี หรือวิธีเรียนกันอยู่แต่หลับตาปิดหู ปิดทวารภายนอก นั่งสมาธิ ตัดประสาทรับรู้ภายนอก หนีเข้าไปเรียนกันอยู่แต่ภายในแก้ว

จึงไม่สามารถเรียนรู้ความเป็น“สัตว์โอปปาติกะ” ที่ครบ“สัตตาวาส ๙” อันต้องเรียนรู้เพื่อรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“กาย”กับ“สัญญา”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้

จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นสัตว์โอปปาติกะ”อย่างสัมมาทิฏฐิ ด้วยการอ่าน“นามรูป” ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาการ-ลิงคะ-นิमित-อุเทศ” ด้วย“กาย” มี“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,สัมผัสครบทั้งภายนอกภายใน” เพราะปฏิบัติอยู่แต่ภายใน

จนกระทั่งผิดหนักไปถึงสอนกันว่า สัตว์โอปปาติกะนี้เกิดได้โดยไม่มีพ่อไม่มีแม่

จึงยังตัด“เหตุปัจจัย”ที่จะพา“เกิด”แบบ“โอปปาติกโยนิ”

จึงไม่สามารถรู้การเกิดแบบ“นิพพัตติ-อภินิพพัตติ”

ทั้งๆที่ปรัชญาสำคัญยิ่งหลักใหญ่ของพุทธ คือทุกอย่าง จะเกิดหรือจะดับย่อมมาแต่“เหตุ” ถ้าไปตัดพ่อแม่ของ“การเกิด-การตาย”ของสัตว์โอปปาติกะหรือความเกิด-ความดับของจิตของวิญญานแล้ว ผู้ปฏิบัติจะเรียนรู้“เหตุ”(สมุทัยอริยสัง)ได้ไหน? อย่างไร? เหตุปัจจัยที่จะทำให้“จิต

อาริยบุคคลเกิด”(โอบปาติกโยนิ)ก็ไม่มี เพราะไม่เข้าใจปรมัตถ
สัจจะที่ว่า แม่(มาตา)-พ่อ(ปิตา)

ทั้งๆที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔
ข้อ ๒๕๕ ว่า “ผู้มีจฉาทิฏฐิ” คือ ผู้มีความเห็นว่า “แม่..ไม่มี”
(นัตถิ มาตา) และ “พ่อ..ไม่มี”(นัตถิ ปิตา) “สัตว์ที่เป็นโอบปาติกะ
..ไม่มี”(นัตถิ สัตตา โอบปาติกา)

ส่วนข้อ ๒๕๗ ก็ว่า “ผู้สัมมาทิฏฐิ” คือ ผู้มีความเห็น
ว่า “แม่..มี”(อตถิ มาตา) และ “พ่อ..มี”(อตถิ ปิตา) “สัตว์ที่เป็น
โอบปาติกะ..มี”(อตถิ สัตตา โอบปาติกา)

เพราะตัดความเป็น “พ่อ-แม่” ของสัตว์โอบปาติกะทิ้งไป
ด้วย “มิจฉาทิฏฐิ” เสียแล้ว “เหตุปัจจัย” ที่จะทำให้ “การเกิด-
การตาย” ของสัตว์ที่เป็นสัตว์ทางจิตวิญญาณหรือสัตว์โอบปา
ติกะจึงเป็นอันหมดสิทธิ์ที่จะ “เห็นความตายหรือเห็นความ
ดับกิเลส”

เหตุก็เพราะ “มิจฉาทิฏฐิ” อยู่ ทั้งความเป็นแม่ ความ
เป็นพ่อ ไปปฏิเสธว่า “ไม่มี” มีบางอาจารย์ไปอธิบายขยายความ
คำว่า “แม่..ไม่มี พ่อ..ไม่มี หรือ แม่..มี พ่อ..มี” นี้ว่า “ผู้ใด
เห็นว่า บุญคุณของแม่ของพ่อไม่มี เป็นมิจฉาทิฏฐิ” ถ้าผู้ใด
เห็นว่า “มี” คือ ผู้สัมมาทิฏฐิ

นั่นเป็นการแปลความไปตามภูมิซึ่งเป็นกัลยาณธรรม
ชั้นโลกียะ ซึ่งเป็นความรู้พื้นๆ สามัญสำนึกทั่วไป คนไม่ได้
เรียนธรรมะเลยก็พอรู้ดี ก็เข้าใจได้กันอยู่แล้ว มันไม่ใช่
ธรรมะที่หมายถึง การปฏิบัติ “มรรค องค์ ๘” ที่จะเกิด “สัมมา

สมาธิ” เพื่อบรรลุนิพพาน ตรงตามพระพุทธรเจ้าทรงสอน
เรื่อง“แม่-พ่อ”และ“สัตว์โอปปาติกะ”ไว้พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔
ใน“มหาจัตตาริสกสูตร”นี้เลย

จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้ง“กาย” ทั้ง“สัตว์”

๑๕๘) เพราะมิจฉาทิฎฐิจริง จึงรู้“กาย”ของสัตว์ไม่ได้

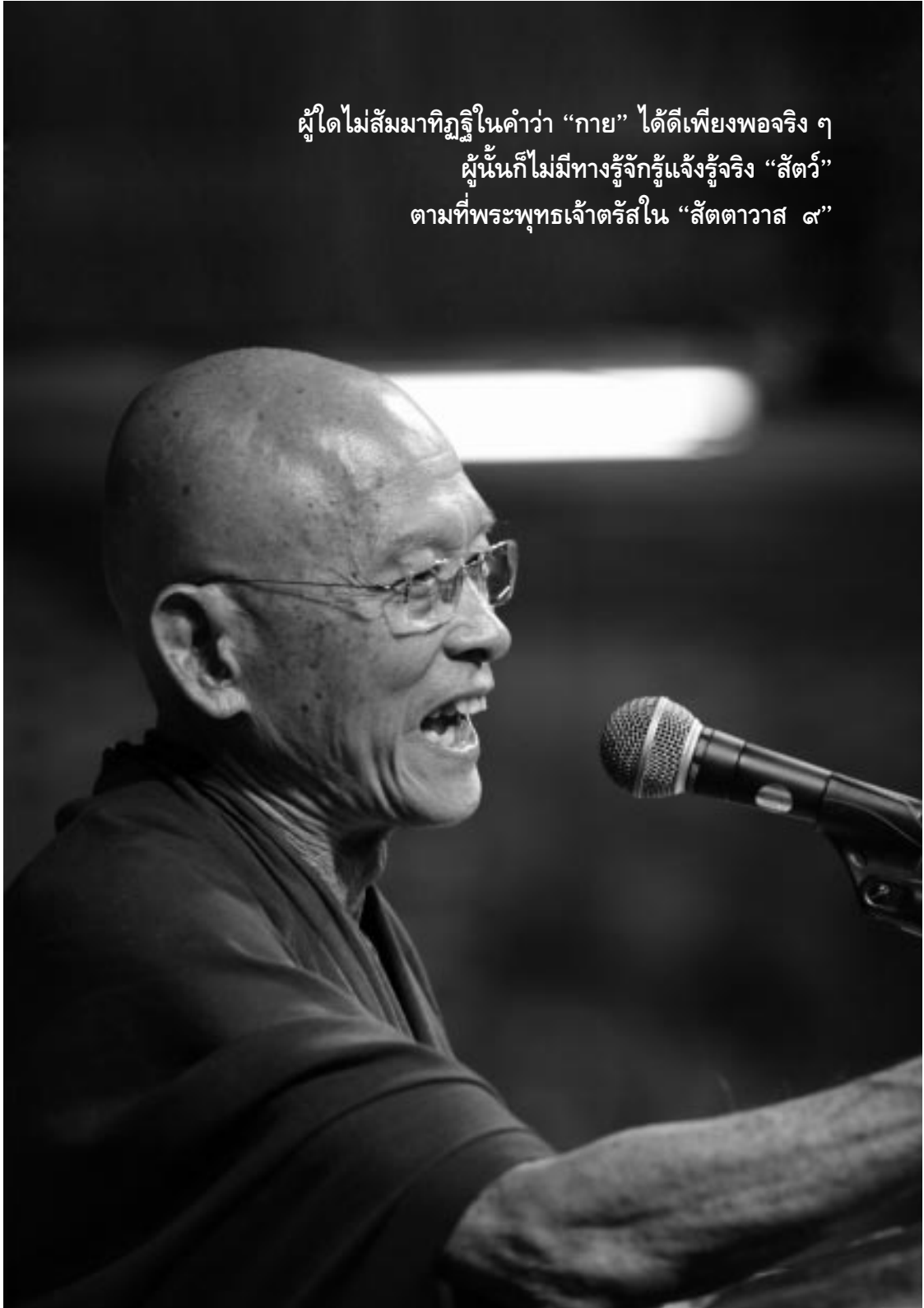
เพราะมิจฉาทิฎฐิ“กาย”นั่นเอง เป็นเหตุสำคัญ *นี้ไม่ได้
โมเมนะ!* หากมั่นสัมมาทิฎฐิ ก็ย่อมปฏิบัติเข้าหลักเกณฑ์
โพธิปักขิยธรรม ๓๗ อ่าน“นามรูป”ของ“กาย” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ” ด้วย“กาย” มี“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,
สัมผัสครบทั้งภายนอกภายในครบครัน”

เราจึงจะเป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย”ตั้งแต่“กาย”ภายนอก
นอกของความเป็นสัตว์ในตัวเรา ที่จริงไม่แค่ในตัว มันใน
จิตเราแท้ๆ ไปจนกระทั่ง“กายในกาย”ของความเป็นสัตว์

จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นสัตว์โอปปาติกะ”กันแท้
ความเป็น“กาย”จึงจะต้องเรียนรู้ปริยัติในความเป็น
“กาย” จนสัมมาทิฎฐิ แล้วจึงจะนำไปปฏิบัติเริ่มตั้งแต่
“สักกาย”คือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงหรือกำหนดรู้ความเป็น“กาย”
ในตนของตน(สัก) นั่นคือเริ่มรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“องค์ประกอบ
ของรูปและนาม”ที่รวมกันขึ้นเป็น“กาย”ของความเป็น“สัตว์”

ก็สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สัตว์โอปปาติกะ” และกำจัด
“สัตว์”ไปได้จริง จึงพ้นความเป็นสัตว์ หรือพ้นสังโยชน์
นั้นแหละแท้ๆ สู่ทางนิพพานด้วยสัมมาทิฎฐิจริงๆ

ผู้ใดไม่สัมมาทิฐิในคำว่า “กาย” ได้ดีเพียงพอจริง ๆ
ผู้นั้นก็ไม่มีทางรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “สัตว์”
ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสใน “สัตตาวาส ๘”

ถ้าผู้ใดไม่ล้มมาทิวลิปในคำว่า“กาย”ได้ดีเพียงพอจริงๆ
ผู้นั้นก็ไม่มีทางรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สัตว์”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส
ใน“สัตตาวาส ๙”ได้แน่นอน

๑๕๙) พระพุทธเจ้าทรงชี้ชัดว่า “สัตว์”คืออะไรกันแท้

เห็นไหมว่า “กาย”มีความสำคัญปานใด???!!!!

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“สัตตสูตร” พระไตรปิฎก
เล่ม ๑๗ ข้อ ๓๖๗ เนื้อหาสำคัญชัดเจนก็คือ มีภิกษุ
ทูลถามพระพุทธเจ้าว่า “ที่เรียกว่าสัตว์ สัตว์ ดังนี้ ด้วยเหตุ
มีประมาณเท่าไรหนอแล จึงเรียกว่าสัตว์”

พระพุทธเจ้าจึงตรัสตอบว่า “เพราะเหตุที่มีความพอใจ
(ฉันท) ความกำหนด(ราโค) ความเพติดเพลิน(นันท) ความทะยาน
อยาก(ตณหา) ในรูปแล เป็นผู้ข้อง..ในรูป(ตตระ สัตโต) เป็นผู้
เกี่ยวข้อง..ในรูปนั้น(ตตระ วิสัตโต) ฉะนั้นจึงเรียกว่าสัตว์”

คำตรัสยาวไปอีกว่า เพราะเหตุที่มีความพอใจ(ฉันท) ความ
กำหนด(ราโค) ความเพติดเพลิน(นันท) ความทะยานอยาก
(ตณหา) ...ในเวทนา ...ในสัญญา ...ในสังขาร ...ในวิญญาณ
เป็นผู้ข้องในวิญญาณ(ตตระ สัตโต) เป็นผู้เกี่ยวข้องใน
วิญญาณนั้น(ตตระ วิสัตโต) ฉะนั้นจึงเรียกว่าสัตว์

แล้วพระองค์ก็เปรียบกับ “เด็ก ที่เล่นอยู่ตามเรือนฝุ่น
ทั้งหลาย” ถ้าเด็กทราบใด“ยังไม่ปราศจาก”(อวิตะ)ใจมีกิเลส
ต่างๆดังที่พูดมาทั้งหลายอยู่เพียงใด ย่อมอาลัย ย่อมอยาก
เล่น ย่อมหวงแหน ย่อมยึดถือเรือนฝุ่นทั้งหลายอยู่เพียงนั้น

แต่ว่า ในกาลใด “เด็ก”ปราศจากความกำหนด-
ความพอใจ-ความรัก-ความกระหาย-ความกระวนกระวาย-
ความทะยานอยากในเรือนฝุ่นเหล่านั้นแล้ว

ในกาลนั้นแล “เด็ก”ย่อมนรื้อ(วิกฺรันติ ; วิกโรติ=แก้ไข,
เปลี่ยนแปลง) ย่อมทำลาย(วิธมันติ ; วิธมติ=ทำลาย) ย่อม
กำจัด(วิหังเสนติ ; วิหังเสติ=ทำลาย,กำจัด) ย่อมทำเรือนฝุ่น
เหล่านั้นให้เล่นไม่ได้ ด้วยมือด้วยเท้า จันใด

แล้วพระพุทธเจ้าก็ ชี้ชัดโดยตรงลงไปเลยว่า แม้เธอ
ทั้งหลายก็จงรื้อ(วิกฺรต) จงทำลาย(วิธมต ; วิธมติ=ทำลาย) จง
กำจัด(วิหังเสต) จงทำรูปให้เป็นของเล่นไม่ได้ จงปฏิบัติ
เพื่อความสิ้นไปแห่งตัณหา

และ...จงทำเวทนาให้เป็นของเล่นไม่ได้

...จงทำสัญญาให้เป็นของเล่นไม่ได้

...จงทำสังขารให้เป็นของเล่นไม่ได้

...จงทำวิญญานให้เป็นของเล่นไม่ได้

...จงปฏิบัติเพื่อความสิ้นไปแห่งตัณหา

จันนั้นนั้นเทียวแล

เพราะว่า ความสิ้นไปแห่งตัณหา เป็นนิพพาน ฯ

เห็นชัดแจ้งแดงแจ่มไหมว่า “สัตว์”ที่จะต้องทำให้ไม่มี
ให้ปราศจาก“ความเป็นสัตว์”นั้น คืออะไร?

“สัตว์”ก็คือ “อกุศลจิต”หรือกิเลสทั้งหลายในใจเรา
ทั้งชอบทั้งชัง มีใหญ่มีน้อยต่างๆ ทั้งส่วนที่ยังเหลือ นั่นเอง
ถ้ากำจัดให้สิ้นไป ในรูป ..ในเวทนา ..ในสัญญา ..ใน

สังขาร ..ในวิญญาน เราก็หมดสิ้นไม่เหลือ“ความเป็นสัตว์”
เพราะความสิ้นไปแห่งตัณหา เป็นนิพพาน

๑๖๐) รู้“กาย”ให้ชัด จะได้ปฏิบัติตรงตามพระวณะ

คำว่า “กาย” คือ “จิต” ...งมงายละ?!!

คำว่า “กาย” ก็คือ “องค์ประชุม”(กาย)ของ“จิต”หรือ
“วิญญาน”แท้ๆเลย แต่เกี่ยวข้องกับภายนอกกับมหาภูตรูป
“กาย”จึงไม่ใช่“รูป”เท่านั้น ไม่เฉพาะ“มหาภูตรูป ๔”
แต่“กาย”นั้นน้อยสำคัญต้องมี“จิต”เป็นหลักทีเดียว
ดังนั้น คำว่า “กาย”ทั้งหมดทุก“กาย”ในภาษาบาลี
ต้องมี“จิต”ร่วมอยู่ทุก“กาย” ขาด“จิต”เป็น“กาย”ไม่ได้

เช่น คำว่า “รูปกาย” นั้น ไม่ใช่“รูป”ภายนอกเท่านั้น
แต่มี“จิต”ร่วมอยู่กับ“รูป”เสมอ มากหรือน้อยทุก“รูปกาย”

“รูปกาย”ก็คือ คนที่มี“จิต”ทำงานร่วมสัมผัสรับรู้อยู่กับ
กับ“รูปภายนอก”ทั้งหลาย

คนตายหรือคนที่ไม่ม่“จิต”ทำงานร่วมรับรู้ อยู่ ก็คือ
ไม่มี“รูปกาย”ปรากฏให้ตนเองรับรู้ขณะนั้น มีแต่“รูปรูป”ที่
นอนนิ่งไม่รู้เรื่องอยู่ ถ้าคนตายก็“รูปรูป”แท้ๆ

ส่วนคนที่สลบ“ภายนอก”ไม่รู้อะไรแล้ว ถ้า“ดับจิตแบบ
ดับสัญญา”(อสังข)เป็น“นิโรธ”อยู่(ไม่ใช่สัญญาเวทิตนิโรธ) ก็คือ“รูป
รูป” ไม่มี“นามธรรม”ทำงานร่วมอยู่ด้วยชั่วระยะนั้น

“นามรูป”คือ ภาวะของ“นาม”ที่“ถูกรู้”(รูป)อยู่ภายในจิต
ตนเอง“รู้ตนเอง”อยู่ในภายใน

“รูปกาย”ก็คือ การเน้นหนักไปข้างฝ่าย“รูป”
คำว่า“รู้หรือรับรู้”ในที่นี้คือ เจ้าตัวเป็นผู้รู้ ผู้ใดก็ผู้นั้น
ส่วน“นามกาย”นั่นคือ การเน้นหนักไปข้างฝ่าย“นาม”
ถ้ามีแต่“รูปรูป”ก็ไม่มี“จิต”ร่วมด้วยเลย มีเฉพาะ“รูป”
“รูปกาย”คือ องค์รวมหรือองค์ประชุมของ“รูปกับนาม”
“นามกาย”คือ องค์รวมหรือองค์ประกอบของ“นามกับ
นาม”โดยเฉพาะ

เป็นต้นว่า “กายวิญญาณ”นั้นเน้น“จิต”ที่เป็นองค์รวม
หรือองค์ประชุมกันอยู่ ทุก“กาย” เป็น“กายวิญญาณ”ทั้งสิ้น
บาง“กาย”มีแต่“จิต”ไม่มี“มหาภูตรูป”เลย มีแต่“นาม”
อาทิ “อชฌัตตัง อรูปสัณฺญี” (มีความรู้สึกชั้นอรูปในภายใน) รู้้อยู่
แต่ในส่วนตนเท่านั้น บาลีว่า “เอโก” (โดยตนเองหรือตนเดียวๆแท้ๆ)
สำหรับ“มหาภูตรูป ๔”ร่วมกับ“กาย”ได้ แต่ไม่ทุก“กาย”
ส่วน“มหาภูตรูป ๔” ที่ไม่ร่วมกับ“กาย” ไม่ร่วมกับ
“จิต” ก็คือ “รูปรูป”ของดิน..ของน้ำ..ของลม..ของไฟ

“กาย”ในพจนานุกรมไทย-บาลีต่างๆ ก็แปลไว้ชัดเจนกัน
อยู่คือ *หมวดแห่งเจตสิกธรรม อันมี เวทนา สัณฺญา สังขาร*
ไม่ใช่หมวดแห่ง“รูป” อันมี ดิน น้ำ ไฟ ลม ก็ชัดยิ่งที่สุด

คำว่า“กาย”คำนี้ ไทยเอามาใช้เป็นภาษาไทย จนผิด
ความหมายของบาลี โดยเฉพาะความหมายที่เป็นปรมัตถ
ลัจจะ โดยไปหมายเอาเหลือแต่ความเป็น“ภายนอก”ของร่าง
โดยไม่นับว่ามี“จิต”ร่วมเป็นหลักทำงานอยู่ด้วยเป็น
สำคัญเลย เข้าใจกันอย่างนั้นทั่วถ้วนคนไทย

เช่น แปลคำว่า สรีระ ว่า ร่างกาย(body)
ซึ่งผู้รู้แท้ เข้าใจได้ ว่า หมายถึง องค์ประชุมของ
โครงสร้างภายนอกรวมกับองค์ประกอบภายในคือมีจิตร่วมอยู่
ด้วย

แต่ถ้า“สรีระ”แท้ๆมันไม่มี“มโน” เพราะมันเป็น“ร่าง”
แท้ๆ ภายนอกไม่มาเกี่ยวกับ“มโน”เลย มีแต่ภายนอกล้วนๆ
ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดยิ่งว่า “มโน”นั่น“อสรีรัง”
คือไม่มี“ร่าง”ไม่มี“ร่างภายนอก”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๑๓)

เมื่อคำว่า“กาย”มีความหมายผิดไปอย่างสำคัญดังนี้เอง
โลกุตตรธรรม อารยธรรม หรือนิพพานของพุทธจึงเกิดไม่ได้

พจนานุกรมไทยเกือบทุกฉบับ แปล กาย ว่า ร่างกาย
(ทับศัพท์) แล้วขยายความว่า ส่วนที่เป็น“รูปร่าง”ทั้งหมดของ
บุคคล บางทีก็ขยายความคำว่า กายมีค่าเท่ากับ สรีระ หรือ
สรุปว่า หมู่,กองของมหาภูตรูป คือ ดิน น้ำ ไฟ ลม ไปเลย

จึงทำให้การศึกษาพุทธธรรมผิดเพี้ยนไปหมด จนสิ้น
ทางบรรลุธรรมกันไปแล้ว ประเด็นนี้นำเสนอสารคนไทยที่สุด

๑๖๑) รู้“สัตว์”ชัดยิ่ง หากปฏิบัติตรงตามพระวณะ

เพราะเข้าใจคำว่า“กาย” ไม่ชัด เป็นมิจฉาทิฎฐิอยู่นี้เอง
ที่ทำให้ปฏิบัติไม่พ้นสังโยชน์ ๑๐ ได้จริง ไม่พ้นความเป็น
“สัตว์”ไปหมดสิ้นได้สัมบูรณ์แท้

ก็เนื่องมาจากเข้าใจคำว่า “กาย”ของความเป็น“สัตว์
โอปปาติกะ”ไม่ได้ จึงหลงไปปฏิบัติ“อริจิตสิกขา”กันอยู่แต่

ในภวังค์ นั่งหลับตาทำสมาธิ ไม่ปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้า
ตรัสว่าต้องปฏิบัติกันในขณะมี“วิญญาณฐิติ ๗” จึงจะรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“กาย”ครบบริบูรณ์ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า
“สัมพัสวิโมกข์ ๘ ด้วย กาย สำเร็จอิริยาบถอยู่” จึงจะรู้
ด้วยปัญญาอันยิ่งได้(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑)

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ กับ ๒๕๗

ข้อ ๒๕๕ นั้นคือ ผู้ไม่ศึกษาใดๆ หรือผู้ไม่ศึกษาเลย ก็
มิจฉาทิฎฐิ จะเข้าใจไปว่า“แม่(ของสัตว์โอปปาติกะ)..ไม่มี(นัตถ
มาตา) พ่อ(ของสัตว์โอปปาติกะ)..ไม่มี(นัตถิ ปิตา)” แต่ข้อ ๒๕๗ นั้น
คือ ถ้าใครสัมมาทิฎฐิ ก็เข้าใจได้ว่า“แม่(ของสัตว์โอปปาติกะ)..มี
(อตถิ มาตา) พ่อ(ของสัตว์โอปปาติกะ)..มี(อตถิ ปิตา)”

ดังนั้น ผู้ที่เห็นว่า“สัตว์โอปปาติกะ”เกิดเองโดยไม่มีแม่
ไม่มีพ่อ เข้าใจไปอย่างนั้น ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“แม่-
พ่อ”ของสัตว์โอปปาติกะ ก็ยังไม่มีทางพ้นสังโยชน์ ไม่มีทาง
พ้นความเป็นสัตว์ ยังมีความเห็นที่ “แม่-พ่อ”ของ“สัตว์
โอปปาติกะ”..ไม่มี(นัตถิ) ก็เป็นมิจฉาทิฎฐิแน่

๑๖๒) เรียนรู้พระวณะไม่ดี ไม่เห็น“การเกิด-การดับ”

ซึ่งใน“มหาจัตตารีสกสูตร”นี้แหละที่หมายถึง “แม่-พ่อ
ของสัตว์โอปปาติกะ” ดังนั้นผู้ศึกษาก็ต้องเข้าใจความเป็น
“สัตว์โอปปาติกะ”ว่า มี(อตถิ สัตตา โอปปาติกะ) เป็นสัมมาทิฎฐิ
ด้วย แล้วปฏิบัติจนเห็น“สัตว์โอปปาติกะ” คืออย่างไรด้วย

โอปปาติกะ ท่านแปลกันว่า สัตว์เกิดผุดขึ้น คือ เกิด

ผุดขึ้นมาและโตเต็มตัวในทันใด ตายก็ไม่ต้องมีเชื้อหรือซาก
ปรากฏ เช่น เทวดา และสัตว์นรก เป็นต้น หรือ ผู้ผุดเกิด,
ผู้ลอยเกิด ...ก็แปลกันถูกต้องดีอยู่

สรุป“จิต”นั้นแหละเป็น “สัตว์” คือสัตว์ที่ว่านี้ นับเอาสัตว์
เฉพาะจิตเฉพาะวิญญาณเท่านั้น ไม่ใช่ดินน้ำไฟลมโดยตรง

และกำจัดเฉพาะ“สัตว์”ที่เกิดจาก“อกุศลจิต”เท่านั้นด้วย
เมื่อ“อกุศลจิต”ตายจากไปสนิท เคลี้ยอย่างแท้จริง
โดยไม่ต้องย้ายที่ ไม่ต้องเริ่มก่อตัวใหม่

จึงเท่ากับว่า “จิต”เก่าก่อนนี้ มี“จิตอกุศล”หนึ่งได้ตาย
จากไป ลื่นไป หลุดพ้นไป “จิต”ที่เหลือให้เราอาศัยต่อไปนั้น
ก็ไม่เหมือนเดิมแล้ว เป็น“จิตใหม่”ที่ไร้“จิตอกุศล”นั้นแล้ว

นี้แล คือการเกิดจาก“บ่อเกิด”(โยนิ)ของจิต เรียกว่า
“โอปปาติกกำเนิด”สำเร็จถึงขั้นเป็น“อภินิพัตติ”(การเกิดใหม่)
บริบูรณ์ ตาม“การเกิด”(ชาติ)ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ๕ ประการ
(พตปฎ. เล่ม ๑๖ ข้อ ๗) และสามารถทำ“กำเนิดของสัตว์”ที่เรียก
ว่า“โอปปาติกกำเนิด(โอปปาติกโยนิ)”อย่างแท้จริง

ที่ผู้รู้ท่านพยายามแปลคำ“อภินิพัตติ”นี้เป็นภาษา
ไทยว่า “เกิดจำเพาะ” เพราะเป็นการเกิดอันวิเศษยิ่งใหญ่ว่า
เป็นการเกิดทางจิตวิญญาณ ที่บาลีว่า “โอปปาติกโยนิ”

“การเกิด”ใน“กาย”นี้ที่เป็นเครื่องอาศัย(คูหาสัง)ของ
จิตวิญญาณนั้นเป็นความละเอียดเนียนของทั้งส่วน
“ภายนอก” และ“ภายใน”ที่เกี่ยวพันทั้งการปรุงแต่งกันและ
เชื่อมกันอยู่

๑๖๓) “ไม่เห็น“การเกิด-การดับ”ที่แท้เพราะไม่รู้“กาย”

“กาย”(องค์ประกอบ)ที่“จิตวิญญาณ”อาศัยอยู่นี้ มีอวัยวะภายนอกคือ “ผม-ขน-เล็บ-ฟัน-หนัง” ที่ต้องเรียนต้องอ่านจาก“กายคตาสติ” ทุก“อานาปานสติ” และต้องเรียนรู้ใน“สติปัฏฐาน ๔”

และพยายามทำ“สติ”ให้เป็น“สัมมา”ไปตลอดการปฏิบัติ “มรรค ๘” ทุก“อาชีวะ-กัมมันตะ-วาจา-สังกัปปะ” จึงจะแยกความเป็น“กาย”ออกได้ละเอียดปณิตา-นิปุณาเป็นที่สุด

“สติ”จึงจะเจริญเป็น“สติสัมโพชฌงค์” และเจริญโพชฌงค์ครบถ้วนไปถึง“อุเบกขาสัมโพชฌงค์”ได้บริบูรณ์

ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“กาย”ต่างๆทั้งหลายได้ สัมบูรณ์สุด เช่น กายกสิ(กสิ,สิ่งชั่วช้าที่อยู่ในกาย) กายคต(สิ่งที่เข้าไปอยู่ในกาย) กายตปน(การยังกายให้เร่าร้อน) กายปัสสัทธิ(ความสงบระงับแห่งกาย,ความสงบระงับแห่งกองเวทนา-สัญญา-สังขาร) กายมัจฉะ(ความเห็นแก่ตัว) แม้แต่“กายวิญญาณ”(ความรู้สึกในกายสัมผัส,ความรู้แจ้งอารมณ์ด้วยกาย คืออาการที่รู้ว่าสัมผัส)เป็นต้น และอื่นๆอีกมากมาย

ซึ่ง“กายภายนอก”อันได้แก่ ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง “หนัง”คือ ส่วนที่คนแยกความรู้สึกรู้สึกออกได้ยาก ลองมาพูดถึง“หนัง” และ“ผิวหนัง”กันดูให้ชัดๆ แล้วจะเข้าใจรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”ได้ละเอียดยิ่งขึ้น

๑๖๔) รู้“สัตว์”จากความเป็น“กาย”ที่ลึกซึ้งเนียน

สำหรับส่วนของร่างกายที่ไม่มีประสาท ไม่นับว่ามี

“ชีวิตินทรีย์”ในความเป็น“กายวิญญูณ” ก็คือ ผม-ชน-
เล็บ-พิน ๔ อวัยวะนี้ เท่านั้น ที่ไม่นับว่าเป็น“กาย”

แต่ส่วน“หนัง”อยู่ในลักษณะกึ่งๆเป็น“กาย”ด้วย ไม่ใช่
“กาย”ด้วย เพราะแบ่งความเป็น“กายวิญญูณ”ออกยากมาก
มันบางเหลือเกิน กึ่งเป็น“กาย” กึ่งไม่เป็น“กาย”

หรือกึ่งเป็น“กายวิญญูณ” กึ่งไม่เป็น“กายวิญญูณ”

ส่วน“ผม-ชน-เล็บ-พิน”ไม่ใช่“กายวิญญูณ” ไม่นับ
ว่าเป็น“กายวิญญูณ” ไม่ใช่“นามกาย” เป็นเพียงแค่“รูป”
หรือ“รูปรูป”ส่วนหนึ่งแห่ง“ร่างของคน”เท่านั้น

เป็นกึ่ง“รูปกาย” เป็นกึ่ง“นามกาย”

เพราะมีประสาทอยู่ในภายนอกอยู่“ผิว”น้อยเหลือเกิน
แยกยาก แบ่งผิวยาก ต่างจากผม,ชน,เล็บ,พิน ที่มีส่วน
สัมผัสก็ไม่รู้สึกเห็นได้ชัดกว่ามาก ซึ่งพูดกันเข้าใจยากกว่า
“หนัง” จึงไม่ต้องพูดว่า“ผิวผม-ผิวชน-ผิวเล็บ-ผิวพิน”

แต่“หนัง”นั้น ยังมีส่วน“ผิว”ที่แยกเป็น“กาย”ยากมาก

“หนัง”จึงต้องมีส่วนที่เรียกว่า “ผิว” เพราะมันเป็นตัว
ที่เชื่อมประสาทอย่างสำคัญ แตกต่างจากผม-ชน-เล็บ-พิน

๔ อวัยวะนี้ ภายนอกจะแตะต้องหรือสัมผัสกับอะไรก็
ไม่มีความรับรู้ หรือไม่มีความรู้สึก(อัญญี = ไม่มีสัญญา) จึง
ไม่นับ“ผม-ชน-เล็บ-พิน”นี้ว่า “กาย” เพราะเป็นแค่“รูปรูป”

มี“หนัง”เท่านั้นที่สัมผัสกับภายนอกถ้าไม่หนาไม่ยาว
มากก็รับรู้ได้จึงนับเป็นส่วนแห่ง“กาย” แต่“หนัง”นี้ถ้าหนา
ถ้ายาวออกไปขนาดหนึ่งก็ไม่มีความรู้ ก็ไม่มีความรู้สึก

นอกจากอวัยวะ ๔ นี้แล้ว อวัยวะอื่นๆของ“กาย”ทั้ง
ภายนอกทั้งภายใน ต่างมีประสาทรับรู้ต่อถึง“วิญญาณ”รับรู้
ได้ทั้งหมด ซึ่ถือว่าเป็นอวัยวะที่มี“กายวิญญาณ”

“หนัง”เท่านั้นที่มีประสาทเชื่อมมากกว่าอวัยวะอีก ๔
แต่แม้กระนั้น ถ้าผิวหนังหนาออกมา ก็จะทิ้งประสาทออกมา
เรื่อยๆ จะรับรู้ได้น้อยลงๆ จนประมาณหนึ่ง จึงจะรับรู้ไม่ได้

แม้แต่“ผิว”ของอวัยวะภายในต่างๆ ที่เป็นอวัยวะอยู่
ภายในร่างกายของคน เช่น ตับ,ไต,ไส้,ปอด ที่มี“ผิว”หรือ
กรอบหุ้มตัวมัน ก็มีภาวะที่เป็น“ผิว”ของมัน เหมือน“ร่าง”
ภายนอก นัยะเยี่ยงเดียวกัน

ถ้าไม่มี“ผิวหนัง” ลอกผิวหนังออก ก็จะมีประสาท
รับรู้ได้หมด แต่หรือสัมผัสภายนอกจะรู้สึกได้หมดได้มาก

ดังนั้น ผม,ขน,เล็บ,ฟัน จึงเป็นอวัยวะภายนอกที่ไม่รับ
รู้สึก จะตัด จะเฉือน จะสัมผัสก็ไม่รู้สึก จึงไม่เจ็บเมื่อถูก
ตัดถูกเฉือน ถ้าไม่ตัดเข้าไปถึงส่วนของประสาทแท้ที่เชื่อม
ต่ออยู่กับ“รูปรกาย”จนถึงส่วนของ“กายวิญญาณ”(นามกาย)

ซึ่งแตกต่างจาก“หนัง”อย่างชัดเจน

๑๖๕) “ประสาท”เป็นตัวแยก“กาย”กับ“จิต”

“ปสาทรูป ๕”ทั้งหมดนั้น(ตา,หู,จมูก,ลิ้น,โผฏฐัพพะ)เมื่อ
สัมผัสผัส(โผฏฐะ)กับ“โคจรรูป ๕”(รูป,เสียง,กลิ่น,รส,สัมผัสภายนอกเกิด
วิญญาณ) เช่น “ตา”กับ“ภาพ” “หู”กับ“เสียง”ซึ่งเป็นเหตุกับ
ปัจจัย“สัมผัส”กันเข้าจึงเกิด“วิญญาณ”คือ“จักขุวิญญาณ

-โสตวิญญาน” (เป็น“รูป”รู้ด้วยตา-ด้วยหู ฯลฯ) เป็นต้น
และเรียกตัวที่ ๕ คือ“หนัง” ว่า “กายวิญญาน” ได้
“ภาวะที่ถูกรู้” เรียกว่า“รูป” เช่น รูปหรือภาพ, เสียง,
กลิ่น, รส, ภาวะที่ถูกรกระทบ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๑) ความ
ประชุมแห่งธรรม ๓ ประการเป็นผัสสะ(ตมผัส, สัมผัส, ผัสส) เรียกได้อย่างสั้นๆว่า “สัมผัส ๓”

อันมี“รูปหรือภาวะ”(ภาพ, เสียง, กลิ่น, รส, ผัสสะภายนอก)
ที่สัมผัส(ผัสสะ) “นาม” จึงเกิด“วิญญาน”(ธาตุรู้)

แต่..ผม, ขน, เล็บ, ฟัน ๔ อวัยวะนี้ ไม่มี“วิญญาน”ร่วม
ด้วย จึงไม่เป็น“เกสวิญญาน-โลมวิญญาน-นขวิญญาน-
ทนต์วิญญาน” ก็ไม่ต้องขาน ๔ อวัยวะนี้ ว่า“วิญญาน”กัน
ส่วน“กาย”สามารถขาน“กายวิญญาน”กันปกติ เห็นมัย
และ..ตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย ทั้ง ๕ อวัยวะ ร่วมทำงานกับ
“วิญญาน”ได้หมด จึงเรียก“จักขุวิญญาน-โสตวิญญาน-
ฆานวิญญาน-ชีวหาวิญญาน-กายวิญญาน”ได้

ซึ่งจะเป็น“จิต”เป็น“มโน”หรือไม่ “กาย”จะเป็นตัวแยก
หรือเป็นตัวกลาง “กาย”จึงเป็นกึ่งๆ ทั้งเป็นทั้งไม่ แยกยาก

การแยก“กาย”แยก“จิต”จึงไม่ใช่เรื่องตื้นๆง่ายๆสามัญ
ผู้ไม่รู้รายละเอียดของปรมาตถธรรมจริง จึงไปหลง
แยก“กาย”แยก“จิต”แต่ไม่ให้“หนัง”สัมผัสรับรู้ลึกลับจากภายนอก
และไม่ให้“จิต”ออกมารับรู้ทางตาหูจมูกลิ้นกายภายนอกเท่านั้น
ถือว่า “แยกกายแยกจิต”ได้แล้ว

แต่จริงนั้นยังมี“กาย”อีกมากที่จิตยังสังขารร่วมอยู่ ที่

ต้องแยกให้ออกเป็นรูปเป็นนามกันให้คมให้แม่นให้ชัด เช่น
“กายวิญญาณ-กายังคะ-กายกสิ-กายคต-กายสังขาร ฯลฯ”

ถ้าผู้ใดแยกส่วนที่เป็น“กาย”ต่างๆพวกนี้แล้วกำจัด
ถูก“ตัว”นั้นที่ต้องกำจัดออกไปให้“ดับ”หมดสิ้นไม่ได้ ผู้นั้น
ก็ไม่สามารถทำ“กายทุกข”ทั้งหลายให้เกิด“กายปัสสัทธิ-
กายวิเวก-กายมุตตา-กายลหุตตา-กายวูปกาสะ ฯลฯ”อย่าง
เป็น“ปรมัตถธรรม”ที่แท้จริงได้สำเร็จแน่

๔ อวัยวะตาหูจมูกลิ้นจึงไม่มี“วิญญาณรวมอยู่กับจิต-
กับมโน” มีแต่“กาย”ที่มี“วิญญาณอยู่กับจิต-กับมโน”

ถ้ารู้หรือเข้าใจไม่สัมมาทิวัจฉิในความเป็น“กาย” จะ
ไม่สามารถรู้จู้แจ้งเห็นจริง“วิญญาณ”ความเป็น“สัตว์”
(โอบปาติกสัตว์)เป็นอันขาด

เพราะมันยังรู้ความเป็น“กาย”ไม่ได้ หรือรู้ไม่ถูก แล้ว
จะรู้จู้แจ้งรู้จริง“กาย”ที่เป็นปรมัตถธรรม เริ่มตั้งแต่
สามารถรู้จู้“สักกาย”(องค์ประชุมความเป็นตัวตน) เป็นลำดับต้น

แล้วพิจารณา“กายในกาย”ก็หมายเอา“จิต”เป็นเป้าใน
การพิจารณา พิจารณา“กายคตาสติ” ก็หมายเอา“จิต”เป็น
เป้าในการพิจารณา กระทั่งรู้แจ้งเห็นจริงความเป็น“กาย”
ต่างๆ เป็นต้นว่า “กายสังขาร-กายวิญญาณ-กายานุปัสสนา-
กายสักขี-กายปัสสัทธิ-กายคต-กายกัมมัฏฐตา-กายมุตตา-
กายลหุตตา ฯลฯ” จากการใช้“สัจญา”กำหนดรู้“กาย”ถ้วน
ครบ“สัตตาวาส ๘” และกำจัดความเป็น“สัตว์”

จนกระทั่ง“พันสังโยชน์ ๑๐”สัมบูรณ์ ได้อย่างไร

ถ้าไม่ฝึกฝนการใช้“ประสาท”(ปสาทรูป)สัมผัสเรียนรู้

๑๖) ในภาวะของ“กาย”ต้องมี“ธาตุรู้”ร่วมด้วยเสมอ

ในภาวะของ“กาย”จึงต้องมี“ธาตุรู้”ร่วมอยู่ด้วยเสมอ ถ้าผู้ใดเข้าใจว่า “กาย” คืออวัยวะที่ไม่มี“ธาตุรู้” เป็นแค่ “รูป”แค่“ภาพ” แค่เป็น“ร่าง”(สรีระ)เท่านั้น แล้วก็พิจารณา กำหนดอยู่แต่“รูป” แค่“ภาพ”แค่“ร่าง” ไม่พิจารณาลึกลงไป ถึง“กาย”ที่เป็น“เวทนา-สัญญา-สังขาร” ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “นาม” ซึ่งได้แก่ เวทนา-สัญญา-เจตนา-สัมผัส-มนสิการ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔) ก็ไม่สามารถเข้าใจ“กายวิญญาน” ทั้งหลาย และดับ“วิญญานสัตว์”(โอบาติกสัตว์)สำเร็จหมดได้

ถ้าไม่เรียนรู้พิจารณาพร้อมไปในขณะมี“สัมผัส”ทั้ง ภายนอก(พหิตถา)ทั้งภายใน(อชฌัตตัง)อยู่พร้อม สำเร็จอริยาบท อยู่หลังๆพิจารณาเรียนรู้ให้ครบ“วิโมกข์ ๘”ด้วย“องค์รวม” (กาย)ของปสาทรูป ๕ กับโคจรรูป ๕ ก็ไม่บริบูรณ์ตามที่ พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้

หากกำหนดกันอยู่แต่เดินหนอ.. ย่างหนอ.. ยกหนอ.. หรือแค่วิ่งหนอ.. ว่างหนอ.. ก็ได้แค่มี“สติรู้”ภาวะนั้นๆเท่านั้น อะไรคือ ที่มันปรุงแต่งกันอยู่ และมีอะไรเป็นอกุศลเหตุ ร่วมปรุงแต่งอยู่ แล้วจะได้กำจัดตัวนี้ ก็ไม่ได้กำหนด วิตกวิจารณ์เข้าไปแยกแยะจนละเอียดจับสภาวะได้ถูกเป้าหมาย

กำหนดรู้ภายนอกก็รู้แค่“ร่าง”แค่“ภาพ” ภายในก็รู้ แค่“ภาพ”แค่“ร่าง” ก็จะเห็นแต่“วิญญาน”แม้ในภายในก็

แค่“ภาพ”แค่“ร่าง”เท่านั้น ผู้นั้นหมดสิทธิ์บรรลุธรรมไปเลย

เพราะ“กาย”(องค์ประกอบของตา,หู,จมูก,ลิ้น,ส่วนที่หุ้มอยู่ภายนอก)ทั้งหมด มันมี“ประสาทที่รับรู้”ทั้งนั้น ไม่ว่าจะ ตา,หู,จมูก,ลิ้น,ต่างล้วนคือ “กาย”ทั้งหมด นั่นคือ ทั้ง ๔ นั้นล้วนเป็น “หนัง” คือ“หนัง”ด้วยทั้งสิ้น

หนัง จึงถือว่าเป็นตัวกลาง ที่เชื่อมกับประสาททั้งหมด แต่ตัวมันเอง(หนัง)เป็นภาวะที่ขาดจากการเชื่อมกับประสาทได้ หาก“ผิว”ของหนังมันหนาออกมาประมาณหนึ่ง ก็เป็นภาวะที่เหมือน“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน ที่สัมผัสอะไรก็ไม่รู้สึกรู้สึกไม่ได้ ไม่มีประสาท ไม่มีวิญญาณร่วม

ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,และหนัง(ที่ไม่รู้สึกล้วนนี้) จึงไม่ใช่“กาย” อวัยวะส่วนที่สัมผัสแล้วรับรู้สึกรู้สึกได้ จึงเรียกว่า“กาย” “กาย”จึงไม่ขาดจาก“วิญญาณ”(ธาตุรู้)

ส่วนผม,ขน,เล็บ,ฟันนั้น ไม่ใช่“กาย” หนังที่หนาหรือยาวออกมาพันประมาณหนึ่ง ก็รู้สึกไม่ได้ จึงไม่นับว่า“กาย” ภาวะของ“กาย”จะต้องมี“ธาตุรู้”ร่วมอยู่ด้วยเสมอ

๑๖๗) มนุษย์“จิตนิยม” ต่างจากพืช“พีชนิยม”

หรือยิ่งไปหลงผิดกันหนักกว่า ผู้ที่ตายแล้ว ไม่เนาเล็บก็ยาวออกมาได้ ผมก็ยาวออกมาได้อยู่ ทั้งๆที่“กาย”ภายนอกหรือ“ร่าง”ไม่มีชีวิตแล้ว ว่า เป็นผู้วิเศษ มีธรรมะขั้นสูง ก็ยิ่งหลงออกนอกทางพุทธไปไกลลิบ อวิชาสาหัสสากรรจ์ไปใหญ่เลย ยิ่งเป็นชาวลัทธิเทวนิยมเต็มตัวจัดหนัก

ผู้“อวิชชา”จะยิ่งหลงในการสร้าง“อัตตา”ให้แก่ตนเองยิ่ง
เอง ยิ่ง“ไม่รู้”(อวิชชา) ยิ่งหลงว่าตนเก่งตนรู้ นั่นแหละคือ ผู้
ยิ่ง“คะนองบาป”ยิ่งๆขึ้นหนักไปสู่สภัสสภัสการจี้ไม่มีขีดจำกัด
เพราะนั่นหมายถึง “ความยึดมั่นถือมั่นยิ่งหนัก”ใน
การได้ยึดอัตตา ได้สร้างอัตมัน สิ่งสม“อัตตาหรืออัตมัน”ให้
แน่นเหนียว ทั้งแน่นและนาน จนกระทั่งยึดเอา“ชีวิตินทรีย์”
ของ“กายในกาย”ไว้ได้จริงๆ แม้“รูป”ตายแล้ว“อรูป”ยังไม่ตาย
เพราะยึดหนักจัด ไม่ยอมปล่อยให้วางแม้“รูปกาย”จะ
ตายไม่มีพื้นชีวิตคืนมาได้อีก แต่“ชีวะ”ภายในยังไม่ยอม
หมดพลังงานจาก“กาย”ภายใน ทั้งๆที่ไม่มี“วิญญาณ”แล้ว
ธาตุรู้ที่รู้ได้ด้วยสัมผัสก็ไม่มีแล้ว แต่ยังยึด“ชีวิตินทรีย์”(คือ
ชีวิตรูป)ที่เป็น“รูป” มีใช้“จิต”แล้ว กระทั่งสามารถส่งอินทรีย์
(พลังงาน) ความมี“ชีวะ”ของชั้นร่างกายที่มีอยู่ ออกมาถึงชั้น
ภายนอกที่ตายแน่แล้ว ไม่พื้นชีวิตภายนอกได้อีกต่อไปแล้ว
ได้อยู่

ทั้งๆที่คนผู้นี้ได้ตายจาก“ชีวะ”ที่ไร้“วิญญาณ”อันเป็น
การพ้นจากสัตว์“จิตนิยม”(อุปาทินนกลังขาร)ไปแล้ว เป็น
“มนุษย์พีช”เท่านั้น ไม่มีวิญญาณครองร่างนั้นแล้ว(อุปาทินนกล
ลังขาร) จึงมีแต่“พีชนิยม”(ชีวะที่ไม่มีวิญญาณครอง ไม่มีกรรมครอง)
นี่คือ ผู้อวิชชาจริงๆ ไม่รู้จัก“รูป-นาม” ไม่รู้“กาย-จิต”
อย่างเป็นจริง “อวิชชา”จนหลงหนักติด“ร่าง”ที่ตายไป ยัง
ไม่ยอมตายตามร่าง เพราะแยกกายแยกจิต แยกรูปแยก
นามไม่ได้บริบูรณ์ หรือจริงๆไม่ได้แยกเลย มีแต่สิ่งสมเป็น

อัตรายิ่งๆ ด้วยอวิชา หรือด้วยมิจฉาทิฏฐิ จนมีผลแห่ง
“อาตมัน”หรือ“อัตรตา”ที่มีพลังงานตามเหตุตามปัจจัยนั้น

ชาวฤๅษี หรือเทวนิยม ที่แม้จะตายแล้ว ก็ไม่เฝ้า จึง
มิได้เสมอ เป็นความจริงไปตามเหตุปัจจัยที่ปฏิบัติจริง เกิด
จากผู้ใดสะสมเหตุ ผู้นั้นก็มีผลไปตามจริง ไม่ใช่เรื่องแปลก
อะไร ไม่ใช่เรื่องลึกลับ ไม่ได้น่าหวั่นหวาดหวั่นอะไรเลย

๑๖๘) ผู้ไม่รู้“อัตรตา”ย่อมสะสมอัตรตาด้วยอวิชา

จะนี่เองคือ ผู้ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“รูป-นาม” ไม่รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“กายกับจิต” จึงหลงเลอะเทอะไปกับ“รูป-นาม”
ที่ไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร(อวิชา)นั้นๆ

จึงไม่ซัดคคมแม่นยำตรงจริงในความเป็น“กาย”

ก็แยก“รูป”แยก“นาม”จาก“กาย”ออกอย่างซัดคคมแม่นยำตรง
..ไม่ได้

ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเท่านั้น จึงจะรู้แจ้งรู้จริง“รูป ๒๘”
โดยเฉพาะ“อุปาทายรูป ๒๔” และสามารถแยกรูปแยกนาม
ได้ละเอียด(นิปุณา) รู้ได้ว่า“กาย”เป็น“องค์ประชุม”กันอยู่
ก็รูปรูปร่างนามอย่างไร จึงจะไม่เผลอ ไม่สงสัย ว่า

ปสาทรูป ๕ และโคจรรูป ๕ นั้นนับเป็น“รูป”แค่ ๔

เพราะ“หนัง”มีลักษณะก็“กาย” ก็ไม่ใช่“กาย”

ซึ่งเป็นได้ทั้ง ๒ ภาวะ เป็น“กาย”ก็ได้ ไม่เป็น“กาย”ก็ได้

“กาย”ที่เป็น“สัตว์” หมายความว่า มีความรู้ร่วมอยู่ มี
“กายวิญญาน” รับรู้ได้และที่เป็น“สัตว์”ก็เพราะในความรู้

หรือความรู้สึกนั้นยังมีกิเลสรวมอยู่ในสังขารในวิญญาน
ยังไม่สิ้น“สังโยชน์ ๑๐” ยังไม่หมด“อวิชชา ๓”
จึงยังทำ“นิโรธ”คือ“ความดับ”ของ“ชีวิตินทรีย์”ให้
หมดสิ้น“อวิชชา ๓” หรือ“อวิชชาสังโยชน์”ไม่ได้
แต่เพราะอ่าน“ชีวิตรูป”ไม่เป็น ไม่รู้จัก“ชีวิตินทรีย์”
ไม่เข้าใจ“นามรูป”ของ“กาย” จึงคือผู้“อวิชชา”อยู่ ผู้ไม่รู้
“อตฺตา” ย่อมสะสม“อตฺตา”ด้วย“อวิชชา”ด้วยประการฉะนี้

๑๖๙) ผู้ไม่รู้อตฺตา ย่อมไม่มีทางที่จะบรรลุ“อรหัตต”

“อตฺตา”มักหลอกคนไม่รู้ให้หลงว่า“เก่ง”ว่าวิเศษ ทั้งๆ
ที่คนที่มี“อตฺตา”มากๆนั้นคือ ผู้ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อตฺตา”
จึงไม่มีวันจะหมดสิ้น“อตฺตา”ไปได้ เป็น“นิพพาน”
ที่จริงการทำให้“อตฺตา”ยิ่งโตยิ่งมากยิ่งใหญ่ขึ้นๆกันนั้น
มันไม่ยาก เท่ากับรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อตฺตา” แล้วลดความเป็น
“อตฺตา”ของผีของชาตาน(อบาย) ละความเป็น“อตฺตา”ของเทพ
เทวดา(เทพบุตรมาร,อุบัติเทพ) ไม่ติดไม่ยึดไม่หลงแม้ความเป็น
“พรหม”หรือ“ปรมาตมัน”(อตฺตาที่ดีเยี่ยมสูงสุด) เป็นที่สุด

จนรู้แจ้งเห็นจริงใน“อนัตต” (ความสามารถทำให้ไม่มีอตฺตาได้
แล้ว) และสามารถอาศัย“อตฺตาที่ดีเยี่ยม”(ปรมาตมัน)นั้นอยู่ ก็
จะอยู่ด้วย“อาศัย”(จิตมีเป้า) ไม่อยู่ด้วย“อาลัย”(ตณฺหา,ความห่วง)
นั่นคือ ผู้รู้“กาย”หรือ“องค์ประกอบแห่งรูปนาม”ของ
ความเป็น“สัตว์”ทั้งหลายแล้วกำจัดความเป็น“สัตว์”ที่เป็น
“อตฺตาแห่งความเป็นสัตว์”ที่ควรกำจัดอย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า

ความเป็นสัตว์“เกิด”ด้วยอะไร “ดับ”ด้วยอะไร ทำอย่างไรจึงดับสนิทอย่างถาวรยั่งยืน(ชั่ว)ตลอดกาล(สัสตัง)

และสามารถทำได้จริง หมดยุติความเป็น“สัตว์”นั้นๆ

กระทั่งเป็นอมตบุคคลมี“อรหัตตตา” ซึ่งเป็น“ผู้ไม่เลิกล้ำแล้ว”ในความเป็น“อตตตา” และเป็นผู้ไร้อัตตตาที่เป็นผี-เป็นมาร-เป็นสัตว์อย่างเด็ดขาดมั่นคงเที่ยงแท้ยั่งยืนอีกด้วย มีปัญญา รู้จัก“โลก”และอยู่เหนือ(โลกุตระ)ไม่เป็นทาสโลกอีกด้วย หากไม่ล้มมาทิลุทธิ ก็ยากที่จะมีทางเข้าใกล้ความเป็น“ความดับ”ที่เป็น“นิโรธ”บรรลุนิพพาน”ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ เพราะมันสวนกระแส(ปฏิโลตัง)ไปคนละทางกันเลย

๑๗๐) อนาคามีคือ“โอบปาติกะ” รู้“กาย”ของสัตว์ขัต

จึงยังไม่มี“ความดับ”(นิโรธ)ที่เป็น“สัญญาเวทิตนิโรธ”ได้ เพราะผู้นั้นยังรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”ไม่ครบ “สัตตาวาส ๙” และทำให้“อัสวะสิ้นหมด”จนถึงที่สุดล่วงพ้นแนวสัญญานาสัญญาตนสัตว์ ถึงสัญญาเวทิตนิโรธ ยังไม่ได้

จึงเหลือ“กาย”ของความเป็น“สัตว์โอบปาติกะ”อยู่แท้ แม้จะสิ้นความเป็น“รูปสัตว์ในรูปภพ”หมดแล้ว แต่ที่สุดคือ “อรูปสัตว์”ชั้น“แนวสัญญานาสัญญาตนสัตว์” ยังไม่สิ้น ก็คือ ผู้ยังมี“กาย”ของ“สัตว์โอบปาติกะ”นั้นๆอยู่ ซึ่งในฐานสุดท้ายของ“อนาคามีภูมิ”นั่นเอง ยังไม่บรรลอรหัตต์ ภูมิ“อนาคามี”แท้ๆจึงเรียกบุคคลภูมินี้ว่า “ผู้โอบปาติกะ

หรือโอปปาติกะ” เพราะไม่มี“กาย”ของ“สัตว์”ในกามภพแล้ว
“อนาคามีภูมิ”คือ ผู้ไม่เหมือนชาวบ้าน มีแต่ความเป็น“กาย”
ของ“ภพ”ที่เป็นแดนแห่ง“จิต”ที่เหลือ“อกุศลจิต”ในส่วน
“สังโยชน์”ชั้นสูงที่เป็น“องค์ประกอบของจิต”(นามกาย)อยู่เท่านั้น
“กาย”นี้คือ “จิต”แท้ๆทีเดียว คือ“จิตสะอาด”อันเป็น
อาริยะ ซึ่งเหลือจิตส่วน“กายของจิต”จริงๆที่เป็น“สัตว์”อยู่
จึงเหลือแต่“สัตว์ที่เป็นโอปปาติกะ”ใน“ภพ”(รูปภพ-อรูป
ภพ)แท้ๆ ส่วนใน“กามภพ”ไม่มี“สัตว์อกุศลจิต”ใดเกิดอีกแล้ว
เพราะตายไปจากจิตเรณูแล้ว ไม่เกิดอีกยั่งยืนตลอดไป
องค์ประกอบ(กาย)ของวิญญูณความเป็นสัตว์กามภพ
ไม่มีอีกตลอดไป จึงเรียกว่าผู้“โอปปาติกะหรืออุปปาติกะ”
เห็นชัดมัยว่า “กาย”คือ“จิต”ชัดๆ ที่“ตาย” ที่“เกิด”แท้ๆ
“องค์ประกอบของจิต” คือ“กาย”ของจิต ยังเป็น“สัตว์”
ชั้นสุดท้าย อันเป็น“สัตว์โอปปาติกะ”ในภพภายในอยู่เท่านั้น

๑๗๑) ผู้มี“กาย”บัณฑิตคือผู้ไม่มี“กาย”ของสัตว์

“อนาคามี”ก็คือ บุคคลที่อยู่ในโลกของคนสามัญ
ทั่วไปนี้แหละ ลืมตามีชีวิตอยู่ใน“กามภพ”มีชีวิตปกติ แต่
ใน“กามภพ”บุคคลผู้นี้ไม่มีกายของสัตว์ที่เป็น“กามกิเลส”
เกิดต่อไปอีกแล้วในโลก ในสังคม จึงไม่มี“กาย”ที่เป็น
“กาม”แล้ว มีแต่“สัมภเวศกาย”ที่มีชีวิตปกติกินใช้อยู่ร่วม
กับสังคม แต่ไม่มีพิษไม่มีภัยไม่มีโทษในสังคม

เพราะท่านไม่มี“โลก-โกรธ-หลง”ที่เป็นพิษเป็นภัย

“กาย”ที่ชื่อว่า“นิรมาณกาย”คือยังมี“องค์รวมหรือองค์ประกอบ”(กาย)
ของความเป็นคนพร้อมร่างกายและกิริยากายและใจดำเนินตามหน้าที่คน
ที่ทำกรรมกรงานปกติ แต่“ใจในใจ” ไม่มีกามกิเลส(นิรมาณ) เกิดในนั้นอีกแล้ว

เป็นโทษแล้ว ไม่เป็นคนเหมือนชาวบ้านปุถุชนในสังคมโลกีย์แล้ว มีแต่คุณค่า คุณประโยชน์ ใจสูง ใจประเสริฐในระดับอนาคามี

เป็นคนผู้มี“องค์ประชุมของขั้นที่ ๕”(กาย)ปกติเหมือนคนทั้งหลาย เรียกว่า“กาย” และยังเป็นคนเหมือนเราๆท่านๆที่มี“การอยู่ร่วม-การบริโภคนปัจจัย ๔”(สมโภค)เครื่องอาศัยในความเป็นชีวิตเช่นคนปกติทั้งหลายในความเป็นคน เพียงแต่ท่านไม่บริโภคนในสิ่งที่เป็น“กิเลสกา-กิเลสอัตตา (ส่วนที่ท่านกำจัดมันได้แล้ว)”สำหรับส่วนตัวของท่าน เพราะท่านไม่มีกิเลสเหล่านั้นแล้ว มันไม่ต้องการเหมือนปุถุชนโลกีย์แล้วท่านนั้น นอกนั้นท่านก็บริโภคนและอยู่ร่วมกับสังคมนี้อย่าง

“กาย”ของท่านไม่ใช่“สัตว์” ไม่เป็น“สัตว์” ไม่มี“สัตว์” ที่เกิดใน“กามภพ”กันอีกแล้ว

ท่านมี“กาย”ที่ชื่อว่า“นิรมานกาย”แล้ว นั่นคือ ยังมี“องค์รวมหรือองค์ประกอบ”(กาย)ของความเป็นคนพร้อมร่างกายและกิริยากายและใจทุกอย่างดำเนินตามหน้าที่คนที่ทำกรรมกรงานเลี้ยงตนเลี้ยงผู้อื่นปกติ แต่“ใจในใจ”ไม่มีกามกิเลส(นิรมาน)เกิดในนั้นอีกแล้ว “องค์ประชุมของกิเลส(กาย)ในใจ”ของท่าน“ไม่มี”(นิร) ไม่มีกามภพ-ไม่มีกามชาติ(นิรมาน)อยู่ในใจของท่านแล้ว นี่คือนัยสำคัญของนิรมานกาย

เพราะได้“ทำ”หรือสร้าง(นิรมาน,นิรมิต)ใจของตนให้มี“กายใหม่” ด้วยการกำจัด“กายเก่า”ที่มี“กาย”ของความเป็นกามสัตว์หรือเป็นสัตว์ที่เสพกาม ให้สิ้นจากใจตนได้สำเร็จ

เรียบร้อยได้สำเร็จแล้วจริง

นี่ก็คือ นัยสำคัญของ“นิรมานกาย”ที่แท้จริง เป็นของจริง
ขั้นปรมาตถสัจจะที่คนในโลกสามารถมีได้เป็นได้แท้ๆ ขอ
ให้เรียนดีๆ สัมมาทิฏฐิ และสัมมาปฏิบัติให้จริงเอาจริงเถิด
จะเป็นผู้มี“อทิสสมานกาย” คือ มี“องค์ประชุม”(กาย)
ที่มองไม่เห็น(อทิสสมาน)

หมายความว่า มี“องค์ประชุม”ของ“กาย”ทั้งหลายอยู่
ทั้งภายนอกภายในที่มีความเป็นปกติของคนคนหนึ่งอยู่
แต่มีภาวะ“ที่มองไม่เห็น-ไม่ปรากฏ”(อทิสสมาน)นั้นแล้วอยู่
ในใจ นั่นคือ ไม่เห็น“สัตว์”ตัวนั้นแล้วในใจ ไม่มีองค์ประชุม
(กาย)ของสัตว์นั้นแล้ว เพราะเราได้กำจัดมันดับสูญหายไปแล้ว

กล่าวคือ“กาย”นอกนั้นมี แต่“กาย”ในซึ่งเป็น“องค์รวม
หรือองค์ประชุม”(กาย)ของ“อกุศลจิต”หรือของ“สัตว์”นั้นๆ
“ที่มองไม่เห็น”(อทิสสมาน)แล้วในใจ เป็น“กาย”ที่ไม่มี(น โหติ)
“กายเก่า”อยู่在那นั่น คือไม่มีหรือไม่ปรากฏ“กาย”ของสัตว์นั้น
แล้ว(อทิสสมานกาย) แต่ร่างกายของพระอนาคามีผู้นี้“มี”(โหติ)อยู่
เป็นร่างเป็นกายของ“อาริยบุคคล” ยังเป็นคนมีชีวิต

แต่ไม่มี“สัตว์ที่เสพงาม”นั้นแล้วในใจท่าน จึงไม่ปรากฏ
(อทิสสมาน)ในใจ จึงมองไม่เห็น(อทิสสมาน)ในใจตนเองจริงๆ

เมื่อท่านเองก็มองไม่เห็น ไม่ปรากฏแม้ในตัวท่าน(ในใจ
เลยแหละ)แล้ว แล้วใครจะไปมองเห็นของท่านกับท่านได้แล้ว
เพราะเป็น“อทิสสมานกาย”แท้ๆ ด้วยสัจจะอย่างนี้เอง

ท่านได้กำจัด“กายเก่า”ที่เป็นสัตว์สำเร็จจริงแล้ว จึง

มีแต่“กายใหม่”ที่ไม่มี“กายเก่า” เหลือแต่“กาย(องค์ประชุม)”ที่
เนรมิตใหม่ด้วยการปฏิบัติของท่านมีผลสำเร็จ ทำให้“รูปร
ว่างหรือตัวตน”ของกิเลสหมดสิ้นไปจากจิต-จากกายของตน
ได้จริง นี่แหละคือ ผู้มี“ทิพย์” เป็น“กายชั้นทิพย์” สร้าง“จิต”
สร้าง“กาย”ได้อย่างวิเศษ ด้วยคุณวิเศษ(อุตตริมนุสสรธรรม)

ผู้ทำได้จริง ก็คือ ผู้มี“สัมมาทิฐิ”จริง จึงเนรมิตจิต
เนรมิตกายได้ปานฉะนี้ ผู้ยังมีจกาทิฐิ จึงไม่ใช่ผู้มี“ทิพย์”
ที่แท้ เป็น“ทิพย์”เทียม “ทิพย์”เก๊ ซึ่งมีอยู่มาก เพราะยัง
มีจกาทิฐิ เพราะยังไม่รู้จัก“ตัวตน” แม้แค่“สักกายะ”ตัวแรก

เพราะยัง“ทำใจในใจ”(มนสิการโสติ)ให้“กายในกาย”ของตน
เป็น“เวทนา”ไม่ได้จริง เป็น“ทิพย์”ไม่ถูกต้องแท้ ยังไม่รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“กาย”อย่างสัมมาทิฐิ นั่นเอง

๑๗๒) โลกุตระบทแรก คือ “กายในกาย” ต้องรู้จักก่อน

ความเป็น“กาย” คืออะไร? อย่างไร? “กาย”ภายนอก
แค่ไหน? “กาย”ภายในอย่างไร? “กายในกาย”เป็นไหน?

เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้งความเป็นตัวตน“ของตน”(สก,ลัก)
ยังไม่รู้จัก“องค์ประชุม”(กาย)ของตนที่มีกิเลส คือ “สักกาย”

แม้แค่เริ่มตั้งแต่“สักกายะ”พันสังโยชน์ ข้อ ๑ ที่เป็น
“อตตตา”คือ“ตัวตน”ตัวต้นแรกที่เรารู้จักมันคั่นตาย ก็คือ
“กาย”ของตน ที่ศัพท์ก็คือ“สักกาย”นี่เอง จับ“ตัวกิเลส”
ได้อย่างมั่นใจ มันแน่นอนจริง แจ่มชัดว่าไม่ผิดตัว ชนิดที่“พัน
วิจิกิจจา” พันสังโยชน์ มั่นใจแน่นอนแน่นอนว่าตัวนี้..

อย่างนี้แหละคือ “อาการของกิเลส”(นามรูป)ที่จะกำจัด(ปหาน)
แล้วก็ปฏิบัติการจัดด้วยวิธีที่เราจะมา เช่น ด้วย
“ปหาน ๕” ด้วย“วิปัสสนาวิธี”คือทำอย่างนี้ ด้วย“สมถวิธี”
คือแบบนี้ ที่ช่วยอุปการะการปฏิบัติอยู่ ก็ทำด้วยอุตสาหะ
ทีเดียว

นี่คือ “ภายในกาย”ตัวแรก บทปฏิบัติแรก ที่เป็น
สังโยชน์ข้อแรก ก่อนอื่น ตามลำดับความเป็น“โลกุตระ” ลำดับ
ที่ ๑ ในโพธิปักขิยธรรม ๓๗ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส ดังที่
ได้อ้างอิงมาแล้ว ที่ผู้ตั้งใจจะปฏิบัติเพื่อไปสู่นิพพาน จะ
ต้องศึกษาและปฏิบัติให้เป็นสัมมาทิฐิกันดี ๆ

มันนอกกริธา นอกทางพุทธ แสง“บุญ”นอกขอบเขตพุทธ
กันจนจะไม่เหลือพุทธ ที่เป็นโลกุตระกันแล้ว

๑๗๓) วิธีปฏิบัติที่สัมมาทิฐิ ก็ต้องรู้ให้แม่นก่อน

หลักการปฏิบัติของพุทธ เรียนกันมา รู้ดีกันทั้งนั้น ว่า
ปฏิบัติให้เกิด“สมาธิ”ของพุทธ จนบรรลุนิโรธนิพพานนั้น
ทางปฏิบัติหรือวิธีปฏิบัติ มีทางเดียวเท่านั้น ไม่มีทางอื่น
(เอเสวมัคโค นัตถัญญเ) คือ “มรรคอันมีองค์ ๘”

แต่ก็หลงไปใช้วิธีปฏิบัติเพื่อไปนิพพานด้วยวิธี... นั้น
หลับตาแล้วสะกดจิต เข้าไปในภวังค์กัน เพื่อให้เกิดผล
“อธิจิต” ที่เรียกว่า ฌาน เรียกว่าสมาธิ อยู่ดีนดาษในวงการ
ศาสนาพุทธนี่เอง ที่มีหลักคำสอนของพระพุทธเจ้าอยู่ชัดๆ
บันทึกเป็นพระไตรปิฎก ศึกษากันอยู่แท้ๆ

แต่เพราะ“อุปาทาน” คือ ยึดไว้แล้ว ว่า “การทำสมาธิ”ต้องอย่างนี้ คือ นั่งหลับตาเข้าไปสู่ภพภายในนี้แหละ คือ วิธีปฏิบัติเพื่อจิตเป็นสมาธิ เป็นฌาน เป็นนิโรธ ซึ่งเป็น“ความยึดถือทฤษฎีผิด หรือยึดวิธีปฏิบัติที่ผิด” เรียกว่า “ลัทธิพทุปาทาน”

ทั้งๆที่การปฏิบัติเพื่อบรรลุที่เรียกว่า จรณสัมปันโน นั้น ก็มีอยู่ในพระไตรปิฎก เต็มไปหมด พระบรมศาสดาตรัสไว้มากมายหลายนัย ทั้งบรรยายพฤติกรรมกรรมการปฏิบัติ ทั้งบัญญัติหัวข้อ ไม่รู้จักสูตรต่อกี่สูตร กำหนด“ศีล”ให้ตนปฏิบัติ แล้วก็“สำรวมอินทรีย์ ๖” ไม่ใช่“สำรวมอินทรีย์ ๑”เลย คือ ให้เข้าไปหลับตาปฏิบัติกันอยู่แต่ในภวังค์เลย

ท่านตรัสด้วยซ้ำว่า วิธีหลับตาเข้าภวังค์นั้นก็ดี ปฏิบัติเป็นอุปการะ หรือเป็นการช่วย เป็นเครื่องช่วยเสริมเท่านั้น ไม่ใช่หลักปฏิบัติอันเอก ซึ่งเต็มๆก็คือ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗”

๑๗๔) เป็นต้นว่าอะไรบ้าง? ที่เป็นวิธี“สัมมาทิฐิ”

“โพธิปักขิยธรรม”นี้พระพุทธเจ้าตรัสชัด ทรงยืนยันว่าเป็น“โลกุตระธรรม ๓๗”(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)กันทีเดียว เป็น“โลกุตระ”นะ

ถ้าไม่เป็น“โลกุตระ”ก็ไม่ใช่โลกของ“นิพพาน”แน่นอน หรือไม่ใช่โลกของ“อาริยะ”แบบพุทธเด็ดขาด

หลักปฏิบัติก็เริ่มจาก“สติสัมปชัญญะ” และ“สังวรตนสำรวมอินทรีย์ ๖”(สังวรปธาน) แล้วก็พยายามรู้จักรู้แจ้งรู้จริง

ภายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม ในหลักปฏิบัติคือ“โพชฌงค์ ๗” ซึ่งเป็นข้อ ๖ และอยู่ในทางปฏิบัติหรือวิธีปฏิบัติ คือ “มรรค ๘” ข้อ ๗ ของโพธิปักขิยธรรม

ก็เรียนกันมาทั้งนั้น จรณะ ๑๕ วิชา ๘ อันเป็น“วิชาจรณสัมปันโน”ก็เรียน แต่ก็หลงไปปฏิบัตินอกคำสอนกัน

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ทุกสูตร ๑๓ สูตร คือ ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ คือ จรณะ ๑๕ วิชา ๘ ทั้งนั้น ถ้าปฏิบัติตามนั้น ก็จะเกิด “ศีลเป็นอาริยะ อินทรีย์ ๖ เป็นอาริยะ สติสัมปชัญญะเป็นอาริยะ สันโดษเป็นอาริยะ แล้วก็เกิดฌาน ๔ เกิดสมาธิแบบมีชีวิต“ชาคริยะ”

ชาคริยานุโยคะ คือ ประกอบความเพียรให้เป็นผู้ตื่นอยู่เสมอ นั่นก็คือ ให้มีสติสัมปชัญญะเต็มตื่นอยู่เสมอ

ไม่ใช่“ความตื่น”ชาคริยานี้มีแค่ ต้องพากเพียรปฏิบัติไม่เห็นแก่นอนมากนัก อยู่เท่านั้น นั่นมันก็สามัญตื่นๆ ความหมายแค่นั้นใครก็สอนได้ ถ้าพระพุทธเจ้านั้นมันลึกกว่านั้น

โดยเฉพาะที่กำลังทำซ้ำทำซ้ำไว้ว่า“หลักปฏิบัติไม่ผิด”(อภิญญาปฏิปทา) มี ๓ ข้อ คือ *สังวรศีลสำหรับอินทรีย์ ๖ โภชเนมัตตัญญุตตา ชาคริยานุโยคะ* นี่นั่นหมายเอา การปฏิบัติศีลสมาธิ ตื่นๆ มีอินทรีย์ ๖ ตามที่ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ วิกังคสูตร ตั้งแต่ข้อ ๔ ไปเลย ยิงข้อ ๑๐-๑๕ ระบุชัดตรงๆ ที่เดียว ว่าปฏิบัติ *เปิดทวาร ๖ ขึ้นรับวิถี* แล้วก็เรียนรู้ ทั้ง ตัณหา ๖ เวทนา ๖ ที่เกิดจากสัมผัส(สัมผัสสชาเวทนา) สัมผัส ๖ आयตนะ ๖ แล้วก็ฟังศึกษารูปนาม จาก“นาม ๕”(เวทนา-สัญญา

-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ) และ“รูป ๒๘”(มหาภูตรูป ๔ และอุपाหารูป ๒๔) จนแจ้งชัดใน“วิญญาณ ๖”(วิญญาณทางตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ) ซึ่งใน“อภินนทกปฏิบัติ ๓” ที่แปลว่า การปฏิบัติที่ไม่ผิดทางศาสนาพุทธก็คือ อยู่ใน“หลัก ๓”นี้ ก็ยืนยันว่า

๑) ลํารวมอินทรีย์ ๖ ตาม“ศีลที่ตนสมทานเหมาะสมกับตน”

๒) “โภชนมัตตัญญูตา” ก็ปฏิบัติไปในทุกขณะที่กินอยู่หลับนอนในชีวิตสามัญปกตินี้แหละ คือทางปฏิบัติที่ไปนิพพาน ไม่ใช่เข้าไปหลับดับตั้งนิ่งอยู่ในภพเลย ต้องตื่นรู้ เรือนรู้ทั้ง ๓ ภพ คือ กามภพ-รูปภพ-อรูปภพ ในขณะที่ตื่นรู้ อยู่ปกติ

๓) พากเพียรปฏิบัติกันอยู่ใน“ความตื่น”เสมอๆ ชื่อว่า ชาคริยานุโยคะ ซึ่ง“ความตื่น”ที่ว่า“ชาคริยะ”นี้แหละ ก็ศึกษาดีๆกันเถิด มันหลงออกนอกพุทธไปไกลนักแล้ว

๑๗๕) สมภาที่เป็นวิธี“ถูกต้อง”แท้ของพุทธคือไฉน?

ยังใน“มหาจัตตาริสกสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑ ก็ยังชัดๆตรงๆว่า “มรรค ๘” ปฏิบัติอย่างไร?

ก็คือ ปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์” ให้“สัมมาปฏิบัติ” แล้วจะเกิดผลได้“อธิจิต”เป็น“สมาธิ”มีเอกัคคตาจิต ที่พระพุทธเจ้าทรงเรียก“สมาธิ”ของพระองค์ด้วยคำว่า “สัมมาสมาธิ”

ซึ่งเป็นฌาน เป็นสมาธิ ด้วยการปฏิบัติมรรค ๗ องค์ แล้วจะเกิด“เอกัคคตาจิต”เป็น“สมาธิ”โดยเฉพาะของพุทธ

ไม่ใช่“สมาธิ”ที่เกิดจากการปฏิบัติแบบหลับตาเข้าไป
ในภวังค์ดังที่ทำๆกันอยู่ทั่วไป และยึดถือกันอยู่ไม่ยอมแก้ไข
โดยไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“รูป”ทั้งของกาย ทั้ง“รูป”ของจิต ที่
เป็น“บาป” ให้สัมมาทิฐิ-สัมมาปฏิบัติกันได้จริงๆ

ก็กำจัด“ตัวตนของบาป”ใดๆลงไม่ได้ ก็ไม่เกิด“ฉาน”ที่
เป็นสัมมาฉาน ไม่เกิด“สมาธิ”ที่เป็นสัมมาสมาธิ เด็ดขาด

วิธีปฏิบัติที่ถูกต้องที่จะให้รู้จัก“กาย”รู้จัก“จิต”ถูกจริง
และรู้จัก“บาป”รู้จัก“บุญ”ได้แท้ นั้น ก็ต้องเข้าใจ“รูป-นาม”
อย่างสัมมาทิฐิในความเป็น“รูป”(สิ่งที่ถูกรู้)ความเป็น“นาม”
(ธาตุทั้งหลาย) จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย-จิต-บาป-บุญ”แท้แน่

หลักเกณฑ์ที่ไม่มีอื่นไปจาก“ไตรสิกขา” คือ “ปริยัติ-
ปฏิบัติ-ปฏิบัติ” คือ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา” หรือ“ทาน-ศีล-
ภาวนา” อย่างสัมมาทิฐิเลย ที่จะพาไปนิพพาน หรือรักษา
และสืบสาน“โลกุตระ-อาริยะ”ที่เป็นพุทธแท้จริงไว้ได้

หลักใหญ่กว้างสุด ต่ำสูงที่สุดก็“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

หลักปฏิบัติที่ครบเครื่องก็“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”

“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”และ“ทาน-ศีล-ภาวนา”ที่สัมมาทิฐิ
ก็คือ การรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กายกับจิต” “รูปกับนาม” “บาป
กับบุญ”อย่างสัมมาทิฐิ

โดยเฉพาะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กุศล”ที่เป็น“บาป”เป็น“บุญ”

แล้วปฏิบัติจนมีมรรคผล“กำจัดบาป” จน“สำเร็จบุญ”

(อัตรหัตถะ = ประโยชน์ตนถ่ายเดียว) หรือทั้ง“สำเร็จบุญกุศล”

(อุภยัตถะ = ประโยชน์ตนด้วยประโยชน์ท่านด้วย) ก็สะสมผลดีนั้น

ลงในจิตเป็น“สัมมาสมาธิ”ไปตามลำดับ

นี่คือ “สมาธิ”ที่ถูกต้อง สัมมาทิฏฐิแบบพุทธ

๑๗๖) “กุศล”ที่เป็น“บาป”มีด้วยหรือ เป็นอย่างไร?

งงมึนละ! ..ที่อาตมาพูดว่า “กุศลที่เป็นบาป เป็นบุญ”!!!

มีด้วยหรือ...“กุศลที่เป็นบาป”..?

มี... แต่คนไม่รู้ตัว คนไม่รู้ทัน แม้เจ้าตัวเองผู้ทำกุศล
นั้นเอง ยังหลงผิดว่าตัวเองทำ“ความดีงาม”จริงๆเสียด้วยซ้ำ

“กุศลที่เป็นบาป”คือ การกระทำที่มีความฉลาดเฉลียว

(กุศลคือความฉลาด เฉลียวคือความฉลาดแกมโกง,ความฉลาดที่ใช้กิเลส)

ปุถุชนคนทั้งหลายที่ทำ“การกุศล”กันนั้นมีมากกว่ามาก
ว่าการกุศลนั้นเป็น“เกมของคนโลภ-โกรธ-หลง”ที่ทำด้วย
“เฉลียว”ของตนมีมากกว่ามากที่เข้าไปโดยไม่รู้ตัว แต่กิเลสที่มี
ในอนุสัยในอสังขมโนทำด้วย“อุบายกุศล”ที่เดียวเลยแหละ

มันมีเช่นนี้กันจริงๆ เจตนาเป็น“กุศล”จริงๆ แต่

“กรรม”(การกระทำ) มันซับซ้อนหมุนรอบเชิงซ้อนมาก เจ้าตัว
ไม่รู้เท่าทันกิเลส แม้“กรรม”อันไม่เจตนาอันจะถือว่าเป็น“สุด

วิสัย” แต่มันก็คือ“กรรม”ที่เป็นอันทำ ย่อมมี“วิบาก”ตามลัทธิจะ

“กรรม”เป็นอันทำ ทำแล้วต้องเป็นผลวิบาก ...ใช่มั๊ย?

เป็น“วิบาก”(ผลของกรรม)ที่เกิดด้วย“อวิชชา”หรือ“โมหะ”

โดยแท้ อันเกิดจาก“มิจฉาทิฏฐิ”จริงๆ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส

ว่า “อตฺถิ สุกตทุกกฺกฺขานํ กัมมานํ ผลํ วิปาโก” ที่แปลกัน

ว่า “ผลวิบากของกรรมที่ทำได้ทำชั่วแล้ว มีอยู่” (พระไตรปิฎก

เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗) ดังนั้น ผู้สามารถอ่านจิตตนเป็น และสามารถอ่านถึง“อรูปจิต”ของตนได้ ตรวจสอบรูปจิตได้ตาม“อุปาทายรูป ๒๔”ได้จริง และทำให้บรรลุสูงสุดได้ จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า ตนยังมีความเป็น“สัตว์”เหลืออยู่แค่ไหน?

จึงจะปฏิบัติจนกระทั่งเป็น“บุญ”คือ การชำระกิเลสแล้วกำจัด“บาป”คือ กิเลส ได้ถูกต้องตรงตัวแท้ กระทั่งถึงตัวสุดท้ายคือ “เนวสัญญานาสัญญายตนสัตว์” กำจัดตัวท้ายนี้ให้หมด ถ้าใครกำจัด“ตัวตน”(อัตตา)ของ“บาป”ที่เกิดใน“ปัจจุบัน”ขณะมี“สัมผัส”ของรูปนาม แล้วสามารถทำ“ตัวตน”ของ“บาป”นั้นให้“ดับ”ไปได้ และ“อนุรักษนาปธาน”หรือ“อาเนญชาภิสังขาร”(การปรุงแต่งจิตที่ไม่มีบาปให้ตั้งมั่นไม่หวั่นไหวให้เจริญยิ่งขึ้น)คือรักษา“ผล”ที่ปฏิบัติได้ผลนั้นๆให้ตั้งมั่นในจิตได้แน่วแน่(อัปปนา) แนบแน่น(พยัปนา) ปักมั่น(เจตโส อภินิโรปนา) จนกระทั่งผลนั้นสถิตสถาพรได้ ก็จะเป็น“สมาธิ”ที่“สัมมาปฏิบัติ”ของพุทธ

๑๗๗) “อัตตา”คือ“ตัวตน”ที่“เกิด”แล้วยัง“ไม่ดับ”ไป

ผู้จะทำบุญเป็น“บุญ” ก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน”หรือหน้าตาของ“บาป” คือ ตัวตนของกิเลส นั่นคือ ต้องเข้าใจคำว่า“อัตตา”(ตัวตนของนามธรรมคือ จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน) จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส” อันเป็น“ภายในกาย-กายของจิต” หรือ“องค์ประชุมของนามของรูป”

ที่“เกิด”เพราะตนเองทำให้เกิดอยู่เกือบทุกปัจจุบัน แม้ไม่มีสัมผัสมันก็เป็น“มโนสัญญาเจตนา”ที่เป็น“กามตัณหา”บ้าง

เป็น“ภวัตถนา”บ้าง ที่เป็นกิเลสตกผลึกฝังตัวเป็นอดีต เรียกว่า “อนุสัย”หรือ“อาสวะ”อยู่ในวิบาก

ผู้ปฏิบัติสามารถใช้“วิภวัตถนา”(ตถหาไม่มีภพ = “มโนสังข เจตนา”(ตถหาที่ทำหน้าที่เพื่อล้างตถหา)ทำงานกำจัด“ภพ”ตามหน้าที่ จึงจะสามารถกำจัด(ปหาน)หรือ“ดับ”(นิโรธ)เจ้าตัวนี้ถึง ชั้น“อนัตตา” ไม่มีตัวตนของ“รูปร่าง-นามกาย”นั้นหมดสิ้น กระทั่ง“สูญ” จนจิตว่างจาก“กายของกิเลส”นี้ ลึ้นความเป็น “กาย”ของสัตว์ ครบหมดสิ้นความเป็นสัตว์ ตามที่มีคำสอน ของพระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“สัตตาวาส ๙”หมดเกลี้ยงได้จริง พันสังโยชน์ ๑๐ ตามที่พระบรมศาสดาตรัสไว้ให้เราศึกษา

จึงจะเป็นผู้“ไม่มีอัตตา”ได้จริง

เพราะผู้ยัง“อวิชชา” ไม่รู้ความเป็น“สัตว์โอปปาติกะ” ทั้ง ๙ หรือรู้ยังไม่“สัมมาทิฏฐิ” ฉะนั้นแลคือผู้ยังมี“อัตตา” ยัง มิจฉาทิฏฐิตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”ข้อ ๙ “สัตว์ที่เป็นโอปปาติกะ ไม่มี” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕)

คนผู้หลงเชื่ออย่างยึดมั่นถือมั่นแค่บัญญัติอยู่แต่ว่า “อนัตตา”แปลว่า“อัตตาไม่ใช่ตัวตน” เมื่อเขารู้ชัดเข้าใจได้ แค่นี้ แล้วก็ไม่ต้องศึกษาปฏิบัติอะไรต่อ เพราะหลงว่า “อัตตา”นั้นไม่มีเลยในที่ไหนๆ เพราะเข้าใจแล้วว่า“อัตตา ไม่ใช่อัตตา” แต่ถ้าคนผู้ใดที่ไปหลงว่า“อัตตามี” นั้นต่างหาก คือ “ผู้หลงผิดว่าอัตตามี” เป็นผู้“มิจฉาทิฏฐิ”

เขายึดมั่นถือมั่นอยู่ว่า นี่แหละถูกต้องที่สุด

การยึดถืออยู่อย่างนี้ คนผู้นี้ก็มิแต่“อัตตาวาทุปาทาน”

ฉะนั้นเองนั้นแหละ เพิ่มขึ้นๆไปทุกจิตที่เป็นมโนกรรมเรื่องนี้
เพราะไม่ได้ทำให้“อตตะตา ๓”หมดเกลี้ยงไปจากตนนั่นเอง

๑๗๘) “อตตะตา”หรือ“ตัวตน”คืออะไร? เกิดได้อย่างไร?

“อตตะตา ๓”ได้แก่ โอฬาริกอตตะตา-มโนมยอตตะตา-อรูปร
อตตะตา”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๐๒)

อตตะตา คือ อะไร? อตตะตา คือ กาย

“กาย”คือ “องค์ประกอบ”ของรูปนาม เมื่อประกอบเข้า
เป็นตัวตน” ก็เรียกว่า“อตตะตา”(หรือสักกายะ-อาสวะ)

อตตะตา ตัวแท้ก็คือ ตัวตนกิเลส ได้แก่ ชั้นหยาบก็..
โอฬาริกอตตะตา ชื่อว่า “สักกายะ” ชั้นกลาง..มโนมยอตตะตา
ชื่อว่า “อตตะตา” ซึ่งเป็นคำกลางๆเรียกทุกตัวทั้งนั้นว่า “อตตะตา”
ส่วนชั้นปลายเรียก..อรูปรอตตะตา ชื่อ“อาสวะ”

เกิดได้เพราะ“อวิชชา”หรือ“มิจฉาทิฏฐิ”

ผู้หลงเอียงโตะงไปข้างฝ่ายติดยึด“กามสุขัลลิกะ”มาก
ยิ่งขึ้นๆเท่าใดๆ ก็เป็น“อตตะตา”ในภาวะกิเลส“กาม”ยิ่งเท่า่นั้นๆ

ส่วนผู้ที่หลงเอียงโตะงไปข้างฝ่ายติดยึด“อตตทิลมถะ”
มากยิ่งขึ้นๆเท่าใดๆ ก็เป็น“อตตะตา”ในภาวะกิเลส“อตตะตา”ยิ่ง
เท่า่นั้นๆ

๑๗๙) แล้วจะลด หรือจะดับ“อตตะตา”กันอย่างไร?

จะละลด“อตตะตา”ทั้ง ๒ นั้นนี้ได้ ถึงขั้นกำจัดให้“ดับสิ้น
อตตะตา”ถึงที่สุด ก็ต้องปฏิบัติอย่างสัมมาทิฏฐิ จนจิตเป็น

“สัมมาสมาธิ”จบสัมบูรณ์(สมาหิตจิต) ซึ่งเป็น“สมาธิ”ของพุทธ
“สมาธิ”ของพุทธ คือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย”ซึ่งเป็น
“รูปกายและนามกาย” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กายที่เป็นสัตว์” และ
เห็นเข้าหา“จิต”ที่เป็นสัตว์ คือโอปปาติกสัตว์ แล้วกำจัด
ความเป็นสัตว์ โดยรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สัตว์”ตามที่
พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“สัตตาวาส ๔”(พตปฎ. เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๒๘)

จนกระทั่ง“พันสังโยชน์ ๑๐”(พันการผูกสัตว์ไว้,พันการประกอบ
สัตว์ไว้) เพราะได้กำจัดความเป็น“สัตว์”มาตามขั้นตอน กระทั่ง
“ดับอรุปอัสสา”สุดท้าย คือ “เนวสัญญานาสัญญายตนสัตว์”
จนถึงที่สุด“สัญญาเวทิตนโรธ” ก็เป็นเสร็จจบสัมบูรณ์

ผู้ไม่อยู่ในข่ายที่ว่าเป็นครุฑ ก็ยังไม่พ้นความเป็นสัตว์
ยิ่งชื่อว่า เป็นพุทธศาสนิก แต่ทำตนออกนอกพุทธ
แถมยังมีอิทธิพลมีบทบาทอยู่ในวงการศาสนาพุทธอย่างยิ่ง
เท่าใดๆ แล้วยึดมั่นใน“อุปาทาน ๔” ไม่ว่าจะข้อหนึ่งข้อใด หรือ
ก็ข้อ หรือทั้งหมด แล้วเป็นผู้นำพาศานาก่อจารีตประเพณี
ที่ผิดๆ

และผิดออกไปจากจารีตพุทธเดิม ออกจากแก่นแท้เดิม
ของพุทธแท้ที่สัมมาทิฎฐิ ด้วย“อุปาทาน” ยิ่งยึดมาก ก็คือ
ผู้“คะนองบาป”มากยิ่งขึ้น เท่าที่สร้างอิทธิพลแล้วมีบทบาทใน
จารีตประเพณี

เป็นการสร้างประเพณีหรือก่อวัฒนธรรมที่ผิด ให้แก่
ศาสนาพุทธ ที่บาปยิ่งขึ้น

๑๘๐) ประเพณี“บาป”มีด้วยหรือ? บาปได้อย่างไร?

อาตมาก็ต้องขออภัยที่แจกแจงธรรมดุษฎีโทษเอากการเหมือนลบลหู่“ศีลพรต” ปฏิบัติทาของท่าน หรือวิธีปฏิบัติของส่วนใหญที่ยึดถือกันอยู่นั้นว่า เป็น“ลัทธิพศุปาทาน”กัน
อาตมาจริงใจจริงๆ และเห็นว่า ท่านผิดกันจริงๆ ไม่มีอะไรแอบแฝงเลย ไม่ได้ลบลหู่ ไม่ได้เกลียดชังเลย

ขออภัย“สงสาร”ท่านกันจริงๆ ที่ท่านไม่ได้มรรคได้ผลกัน หรือแม้ได้ก็เป็น“มิจฉาผล”แล้วหลงยึด“ผลเก้”นั้นกันอยู่
มันน่าเห็นใจจริงๆ..!!!!!! ไม่ได้บังอาจหรือดัดจริตพูด ยกตนข่มท่านแต่อย่างใด อาตมาพูดนี้รู้ใจตนเองอยู่เสมอว่า ไม่ได้มีมักชะ,ปลาสะ,สาธุชยจิต หรือมีอุบักกิเลสใดเลย

ขออนุญาตให้อาตมาทำกิจที่ควรนี้เถิด หาก“ผิด”ใดผิดจริง บาปก็เป็นของอาตมาเองแน่นอน ไม่มีทางเลี้ยงดอก

ผู้ที่ยึดถือ“วิธีปฏิบัติ” หรือยึดถือ“ศีลพรต”ปฏิบัติกันผิดๆ ท่านเรียกว่า “ลัทธิพศุปาทาน” ถ้าไม่ยอมเปลี่ยนมาให้ลัทธิมาทิจญญู ก็คงเป็นศีลพรต หรือเป็นวิธีปฏิบัติอยู่
อย่างนั้น ผิดๆกันต่อไปอยู่นั่นเอง ไม่มี“ปรโตโฆสะ” ไม่ฟังคนอื่นบ้าง จะมีใครมาพูดที่แปลกแตกต่างไปจากที่ตนยึดถือก็ตีทิ้งไปหมด ไม่พิจารณาตรวจสอบให้ถ่องแท้ แล้วแก้ไขให้ถูกตาม ก็คง“ลัทธิมาทิจญญู”ไม่ได้ไปตลอดกาล ตามที่ผิดนั้น

เมื่อไม่ลัทธิมาทิจญญู มันก็พากันผิด มันก็บาป ยิ่งยึดถือกันขึ้นเป็นจารีตประเพณีกันเข้าไปอีก มันก็ยิ่งบาปหนักยิ่งขึ้นไปอีก ก็พากันบาปแท้ๆ ผู้ไม่รู้โอ้หนอเห็น หลงเชื่อ

ตาม ทำตามหลงตาม ก็เลยยิ่งเกิดขบวนการบาปกันไปใหญ่
หากไม่ยอมเปลี่ยนแปลงแก้ไข ก็คงมีวิธี“ทำสมาธิ”
หรือ“ทำใจในใจ”ที่บาลีก็ว่า “มนสิการ”นั่นเอง ผิดอยู่ไม่ถ่องแท้
ไม่ลงไปถึงที่เกิด ไม่“โยนิโส” ก็ออกนอกพุทธอยู่อย่างเดิม
แต่มันกลายเป็น“กรรม”ที่ก่อ“บาป”นี่สิ ต้องรีบรู้ทันเถิด

๑๘๑) อย่าทำเป็นเล่นกับ“กรรม”เป็นอันขาด

ผู้ที่ประพฤติ“ผิดๆ” ปฏิบัติ“ผิดๆ”อยู่เรื่อยไปนี่แหละ
แล้วก็ต่อทอด ถ่ายทอด สืบทอดไว้ที่ผิดๆนั้นแล
ต่อๆกันมา และยิ่งมีการประยุกต์ มีการเสริมเติมแต่งให้ผิด
เพิ่มขึ้นๆ เป็นจารีตประเพณี ยึดถือต่อๆกันไป

นี่คือ การสร้าง “สัลพัตฺตูปาทาน”ตัวแท้ ที่ไม่ไหวทัน
เมื่อทำผิด แล้วก็สอนถ่ายทอดสืบทอดที่ผิดๆกันมา
เป็นจารีตประเพณีในการประพฤติปฏิบัติ ก็ที่สอนบอกกล่าว
ถ่ายทอดแล้วก็พากันประพฤติปฏิบัติที่ผิดๆนั้นจริง มันก็เกิด
ตามๆกันไป ความผิดก็แพร่หลายกันไป ก็เท่ากับการ
ทำลายศาสนา แล้วจะไม่บาปได้อย่างไร?

เพราะเมื่อมันผิดและทำผิด แม้จะทำตามคนอื่น มัน
ก็คือการกระทำ คือกรรม ก็เมื่อทำกรรมอันผิด เราก็คือผู้
ผิดแล้ว ไซ้มั๊ย? ยิ่งถึงขั้นพาให้คนทำกรรมอันผิดไปจาก
ธรรมที่แท้ของพระพุทธเจ้าด้วย ก็คิดเองว่า มันจะบาปมั๊ย
ตนเองทำก็บาปแล้ว แล้วยังพาคนอื่นทำแบบที่บาป
นั้นกันเป็นกระพรวนเพิ่มเข้าไปอีก แล้วจะไม่บาปหรือ?

อย่าทำเป็นเล่น กับ“กรรม”เป็นอันตราย!!!!

๑๘๒) ประเพณีบาป“เกิด”ขึ้นอย่างไร?

เพราะ“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ไม่ถ่องแท้ถูกต้อง ซึ่ง การปฏิบัติ“สมาธิ”ก็คือ “การทำใจในใจอย่างถ่องแท้” “โยนิโสมนสิการ”นั่นเอง ที่มันผิดบานปลายออกไปเรื่อยๆ

“เหตุ”เพราะยึดถือ“ทิฏฐิ”ผิด ที่เรียกว่า ทิฏฐุปาทาน

“ทิฏฐิ”ผิด พาทำ“กรรม”บาปไป!

เมื่อทำกรรมที่เป็น“ทุจริตกรรม” เป็น“กรรม”ร้ายล่ะ?

กรรมคือพูดผิดจริง กรรมคือประพฤติผิดจริง

ถ้าคุณมี“ความเห็นผิด”เฉยๆ แค่เชื่อเช่นนั้นอยู่เท่านั้น แม้จะเป็นความเชื่อที่ผิด แต่ไม่ได้ทำ ทั้งทางกาย ทั้งทางวจี แม้ในใจก็ไม่ได้คิดอยากทำ มีแต่เชื่อถือผิดเฉยๆ

ก็ไม่ได้เกิดกรรมอะไรขึ้นมา แม้ในใจ เพียงแต่คุณ มี“อนุสัย”ที่ผิดๆนั้นอยู่ในใจคุณต่อไป ไม่เปลี่ยนแปลง

คุณก็ไม่ได้ทำดี ไม่ได้ทำถูกอันควรทำ เฉพาะอย่างยิ่ง ไม่ได้ปฏิบัติประพฤตีสั่งที่เป็นธรรมที่เป็นสัมมาทิฏฐิ ซึ่งจะ พาเกิด“บุญ” เป็นคนเจริญ“อาริยะ”จริงๆ

ถ้าใครก็ตามที่มี“ทิฏฐิ”ผิดแล้ว หากทำเป็น“กรรม” ออกมา มันก็ไม่ได้ทำถูก เพราะคุณมี“ทิฏฐิ”ที่ผิด เมื่อทำเองตามของตนเองมันก็ต้องทำตามทิฏฐิตนเองที่ผิดนั้นแน่

และเมื่อไปนำพาคนอื่นผิดตาม หรือยังตั้งหน้าตั้งตา พาคนมาทำผิดให้มากยิ่งขึ้น ก็มี“จำนวนกรรมผิด”เกิดขึ้น

เป็นจารีตประเพณีบาป“เกิด”ขึ้นให้แก่อสังคัม แก่โลก
และตามสังัจจะนั้น ตนเองสร้าง“กิเลส”ให้แก่ตนเอง
นั้นแหละ คือ ผู้“ได้บาป”แล้ว ไม่ว่าจะสร้าง“กิเลส”แบบไหน
ยิ่งเป็น“กิเลส”ชั้นมีผลต่อการทำลายศาสนาให้คนหลง
ผิดออกไปจากลัทธิธรรม มันก็ยิ่งบาปหนักหนายิ่งๆขึ้นไปอีก
ยิ่งชั้นสร้างให้เกิดจารีตประเพณีที่ผิดบาปขึ้นไปอีก
ได้สำเร็จ ก็คิดดูเอาเถิดว่า ผู้นั้นจะ“บาป”ไหม

๑๘๓) ทำตามประเพณี“บาป”ด้วยหรือ?

เรื่องจารีตประเพณีนี้ เป็นเรื่องของมนุษยชาติ และ
ลึกล้ำมากยิ่งขึ้น ที่อาตมาขอแจกแจงไว้เป็นสังัจจะให้รู้กันเท่านั้น
ไม่ต้องตื่นเต้นตกใจอะไรกันเกินไป

เพราะถึงอย่างไร มันก็แก้ยากมาก แต่มันก็คือ บาป
กรรม มันเป็นเรื่องอจินไตย ที่เมื่อใครได้รู้แล้วอย่าประมาท
กันเป็นอันขาด “กรรม”เป็นความจริงที่คนทุกคนเป็นสัตว์
แล้วมี“จิตนิยาม” ก็ต้องเป็นไปตามกรรม ไม่มีทางเลี่ยงเลย

*“สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก” ใครทำกรรม
ใดไว้ ดีหรือชั่ว ต้องรับผลของกรรมนั้น แน่นนอนที่สุด เป็น
คำตรัสของพระบรมศาสดาแห่งพุทธแท้ๆทีเดียว*

ใครไม่กลัวในกรรมก็เรื่องของเขา ไม่เชื่อก็สุดแท้แต่
ขอถามหน่อยเถอะว่า ใครบ้างที่แน่ใจว่า ตนไม่ได้ทำ
ตามจารีตประเพณีที่ผิดๆนั้นเลยทั้งชีวิต แม้นิดแม้น้อย
อาตมาว่า ยาก!!!! แล้วบาปไหม? ก็ไตร่ตรองดูเถิด

จึงควรได้คิดกันแล้ว มันบาปจริงนะ!!

เพราะแม้จะไม่ใช้คำว่าศาสนา ไม่ได้ใช้คำว่าธรรมะ แต่จารีตประเพณีที่ผิคนั้นแหละ ยังทำกันเป็น“กรรม”แห่งความผิด ที่เรียกว่า“ทุจริตกรรม”อยู่ หลงว่า“ทำบุญ”กันเลย ซึ่ง“ความผิด”ที่เป็น“ศีลพรต”มีจนาทิฎฐิ ออกนอกพุทธไปแล้วนั่นเอง แต่ก็ยังทั้งพูด ทั้งปฏิบัติกันด้วย“ความหลงผิด”(โงะ)ว่า ถูก จึง“ทุจริตกรรม”นี้สืบทอดจารีตประเพณีที่ผิดๆนี้กันไม่หยุดหย่อน ให้ผู้คนรับรู้รับเห็นอย่างหลงเข้าใจผิดตามไปเพิ่มขึ้นๆ ว่าเป็น“จารีตประเพณีของพุทธ”

แต่ที่แท้มันไม่ใช่ มันกลับทำลายความเป็นพุทธต่างหาก แล้วการทำตามจารีตประเพณีอย่างนี้ จะเป็น“บาป”ไหม? ก็พึงไตร่ตรองตามที่พยายามแจกแจงความจริงนี้สู่ฟังเถิด

อาตมาสงสารก็แต่คนผู้ยึดมั่นถือมั่น ที่ยังรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แล้วก็พูดอย่างฮึดฮัดพืดเหวียง แล้วชี้โทษชี้บาปให้เลยด้วยนะ ว่า “ใครลบหลู่-ทำลายจารีตประเพณี มันผู้นั้นผิด ต้องบาป” แล้วก็บริภาษไปต่างๆนานาด้วยความรักจารีตประเพณี ด่าแรงๆหยาบๆก็มี อาตมาก็เห็นใจจริงๆ

แต่มันก็จำเป็นที่ต้องพูดความจริง จัดการกับจารีตประเพณีที่ผิด จะให้ปล่อยปละละเลย พาศาสนาผิดเพี้ยนไปไม่มีทางยับยั้ง ให้หยุดกันเลยกันนั้น อาตมาก็คงทำไม่ได้ เป็นตายอย่างไรก็ต้องขออนุญาตทำเถิด และก็คงต้องทำไปจนตายแน่ เพราะมันหนักหนาสาหัสเหลือจะพูดกันจริงๆ

ฉะนั้นก็เป็นเรื่องที่ทำให้ความเข้าใจกันยากมาก จะทำให้

พุทธศาสนิกชนรู้ เข้าใจ เห็นจริงกันยิ่งยากทัพบทวิคุณ

แต่ก็จำเป็นอย่างยิ่งที่อิตมกัต้องทำ

ก็ต้องขออนุญาตเถิด จริงๆ!!!

จารีตประเพณีทางพุทธศาสนาทุกวันนี้ แทบหาที่ถูกลง
เกือบไม่ได้แล้ว พุดไปก็เหมือนเป็นคนช่างเพ่งโทษเอาจริงๆ

ก็ขออภัยอย่างมากที่สุดซ้ำซากอีกแหละ

๑๘๔) ทางแก้ก็มีทางเดียว คือ หยุด“ทำผิดบาป”นั้น

พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ไซ้มีว่า ปัจจัย ๒ อย่างที่ทำให้
“สัมมาทิฏฐิ”เกิดนั้น ต้องมี ๑)ปรโตโฆสะ ๒)โยนิโสมนสิการ

(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๙๗)

ถ้าไม่มี“ปรโตโฆสะ” คือ ไม่ฟังคำแนะนำหรือฟังสิ่ง
แปลกใหม่ที่ไม่เหมือนของตนยึดถืออยู่บ้าง และไม่เปลี่ยนไป
ตามความต่างที่แปลกใหม่นั้น เราก็คงไม่บรรลุนิธรรม หรือ
บรรลุนิธรรมเก็อยู่ันเอง

ซึ่งควรพิจารณาดีๆ ไม่ให้อคติ แล้วเห็นว่าของเขาก็ดี
อยู่นะ! ว่าเข้าทำอยู่นะ! มันก็ควรรับของใหม่บ้าง

ที่จริงที่อิตมานำมาเสนอนี้ไม่ใช่ของใหม่ ขอยืนยันว่า
มันของเก่าที่เป็นของพระพุทธรเจ้าแต่เดิม แต่ทุกวันนี้ต่างหาก
ที่ยึดถือกันอยู่ันของใหม่ที่มีจฉาทิฏฐิ ที่มันแปรปรวน
เปลี่ยนแปลง เลื่อมมาจากของเดิม จนและถึงขนาดแล้ว

ตะเพน“อานกะ”มันไม่เหลือความเป็นตะเพนเก่าแล้วจริงๆ

ถ้ายืนยันอยู่ต่อไปก็ขออภัยจริงๆที่จะต้องพุดตรงๆ

ว่า การปฏิบัติกันอยู่ส่วนใหญ่ทั้งหลายนั้น
มันยิ่ง“คะนองบาป”กันจริงๆ
อย่าถือดีมีอัตตามานะกันอยู่เลย

๑๘๕) ยิ่งหยิ่งผยอง ยิ่งคะนองบาป..!!

อย่าทำตนหยิ่งผยองกันเลย มัน“คะนองบาป”ยิ่งกว่า
คนทำผิดหยาบๆ ต่ำๆ ง่ายๆ นะ

บาปที่คนหยาบทำ คนต่ำทำ ทำเรื่องตื้นๆง่ายๆผิด และ
เป็นบาปนั้น มันก็บาป แต่ไม่หนัก ไม่ถือว่าลึกซึ้งสูงส่งอะไร
ผลวิบากบาปที่ได้รับก็ตามฐานะ

แต่“บาป”ที่ละเอียด คนสูงทำ เป็นเรื่องสูงส่ง ผู้จะทำ
ไม่ใช่คนโง่ ไม่ใช่คนไม่เก่ง ไม่ใช่คนพินๆหรือคนไม่สูงไม่รู้
ไม่ฉลาดจะทำได้ ผู้ใหญ่กับเด็กทำผิดเดียวกัน บาปต่างกัน

ไอ้ที่ทำบาปกันที่ขึ้นหน้าหนังสือพิมพ์กันโครมๆนั้นแหละ
มีตาปลาชิวปลาสร้อย ปกิณกะ มโนสาเร่ นั้นมันบาปอย่าง
หยาบๆต่ำๆ แต่มันรู้กันชัด มันรู้กันง่าย เพราะมันหยาบตื้นๆ
เรื่องง่ายๆ พินๆ ว่าชั่ว ว่าเลว ว่าผิด ใครก็เห็นชัดได้ไม่ยาก

เรื่องบาปแค่นี้ มันไม่คณนาอะไรเท่าไรหรอก สามัญ

แต่ไอ้ที่ทำบาปชนิดคนทั่วไปกลับไปเห็นว่า“บุญ”ใหญ่ ที่
ซบซ้อนสลบไปด้วยอวิชชา หรือไม่ก็บาปที่ใครก็ไม่กล้าจะ
ปริปาก บาปที่ทำกันชั้นสูง ชั้นบาตรใหญ่ที่มีอำนาจ ทั้งคน
รู้ไม่ทัน ทั้งรู้ไม่ได้ ทั้งมีอิทธิพลล้นล้ำ ทำให้ผู้รู้ก็ต้องจำนน
ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้กันไปหมด แต่ที่ไม่รู้หรือรู้ไม่ทันนั้นแหละมาก

เรียกว่าเป็นผู้มี“อำนาจบาตรใหญ่” ที่ยิ่งสูงก็ยิ่งต่ำ
ยิ่งขึ้นเรื่องปรมาตถธรรม ขึ้นพระอริยะ ขึ้นนิพพาน
แต่มันมีจกาทิฏฐิ นีลิ คนทั่วไปเรอะ..จะอาจสามารถรู้ทันได้
ยิ่งแถมเจ้าตัวผู้ทำมี“อึดตามานะ”มาก หยิ่งผยอง ไม่
ยอมลดตัวลดตน ไม่ยอมลดราวาสอก ยึดมั่นถือมั่นในสิ่ง
ที่ผิดที่ไม่ดีนั้น แม้จะรู้แล้วว่า มีจกาทิฏฐิ ว่าผิดบาป แต่ยัง
ดันทุรังประพฤติบาปให้สูงกันต่อไป บาปยิ่งสูงก็คือตนยิ่งต่ำ
นี่คือ การคะนองบาปชนิดที่สุสุดจะตั้งราคาบาปได้เลย
การกระทำบาป ที่ทำบาปในฐานะคนต่ำ กับผู้ทำบาปใน
ฐานะคนสูง ด้วยลัจจะคนสูงบาปหนักบาปหนากว่ากันหลาย
เท่ามาก ตามลัจจะที่เป็นอจินไตย แต่พอเข้าใจได้ยิ่งสูงยิ่งต่ำ
เปรียบกับการโกหก เช่น คนโกหกอวดตัวทั่วไปเรื่อง
โลกีย์ คนนั้นมีบาปแค่ปาจิตตีย์ แต่ถ้าโกหกอวดตัวเรื่อง
โลกุตรเรื่องคุณวิเศษก็ปาราชิก เป็นต้น การคะนองบาป
ของคนต่ำ กับการคะนองบาปของคนสูงก็นัยเดียวกัน
“บาป”ที่เกิดจากการดันทุรังทำผิด“มีจกาทิฏฐิ”จนเป็น
เหตุให้“พุทธธรรม-พุทธศาสนา”ผิดเพี้ยนเสื่อมไปนี่ คือ ทำ
ให้“โลกุตรธรรม”ผิดเพี้ยน เสื่อมลงๆนี่เอง ที่“บาป”หนัก
เหลือคณนา อนันตริยกรรมยิ่งกว่าคนต่ำคนหยาบเขาทำกัน
คนสูงจะมี“อึดตามานะ” จะถือดี ถือตัว ถือศักดิ์
ถือศรี ยอมไม่ได้ นั่นแหละความหยิ่งผยองยึดดีในความสูง
ของตนนั้นแหละยิ่งพาให้เขา“คะนองบาป” ได้“บาป”
หนักหนาสาหัสสากรรจ์กว่าคนต่ำเทียบกันไม่ได้

๑๘๖) จะมี“สัมมาสติ”ได้ ต้องมี“สัมมาทิฏฐิ๑๐”ก่อน

มาพูดกันถึงทางแก้ หรือทางทำดี ทางช่วยกันดีกว่า
ซึ่งก็ต้องใช้ธรรมะ ชาวพุทธก็รู้ๆกัน เรียนกันมามาก
ว่า “อริยสัจ ๔”บ้าง ต้อง“พันธโยชน์”บ้าง “ไตรสิกขา”บ้าง
“นั่งสมาธิ”บ้าง “อานาปานสติ”บ้าง หรือมีชื่อเรียกหลักต่างๆ
อีกมาก โภธิปักขิยธรรม ก็ใช่ จรณะ ๑๕ วิชชา ๘ ก็ใช่

เช่น พูดกันถึงข้อปฏิบัติเกี่ยวกับ“สติ”ต่างๆ กายคตา
สติก็ดี อานาปานสติก็ดี สติปัฏฐานก็ดี แต่ยังมี“มิจฉาสติ”กัน
ซึ่งการปฏิบัติธรรมแบบพุทธนั้น ผู้ที่ศึกษาพุทธธรรม
ก็รู้กันดีอยู่ทั่วไป ว่า ต้องมี“สติ”เป็นหลักนำหน้าเสมอ
ขาด“สติ”ถือว่า หลุดจากการปฏิบัติธรรมทันที

แล้วทุกขณะปฏิบัติก็พยายามมี“สติ”ที่จะทำให้“เจริญ
สัมมาสังกัปปะ-สัมมาวาจา-สัมมากัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ”
ให้ได้เสมอๆ ถ้าทำได้ผลตาม“สัมมาทิฏฐิ”ที่ผู้ปฏิบัติมีอยู่จริง
“สติ”นั้นก็จะเป็น“สัมมาสติ”ตาม“สัมมาทิฏฐิ”ที่เป็นประธาน

หมายความว่า “สติ”จะเป็น“สัมมาสติ”ได้ นั้น ต้องมี
“สัมมาทิฏฐิ”ก่อน แล้วจึงจะปฏิบัติจนทำ“สัมมาสังกัปปะ-
สัมมาวาจา-สัมมากัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ”ได้ผลเกิดเมื่อใด
“สัมมาสติ”จึงจะได้ชื่อว่า“สัมมาสติ”เมื่อนั้น ตาม“สัมมาทิฏฐิ”
ที่เป็นประธาน ดังนั้น“สัมมาทิฏฐิ”จึงเป็นตัวหลักเสียก่อน

นั่นคือ ต้องเรียนรู้“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”ตามที่พระพุทธเจ้า
ทรงบัญญัติไว้(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๔-๒๕๙)นั่นเองให้ได้
ก่อนอื่น ผู้ปฏิบัติใดๆก็ตามจึงจะปฏิบัติเกิด“สัมมา”อื่นๆได้

และ“สัมมาทิฏฐิ”ที่ว่าเป็น ก็ต้องเป็น“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”
ตามที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ ซึ่งสำคัญลึกล้ำมากยิ่ง

มีใช้“ทิฏฐิ”อื่นใด ในที่ไหนเลย

ข้อนี้สำคัญยิ่งจริงๆ แต่ไม่เห็นนักศึกษานักปฏิบัติธรรม
ของพุทธในยุคนี้ใส่ใจข้อนี้กัน

ซึ่งถ้าผู้ใดยังมี“ทิฏฐิ”เป็น“มิจฉาทิฏฐิ ๑๐”อยู่ ยังไม่มี
“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”นี้มาก่อนแล้วไซ้ร้ แม้จะปฏิบัติในวิธีใด
อย่างไรก็ตาม “สติ”ของผู้ปฏิบัตินั้นไม่มีวันเป็น“สัมมาสติ”ได้

ต่อให้ไปเห็นสำคัญในเรื่อง“สติ” และไปฝึกเรื่อง“สติ”
กันต่างๆ ก้าวหนอย่างหนอกดี หรือยกมือไปมา หรือมุ่งแต่
กำหนดฝึก“สติ”ให้มั่นคงแข็งแรง แล้วหลงว่าการทำแค่นี้
แหละแล้ว จะเกิด“สัมมาสติ”นั้น ยังไม่ใช่“สัมมาสติ”เลย

ต่อให้ฝึกกำหนดกันอย่างนั้นแหละเก่งกาจปานใด แต่
ถ้าไม่ได้เรียนรู้“ทิฏฐิ ๑๐”นี้ และไม่แจ่มแจ้งในสัมมาทิฏฐิ ๑๐
นี้กันได้ก่อนจริง “สติ”ที่ฝึกให้เก่งกาจในวิธีใดๆ มี“สติ”ดียิ่ง
“สติ”มั่นคงมากขนาดไหน แต่ไม่มีสัมมาทิฏฐิ ๑๐”นี้ ยัง
“มิจฉาทิฏฐิ ๑๐”กันอยู่ “สติ”ที่ฝึกกันนั้นเก่งขนาดไหนก็ไม่มี
ทางเกิด“สัมมาสติ”ที่จะปฏิบัติให้เกิด“สัมมาอาริยมรรค”มีผล

เช่น ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า ข้อ (๑) “การทำทาน” จะ
ทำอย่างไรจึงจะ“ทำใจในใจ”(มนสิการ) เข้าข่าย“โยนิโส”เป็นต้น

นั่นคือ จะทำอย่างไรจึงจะเป็น“การทำใจในใจ”(มนสิการ)
ในขณะที่“ทำทาน”ถูกต้ององแท้เกิดมรรคผลเป็นโลกุตระหรือ
เป็นอาริยธรรม คือ ต้อง“โยนิโส”นั่นเอง หมายความว่า

ต้องถ่องแท้ถูกต้องตามคำสอนของพระพุทธเจ้าและเกิด
ปรมาตถธรรมกันจริงๆ ก็ต้อง“สัมมาทิฏฐิ”ในข้อ (๑) ก้นก่อน
และ ข้อ (๒) ถึงข้อ (๑๐) ใน“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”ก็ต้อง
เข้าใจให้ถ่องแท้ถูกต้องอย่างดีก้นก่อนจะไปปฏิบัติทั้งนั้น
เช่นกัน

ถ้าไม่มี“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”นี้มาก่อนแล้วไซ้ร้ ต่อให้ปฏิบัติ
ด้วยความเคร่งจัด เอาเป็นเอาตายขนาดไหน อย่างไร ก็
หมดทางบรรลุผลแท้ของโลกุตระธรรม อันเป็นอาริยผลที่
เป็นของพุทธแท้ ได้อย่างแน่นอน

ดังที่เห็น ที่เป็นกันอยู่ในตลาดศาสนาพุทธทุกวันนี้
นั่นเอง ต่างก็ไปกันคนละทางสองทาง และทะเลกันไปหมด
เพราะ“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”ยังไม่มีกันมาก่อนทั้งนั้นแท้ๆ

๑๘๗) สติ มีถึง ๓ แบบ “ปุถุชน”ไม่มีทางได้“บุญ”

และแม้ความเป็น“สติ”เอง คืออย่างไร? ลึกล้ำแค่ไหน?

มีใช้พูดกันไปจินตนาการตามภาพ ตามภูมิของแต่ละคน
ไปต่างๆ อะไรก็แค่ว่า..มีสติ..มีสติ..มีสติให้ได้ แล้วก็ฝึกแต่มีสติ

มาพูดถึง“สติ”กันว่า “สติ”มันยังงัย ความเป็น“สติ”มัน
ต้องขนาดไหน จึงจะเกิดผลบรรลุพุทธธรรมของพระพุทธเจ้า

สติ คือ ความระลึกได้ ใครมีความระลึกได้อยู่ในองค์
ประกอบนั้นๆ หรือใน“กาย”นั้นๆ นั้นแหละคือ สติ

สติ มีถึง ๓ แบบ

๑) สติปุถุชน ๒) สติกัลยาณชน ๓) สติอาริยชน

สติปุถุชน คือ สติที่ระลึกอยู่พร้อมกับสามัญกิเลส มั่นบงการไป แล้วก็ป็นทาสกิเลสมัน ก็คือการมี“สติ” สติไม่เลีย สติไม่พันเพื่อนก็คือคนมี“สติดี”ทั้งนั้นแหละ

จะมี“สติ”ที่ได้พยายามให้จิตเป็น“สมาธิ”ตามธรรมชาติ บ้าง ก็ได้ แต่สมาธิก็สั้นๆ บางทีบางเรื่องมี“สติ”ถึงขั้นจิต เป็นหนึ่ง เป็น“สมาธิแนว”เซียวนะ[แต่ยังไม่เข้าขั้นแนวแน่(อัปนา)] ซึ่ง“สติปุถุชน”นี้ก็พาทำชั่วบ้าง ทำดีบ้าง ไปตามยถากรรม ไม่มีจิตใจที่จะทำดีอย่างมุ่งมั่น สติพาทำกรรมไปตามที่ กิเลสมันเป็นหลัก เป็นแกนของ“สติ”ที่มีสามัญสำนึกบ้าง

ถ้าทำดีได้บ้างในบางครั้ง ก็ได้“กุศล” แต่ยังไม่ใช้“บุญ”

“สติปุถุชน”นี้ ทางปฏิบัติที่จะได้“บุญ”ไม่มีเลย ปุถุชน จึงไม่เคยทำ“บุญ”ได้เลย นอกจากได้แค่“กุศล”

๑๘๘) “สติ”แบบที่ได้“กุศล” แต่ไม่ได้“บุญ”

ส่วน*สติกัลยาณชน* คือ สติที่ระลึกอยู่พร้อมกับการ สังวรตนให้ทำดีทางกายวาจาใจ ให้ได้มากที่สุดเสมอ จึง เป็น“สติ”ที่ดีมีความเป็นจิตมุ่งมั่น มีสำนึกที่ดีกว่าสามัญ ยถากรรม จึงนับเป็น“สติกัลยาณชน”ตามภูมิรู้ที่มี และ เท่าที่เพียรได้ ทำได้เป็น“กัลยาณธรรม” เป็นธรรมชั้น“กุศล”

“สติ”ชนิดนี้รวมทั้ง“สติ”ของนักปฏิบัติธรรมในทุกศาสนา และแม้ในชาวพุทธที่ยังไม่“สัมมาทิฏฐิ” ก็จะได้แค่“สติ กัลยาณชน” ถ้ามีผลดี ทำคุณความดีก็เป็นได้แค่“กุศล”ทั้งนั้น นับเป็น“สติ”ที่ทำให้เกิด“บุญ”ยังไม่ได้

ก็คงฟังยากมาก เพราะนิยามคำว่า“บุญ”ที่อาตมา กำลังหมายถึงนี้ มันเพี้ยนจากสัจจะออกไปไกล จนขนาด ประชาชนที่นับถือกันก็ยังไม่เข้าใจในนิยามแท้ตามสัจจะ ของคำว่า“บุญ”นี้กันในทุกวันนี้

จึง“ยาก”จริงๆ แต่อาตมาก็สุดทางเลี้ยง จะยอมอนุโลม มันก็ไม่ได้ เพราะขึ้นอนุโลม พุทธธรรมก็เป็นอันล้มละลาย ไปเลย จะพูดกันด้วยบัญญัติที่เป็นปรมาตถ์กันไม่เป็นผล บรรลุธรรมโลกุตระได้เด็ดขาด

เพราะหากอนุโลมไปว่า“บุญ”มีนิยามเหมือนกับ“กุศล” มันก็จะเหมือนนิยามว่า จุดหมายปลายทางของพุทธก็ เหมือนกับศาสนาเทวนิยมอื่น โลกุตระก็เหมือนกับโลกียะ มันก็จะเข้าใจยากมากเหมือนกับคนเอาคำว่า“ดำ”ก็เหมือนกับ “ขาว” เพราะถ้าดำน้อยลงๆ ก็เท่ากับขาวมากขึ้นๆ ที่สุดจน ไม่เหลือดำเลยนั่นแหละคือขาว มันจะใช่มั๊ย? มันก็จะนี่เอง

อาจจะเห็นตามปรัชญานี้ได้ เห็นตามตรรกะนี้ได้ แต่ สัจจะมันไม่ได้เลย เพราะความจริง“บุญ”มันไม่ใช่“กุศล

เหมือนกับคำว่า“ดำ”มันไม่ใช่“ขาว”เลย หรือ“โลกุตระ” มันก็ไม่ใช่“โลกียะ” และ“เทวนิยม”ก็ไม่ใช่“อเทวนิยม”เลย

๑๘๙) “สติ”แบบที่ได้ทั้ง“บุญ” ได้ทั้ง“กุศล”

สำหรับ สติอารยชน นั้น คือ สติที่ระลึกอยู่พร้อม กับการเพียรให้เข้าถึงความรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“รูปกับนาม- กายกับจิต-กรรมกับสังขาร-บุญกับบาป”ให้ได้เสมอ และ

พยายามทำ“บุญ”ให้ได้เสมอ ถ้าแม้จะทำ“บุญ”ยังไม่เป็นผลแก่ตน ก็ต้องพยายามทำ“กรรม”ซึ่งง่ายกว่า อย่างน้อยก็ให้เป็น“กุศล” คือ ความดีงามเพื่อผู้อื่นไปตามลำดับ

“ผลธรรม”ที่เป็น“กุศล” คือ ความดีงามที่ให้วัตถุและให้พฤติกรรมทางกายทางใจที่ทำเป็นประโยชน์เพื่อผู้อื่น ซึ่งเป็นคุณธรรมชั้นโลกียะ

ส่วน“ผลธรรม”ที่เป็น“บุญ”นั้น คือ ต้อง“ชำระกิเลส”(ปุนาติ)ของตนได้ “ชำระกิเลส”ได้คราใดก็คือ“มรรคผล” ซึ่งเป็นคุณธรรมชั้นโลกุตระ

ส่วน“กุศล”นั้น คือ ความดีงาม คุณค่าทางวัตถุ ทางอารมณ์เป็น“รสชาติ”ในใจ เป็นคุณธรรมชั้นโลกียะทั่วไป

ถ้า“สัมมาทิฐิ”เมื่อใด “บุญ”ที่ครบคุณค่าก็สามารถทำ“กุศล”ให้เกิดใน“บุญ”ได้ หรือและสามารถทำ“กุศล”ให้ก้าวขึ้นสู่ถึงชั้น“โลกุตระ”ได้ด้วย

เฉพาะ“กุศล”ปกตินั้นเป็นแค่คุณธรรมสามัญ เป็นคุณงามความดีทั่วไปเท่านั้น เป็น“โลกียะ”

ดังนั้น ผู้ปฏิบัติต้อง“สัมมาทิฐิ”เสียก่อนเป็นอันดับแรก หรือเป็นประธานของ“มรรค ๘” ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า มีทางเดียวเท่านั้น ไม่มีทางอื่น(เอเสวมัคโค นตถัญญเณ)
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๓๐) ที่จะเป็น“โลกุตระ” หรือเป็น“บุญ”

เมื่อสัมมาทิฐิ ตามที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ คือ “สัมมาทิฐิ ๑๐” จึงเริ่มจาก“ทาน”ซึ่งเป็น“สัมมาทิฐิ” ข้อ ๑ ที่รู้ว่า “ทาน”ที่มี“ผลธรรม”(อตถิ) ผู้สัมมาทิฐินี้ก็จะเริ่มทำ

“บุญ”ได้ถูกต้องเป็นปรมาตม์ คือ รู้จัก“การทำใจในใจ”มีผลบุญ
นั่นคือ “ทำทาน”ก็ทำใจในใจเป็น ไม่ใช่ทำแค่“สละออก
ทางภายนอก” ต้อง“สัมมาปฏิบัติ” ที่มี“การชำระกิเลส”เป็น
จึงเป็นทานที่เกิด“บุญ”ในใจ ก็ได้ประโยชน์ตน(อัตตัตถะ) การ
ทานนั้นให้วัตถุหรือให้แรงงานก็เป็น“กุศล”อยู่แล้วแน่นอน
ก็เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น(ปรตถะ) แต่ต้องมี“การชำระกิเลส”ได้ จึง
จะเป็นผลชั้น“บุญ” ไม่เช่นนั้นก็มีผลแค่“กุศล”

“การทำทาน”ของผู้สัมมาทิวฐิ จึงมี“ผลธรรม”พร้อม
กัน ๒ ประโยชน์(อุภยัตถะ)

นี่คือ เป็น“บุญ”ด้วย เป็น“กุศล”ด้วย ฉะนั้นเอง

๑๙๐) สติที่เป็น“สัมมาสติ”เป็นโลกุตระนั้น เป็นไหน?

สติ ที่เป็น“สัมมาสติ”ในมรรคองค์ ๘ นี้ เมื่อปฏิบัติ
จะเป็น“สัมมาสติ”ได้ ก็ตามแต่“สัมมาทิวฐิ”นั้นแหละ ถ้า
“สัมมาทิวฐิ”พาทำจนสำเร็จเป็น“บุญ”และ“กุศล”เต็ม
๒ ประโยชน์(อุภยัตถะ) สติ นี้ก็เป็น“สัมมาสติ”ตาม“สัมมาทิวฐิ”

กล่าวคือ “สัมมาสติ” จะเป็นเป็นอัครินคู้ช่วยแผด
กับ “สัมมาวายามะ” ช่วย“สัมมาทิวฐิ”ไปตลอดอย่างสำคัญ

เพื่อให้“สัมมาวาจา-สัมมากัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ”
เกิดผล หรือได้ผลเป็นทั้ง“บุญ”(ประโยชน์ตน = ชำระกิเลส คือ
อัตตัตถะ) เป็นทั้ง“กุศล”(ประโยชน์ตนและประโยชน์ท่าน = ชำระกิเลส
ได้ด้วย ทำคุณความดีแก่ผู้อื่นด้วย คือ ปรตถะ) จึงบริบูรณ์ประโยชน์
๒ ฝ่าย คือเป็นทั้งประโยชน์ตน-ทั้งประโยชน์ท่าน(อุภยัตถะ)

ต้องได้ถึงขั้นนี้ จึงจะเป็น“ปรมัตถะ”(ประโยชน์ยิ่งกว่า
สามัญโลกียะ) ประโยชน์อาริยะ
และได้ชื่อว่า “สัมมาสติ”ที่เป็น“โลกุตระ”
“สมาธิ”จึงจะเป็น“สัมมาสมาธิ”ตามวิธีปฏิบัติบริบูรณ์

๑๙๑) “วจีสังขาร”อย่างไร“บุญ”? อย่างไร“กุศล”..?

ดังนั้น แม้จะเป็น“สติกัลยาณชน”สูงส่งเก่งกาจแค่ไหน
ถ้า“สติ”ไม่เป็น“สัมมาสติ”ก็ไม่เข้าข่ายเป็น“สติอาริยะ” ถึงจะ
เป็น“สติ”ที่พาทำ“กุศลกรรม” จะมากจะมายแค่ไหนๆปานใด
ก็เป็นแค่“คุณงามความดี”อยู่ในขั้น“กุศล” ยังไม่เป็น“บุญ”

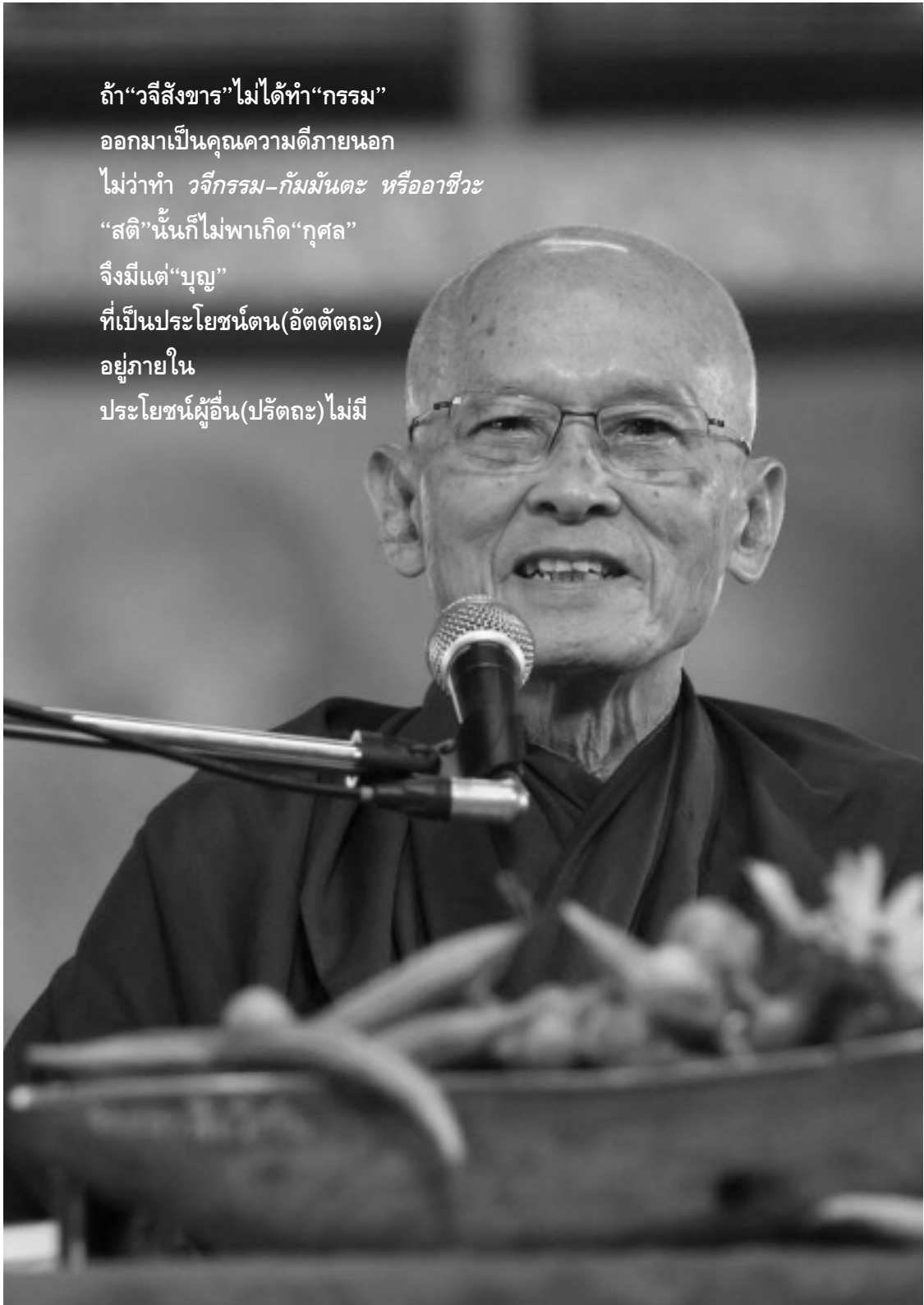
แต่ถ้า“สัมมาทิฐิ”ปฏิบัติมีผลถึงขั้น“บุญ”(ชำระกิเลส)
ในภายใน นั่นก็คือ การปฏิบัติ“อภิสังขาร”นั้นบังเกิดผลจน
เป็น“วจีสังขาร”ไปตามลำดับ เพราะ“ชำระกิเลสในใจตนลงได้”
(บุพชาติ) จึงเป็น“บุญญาภิสังขาร”ที่มีมรรคผล

ถึงแม้จะชำระกิเลสได้ยังไม่สิ้นอาสวะ ยังเป็น“สาสวะ”อยู่
ก็เป็น“สัมมาทิฐิ-สัมมาวายามะ-สัมมาสติ-สัมมาสังกัปปะ”เป็น
“ส่วนแห่งบุญ(บุญญาภิตยา)-ให้ผลแก่ขั้นธ(อุปริเวปักกา)”(พตปฎ.
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๖๒)

“วจีสังขาร”นี้ เป็น“องค์ธรรม ๑ ใน ๗” ของกระบวน
ธรรม“สัมมาสังกัปปะ ๗” ได้แก่ ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ-
อัปปนา-พยัปปนา-เจตโส อภินิโรปนา-วจีสังขารา(พตปฎ.
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๖๓) คือ ตัวที่ ๗ ของกระบวนธรรม

เมื่อประสิทธิภาพของ“อภิสังขาร”ที่เป็นการชำระกิเลส

ถ้า“วจีสังขาร”ไม่ได้ทำ“กรรม”
ออกมาเป็นคุณความดีภายนอก
ไม่ว่าทำ วจีกรรม-กัมมันตะ หรืออาชีวะ
“สติ”นั้นก็ไม่ว่าเกิด“กุศล”
จึงมีแต่“บุญ”
ที่เป็นประโยชน์ตน(อัตตัตถะ)
อยู่ภายใน
ประโยชน์ผู้อื่น(ปรัตถะ)ไม่มี

ได้ นั่นคือ“องค์ ๖”ทำงานบวกลบคุณหารเสร็จจึงจะผ่านไป
ไปถึง“องค์ที่ ๗”ก็เป็น“วจีสังขาร” เพราะชำระกิเลสได้ จึงเป็น
“บุญ”แม้จะแค่สาธุะ ก็เป็นส่วนแห่งบุญ(บุญญาภคิยา) คือมีส่วน
กิเลสลด ให้ผลแก่ขั้น(อุบธิเวปัทท)ขึ้นมาแล้วส่วนหนึ่ง
ผู้จะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “บุญ” หรือรู้จักแจ้งจริงว่า “ส่วน
แห่งบุญ” คืออะไรนั้น ก็ต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงว่า สังขารคือ
อะไร? กรรมคืออะไร?

กระนั้นก็ดี ถ้า“วจีสังขาร”นี้ไม่ได้ทำ“กรรม”ออกมาให้
เป็นคุณความดีแก่ภายนอก ไม่ว่าจะทำ *วจีกรรม-กัมมันตะ*
หรืออาชีวะ “สติ”นั้นก็ไม่พาเกิด“กุศล” จึงมีแต่“บุญ”ที่เป็น
ประโยชน์ตน(อัตตัตตะ) อยู่ภายใน ประโยชน์ผู้อื่น(ปรตตะ)ไม่มี
นั้นก็หมายความว่า การปฏิบัติในครั้งนี้ ผู้ปฏิบัติ
“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ได้ผล เป็น“บุญ” คือ ชำระกิเลสลงได้ จึง
เป็น“ส่วนแห่งบุญ”(บุญญาภค) เพราะอภิสังขาร(จัดการกับ
จิต หรือปรุงแต่งจิตอย่างยิ่ง)“สัมมาสังกัปปะ ๗”เกิดผลเป็น“บุญ”

แค่“สังขาร”เองด้วย ยังไม่ใช่“กรรม”ที่จะเป็น“กุศล
กรรม”ใดๆออกมาภายนอกเลย ถ้าจะว่าเป็น“กรรม”ก็คือ
“มโนกรรม”ที่มี“มนสิการ”อยู่ภายในเท่านั้น อันเป็นแค่
พฤติกรรมของ“มโน”หรือ“มน”(เป็น“นาม”) แล้วจึงเกิด“ผล”

และ“ผล”นั้นก็คือ “กิเลสจางคลาย”(บาปลด กิเลสลด ที่สุดก็
ดับหมดสิ้นกิเลส) ผู้รู้ท่านรู้“รูป-นาม” ของ“จิต”ที่ดับและ“จิต”ที่
เกิด มี“สติ”เป็นใหญ่(อธิปไตย) มี“ปัญญา”เป็น“ยิ่ง”(อุตตระ)
จึงเห็น “จิตเอกัคคตา” ที่ปฏิบัติด้วยมรรค ๗ องค์” ซึ่งมี

“สัมมาทิฏฐิ”เป็นประธาน และ“สติ กับ วายามะ”ช่วย“สัมมาทิฏฐิ”ทำงานภายใน กระทั่งมีผล “สติ”จึงเป็น“สติอาริยชน”[พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘ ถึง ๒๖๓]

ได้ผลของการชำระกิเลสตามลำดับ ก็นับเป็น“ส่วนแห่งบุญ”(บุญญาภคิยา)แก่ระดับหนึ่ง ยังไม่สิ้นอาสวะ จึงเรียกว่าเป็น“สาสวะ” นับว่าเข้าสู่ความเป็น“อาริยะ” เป็น“โลกุตระ”

แต่ยังไม่ก่อ“กรรม”ภายนอก จึงไม่มี“กุศล”ภายนอก เป็นแค่“อัตตัตถะ” ประโยชน์ตนเท่านั้น

หากจะเป็น“ประโยชน์ผู้อื่น”(ปรตถะ)ก็ต้องถึงขั้นเป็น“กรรม”ออกมาภายนอก จึงจะเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นได้ ถ้าเป็น“สังขาร”อยู่ภายในแค่“วจีสังขาร”อยู่เท่านั้น ก็เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นผู้ใดไม่ได้

จึงไม่มี“กุศล”หรือไม่มีคุณความดีแก่ใครเลย นอกจากมีแต่“บุญ”หรือชำระกิเลสให้แก้ตนได้ประโยชน์ตนเท่านั้น

คงจะเห็นชัดเจนแล้วนะ ว่า “วจีสังขาร”นั้น อย่งไร “บุญ”? อย่งไร“กุศล”..? ซึ่งเป็นเรื่องของ“จิตในจิต”เท่านั้น และเป็น“นามธรรม”ของเฉพาะตนแท้ๆ ที่มันแบ่งไม่ได้

๑๙๒) คำว่า“ส่วนบุญ”นี้แหละที่แบ่งให้ใครไม่ได้

สังเกตกันให้ดีๆก็จะเห็นความเป็น“ส่วนแห่งบุญ”หรือเรียกกันสั้นว่า“ส่วนบุญ” ว่า คืออะไร? อย่งไร?

คำว่า“ส่วนของบุญ” หรือ“ส่วนบุญ”(บุญญาภค)นี้แหละที่เป็นปรมีตถธรรม(จิต-เจตสิก-รูป(ภาวะที่“ถูกรู้”อันเป็นนาม)-นิพพาน) อัน

มีนัยยะของปรมาตม์ลึกลับที่เดาเอาไม่ได้แน่ๆ แต่ก็เดากัน
แถมवादอุตริ(वादความเกินจริงที่ไม่ควรवाद.वादมิจนทิวฐิแท้)กัน ว่า
“ส่วนบุญ”นี้แหละแบ่งให้ใครๆก็ได้ เรียกผีเรียกเปรตมา
รับเอาก็ได้ เก่งถึงกับมีผู้เห็นผีที่ได้รับ“ส่วนบุญ”นี้อีกด้วย
ทำความเข้าใจกันดีกว่า “บุญ”ไม่ใช่“คุณงามความดี”
ภายนอก หรือการทำเรื่องวัตถุภายนอกทั้งหลาย

ไม่เหมือนอย่าง“กุศล”ที่สามารถแบ่งวัตถุภายนอกให้
กันได้ พฤติกรรมของการทำกุศลทั้งหลายก็เห็นกันได้ สัมผัส
รู้กันได้ เป็นคุณงามความดี ก็เท่ากับเอาไปเป็น
ตัวอย่างได้ เพราะเห็นกันต่างๆ หรือรู้กันด้วยปฏิภาณ หรือ
แม้ทำแทนกันก็ยังได้ในบางสิ่ง

แต่ถึงอย่างนั้น..คนทำเองนั่นแหละ ที่เป็นเจ้าของ
วิบากกรรมที่ได้แท้ รู้ไว้ให้สำคัญเถิด

เห็นไหมว่า การเข้าใจหรือมีความรู้ที่มีทิวฐิในคำว่า
“บุญ”กับคำว่า“กุศล”ไม่สัมมาทิวฐิ หรือผิดเพี้ยนไปนี่เอง ที่
ทำให้หลงผิด ไปแบ่ง“ส่วนบุญ”ให้ใครต่อใครกันได้ จน
กลายเป็นเครื่องมือหากิน เรื่องหลอกกินกันเต็มวงการศาสนา

กลายเป็นการค้าบุญให้เป็นบาปแก่ตนอย่างอวิชชา(ง)
กันเต็มบ้านเต็มเมือง ตั้งหน้าตั้งตาเอา“บุญ”มาค้ากันจัดหนัก

ถ้าเพียงเข้าใจได้ชัดว่า “บุญ”คือการชำระกิเลสตนอัน
เป็น“ส่วนอกุศลจิต”ของตนให้หมด ถ้าใครทำได้จริงหมด
กิเลส ก็จบ “บุญ”ก็เสร็จแล้ว แล้วจะเอาอะไรไป“แบ่งส่วน”
อะไร? “บุญ”คือการทำให้หมดไป ทำให้จบก็หมดจบกิจ

ที่แท้จริงนั้น “กิเลส” ก็มีใช้คนหรือมีใช้ว่าใครจะจับต้อง
สัมผัสได้ง่ายๆ กว่าจจะรู้เห็นกิเลส สัมผัสรู้กิเลสได้ ยิ่ง“ผล
ของการชำระกิเลสได้”เรียกว่า“บุญ” ยิ่งละเอียดสูงส่งกว่า
นั้นขึ้นไปอีก ถ้ากิเลสไม่ลดแล้วจะรู้จัก“บุญ”นั้นได้หรือ..?

แล้วจะเอา“บุญ”ไหนไปแบ่ง“ส่วน” มันไม่ใช่ก้อนขนมจะ
ยิ่งอะไรคือ“บุญ” ซึ่งเป็นพฤติกรรมของผู้ปฏิบัติแท้ๆ
ไม่ใช่“รูปธรรม”เลย “นามธรรม”ก็ยังไม่ใช่ เป็นแค่“อรุณของ
พลังงาน”ที่ผู้ปฏิบัติธรรมประกอบขึ้นมาได้ด้วย“กรรม” จน
มีประสิทธิภาพจัดการกับ“กิเลสของตน”ได้

“จิต”มันไม่ใช่วัตถุภายนอก แม้“คุณงามความดี”ภายใน
นอกก็ไม่ใช่ แม้อรุณภายนอกยังไม่ใช่เลย แล้วคนอื่น
ภายนอกจะเห็นจะสามารถเข้าไปรู้ไปเห็นของเขา ต้องมี
“ฉานจิต”สูงส่งขั้นประมาณพระอรุณตระหนัสน์แหละจึงจะเห็นได้

“รูป”ก็ดี “อรุณ”ก็ดี ยิ่งเป็นขั้น“นามธรรมภายในจิต”
ซึ่งของใคร มันก็เฉพาะตัวของผู้นั้น เจ้าตัวเองกว่าจะเรียนรู้
กว่าจะสัมผัสมาทัญญู กว่าจะปฏิบัติรู้จักรู้แจ้งรู้จริง กว่าจจะรู้“ส่วน
แห่งบุญ หรือส่วนบุญ”ได้อย่างสัมผัสมาทัญญู จึงมีใช้เรื่องสามัญญ

และผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ก็จจะรู้จริงว่า มันแบ่งไม่ได้

จึงจะเป็นผู้รู้ว่ คนที่กล่าวว่ “ส่วนบุญ”แบ่งได้นั้นคือ
ผู้รู้ไม่จริงว่ เพราะยังไม่มีภูมิรู้จริง ยังไม่สัมผัสมาทัญญูแท้

๑๙๓) **ประหลาด! คนไม่มีบุญไม่มีธรรม แต่เป็นอมตะ**

“บุญ”เป็นปัจจัยตั้ง(เฉพาะตัว)โดยแท้ ไม่เกี่ยวกับผู้อื่น

“บุญ”เมื่อชำระกิเลสหมดเกลี้ยงไม่เกิดอีกแล้ว ก็ไม่มีอะไรจะ“ทรงอยู่”ในตน นั่นคือ ไม่มีแม้แต่“ธรรม”(ภาวะทรงอยู่)ทั้ง“ธรรม”ทั้ง“อธรรม” ไม่มีอะไรเลยที่เป็นตน-ของตน จึงชื่อว่า “หมดสิ้นบุญ-หมดสิ้นบาป”(บุญญาบาปปริกฐิณ) เพราะหมดสิ้นทั้ง“ธรรม” หมดสิ้นทั้ง“อธรรม”

แต่ผู้หมด“อธรรม”แน่แท้ นี้ จะทำ“ธรรม”จะสร้าง“กุศลธรรม”อีกก็มีได้ไม่มีที่กันที่สุด ทำเพื่อผู้อื่นไปได้ตลอด เป็น“ธรรม”เพื่อผู้อื่นเพื่อโลก ไม่ใช่เพื่อตน ไม่ยึดเป็นของตน แต่ที่แน่ๆคือไม่มี“บุญธรรม” คือ ไม่มีทั้งบุญไม่มีทั้งธรรมแล้วสำหรับตน ไม่มี“ธรรม”ที่เป็นบุญ “บุญ”นั้นจบกิจ ไม่ต้องทำ“บุญ” ไม่ต้องชำระกิเลสแล้ว จบกิจแล้ว

ส่วนจะทำ“ความดี”หรือ“กุศลธรรม”แก่โลกทำได้เสมอ ไม่ทำ“บาป”ทั้งปวง(สัพพปาปัสสะ อกรรมัง)เด็ดขาดตลอดไป ทำแต่“ดี”ให้ได้เสมอ ให้ถึงพร้อม(กุศลัสสุสัมปทา)ไม่มีอันเมื่อ“บาป”คือ กิเลส ทั้งหยาบ-กลาง-ละเอียด ผู้“หมดสิ้นบุญ-หมดสิ้นบาป”คือ ไม่มีอะไรอีกแล้ว “บุญ”ก็ต้องทำอีกแล้ว จึงไม่มี“บุญ”อีกถาวรยั่งยืนตลอดกาล

แต่กิจที่เป็น“กุศล”ใด อันพึงทำก็ทำ จึงมีอยู่ ส่วนกิจที่เป็น“บาป”ไม่มีแน่เพราะล่วงพ้นไปเด็ดขาดแล้ว ทั้งบาป-ทั้งบุญ ไม่ต้องมีไม่ต้องทำแล้ว

และ“อธรรม”นั้นไม่มีแน่นอนเด็ดขาด ส่วน“ธรรม”นั้นสำหรับตนถึงขั้น“ทำเป็นธรรม”ท่านก็“ไม่มีเป็นของตน”แล้ว จึงเป็นคนไม่มีทั้ง“บุญ” ไม่มีทั้ง“ธรรม” ..ประหลาด!!!

ส่วนผู้รู้แจ้งสังขารแท้ จะไม่ประหลาดอะไรเลย
เพราะผู้ล่วงพ้นหรือไปพ้นแล้วจาก“อัตตา ๓”
แต่เมื่อยังมี“รูปนาม-ขันธ ๕”อาศัยอยู่ย่อมมี“กรรม
กิริยา”ของขันธ ๕ เป็นสามัญธรรมตา ก็จึงต้อง“มี”
ทว่าไม่มี“ตน” ไม่มี“อัตตา” อาศัย“มโนมยอัตตา”อยู่
ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”(สัมมปัญญา หรือ อัญญา)เท่านั้นที่ยัง“มี”ไป
“ธรรม”คือ ภาวะที่ยังมี หรือภาวะที่ยังทรงไว้ ภาวะ
ที่ยังทรงอยู่ และต้องเป็นฝ่ายดีเท่านั้น ท่านผู้นี้ก็เลยยัง“มี”
“อธรรม”คือ ภาวะที่ยังมีหรือยังทรงอยู่เช่นกัน ที่เป็น
ฝ่ายไม่ดีทั้งหลายทั้งปวง ทั้งหยาบ-กลาง-ละเอียด ประดาที่
ยังมี
แต่ผู้มี“อรหัตตตา”นั้น ท่านไม่มี“อธรรม”ใดแล้ว..อีกแล้ว
ส่วน“กุศล-อกุศล” คือ ความดี-ความไม่ดี มันมีอยู่
ในโลกตลอดกาล นิรันดร
ความเป็น“นิรันดร”นี้แลคือ อมตะ ไม่ตาย-ไม่เกิด

๑๙๔) คำว่า “บุญธรรม” นั้นไม่มี มีแต่ “กุศลธรรม”

เมื่อลัจจะคือ “บุญ”และ“ธรรม”นั้นไม่มีแล้วในตนได้จริง
จึงไม่มีภาษาพูดว่า “บุญธรรม” เพราะเมื่อชำระภาวะ
ใดๆหมดสิ้นเกลี้ยงไม่มีอีก ไม่เกิดอีกแล้วในตน เทียงแท้
ยังยืนตลอดไปแล้ว “ภาวะ”นั้นย่อม“ไม่มีอีกแล้ว”ต่อไป
ในตนตลอดนิรันดร เป็น“ผู้”อมตะ”(ผู้ไม่มี“กิเลส”ตนตายอีกแล้ว)
แม้แต่“ธรรม”ที่ได้บรรลุ ตนก็ไม่ได้ยึดว่า“ธรรม”นั้น

เป็นตน-เป็นของตนแล้ว ไม่มีอะไร“ทรงอยู่”ในตนอีกเลย
ดังนั้น เมื่อจบกิจแห่ง“บุญ”แล้ว “ธรรม”ก็ไม่มีอีก
ตลอดไปสำหรับตน มีแต่“ธรรม”ของโลก ที่ผู้บรรลุธรรมยัง
อยู่ร่วมในสังคมโลกด้วย เมื่อยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน
จึงเหลือแต่“กุศลธรรม”ทั้งหลาย ซึ่งต่างก็กล่าวก็พูด
กันแต่คำว่า“กุศลธรรม” ไม่ใช่คำว่า“บุญธรรม” เพราะมัน
ไม่ใช่“บุญธรรม” โดยสัจจะ“บุญธรรม”ซึ่งแปลว่า“ทรงอยู่ซึ่ง
การชำระกิเลส”นั้นก็ไม่มีแล้ว ชำระเสร็จไปแล้ว จบกิจแล้ว
ถ้าพูดว่า“บุญธรรม” ก็ผิด คนไม่ใช่พูดกัน ถึงพูดก็
ไม่มีความจริงนั้น แม้จะพยายามอธิบายว่า“มี” ก็เป็นเพียง
โวหารคารม ที่ผู้ไม่รู้สัจธรรมก็นำไปบัญญัติกันเลอะเทอะ
เลอะกระทั่งนำไปตั้งเป็น“ชื่อคน”ว่า“บุญธรรม”ก็มี
ส่วนคำว่า“กุศลธรรม”นั้นพูดกันเป็นสามัญสากลทั่วไป
เมื่อ“หมดบุญ”ก็คือ“หมดธรรม” ซึ่งหมดทั้งกุศลธรรม
ทั้งอกุศลธรรมสำหรับตน หมดบุญหมดบาปสำหรับตน
“ธรรม-อธรรม และบุญ-บาป”จึงเป็นส่วนตนเท่านั้น
ดังนั้น เมื่อตนไม่มี“บุญ”แล้ว ตนก็ไม่มี“ธรรม”ด้วย
ส่วน“กุศล-อกุศล”นั้นเป็นส่วนของโลก และถ้าภูมิ
ปัญญาผู้ใดถึงอาริยมุข “กุศล”ก็เป็น“ธรรม”ชั้น“บุญ”ได้ด้วย
ดังนั้น “ธรรม”ทั้งกุศลและอกุศล” คือภาวะที่“ตั้งอยู่”
ในโลกตลอดกาล เป็นของกลาง
“บุญ-บาป”เท่านั้นที่เป็นของแต่ละคน ของใครของมัน

๑๙๕) สรุปคำว่า บุญ-บาป, ธรรม-อธรรม, กุศล-อกุศล

สรุปคำว่า“บุญ” คือ การชำระกิเลสให้หมดจด

“บาป” คือ กิเลสทั้งหลาย ทั้งใหญ่ทั้งน้อยทั้งหมด

และ“ธรรม”คือ ความทรงอยู่ ทรงไว้ ภาวะที่ยังมี

“อธรรม”คือ ความไม่ดีกิเลส ที่ยังมี แม้นิดก็อธรรม

ส่วน“กุศล-อกุศล”คือ ความดีงาม - ความไม่ดีไม่งาม

“กิเลสในจิตหรืออกุศลจิต” เมื่อเป็นของใคร เขาจะทำให้

ลดละจางคลายลง เขาก็รู้ก็เห็นของเขาเป็นปัจจัยตั้ง เป็น
เรื่องของตนเฉพาะตนแท้ๆ ไม่มีใครจะไปยุ่งกับเขาได้

เฉพาะอย่างยิ่ง “บาป”(คือกิเลส)และ“บุญ”(คือการชำระ
กิเลส) ยิ่งเป็นของตนแท้ๆ ใครก็ไม่เกี่ยว ใครก็ล่วงรู้ไม่ได้

โดยเฉพาะ“บุญ-บาป”ไม่ใช่วัตถุ ไม่อยู่ภายนอกเลย
นามธรรมล้วนๆ ไม่มีร่างไม่มีสรีระ ไม่มีตัวตน(จะมีที่ผู้หนึ่งยึด)

แม้จะเก่งขนาดพระอรหันต์ที่สามารอ่านจิตผู้อื่นใน
ขณะมีกิริยาของจิตอย่างนั้นอย่างนี้ได้ ก็เถอะ ก็แค่เห็นแค่ว่า
จะไปเอาอะไรมาแบ่งให้ใครได้ อย่างเก่งก็บอกเล่าให้ฟัง

หรือเจ้าของมรรคผลผู้ปฏิบัติจนสามารถชำระกิเลส
ของตนได้ แล้วจะแบ่ง“ส่วนของการชำระนั้น”(ส่วนบุญ)ไปให้
คนอื่น ได้อย่างไร? แม้พระพุทธเจ้าก็ไม่สามารถจะแบ่ง“ส่วน
บุญ”ของพระองค์ให้ใครๆได้

ถ้าได้.. พระองค์ก็แบ่ง“ส่วนที่ชำระกิเลสได้” หรือ
ส่วนบุญของพระองค์”ให้แก่ใครๆเสียเลย ก็สบาย

พระพุทธองค์ยังตรัสอยู่ทุกๆว่า “พระองค์เป็นเพียงผู้

บอกหนทาง พระพุทธเจ้าย่อมบอกหนทาง สัตว์ทั้งหลายผู้ปฏิบัติอยู่ด้วยตนเอง จึงจะหลุดพ้นได้”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๓๗) ก็เท่านั้น ท่านไม่เห็นเก่งถึงกับ“แบ่งส่วนบุญที่ท่านชำระกิเลสของท่านได้นั้น” ให้ใครได้เลย

๑๙๖) ผู้มี“วิชา”รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงใน“สังขาร”ทั้งปวง

“พุทธวิชา”ความรู้ของพระพุทธเจ้านั้นต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงใน“ปัจจุสมุปบาท” เป็นหลักสำคัญ

ข้อแรกเลย ที่ผู้วิชาไม่รู้ ก็คือ “สังขาร” ที่เป็นปัจจัย หรือเหตุที่จะต้องศึกษา ก็ต้องศึกษา“สังขาร”คืออะไร? ไฉน?

“สังขาร” ที่ท่านตรัสไว้ให้ศึกษาในปัจจุสมุปบาทนี้คือ สังขาร ๓ ได้แก่ กายสังขาร จิตสังขาร วจีสังขาร

“กายสังขาร” คือ การจัดแจงหรือการตกแต่งกันของ รูปกับนามซึ่งรวมกันอยู่เป็น“องค์ประชุม(กาย)”ก็ดี, เป็น “องค์ประกอบ(กาย)”ก็ดี ท่านก็ให้ศึกษาว่า มันปรับปรุงกัน- ตกแต่งกันอยู่(สังขาร)อย่างไร มีอะไรบ้าง แล้วผู้ปฏิบัติก็ต้อง“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ที่เป็น“องค์ประชุมของรูปกับนาม”นี้ เรียกองค์รวมทั้งหมดว่า “กายสังขาร” ให้เกิดมรรค-เกิดผล

เช่น “รูปกาย”ก็คือการจัดแจง-ตกแต่งกันอยู่ของ องค์ประชุม(กาย)หนึ่งที่จะต้องศึกษา, “นามกาย”ก็ดี “ลักกาย”ก็ดี “ภายในกาย”ก็ดี “กายคตาสติ”ก็ดี “กายานุปัสสนา”ก็ดี “กายวิญญาณ”ก็ดี “กายกสิ”(สิ่งชั่วช้าที่อยู่ในกาย,กิเลส)ก็ดี ล้วนคือ“กายสังขาร”ที่เราต้องเรียนรู้ศึกษาให้รู้ความจริงนั้น

ทั้งนั้น

“มโนเมยกาย” (กายที่ทำด้วยใจ, องค์ประชุมที่สำเร็จด้วยใจ) ก็ดี
“อสุรกาย” (องค์ประชุมของใจภายในที่อยู่ใต้อำนาจของกิเลส, จิตองค์รวม
ที่ไม่กล้าทำดี, ความเป็นสัตว์โอบปาติกะที่อ่อนแอต่อโลกธรรม) ก็ ดี
หรือ “องค์ประชุมของรูปนามที่เราต้องรู้ในการปฏิบัติ
“สติปัญญา” ได้แก่ นอกจาก “กาย” ที่เป็น “เวทนา” ที่ประชุม
กันอยู่ คือ “เวทนามกาย” เราก็ต้องเรียนรู้การตกตแตงกันอยู่
ของมันว่าคืออะไร? อย่างไร? หรือ “จิตกาย” ก็ดี “ธรรมกาย”
ก็ดี ก็ล้วนคือการจัดแจง-ตกตแตงกันอยู่ของ “องค์ประชุม
ของรูปกับนาม” (กาย) ที่จะต้องศึกษาทั้งนั้น

ต้องศึกษาจนกระทั่งถึงขั้นให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “กาย”
ที่เราได้นั้นเป็น “อนัตตา” (กายไม่มีวิญญาณ) ซึ่งเป็นการทำให้
“กาย” นั้นมีผลถึงขั้น “วิญญาณดับจากกาย” นั้นแล้ว เป็นต้น

“จิตสังขาร” คือ การจัดแจงหรือการตกตแตงกันของ
รูปกับนาม ซึ่งรวมกันอยู่เป็น “อารมณ์, ความรู้สึกนึกคิด” (จิต)
ท่านก็ให้ศึกษาว่า มันปรับปรุงกัน-ตกตแตงกันอยู่ (สังขาร) อย่างไร
มีอะไรบ้าง แล้วผู้ปฏิบัติก็ต้อง “ทำใจในใจ” (มนสิการ) ที่เป็น
“ความรู้สึกรวมกันอยู่นั้นๆ” ว่า “จิตสังขาร” ให้เกิดมรรคผล

ซึ่งจะต้องศึกษาเข้าไปรู้จักรู้แจ้งรู้จริงถึงขั้น “มโนสังขาร”
ที่เป็น “สังขารของจิต” อันละเอียดลึกกลงไปของจิตในจิต
กระทั่งสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “อายตนะ” ภายในขั้น “มนายตนะ”
(นาม) ที่ปรับปรุงกัน-ตกตแตงกันอยู่ กับ “ธรรมายตนะ” (รูป) ให้รู้ว่าไร้กิเลส
เช่น “นามรูป” ก็คือการจัดแจง-ตกตแตงกันอยู่ของ

“ความรู้สึกนึกคิดรวมกันอยู่นี้”(จิต)หนึ่งที่จะต้องศึกษา, “นามกาย”ก็ดี “เวทนาในเวทนา”ก็ดี “จิตในจิต”ก็ดี “อานาปานสติ”ก็ดี “จิตตานุปัสสนา”ก็ดี “มโนวิญญูณ”ก็ดี “จิตตเกพีสา”(ความรื่นเริงแห่งจิตใจ)ก็ดี “จิตตักเขป”(ความฟุ้งซ่านแห่งจิต, ความวิกลจริต)ก็ตาม ก็คือการจัดแจง-ตกแต่งกันอยู่ของ“ความรู้สึกรวมกันอยู่นั้นๆ”(จิต)ที่จะต้องศึกษา เป็นต้น

“วจีสังขาร”คือ การจัดแจงหรือการตกแต่งกันของรูป กับ นาม ซึ่งรวมกันอยู่เป็น“นามรูป กับ นามกาย ภายในใจ”(วจีวิญญูติที่เกิดอยู่ภายในใจที่ชื่อ“วจนัตถะ”คือความหมายแห่งถ้อยคำให้เจ้าตัวรู้ที่อยู่ในภายใน ก่อนจะใช้พลังออกมาเป็น“วจีกรรมภายนอก-กัมมันตะภายนอก”)

“วจีสังขาร”นี้คืออาการปรุงแต่งกันอยู่ของจิตในจิตเท่านั้น ยังไม่ออกมาเป็น“กรรม”เป็นคำพูดที่เป็นเสียงพูดภายนอกนี้แหละที่จะต้องศึกษาอย่างสำคัญว่า มันปรับปรุงกัน-ตกแต่งกันอยู่(สังขาร)อย่างไร มีอะไรบ้าง แล้วผู้ปฏิบัติก็ต้อง“ทำใจในใจ”(มนสิการโธติ)ที่เป็น“นามรูป กับ นามกาย”ที่มันตกแต่งกันอยู่นั้นๆ แล้วทำ“วจีสังขาร”ให้เกิดมรรค-เกิดผล

เช่น “วจีวิญญูติ ก็คือ การจัดแจง-ตกแต่งกันอยู่ของ“จิต-เจตสิก”ภายในใจที่จะต้องศึกษา”(ซึ่งหมายถึง ภาษาที่เกิดอาการไหวให้รู้อยู่ ถ้าภายนอกคือ “วิญญูติรูป”ที่แสดงอาการเต็มรูป ถ้าภายในใจคือ“วีการรูป”ที่แสดงอาการอยู่ภายใน), “วจนัตถะ”(ความหมายแห่งถ้อยคำที่จะสื่อ)ก็ดี “วจนเสสสะ”(ส่วนที่เหลือของถ้อยคำ)ก็ดี “วจนเภทะ”(คำที่แตกต่างกัน, ชนิดของคำ)ก็ดี “วจีคฤตตะ”(ถูกควบคุม

คำพูดที่ดี “วจีเภทะ”(การทำคำพูด,สิ่งที่เหมือนคำพูดที่อยู่ในใจ)ที่ดี
“วจีสัญเจตนา”(ความตั้งใจด้วยถ้อยคำนั้นๆ)ที่ดี ก็คือ การจัดแจง
-ตักแตงกันอยู่ของ“จิต-เจตสิก”ภายในใจอันเกี่ยวกับวาจา
ทั้งหลายที่จะต้องศึกษา เป็นต้น

“สังขาร”ทั้งหลายที่กล่าวถึงต่างๆพวกนี้แหละ ที่ถ้าคน
ไม่เรียนรู้ มันก็ปรุงแต่งกันอยู่ในคนทุกคนด้วย“อวิชชา”เป็น
สามัญปกติ ซึ่งจะมีเจ้า“ตัวกิเลส”เป็นเจ้าก็เจ้าการอยู่ตลอด

๑๙๗) ผู้มี“วิชชา”ใน“สังขาร”จริง จะทำ“อภิสังขาร”ได้

ที่นี่..“วจีสังขาร”ที่ปฏิบัติได้ผลแล้วอยู่ในภายในจิต
ต่อเมื่อ“วจีสังขาร”นั้นทำงานออกนอกจิตทำให้เกิด“วาจา-
กัมมันตะ-อาชีวะ”เป็น“สัมมาวาจา หรือสัมมากัมมันตะ หรือ
สัมมาอาชีวะ”ได้อีกชั้นหนึ่ง เป็น“กรรม”การกระทำภายนอก
(นี่เป็น“กรรม”ไม่เรียก“สังขาร”แล้ว) ผลงานที่เกิดขึ้นก็เป็น“กุศล”ใน
โลกขึ้นมา เป็นประโยชน์ทางภายนอก นับว่าเป็นประโยชน์ท่าน

ถ้า“วจีสังขาร”ไม่ทำงานออกมาภายนอก แค่ชำระกิเลส
ภายในตนได้ ก็เป็นประโยชน์ตนเท่านั้น อย่างนี้เป็นแค่
“บุญ” เป็นแค่“อภิสังขาร” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกิเลส”ที่เป็นปัจจัย
หรือเป็นเหตุที่มันปรุงแต่ง(สังขาร)จิตเรา เราก็สามารถกำจัด
กิเลสนั้นได้

ผู้ปฏิบัติพบ“ความดับ” หรือทำ“นิโรธ”สำเร็จ คือผู้
ทำกระบวนการ“สังกัปปะ ๗”ได้ผล “วจีสังขาร”เป็นตัว
ปลายของกระบวนการ เมื่อ“ดับ”กิเลสได้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“สังขาร”อื่นๆก็“ดับ”ตาม ด้วยกันหมดทั้งองค์ประกอบกันอยู่ คือ“กายสังขาร”เป็นอัน“ดับ”ตาม

จึงจะชื่อว่า“จิต”ได้ทำ“อภิสังขาร”สำเร็จ มีผล“สะอาด” (ปริยทาท) ก็เกิด“ความผ่องแผ้วใสสะอาด”(ปริยทปนท) นี่คือ ผลสำเร็จของ“การทำจิตของตนให้ผ่องแผ้ว”(สจิตตปริยทปนง)

การกำจัดกิเลสได้ การชำระกิเลสสำเร็จลง เรียกว่า “กิเลสดับ”เป็นผลสำเร็จของกระบวนการ“สังกัปปะ ๗” และ “วจีสังขาร”นี้เป็นตัวปลายของกระบวนการ ที่จะชื่อว่า“ดับ” หรือ“ไม่ดับ” ต้องทำตัวนี้ให้ได้สำเร็จก่อน“สังขาร”อื่น

ผู้ทำ“นิโรธ”สำเร็จได้แต่ละครั้งหรือทำได้มั่นคงถาวรแล้ว ก็ดี ก็คือทำ“วจีสังขาร”นี้ให้เป็น“นิโรธ”ก่อน“สังขาร”อื่นทั้งนั้น

“วจีสังขาร”ในใจจึงต้องเป็นตัวที่“ดับกิเลส”จริงก่อนที่ จะเป็น“สังขาร”อื่นทุกครั้ง

นั่นคือ เราได้“วจีสังขาร”อยู่ในจิตเป็น“นิโรธ”เรียบร้อย บริบูรณ์ในการปฏิบัติทุกภาวะของการปฏิบัติ ทุกพฤติกรรม ทุกกระบวนการของสังขาร ก่อนจะออกมาเป็น“กรรม”ภายนอก

ต่อจากนั้นก็ต้องตรวจ“กาย”คือ องค์ประกอบของ ทั้งหมดภายนอกภายในก่อนจะได้สังขารหรือจัดการ“กรรม” แล้วจึงจะ“มัตตัญญูตา”จิตของตนให้พอเหมาะได้(บโหติ)อย่าง ไม่มีอคติจริง อย่างมีพลังปัญญาเต็มครบด้วย“ธัมมวิจย สัมโพชฌงค์” “สัมมาทิฎฐิ”จึงเต็มเป็น“ปัญญาพละ”แท้

เพราะ“อวิชชาดับ” จึงหมายถึง“วจีสังขาร”ดับก่อน แล้ว “กายสังขาร”ก็ดับต่อมา แล้ว“จิตสังขาร”จึงชื่อว่า“ดับ”

สำเร็จ เป็น“มโนปุพพังคมา ทัมมา”ประธาน ในการเกิด
แล้ว“สัมมาสังกัปปะ”จึงจะเป็นตัวต้นเป็น“ประธาน”
กระบวนการของ“กรรม”ทั้งปวง เป็น“อบุญญาภิสังขาร” คือ
การจัดการปรุงกรรมต่างๆด้วย“จิตที่ไม่มีบาปไม่มีบุญ”แล้ว
จึงทำอะไรๆทำอะไรๆต่อไปพอเหมาะพอเพียงได้จริง(ปกติ)
ต่อจากนั้น(ต่อ)กระบวนการของ“อริยมรรค”จึงจะ
พอเหมาะพอเพียงเป็นลำดับไปจริงทั้งหมดได้แท้ ด้วย“วิชชา”

๑๙๘) “อภิสังขาร”ตามโอวาทปาฏิโมกข์ ของพระศาสดา

จากนั้น(ต่อ)“วจีสังขาร”ก็รวมตัวเป็น“จิต”ทั้งหมด
แล้วจึงจะ“อภิสังขาร” เป็น“มโนปุพพังคมา ทัมมา” ออกแรง
ไปทำงานสู่ข้างนอกก็เป็น“สัมมาวาจา-สัมมากัมมันตะ-
สัมมาอาชีวะ” จึงจะเป็นประโยชน์ภายนอก จึงเป็น“กุศล”
ความดีงามภายนอกที่แท้จริงจากใจ

สำหรับ“บุญ”นั้นไม่มีแล้ว “ชำระ”ได้เรียบร้อยไปจากจิต
เกลี้ยงหมดแล้ว ไม่มีแล้ว จึงไม่มี“บาป”หรือไม่มี“กิเลส”ใด
ร่วม“การกระทำ”(กรรม)เลย นี่คือ“สัพพปาปัสสะ อกรรมัง” ไม่
กระทำบาปทั้งปวง

ต่อจากนั้น(ต่อ) จึงมีแต่“กุศล”เท่านั้นที่พยายามทำให้
ดีพร้อม ถึงพร้อม สัมบูรณ์พร้อม

ถ้าผลผลิตที่เป็น“สัมมา ๓”(วาจา-กัมมันตะ-อาชีวะ)นี้
เพื่อแผ่ไปให้แก่ผู้อื่นได้ ก็เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น(ปรารถนา)

จึงจะชื่อว่า เป็น“กุศล” ที่มีทั้ง“บุญและกุศล”ด้วยกัน(อุภยัตถะ)

ดังนั้น ผู้ที่สัมมาทิฐิแล้ว จะใช้“สติ”ที่ปฏิบัติ“กายคตาสติ”ก็ดี จะใช้“สติ”ที่ปฏิบัติ“อานาปานสติ”ก็ดี “สติ”ที่ปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔”ก็ดี เป็นต้น แม้แต่จะใช้“สีลานุสสติ-เวทธานุสสติ-อุปमानุสสติ”ก็ตาม หรือปฏิบัติในหลักธรรมใดก็ตามก็ต้องใช้“สติ”นำหน้าการปฏิบัติทั้งสิ้น ขณะใดขาด“สติ”หรือไม่มี“สติ”อยู่ในขณะใด ขณะนั้นไม่ชื่อว่าผู้นั้นปฏิบัติธรรม หรือผู้นั้นขาดการปฏิบัติธรรม ผู้นั้นปฏิบัติไม่เป็นธรรม ผู้นั้นไม่มี“ธรรม”

การปฏิบัติธรรมของพุทธ คือ เมื่อใดมี“สติ”และเมื่อใดได้ทำ“อภิสังขาร” และเป็นผู้มี“อภิสังขาร”ในทุกเมื่อด้วย“วิชชา” “สังขาร”ทั้งหลายจึงสะอาด “วิญญาน”เช่นนี้คือวิญญานของอรหันต์ นามรูป-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนาจึงมีจึงเป็นอยู่อย่างปราศจาก“กิเลส”ทั้งปวง

“มโนสังขยาเจตนา”จึงเป็น“ความมุ่งหมายปรารถนาที่“ไม่มีภาพ-ไม่มีชาติ”ของกิเลสได้ในใจเลย(วิภาตถะ)

นี่คือ เครื่องชี้ว่าคุณได้ปฏิบัติธรรมของพุทธ

ตรงตาม“โอวาทปาฏิโมกข์ ๓”ของพระพุทธเจ้า จิตของตนจึงถูกชำระจนกระทั่งผ่องใส (สจิตตปริโยทปนัง)

๑๙๙) คำว่า“บาป”และ“กุศล”ที่ใช้ในโอวาทปาฏิโมกข์

ครบครัน“สัพพปาปัสสะ อกรรมัง กุสลัสสูปสัมปทา สจิตตปริโยทปนัง” ตามลัจจะที่ตรัสตรงทั้งภาษาและภาวะ

ในโอวาทปาฏิโมกข์ ๓ นี้ ท่านจึงใช้คำว่า “ไม่ทำบาป” เพราะ “บุญสิ้นไปแล้ว-บาปสิ้นไปแล้ว” (บุญญาบาปปริกษิโณ) เพราะ “จบกิจ” จริงๆ ด้วยประการฉะนี้ (ไม่มีบุญจะต้องทำแล้ว)

ส่วน “ความดีงาม” ทั่วไปนั้นก็ เป็น “กุศล” ที่พระพุทธรเจ้า ตรัสชัดถึงว่า แม้พระองค์แท้ๆ ก็ไม่สิ้นโทษในกุศล พระองค์ ไม่พอ-ไม่หยุด-ไม่ตั้งอยู่กับที่ในกุศล-ไม่เสื่อมไปในกุศล

“เราไม่สรรเสริญแม่ซึ่งความตั้งอยู่ในกุศลธรรมทั้งหลาย ไฉนจะสรรเสริญความเสื่อมรอบในกุศลธรรมทั้งหลายเล่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย แต่เราสรรเสริญความเจริญในกุศลธรรมทั้งหลาย มิใช่ความตั้งอยู่ มิใช่ความเสื่อมในกุศลธรรมทั้งหลาย” (สูติมพบทํ ภิกขเว น สพพตถ โปตถเกสุ วณณยามิตี ทิสสตี กุสเลสสุ ฆมเมสุ ปเคว ปาริหันํ วุฑฒินิจ โข อหํ ภิกขเว สพพตถ โปตถเกสุ วณณยามิตี ทิสสตี กุสเลสสุ ฆมเมสุ โนริตฺติ โน ทานํ ฯ)

นี่คือคำตรัสที่ว่า “ทำกุศล” ตามลัจจะ ซึ่งทุกภาวลัจจะจะต้องลงตัวกันทั้งนั้น เมื่อเป็นลัจจะสัมบูรณ์ มิใช่ท่านทรง เลือกลงใช้คำว่า “บาป” หรือคำว่า “กุศล” เพราะฉันทลक्षणบังคับ แต่อย่างไรก็ตามที่พูดๆ กัน ซึ่งไม่ตรงกับความเห็นอาตมา อาตมาก็ขออภัย นี่เป็นความเห็นจากใจจริงของอาตมา

๒๐๐) ผู้ไม่รู้จู้แจ้งรู้จริง “สังขาร” ก็ทำด้วย “อวิชชา”

หากใครรู้จู้แจ้งรู้จริงในความเป็น “สังขาร” ด้วย “วิชา” ดังที่ได้สาธยายมาคร่าวๆ นั้น และทำ “อภิสังขาร” เป็น ชำระกิเลสได้แท้ หรือกำจัดบาปได้จริง ก็จะทำ “สังขาร ๓”

ได้อย่างพอเหมาะ(พอดี)-พอเพียง(พอดี) เป็น“กัมมัฏฐตา”แท้
แต่ถ้าปล่อยให้การ“สังขาร” หมายความว่า ให้“จิต
ในจิต”นั้นแหละมัน“สังขารกันไป”โดยเราไม่รู้เลยว่าอะไรมัน
“สังขาร”กันอยู่บ้าง

และคำว่า “สังขาร” มันคืออะไร? ก็ไม่รู้เลย

นั่นคือ ผู้ปล่อยให้“จิตในจิต”มัน“สังขาร”ไปตามแต่
มันจะ“สังขาร” จึงเรียกลักษณะนี้ว่า การสังขารที่“อวิชชา”
หรือการ“สังขาร”ด้วย“อวิชชา” หรือการ“สังขาร”ที่มี“อวิชชา”
เป็นปัจจัย หรือมี“อวิชชา”จึงมี“สังขาร”เป็นปัจจัย หรือมี
“สังขาร”จึงมี“อวิชชา”เป็นปัจจัย เป็นเหตุเป็นปัจจัยกันและกัน
อยู่ด้วยประการอย่างนี้

“สังขาร”คือ การจัดแจงกันอยู่ของรูปกับนาม การ
ปรุงแต่งกันอยู่ของรูปกับนามชีวิตที่มีกิเลสกับใจปรุงแต่งกันอยู่

ดังนั้น คนผู้มี“อวิชชา”เป็นเหตุเป็นปัจจัยของชีวิตอยู่
“สังขาร ๓”ของคนผู้ไม่เคยเรียนเคยรู้ อวิชชาก็เป็นตัวบงการ
อยู่แน่แท้

ผู้ที่สังวรระวังบ้าง ก็จะเป็นกัลยาณธรรมได้บ้าง ส่วน
ผู้เข้าถึงปรมัตถธรรม และสามารถชำระหรือกำจัดกิเลส
กำจัดบาปได้จริง จึงจะหมดกิเลสหมดบาปจริง

๒๐๑) ผู้“วิชชา”ใน“ส่วนบุญ”จะไม่มีการแบ่งส่วนบุญ

เมื่อปฏิบัติตรงตาม“สัมมาทิฐิ”ผู้เป็นประธานองค์
มรรค จึงจะทำ“อภิสังขาร”ได้ผล “ชำระกิเลส”เป็น จริงๆ เกิด

“บุญญาภิสังขาร”คือ อภิสังขารเป็น“บุญ”ที่“สัมมา”ตรงธรรม
“บุญญาภิสังขาร”เช่นนี้แลคือ อภิสังขารที่เป็น“บุญ”แท้
กล่าวคือ จัดการชำระกิเลสตนไปตามลำดับ มี“ส่วนบุญ”
(บุญภาค)หรือ“ส่วนแห่งบุญ”(บุญภาคีย) รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
เป็น“ส่วนบุญ”ที่ถูกระงับไว้ ว่า คืออะไร? มีอย่างไร? มี
หรือไม่มีแค่ไหนแล้ว? และจะ“แบ่งส่วนบุญ”ให้ใครได้หรือไม่
จึงไม่เป็นปัญหาเลย เพราะมีปัญญาารู้จักรู้แจ้งรู้จริง“บุญ”

สำหรับ ผู้ยังมี“บาป”ที่จะต้องกำจัด ผู้ยังมี“กิเลส”ที่
จะต้องชำระให้สะอาดหมดจดไปจากจิต กระทั่งหมดสิ้นไม่
ต้องกำจัดอีกแท้จริงก็ต้องรู้เองว่าตน“สิ้นบุญ”แล้วจริงแท้ไหม?

จะนี้แลคือ การ“ทำบุญ”(ทำการชำระบาป)ที่เป็น“บุญ”

กระทั่งจิตสะอาดจากกิเลสนั้นไม่ทำ“บาป”นั้นสำเร็จได้
ไปตามลำดับ จนกว่าจะสิ้น“บาป”ทั้งปวงไม่ทำ“บาป”ทั้งปวง
สำเร็จหมดทุก“บาป”(สัพพปาปัสสะ อकरणัง) ผู้นั้นก็ไม่ต้อง“ทำ
บุญ”อีกแล้ว เรียกว่า “อบุญญ” ถึงขั้น“อบุญญาภิสังขาร”

อบุญญาภิสังขาร เช่นนี้แลคือ อภิสังขารที่เจริญถึงขั้น
“อบุญญ” หรือ“อภิสังขาร”ที่ไม่ต้อง“บุญญ” คือไม่ต้องชำระ
บาป”นั้นแล้ว ความเป็น“อบุญญ”จึงไม่ใช่คือ“บาป”

คำว่า “อบุญญาภิสังขาร” นี้ความรู้ของอัตมาไม่สอดคล้องกับท่านผู้รู้อื่นอย่างสำคัญอยู่ ท่านแปล“อบุญญ”ใน
“อภิสังขาร”นี้ว่า คือ“บาป” เช่นบางท่านเห็นว่าเป็น“อภิสังขาร
ที่เป็นปฏิบัติต่อบุญ” ท่านเลยวินิจฉัยว่าเป็น“บาป”

แต่ในความรู้ของอัตมานั้น ก็เห็นอย่างที่อัตมาเห็น

ตามที่อาตมาพอมีความรู้แบบอาตมา อาตมาก็ขอแปลความ
ตามที่อาตมาเห็นจริงอย่างที่อาตมาเห็นจริงนั้นเถอะนะ

ส่วนใครจะเห็นอย่างไรก็คงอย่างที่ท่านเห็นนั้นอยู่แล้ว
ก็แล้วแต่วิจารณ์ญาณของแต่ละคน ใครจะเอาอย่างไร อิศระ
สำหรับอาตมาก็ขออธิบายไปตามที่อาตมาเห็นจริงนี้เถิด
ก็ต้องขออภัยจริงๆ ไม่มีจิตจะลบหลู่คุณท่านเลย

๒๐๒) “บุญ” ก็คือ “อภิสังขาร” ก็คือ ตามแบบที่อาตมา

“อภิสังขาร” คือ การรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “สังขาร” ที่เข้าขั้น
สัมมาทิฐิแล้ว จึงได้ทำ “อภิสังขาร” คือ “จัดการปรุงแต่ง”
(สังขาร) อย่างประเสริฐ (อภิ) อย่างยิ่งกว่าสามัญ (อภิ) ซึ่งเป็น
การ “สังขาร” ขึ้น “อภิ” ของผู้สัมมาทิฐินั้นๆ

เป็น “สังขาร” ที่เริ่มมี “วิชา” ในความเป็น “สังขาร” ซึ่ง
เป็นการ “ชำระวิชาหรือลดอวิชา” ไปตามลำดับ

จริงๆ ก็คือ “สังขาร” ที่ได้ผลสำเร็จ ก็เป็น “บุญ”

แต่คำว่า “บุญ” นี้ลิ ... ความหมายมันต้องชัดเจนจริงๆ
แม่นยำต่อสาระแท้ให้ได้ ตรงสัจจะให้ถึงสัจจะ

เพราะเข้าใจคำว่า “บุญ” ผิดไปสิ้นแล้วทุกวันนี้ จนกลายเป็น
เป็นตรงกันข้ามกับสัจจะ โดยเฉพาะ “ปรมาตถสัจจะ”

นี่ต่างหาก.. ที่มันน่าสงสารสุดๆ น่าเวทนายิ่งๆ เลย

เพราะคนไปหลงว่า “บุญ” เป็น “สมบัติ” ที่หลงว่าจะต้อง
“มี” (โหด) ซึ่งจริงแท้แล้วมันตรงกันข้ามกันเลย

“บุญ” เป็น “สมบัติ” ที่จะเกิด “ผล” คือ “ไม่มี” (น โหด)

ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๔๓
 “ผลบุญ”จึงเป็น“ผลสมบัติ”ที่ได้คือ“ฉาน”คือเฟ่งเผา
 ออกไปจากตน(เอานิเวรณ ๕ ออกไปเป็นต้น) มีโชโกยเข้ามาให้ตน
 “ผลบุญ”คือ“ผลสมบัติ”ที่ได้คือ“นิโรธ”คือดับกิเลส
 หมดไปจากตน(ดับนิเวรณ ๕ ในจิต) มีโชสะสม“การดับจิต”ให้ตน
 “ผลบุญ”คือ“ผลสมบัติ”ที่ได้คือ“สมาธิ”คือจิตสะอาด
 จากกิเลสที่“ตั้งมั่น”ขึ้นกันจริงๆ
 “อภิสังขาร ๓”นี่คือสังขารที่“จัดการปรุงแต่งหรือปรับปรุง”
 ได้ถึงขั้น“อภิ” จึงเป็น“สังขาร”ของคนชั้นอาริยบุคคล
 ชั้น“เสขบุคคล” และชั้น“อเสขบุคคล”
 สังเกตดีๆคำว่า “อเสขะ”และ“เสขะ”นี้ นัยะคล้ายกันกับ
 “อบุญญะ” และ“บุญญะ” ซึ่งมี “อ” นำหน้าศัพท์เหมือนกัน
 อเสขะ คือ *ผู้ไม่ต้องศึกษา* เสขะ คือ *ผู้ยังต้องศึกษา*
 “อบุญญะ” ก็คือ *การไม่ต้องชำระกิเลส* “บุญญะ”(บุญ)
 ก็คือ *การชำระกิเลส ยังมีสิ่งที่ต้องชำระคือ กิเลส คือ บาป*
หากจบกิจ อเสขะ ก็ไม่ต้องศึกษาอีก
เช่นเดียวกัน หากจบกิจ อบุญญะ ก็ไม่ต้องชำระอีก
อาตมาก็รู้ไปตามประสาอาตมาเท่าที่รู้ เท่าที่บอกได้

๒๐๓) นัยะของ“บุญ”ของ“อภิสังขาร”ที่อาตมาเห็นรู้
 แต่เมื่อคำว่า “บุญ”หรือ“บุญญะ” ไปแปลความหมาย
 ผิดเพี้ยนไปจากเดิม จากแท้ๆเดิมๆของเก่า คือ ไปหมายถึง
 สมบัติโลกีย์ เป็นลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุขโลกีย์ เป็น

คุณธรรมแค่โลกีย์ ซึ่งเป็นความหมายของโลกีย์เหมือน
คำว่า“กุศล” มันก็เลยกลายเป็น“สมบัติโลกียะ-คุณธรรม
โลกียะ”ที่ปุถุชนเขาแสวงหากัน แย่งกัน ถึงขั้นฆ่ากันเพราะ
แย่งเอาโลกธรรม

แต่“บุญญ-บุญ”หรือ“อบุญญะ”นี้ ไม่ใช่สมบัติโลกีย์
ไม่ใช่คุณธรรมแค่โลกีย์ ทว่าเป็นคุณสมบัตินี้ระดับ“โลกุตระ”
ซึ่งต้องเรียนรู้ ต้องเข้าถึงปรมัตถธรรม จึงจะบรรลุผล
“บุญ” ซึ่งเป็นงานเป็นกิจ“โลกุตระ”แท้ๆ

ซึ่ง“บุญ”มิใช่การยึด“อามิส”เป็นจุดหมาย หรือการ
จะได้ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุขโลกีย์มาให้ตนเลย แต่เป็น
“นิรามิส”แท้ๆ คือไม่หมายอย่างนั้น หมายไม่ยึดติดอามิส ไม่
หลงว่าจะได้หรือไม่ได้ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุขโลกีย์ยิ่งขึ้น

นั่นมันยังเป็น“สมบัติโลกีย์” มันไม่ใช่“โลกุตระสมบัติ”

อเสขะหรือเสขะนั้นก็ไม่ใช่คุณสมบัตินี้โลกีย์ แต่เป็น
คุณสมบัตินี้ระดับโลกุตระ ซึ่งต้องถึง“ปรมัตถธรรม”เช่นกัน

เพราะฉะนั้น “อภิสังขาร”ที่จะมีผล“บุญญหรือบุญ”ก็
เป็นงานเป็นกิจเดียวกัน ที่จัดการหรือปรับปรุงขึ้น“โลกุตระ”

จึงจะเป็น“อภิสังขาร”ที่เป็น“สังขาร”เจริญเป็น“บุญ”
ซึ่งเป็น“โลกุตระสมบัติ” ไม่ใช่“โลกียสมบัติ” ได้แก่ “โลกุตระ
ธรรม ๔๖” อันไม่ใช่“สังขาร”ระดับแค่“โลกียะ”ชั้น“กุศล”แค่นั้น

“สังขารโลกีย์”ที่“ปรุงแต่งหรือปรับปรุงกัน”(สังขาร)นั้น
มันได้“ผล” ซึ่ง“ผล”ก็เป็นแค่โลกธรรม เพราะ“อวิชา”
ที่ประกอบไปด้วยกิเลส จึงสังสมเหตุแห่งทุกข์

เมื่อหลงสังสมเหตุแห่ง“ทุกข์”ก็คือ“บาป-ภัย-เวร”แท้ๆ ส่วน“สังขารโลกุตระ”ที่“ปรุงแต่งหรือปรับปรุง”(สังขาร) กันอย่างสัมมาทิฐิ “อภิสังขาร”นี้เป็น“สังขารโลกุตระ”ที่“ปรุงแต่ง”ชั้น“ทวนกระแสโลกีย์” เป็นการกำจัดกิเลส ในความหมายชั้น“ปรมาตถสัจจะ”แล้วต้อง“ปรับปรุง” ล้างออกไปจากตน ชำระออกไปจากตน คือ “เอาออก” คือ ภาวะที่“ต้องไม่มีในตน”

๒๐๔) “บุญ”เป็นทั้งโลกุตระ เป็นทั้งปรมาตถธรรม

ดังนั้น “บุญญาภิสังขาร” จึง“สังขาร”อย่างเป็น“บุญ” คือ ชำระกิเลสในสันดานได้จริง ไปตามลำดับ ชั้นปรมาตถ์

ต้อง“เห็น”(ปัสสตี)“รูป”(ภาวะที่ถูกรู้ = กาย)ของ“นามธรรม”(จิต = ความรู้-รู้สึกของตนเองในตนเองและเห็นเองในความรู้สึกของตนเอง)นั้นๆ

ด้วยการสัมผัสอย่างเห็นแจ้งภาวะจริงนั้นๆ เพราะเป็น การเห็นอย่างวิเศษ เป็นการรู้แจ้งขั้นญาณพิเศษ ซึ่งเป็นการ รู้สัมผัส-เจตสิก-รูป(นามธรรมที่ถูกรู้)-นิพพานกันได้จริง และ

เป็นการรู้อย่าง“วิชชา”คือ รู้อย่างอาริยะหรือรู้แจ้งโลกุตระธรรม จึงเรียกการเห็นนี้ว่า“วิปัสสนา”หรือ“วิปัสสนาญาณ” ซึ่งเป็น“วิชชา”ข้อต้น ที่รู้รวมไปกับ“วิชชา”ข้ออื่นๆทั้ง“วิชชา ๘”

ซึ่ง“นามธรรม”ก็คือ “เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ- มนสิการ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔)

และ“รูปธรรม”ก็คือ “รูป ๒๘” ใต้แก่ มหาภูตรูป ๔ - อุปาทายรูป ๒๔ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔)

ถ้าไม่รู้ภาวะ“รูปและนาม”เหล่านี้ก็ไม่ชื่อว่า “รู้ความจริงอันยิ่งใหญ่(ปรมาตตลัจจะ)”

“รูป ๒๘”ก็คือ กายสังขาร-จิตสังขาร-วจีสังขาร และ อภิสังขาร ๓ (ปุณฺณภิสังขาร-อปุณฺณภิสังขาร-อาเนญฺชาภิสังขาร)

“รูป”นั้น ก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้งความเป็น“รูปรูป-รูปกาย-นามรูป” โดยเฉพาะที่เป็น“นามกาย”นั้นจะต้องถูกรู้ ซึ่งการรู้จักรู้แจ้งรู้จริงก็คือ รู้“การทำใจในใจ”(มนสิการ) อย่างมี“การสัมผัส”เป็น“เหตุ”(สมุทัย) ในการปฏิบัติตลอด จน ถึงที่สุดในความสำเร็จอย่างบริบูรณ์ของ“อุปาทยรูป ๒๔”

ส่วน“นาม ๕”นั้น ก็จะต้องเรียนรู้อย่างนี้

เวทนา ก็เรียนรู้อย่าง“องค์ประชุม(กาย)ของเวทนา ๑๐๘” แม้ ปลายสุด“เนกขัมมลิตอุเบกขาเวทนา” และยังเรียนรู้อะไร และ เห็นความเจริญของ“องค์ธรรมแห่งอุเบกขา ๕”ต่อไปเสมอ

สัญญา ก็เป็นตัวใจของตนเองที่ทำหน้าที่กำหนดหมาย รู้อย่าง“รูป”และ“นาม”ต่างๆให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะนั้นๆให้สัมบูรณ์

เจตนา ก็เป็นความมุ่งหมายของใจเรา เราต้องเรียนรู้อย่าง ความมุ่งหมายของตัวเอง ซึ่งความมุ่งหมายมันมีทั้งที่มี กิเลสก่อให้เกิดภพ แล้วกำจัดกิเลสในเวทนานั้นๆ ให้หมด และความมุ่งหมายที่ไม่ก่อให้เกิดภพ เข้าสู่โลกุตระ

ผัสสะ ก็ต้องมีสัมผัสของรูปกับนามทั้งหลายในขณะ มีสัมผัส ๖ ที่มีอายตนะ ๖ และอายตนะ ๑๒ จนที่สุด “อายตนะ ๒” และสุดท้ายสัมผัส“ความดับ”นั้นด้วยสัญญา สำหรับ“มนสิการ”นั้น ก็เรียนรู้อะไรและฝึก“การทำใจในใจ”

ให้“ถ่องแท้”(โยนิโส)จนมี“ความดับ”(นิโรธ)ของอกุศลจิต-
อกุศลเจตสิกทั้งหมด และสิ้น“อุปาทาน”ใน“รูป-นาม”ทั้งหมด
และที่สุดไม่ยึดมั่นถือมั่นแม้แต่“นิพพาน”

ซึ่ง“รูปและนาม”ต่างๆทั้งหลายนี้ จะมี“บุญญาภิสังขาร”
เป็นการชำระกิเลสจากสันดานหรือชำระบาปไปจนถึงขั้น
อาสวะหมด สิ้นบาปหรือสิ้นกิเลสอาสวะ ก็เป็นอัน“สิ้นบุญ”

ภาวะต่างๆที่กล่าวมาคร่าๆนั้น อาตมาปฏิบัติประพฤติ
“เห็น”(ปััสสติ)แล้ว“รู้”(ญาต)อย่าง“ปรากฏ”(ปัญญายติ)

การสาธยายหรือเขียนบอกทั้งหมดนี้จึงเป็นการอาศัยภาษา
เท่าที่อาตมามีนิรุติปฏิบัติภาวนาจะพอสื่อเอา“ความจริง”
ที่อาตมา“เห็นรู้”(วิปัสสนาญาณ)ของตนเองออกมาบอก

จะผิดจะถูกก็เป็นของอาตมา ผู้เห็นความผิดพลาด
บกพร่องใดๆ กรุณาหักท้วงแนะนำก็จะเป็นพระคุณยิ่ง

๒๐๕) บุญเป็น“อาวุธ”ตัดกิเลส มิใช่“วิมาน”หลอกคน

ที่นี่.. ก็มาลองสาธยายถึง“บุญ”ที่เป็นโลกุตระกันย้าอีกที่
“อภิสังขาร ๓”ที่เริ่มด้วย“บุญ”ก็เริ่มเป็นเครื่องมือที่
เรียกว่าอาวุธก็ใช่ ทำหน้าที่“ชำระกิเลส”(ปุนาติ)ไปตามลำดับ

ที่จริงเป็น“อาวุธ”แท้ๆ ที่ฆ่า“บาป”ฆ่า“กิเลส” จึงเป็น
“อาวุธโลกุตระ” ที่ชาวพุทธทุกวันนี้หลงผิด เข้าใจ“บุญ”
ผิดไปไกลมาก เข้าใจว่าเป็น“วิมาน” หลงเป็นสมบัติบำรุงโลกะ

โดยเอาคำว่า“บุญ”ไปใช้หมายถึง“สมบัติ”อันเป็น
“วิมาน”ลมๆแล้งๆ ที่ฝันเพ้อว่า เป็น“สมบัติโลกีย์”ที่คน

โลกก็อยากได้ จึงกลายเป็น“ภาพแห่งวิมาน”ที่ใช้พูดหลอกลวง
คนผู้รู้ไม่ทัน เข้าใจไม่ได้“อยากได้‘วิมาน’มาให้ตน” ซึ่งผิด
“บุญ”เดี๋ยวนี้กลายเป็น“วิมาน”ในฝันของคนไปหมด
คือ กลายเป็น“สมบัติ” เป็น“แดนในฝัน” เป็น“อะไร
ทุกอย่างที่ใครอยากได้ออยากมีอยากเป็นอยู่ในวิมานนั้นหมด”
ซึ่งจอมหลอก ก็จะนำคำว่า“บุญ”มาพูดไป ว่า“จะได้”อย่าง
นั้นอย่างนี้หลอกคนที่มึนกิเลส ก็เลยหลงอยากได้“บุญ”
เพราะเป็น“วิมานสารพัด” ไม่มีอะไรที่คนอยากได้จะ
ไม่มีในคำว่า“บุญ” ที่คนสร้างขึ้นมามีหมด
โดยปั้นเป็น“วิมาน”ขึ้นมาให้คนหลงฝันหลงเพ้อกัน
ไม่เสร็จ ภายใต้อำนาจ“บุญ” คนหลอกกันด้วยการสร้าง
“บุญ”ขึ้นเป็น“วิมาน”กันเต็มโลกอยู่ขณะนี้
คนที่หลง“บุญ”เป็น“วิมาน”ทั้งหลายจึงคือ เปเรตทั้งนั้น
คนที่หลอกคนให้หลงผิดว่า “บุญ”คือ“วิมาน” จึงคือเปเรต
ตัวพ่อ ที่หลงเลอะเทอะเประอะเพอะยิ่งกว่าผู้ถูกหลอก
“บุญ”ตรงกันข้ามกับ“วิมาน” “บุญ”คือการกำจัด“วิมาน”
ที่เพื่อฝันนั้นๆหรือที่ยึดติดนั้นๆ อย่านำไปสร้าง“วิมาน”ต่างหาก
ผู้ทำ“บุญ”เป็น“บุญ”จริงคือ ผู้ปราศจาก“วิมาน”
สลาย“วิมาน”นั้น ที่ตนเคยบ้าหลงได้แล้ว ตรงๆเลย
ในคัมภีร์เปตวัตถุ ก็มีแต่การไม่ความเป็น“วิมาน”
ทั้งนั้น ผู้ได้ฟังได้อ่าน ก็เกิดกิเลสหลงอยากได้ กับหลงกลัว
นักสร้าง“วิมาน”ก็จะสร้าง“วิมาน” ๒ ชนิดนี้ไม่มีหยุด
เพื่อหลอกคนมาติดกับติดเร็วของตน จะเจตนาหรือไม่ก็ตาม

ตามลัจจะนั้น

“บุญ”คือ อาวุธ คือเครื่องมือประหารกิเลส

“บุญ”ไม่ใช่“สมบัติ”ที่จะได้มากก มากอด..

คือ จะพูดกันว่า ผู้“ได้บุญ”จะเป็นคนมี“วิมาน”ไว้รอให้ได้มาสมใจในอนาคต ซึ่งใครมีกรรมก็สร้าง“วิมาน”ให้คนหลงได้มาก คำว่า“บุญ”จึงกลายเป็น“สิ่งที่น่าอยากได้อยากเป็น” ความจริงตามสัจจะนั้น“บุญ”คือ อารูธ คือเครื่องมือประหารกิเลส

“บุญ”ไม่ใช่“สมบัติ”ที่จะได้มากก มากอด อะไรรเลย

“บุญ”เป็น“สมบัติ”ต่างหาก ที่เกิดพหุติของจิตชำระออก ที่กำจัดให้สิ้นไป ที่ประหารให้ตายสนิทแท้ๆ ด้วยซ้ำ

“บุญ”จึงถูกคนบัญญัติความหมายกันไปคนละทิศเลย

“บุญ”ไม่ใช่สิ่งอยากได้ แต่เป็นสิ่งที่ต้อง“ออกจาก” (เนกขัมมะ) ต้อง“สลัดออก”(นิสสรณะ) ไม่ใช่“เอาเข้ามา” หรือยังได้ยังมี เข้ามาให้ตน

“บุญ”ถูกหลอกจนกลายเป็น“อะไรก็ได้”ที่คนอยากได้ “บุญ”เป็นสิ่งที่นั่นทั้งนั้น ยิ่งกว่าแก้วสารพัดนึกเสียอีก

เวรจริงๆ!!! ที่หลงผิดกันขนาดนี้

“บุญ”ถูกหลอกจนกลายเป็น“วิมาน”ที่คนฝันเพื่อจะไปอยู่ “ถิ่นแดนเทวดาที่มีฤทธิ์ประหลาดเลอะเทอะ”นั้นๆพูดสารพัด ขอยืนยันว่า “บุญ”คือเครื่องมือเท่านั้น เป็นเครื่องมือระดับอาวุธฆ่ากิเลส ฆ่าบาปกันทีเดียว

ดังนั้น “บุญญาภิสังขาร”จึงเป็นการปรับปรุงจิต หรือ ตกแต่งจิต หรือแท้ๆคือ“ชำระกิเลส”ให้สะอาดหมดจดสดใส

จนเป็น“ผลบุญ”สูงถึงขีดจึงจะเจริญถึงขั้น“อบุญญ” ที่ชำระได้ผล จนไม่ต้องชำระกันแล้ว คือ“อบุญญ” ไม่ทำบุญ

เพราะ“สิ้นบุญสิ้นบาป”(บุญญาบาปปริกษีโณ) ซึ่งหมดหน้าที่
“อบุญญ”จึงไม่ใช่ยังต่ำไปหาความเป็น“บาป”แน่
ส่วน“อเนญชา”ก็อภิสังขารที่มีความยิ่งขึ้นชั้นปลาย
ซึ่งเสริมความตั้งมั่นของผล ให้เที่ยงแท้ยั่งยืนตลอดไป
ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่มีอะไรหักล้างได้ ไม่กลับกำเริบ อีกที่

๒๐๖) “บุญ”เป็นเครื่องมือ(อาวุธ)ในการทำงานเท่านั้น

ขออย่าเข้าใจอีกว่า“บุญ”เป็นเพียงเครื่องมือทำหน้าที่ชำระ
เป็นอาวุธแท้ๆ ความหมายแท้ๆ มีหน้าที่ทำลาย

“บุญ”ไม่ใช่สมบัติหรือ“วิมาน” ที่จะเพื่อฝันเป็นของจะ
ได้มาเป็น“สมบัติ”แก่ตนแต่เป็น“สมบัติ”ที่จะต้องชำระออก

ดังนั้น เมื่อ“บุญญาภิสังขาร” เป็นผลชำระออกได้แล้ว
จึงจะเป็นผลถึงขั้น“อบุญญาภิสังขาร” ซึ่ง“อบุญญ”หมายถึง
“การปรับปรุงจิต”(สังขาร)ได้ผลจนถึงขั้นไม่ต้องทำ“บุญ”อีก

เพราะ“ไม่มีกิเลสนั้นหรือนิเวรณนั้นให้ชำระ”แล้ว

ก็เช่นนัยคล้ายกันกับ“อเสชะ” ที่ไม่ต้องศึกษาอีก จบ
กิจ “อบุญญ”ก็นัยเช่นนั้น ก็ไม่ต้องชำระอีก จบการชำระ
ผู้ได้ทำให้กิเลสมันดับสำเร็จ ทำให้จิตสะอาด(บริสุทธิ์)จริงได้
เป็น“ผลธรรม” ท่านผู้นี้ชำระจิตได้มรรคผล(เป็นบุญ)สำเร็จ
จริงแล้ว ก็“อบุญญ”แล้ว ก็ไม่ต้องชำระแล้ว

แต่ต้อง“รักษาผล” ธรรมะพระพุทธรเจ้านี้สุดยอดเยี่ยม
ประณีตยิ่ง ละเอียดนิพฺพานปริบูรณ์สัมบูรณ์

ต่อจากนั้นจึงเป็นการ“อภิสังขาร”พากเพียรรักษาผล

(อนุรักษนาปธาน) ด้วย“อาเนญชาภิสังขาร” ก็ต้อง“อาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง”

นั่นคือ เพียรทำอย่างที่เราทำเกิดผลได้มาแล้วนั้นแหละ (ภาวนา)อีก ซ้ำไปซ้ำมา(อาเสวนา) ทำมากๆ(พหุลีกัมมัง)ให้“จิตตั้งมั่น จนกระทั่งสัมบูรณ์เสร็จจบ”(สมาหิตัง)แท้จริง ทำให้ยิ่งๆขึ้นไปทุกๆนั้นเอง จนกว่าจะเที่ยง(นิจจัง) [คำว่า“เที่ยง” ในที่นี้ ไม่ได้หมายเอาว่า โลกเที่ยง ธรรมชาติเที่ยง หรืออัตตาเที่ยง ดอกนะ แต่หมายถึง คุณธรรมที่เป็นคุณวิเศษของส่วนบุคคลต่างหาก “เที่ยง”]ถาวร (ฐวัง) ตลอดไป(สัสตัง) ไม่เปลี่ยนแปลงอีก(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหริัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) จึงจะเป็น “อนุตตรจิต” แน่แท้จริง(ครบสมาหิตะ, วิมุตติ)

“อุปญญ” จึงไม่ใช่“บาป”ที่เป็นความเสื่อมต่ำลง แต่เป็น ความเจริญขึ้นถึงขั้น“ได้รูปของผลบุญนั้นสำเร็จรูปให้เห็นให้ รู้แจ้งรู้จริงแล้ว จึงไม่ต้องทำบุญนั้น” ต่อจากนั้นก็รักษาผลนี้

ด้วยการปฏิบัติ“อภิสังขาร”ในขั้นที่ ๓ คือ “อาเนญชาภิสังขาร” ซึ่งเป็นชั้นล่วงพ้น“รูปฌาน”กันแล้วไปถึง“อรูปฌาน”

๒๐๗) “สิ้นบุญ” คือ ยกเลิก“บุญ” ไม่ต้อง“ทำบุญ”

“อาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง” ซึ่งเป็น“การรักษาผล” (อนุรักษนาปธาน)นั้น ศาสนาพุทธต้องมีอย่างยิ่ง ทำกันตั้งแต่เป็น โสดาบันมาที่เดียว กระทั่งสูงสุดของการปฏิบัติจนกว่าจะจบ สัมบูรณ์ มั่นใจใน“ส่วนอดีต-ส่วนอนาคต”ที่เป็น“อวิชชาข้อที่ ๗”ว่า ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่น(อวิปริณามธัมมัง)อีก เพราะได้

ปฏิบัติ“อาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง” อย่างเพียงพอ

จนกระทั่ง“จิตไม่หวั่นไหว แม้สัมผัสโลกธรรมอยู่”(ผู้รู้สละโลกธัมเมหิ จิตตังยัสสะ น กัมปติ) มีการสัมผัสสัมพันธ์อยู่กับโลกกับสังขมที่มีโลกธรรมอยู่ครบนี้แหละ ก็ไม่หวั่นไหวเด็ดขาด

เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ส่วนอดีต”ว่า เป็น“สูญ”แน่นอนเที่ยงแท้ ยั่งยืน ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่มีอะไรหักล้างได้ ไม่กลับกำเริบ แม้จะเป็น“อนาคต”อีกก็ล้านๆๆๆๆใน“ส่วนอนาคต”ทั้งหลาย ก็“สูญ”แน่ยิ่งกว่าแน่ไม่แปรเปลี่ยน

เพราะได้ทำการพิสูจน์จากการปฏิบัติในปัจจุบันสั่งสม“สัมมาสังกัปปะ ๗”ได้สัมบูรณ์ด้วย“ความครบถ้วนแห่งกาย”ที่ตกผลึกใน“สัมมาสังกัปปะ” เป็น“อัปปนา(แนวแน่)-พยัปปนา(แนวแน่)-เจตโส อภินิโรปนา(ปักมั่น)เจริญ“กายบัสสัทธิ”ด้วยอาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง คือการเจริญของ“นิโรธ”

การปฏิบัติเช่นนี้ คือ การทำ“ปฏิบัติสัทธิปทาน” ซึ่งทำ“ปทาน”ซ้ำ(อาเสวนา)ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้(พหุลีกัมมัง) จนกว่าจะสัมบูรณ์เป็น“นิสสรณปทาน” คือ“ความดับ”(นิโรธ)สมบูรณ์

“นิสสรณปทาน” ก็คือ ปทานสำเร็จถึงขั้นเป็น“ผลสำเร็จที่ได้รับ,กิเลสออกไปแล้ว,เรารอดพ้นหรือหลุดพ้นเสร็จได้จริง” จากการพยายามของ“ปฏิบัติสัทธิปทาน”สั่งสมผลกระทั่งผลนั้น..เที่ยงแท้-ยั่งยืน-ตลอดไป-ไม่เปลี่ยนแปลง-ไม่มีอะไรมาหักล้างได้-ไม่กลับกำเริบ นี่คือ“นิโรธ”ลึมหิต

และได้พิสูจน์จากการปฏิบัติในปัจจุบันสั่งสม“สัมมาสังกัปปะ ๗”ได้สัมบูรณ์ด้วย“ความคล่องแห่งกาย”ที่สร้าง

ทักษะใน“อาเนญชาภิสังขาร”ด้วยการปฏิบัติ“อรุปรุณาน ๔”
ซึ่งผู้ทำ“อภิสังขาร”เป็น ก็สามารทำ“สังกัปปะ ๗”
เป็น จึงจัดการ“ตั๊กกะ(ความดำริ)-วิตักกะ(จัดการกำจัดกิเลสใน
ความดำริ)-สังกัปปะ(สำเร็จเป็นความนึกคิดที่สะอาดจากกิเลส)”ให้เจริญ
“กายลหุตา-กายมูหุตา-กายกัมมัฏญตา-กายวิญญัตติ-วจี
วิญญัตติ”(วิการรูป ๕) จนกระทั่งสุดสัมบูรณ์เกิด“กายปาคุญญ
ตา”เป็นความคล่องของ“กาย” ซึ่งก็คือ ความคล่องของ
เวทนาขั้นธ,สัญญาขั้นธและสังขารขั้นธ(อภิสังขาร)นั่นเอง
นั่นคือ..เป็นของควรแก่การงานแห่งกองเวทนา-กอง
สัญญา-กองสังขาร(กายกัมมัฏญตา) มีใช้ดับเวทนา-สัญญา
จึงจะได้“วจีสังขาร”สุดประเสริฐของ“สังกัปปะ ๗”
จิตจึงจะ“เกษม”(เขม่ง) เป็น“มงคลอันอุดม”ถึงที่สุด
ได้สูงสุดครบ“มงคลอันอุดม ๓๘”ทีเดียว ไม่เหลือแม้แต่
“ฐลีหมอง”(อโสก) และไม่เหลือแม้แต่“ฐลีเริง”(วิรช) พัน“แนว
สัญญานาสัญญาตณสัญญา” กระทั่งเป็น“สัญญาเวทียิต
นโรธ” อันเป็น“นโรธ”ของพุทธเท่านั้น ไม่มีในลัทธิอื่น
และไม่มีในคนที่“ทิฎฐิ”ยังไม่“สัมมาทิฎฐิ”สัมบูรณ์สุดด้วย
นะ เช่น ผู้ศรัทธาวิมุติที่ดี ผู้กายสักขีก็ตาม เป็นต้น
จนกว่าจะ“สัมมาทิฎฐิ”บริบูรณ์ และ“สัมมาปฏิบัติ”จน
กระทั่งสัมบูรณ์ เป็น“สัมมาปฏิเวธ”แห่งรอบหมดจบบริบูรณ์
จึงจะปฏิญาณตนได้ โดยมี“กตญาณ”ตัดสินตน ว่า
ตน“สิ้นบุญสิ้นบาป”(บุญบาปบริกชีโณ)บริบูรณ์สัมบูรณ์ เป็น
“ความสะอาดหมดจด(วิเสตติ) เข้าชั้นจิตใจปราศจากกิเลสบาป

(สัจตตปริโยทปนัง) เป็นอันหมด“บาป”-หมด“กิเลส”ที่จะให้
ชำระกันอีก อย่างสิ้นเกลี้ยงแล้วจริงๆแท้ๆ อย่างรู้แท้ๆ
“สิ้นบุญ” คือ ยกเลิก“บุญ”ไป ไม่ต้อง“ทำบุญ”อีกแล้ว

๒๐๘) ผู้มีจิตปฏิสนธิใน“บุญ”จึง“คะนองบาป”หยาบขี้

การปฏิบัติธรรมให้ถึงนิพพานหรือนิโรธของพุทธต้อง
ปฏิบัติกันให้ถึงขั้น“สิ้นบุญ”(สิ้นบาปก็สิ้นบุญ)จึงจะเป็น“นิโรธ”
ดังที่ได้สาธยายมา มีเหตุมีปัจจัยต่างๆจริง รู้เห็นมาตลอด

และเป็น“นิโรธ”ที่มีชีวิตสามัญลีมตาถาวร

ฉะนั้นคือ “นิโรธ”ของพุทธ ที่ชื่อว่า“สัตตญาณเวทิตนิโรธ”

อันผ่านการปฏิบัติมาตามลำดับ ลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล

ไม่ไหลกๆเขลกๆ สูงๆ ต่ำๆ สับสน วกวน เวียนหัว
มั่วๆมึดๆ คลำไปคลำมากันไม่จบ เพราะมีจักขุ-ญาณ-ปัญญา
-วิเศษ-แสงสว่าง แบบ“จักขุมา ปรินิพพุโพธิ”(ปรินิพพานที่มีตา)

จึงไม่เหมือน“นิโรธ”ที่ยัง“ไม่สัมมาทิฏฐิ” อันยังเป็น
แค่“อสังขยีสัตว์”บ้าง เป็นแค่“อาภัสราสัตว์”(นิโรธหรือนิพพานใน
ความใสสว่าง)บ้าง หรือแม้จะสัมมาทิฏฐิแล้ว แต่อย่างเก่ง
ก็แค่เป็น“เนวสังขยานาสังขยาสัตว์”อยู่นั้นบ้าง เพราะยังไม่
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเป็นสัมมาปฏิบัติครบความเป็น“กาย”ก็ดี
เป็น“บุญ”ก็ดี จนกระทั่ง สัมมาทิฏฐิ บริบูรณ์“สัมบูรณ์”จริง

เพราะปฏิบัติไม่เป็น“วิญญาณฐิติ ๗”บริบูรณ์ เขา
ก็ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”สัมมาทิฏฐิ”แน่นอน

เอาแต่นั่งหลับตาเข้าไปในภวังค์ “กาย”ไม่บริบูรณ์ด้วย

องค์ประกอบภายนอกที่มีสัมพัลสบริบูรณ์ปฏิบัติอย่างดีนั้นๆ

“บุญ”ก็หลอกโกหกชาวโลกอย่างคะนองหยาบกร้านกล้า
“คำบุญ”ที่มีจกาทิฏฐิอย่างคะนองหลง(โหมะ) จึงกลายเป็น
“คะนองบาป” ดังที่เห็นได้ว่า มีการ“คำบุญ-คะนองบาป”กัน
อย่างหยาบช้ำหนักยิ่งขึ้น แต่กลับหลงเห็นว่ายิ่งสวยยิ่งหุ

๒๐๙) “นิพพาน”ที่สัมมาทิฏฐินั้น ไม่มี“อายตนะ”

เพราะยังปฏิบัติไม่บริบูรณ์ด้วยการสิ้น“อายตนะ ๒”
สุดปลาย ที่ยังมี“สันตติ”(การสืบต่อ,ความสืบเนื่องกันอยู่)ของ
“มหายตนะ”กับ“ธรรมายตนะ”คู่ท้ายสุดซึ่งยังชำระกิเลสใน
ภายในของ“มณะกับธรรมะ”ที่ยังมีอายตนะกันอยู่ไม่สำเร็จ

“อายตนะ ๒”ของผู้ปฏิบัติจึงยังไม่“ดับหมดสิ้นสัมบูรณ์
จนกระทั่งไม่มี“สันตติ” จนกว่าจะปฏิบัติจิตล่วงพ้นจาก“เนว
ลัญญาณาลัญญาตนะ”ท้ายสุด บรรลุ“ลัญญาเวทยิตนิโรธ”
ที่ไร้“ภาพ-ชาติ” “อายตนะ ๒”นี้แหละ“ดับ” สิ้นอายตนะสุด

หาก“อายตนะ”ยัง“ดับ”ไม่เป็น ดับไม่สนิทหมดสิ้น จะ
ยังมี“อายตนะ”อยู่ มันต้องสิ้นเกลี้ยง“อายตนะ” เพราะแม้
ท้ายปลายสุดนี้ก็ต้องปฏิบัติให้หมด“สันตติ”สุดท้ายได้จริง

“อายตนะ ๒”ของ“มหายตนะกับธรรมายตนะ”ในขั้น
สุดท้ายนี้ ก็ต้องเรียนรู้ในขั้น“อายตนะ”ของ“จิตในจิต”ขั้น
ปลาย(มณ) กับ“อายตนะ”ของ“ภาวะที่ทรงอยู่”(ธรรม)อันก็เป็น
“ธรรมในธรรม”ขั้นท้ายสุด และปฏิบัติให้ผ่าน“อายตนะ ๒”ให้
ได้ก็จะบรรลุถึง“นิพพาน” ซึ่งเป็นขั้นสูงสุดขั้นปลาย

แต่ถ้ายังไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ในความเป็น “อายตนะ” ชั้นนี้ ก็ปฏิบัติให้ “ดับ” ด้วยการหลุดพ้น “เนวสัญญานาสัญญายตนะ” ไม่ได้ ก็ไม่ถึง “สัญญาเวทิตนโรธ สุตจบ “นิพพาน” “อายตนะ” สุดท้ายก็ไม่ “ดับ” เป็นที่สุด ซึ่ง “นิพพาน” นั้น ไม่มี “อายตนะ” แล้ว ลึ้น “อายตนะ” จึงจะเป็น “นิพพาน” โดยเฉพาะ “อายตนะ ๒” นั้นต้องดับ (หมายถึง ตนะ (บาปหรืออกุศลเจตสิก=นาม) กับธรรมายตนะ (อาสวะหรืออนุสัย=รูป) ในภายใน) “อายตนะ ๒” นี้แก้ๆ ชัดๆ ที่ต้อง “ดับสนิทไม่เกิดอีกเลย” หมดลึ้น ไม่มี “อายตนะ ๒” นี้ได้หมดเกลี้ยง จึงจะเป็น “นิพพาน” อายตนะ “ดับ” มิใช่มีอายตนะเป็น “ภพ”

๒๑๐) ผู้ “ไม่เกิดอีกแล้ว” คือไม่เกิดเป็น “สัตว์” ของโลก

ผู้หมดลึ้น “อายตนะ ๒” สุดท้าย

“นามรูปของโอปปาติกสัตว์” ตัวท้ายปลายสุด คือ “เนวสัญญานาสัญญายตนะสัตว์” (ตัวที่ ๙ ของสัตตาวาส ๙) จึงจะไม่เหลือ “ความเป็นสัตว์” ให้เห็นอีก พ้น “สังโยชน์ ๑๐” สุดท้าย “อวิชาสังโยชน์” หมดลึ้น “สัตว์โอปปาติกะ” ที่ถูกผูกไว้ด้วย “โลกียกรรม” สัมบูรณ์ “ไม่เกิดเป็นสัตว์อีกแล้ว”

หรือที่เรียกว่า “อรหันต์” ตายแล้วไม่มีการเกิดอีก ก็ได้ รู้แจ้งเห็นจริง “ความตายแล้วไม่เกิด” นั้นๆ อย่างเอหิภัสสโก

นี่คือ “นิพพาน” ผู้ตายแล้วไม่เกิดอีก พ้นความเป็น สัตว์ เพราะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ความเป็น “สัตตาวาส ๙”

ผู้รู้ “รูป” รู้ “นาม” จะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ในความเป็น “รูป”

ถึงขั้น“ชีวิตรูป”ของสัตว์

และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“นาม”ถึงขั้น“วิญญาณสัตว์”ตัวปลายสุดคือ เหนวลัญญานาถัญญาตสัตว์นั้น“ดับ”สิ้น“ชีวิตินทรีย์”อันเป็น“นาม”สุดท้ายไม่เหลือ เห็น“ความดับ”(นิโรธ)นั้นๆอยู่อย่าง“แจ้ง”(สัจฉิ)ด้วย“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-แสงสว่าง”กันทีเดียว

อันต่างกันอย่างยิ่งกับ“นิโรธ”ที่หลับอยู่ในภวังค์

เพราะพันสังโยชน์ ๑๐ มาตามลำดับจริง

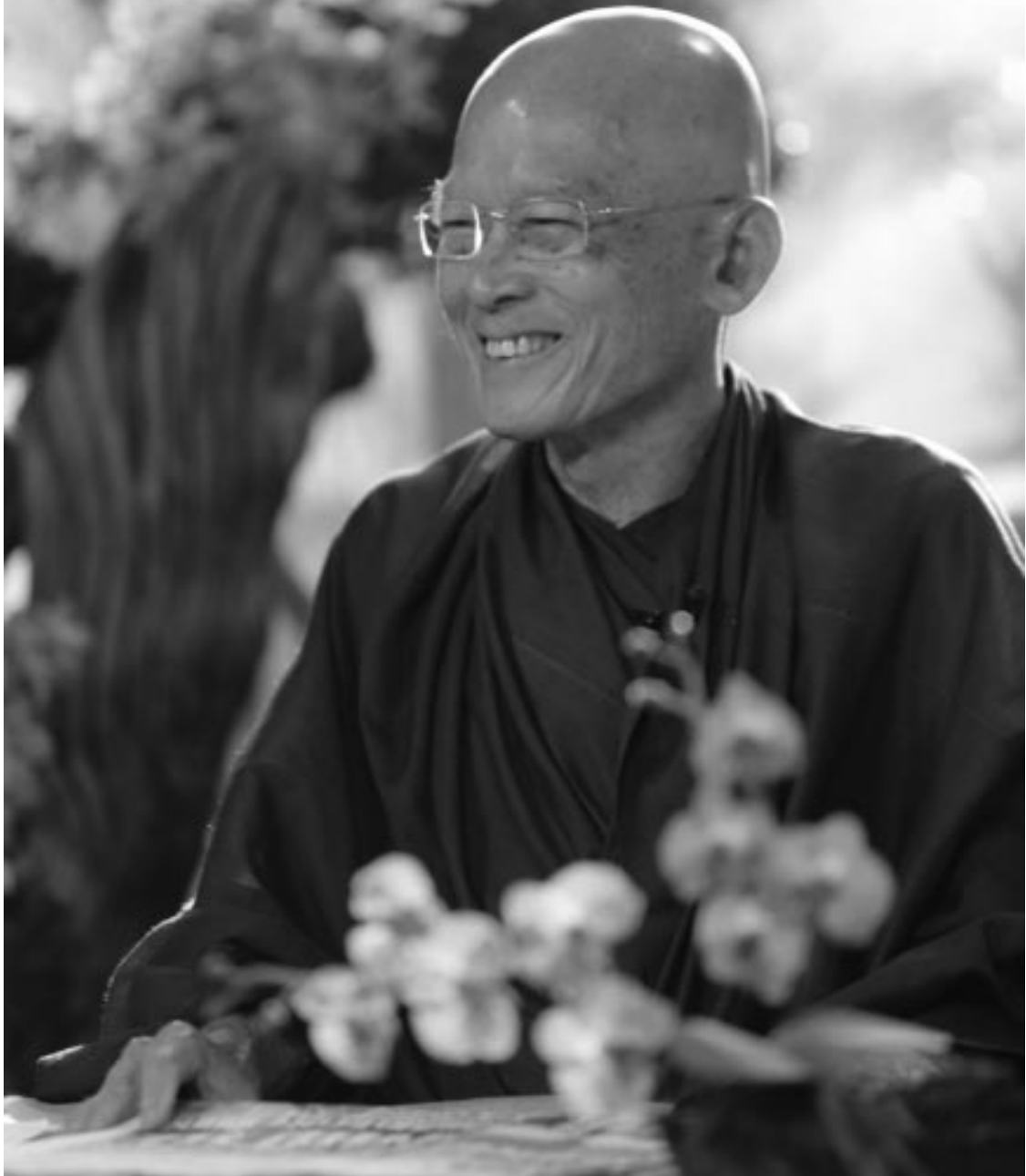
เพราะพันอวิชชา ๗ มาตามลำดับจริง

และพันอวิชา เพราะ“พันอวิชา ๘”มาครบถ้วนจริง และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ปฏิจจสมุปบาท”บริบูรณ์ ทั้งอนุโลมและปฏิโลม จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สังขาร ๓” ทั้ง“กายสังขาร-จิตสังขาร-วจีสังขาร” และ“อภิสังขาร ๓” ทั้ง“ปุญญาภิสังขาร-อปุญญาภิสังขาร-อาเนญชาภิสังขาร”

“สังขาร”ทั้งหลายจึง“ดับ” เฉพาะอย่างยิ่งความเป็น“กาย” ที่“สังขาร”กันอยู่ตามที่พระพุทธเจ้าทรงกำชับว่า ต้อง“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” จึงจะไม่ลับสนในความเป็น“กายสังขาร-จิตสังขาร-วจีสังขาร”ที่เป็นปรมาตถธรรม ที่เป็น“สัตว์ทางโอปปาติกะ” จึงจะหมดสิ้นความเป็น“สัตว์”ได้ถูกต้องแท้ เพราะบรรลุ“อภิสังขาร ๓”อย่างแท้จริง

“อวิชชาสวะ”ก็ดี “อวิชชาสังโยชน์”ก็ดี “อวิชชานุสัย”ก็ดี จึงจะ“ดับ”สิ้นสนิทเกลี้ยง และถาวรยั่งยืนตลอดไปจริง ต้องปฏิบัติกระทั่ง“อายตนะ ๒”นี้“ดับสนิท” เป็น

“บุญ” และ “บาป” เป็นความจริง
แต่มนุษย์ประมาทมาก ที่ไม่กลัวบาป
ทั้ง ๆ ที่บางทีรู้แล้วก็ไม่ยอมเลิกบาป
หรือไม่พยายามเลิกบาปให้ได้

“นิโรธ”สุดท้ายจริงๆ

๒๑๑) “บาป”ที่พึงหยุด “บุญ”ที่ผู้สัมมาทิฐิพึงทำ

“บุญ” และ “บาป” เป็นความจริงของมนุษย์ แต่มนุษย์ประมาทมาก ที่ไม่กลัวบาป ทั้งๆที่บางทีรู้แล้วว่าก็ไม่ยอมเลิกบาป หรือไม่พยายามเลิกบาปให้ได้ เพราะ “บาป”นี้แหละที่มันคือ “อนุสัย” ซึ่งอยู่ในแต่ละคน และมันพาเกิดพาเป็น เรียกว่า “กัมมโยนิ” พาพบกับ “วิบากต่างๆ ที่ทุกข์ที่สุด ที่ร้ายที่สุด”

ไอ้ที่สำคัญมันพาไปพบทุกข์พบกับเลวร้ายนั้นเลย ที่คุณหลีกเลี่ยงมันไม่ได้ ที่คุณต้องพบกับอุปสรรคแสนแสนนั้นๆ ที่ศาสนาที่นับถือพระเจ้าเขาก็ว่า “เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่ให้เขาประสพกับทุกข์ร้ายอย่างนั้น”

แล้วเขาก็จำนนยอมทุกข์ร้ายนั้นโดยยินดี ซึ่งก็คือ รับใช้หนี้วิบาก ก็ดีไป ยิ่งไม่กลับทำร้ายต่อ ทำแต่ดีเพิ่มเข้าไปในวิบากนั้นอีก ก็ยิ่งเป็นการใช้หนี้บาปได้มากยิ่งขึ้น

ถ้าเราเกิดไม่ชอบใจกับทุกข์กับวิบากร้ายนั้น คิดต่อสู้อย่างแบบแก้แค้น แบบร้ายแรง เราก็จะไม่หมดวิบาก”ได้

ดีไม่ดี ก็จะมี “เพิ่มวิบากร้ายใส่ตน” เข้าไปอีก เพราะ “ใจ” เราที่เกิดใหม่ในตอนคิดร้าย คิดไม่ดี คิดไม่ชอบใจต่างๆที่เป็น “อกุศลจิต” ใหม่ภายในนั้นๆ และได้ทำกรรมทางกาย-วจีเลวร้ายภายนอกเพิ่มเข้าไปอีก

นั่นแหละ มันคือ “กรรม” ทั้งหลายใหม่ ที่ทับถม

“วิบาก”เป็นปฏิกิริยาที่ขึ้นอีก ไม่มีจบกันง่ายๆ จึงอย่าได้
คิดทำกันเลยมนุษย์เอ๋ย ศาสนาไหนเขาก็สอนอย่างนี้

ก็จงทำกันเถิด อย่าจงเวรแก่กันและกันเลย

พุทธเรารู้เรื่องนี้ดี รู้ความเป็นพระประสงค์ของ
พระเจ้าผู้ซัดและก็ทรงสอนให้ประมาณด้วยสัปปริสธรรม ๗
และมหาปเทศ ๔ ปฏิบัติตนเพื่อหยุด“บาป”เหมือนศาสนาอื่น
เขาสอนเช่นกัน และประมาณให้พอเหมาะด้วยปัญญาอันยิ่ง

และพุทธอธิบายด้วยว่า มันเป็น“กรรมใหม่”อันพึงทำ
จะพาเกิดมาเป็นในอนาคต เป็น“ตัวแปร”ที่สำคัญยิ่ง

“กรรมใหม่” คือ พระเจ้าแท้ๆถ้าคุณทำได้พอเพียง
หรือพอเหมาะยิ่ง(พอดี) มีฤทธิ์มีอำนาจศักดิ์สิทธิ์จริง

“พระเจ้า”จึงคือ “กรรม”ทั้งกรรมเก่าและกรรมใหม่ ซึ่ง
“กรรมใหม่”นี้แหละที่คนทุกคนต้องฝึกฝนปฏิบัติเรียนรู้ใน
ทฤษฎีหรือทฤษฎีให้สัมมาทิฏฐิตีๆ จึงจะเป็นอาริยะ-โลกุตระ

เป็น“ตัวแปร”(กรรมใหม่)ที่เปลี่ยนแปลง“พรหมลิขิต”ได้แท้

คือ ปรับปรุง(อภิสังขาร)ให้ถึงขั้นแก้ไข“วิญญาณ”ในขณะที่
มี“วิญญาณฐิติ” มีสัมมาทิฏฐีในความเป็น“กาย”ในความเป็น
“สัญญา” สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย นั่นคือเห็นองค์ประกอบ
ครบถ้วน สำเร็จวิริยาบถอยู่ด้วยปัญญา ก็จะเข้าถึงนิพพาน

แต่ถ้าไม่สามารถรู้ดังที่ว่านี้ ปฏิบัติไม่บรรลุดังที่ว่านี้
ก็จะยังไม่บรรลุอรหัตตผลสัมบูรณ์ ตามที่ได้ย้ายืนยันมาแล้ว

๒๑๒) “บาป”ที่ไม่คะนอง แต่“บุญ”ยังไม่ได้ทำ

ถ้าแค่กดข่ม หยุดด้วยวิธีสมณะ จะทำสมาธิด้วย
หลับตาสะกดจิตก็สมณะ หรือจะลืมหืมตามีสติสะกดจิตไว้ด้วย
การ“สังวรปธาน”เพียงภายนอก ก็เป็นแค่สมณะลืมหืมตาเท่านั้น
แค่นี้ก็เพียงพอ “บาป”ที่ไม่คะนอง แต่“บุญ”ยังไม่ได้ทำ
เพราะไม่มี“ปหานปธาน” ไม่มี“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”
ภายใน ตามหลักปฏิจจสมุพบาท จนบรรลุผล ก็ยังไม่ถาวร
ยั่งยืน และไม่“ชำระกิเลส”(บุญ)จริง แค่ได้ผลประมาณหนึ่ง
เพราะไม่รู้กายสังขาร-จิตสังขาร-วจีสังขาร (คือสังขาร ๓)
เพราะไม่ได้ทำถึงขั้นบุญญาภิสังขาร-อบุญญาภิสังขาร-
อาเนญชาภิสังขาร (นี่คืออภิสังขาร ๓)

๒๑๓) ไม่คะนอง“บาป”แล้ว “บุญ”ก็ทำได้บรรลุผล

แต่ถ้าทั้งกดข่มและทั้งรู้แจ้งในจิต-เจตสิก-รูปของตน
และยังรู้ทัน“ในใจ”(มนสิ)แล้ว“ทำใจในใจ”(มนสิโรตติ)ให้บรรลุผล
ด้วย“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ได้จริง ก็เป็นโลกุตระธรรม เกิด
“บุญ”ชำระ“บาป”ด้วยปัญญาหรือ“วิปัสสนา” ชัดในอริยสัจ ๔
ก็คือ ทำ“กรรมใหม่” ฆ่ากิเลสได้จริง ชำระบาปได้แท้
มี“วิบากใหม่”เข้าใกล้พระเจ้า หรือเข้าใกล้นิพพานจริงยิ่งขึ้น
แต่ถ้าไม่ได้ทำ“กรรมใหม่”ให้เป็น“บุญ” ไม่ได้ฆ่ากิเลส
ด้วย“กรรมใหม่” ไม่ได้“ชำระบาป”ด้วยกรรมในปัจจุบันชาตินี้
มีหน้าซ้ำเพิ่ม“กรรมใหม่”ที่ไม่เป็น“บุญ”จริงอย่างลัทธิ
ทิฎฐิ กลายเป็น“ทำกิเลส”ใส่ใจตนใหม่ ก็มี“บาป”ใหม่แน่นอน

มันคือ การเพิ่ม“กรรม”ใหม่ เพิ่ม“กิเลส”ใหม่ เพิ่ม “บาป”ใหม่ เป็น“วิบากใหม่”ที่ทับถมทวีหนักหนาเข้าไปอีก
อย่างนี้คือ การเพิ่ม“บาป”เพิ่ม“วิบากร้าย”ให้แก่ตน
ถ้าทำกรรมด้วย“โทสมูลจิต” หรือด้วย“ใจโกรธ” ก็พอ
เข้าใจกันได้ง่าย คนรู้ตัวง่ายกว่า“ราคมูลจิต” หรือด้วย
“ใจรักใจชอบ” อันหลังนี้แหละรู้ยาก เพราะมันลวงด้วย
“สุขัลลิกะ”

“สุขัลลิกะ”(สุขเท็จ)นี่คนรู้ยากมาก และไม่รู้ว่ามันคือ
“กรรมชั่ว” มันคือ“บาป” มันคือ“กิเลส” แล้วก็เพิ่ม“บาป”
เพิ่ม“กิเลส”ด้วย“สุขัลลิกะ” หรือ“กามสุขัลลิกะ”นี่แหละ..ร้าย

“ราคมูล”หรือ“กาม” การบำเรอความต้องการ ด้วย
โลกธรรม ด้วยรูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสกาย(กาม) ปรุณขึ้นในใจ
(อตฺต) จึงยากยิ่งขึ้น ผู้รู้“สุขัลลิกะ”และ“กิลมถะ”จึงจะยอม
ฆ่ากิเลสพวกนี้ จนได้จริง จึงจะเป็น“บุญ” เพราะฆ่า“เทพ”

ผู้ยังมี“สุขัลลิกะ”นี่เองคือ “สมมุติเทพ” ที่จะต้องฆ่า

คุณกล้า“ฆ่า”มั้ยล่ะ?!!! “สุข”ที่หลงหนักหลอนหนักนั้นแหละ

ยิ่ง“อตฺตา”ชั้น“อุปัติเทพ”หรือ“พรหม”(วิสุทฺตเทพ=พระเจ้า)ก็
จะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง อยู่กับเทพต่างๆกับพรหมอื่นๆชนิดที่
“ทำตนอยู่ร่วม-บริโภคร่วม”(สัมโภคกาย)ได้อย่างดีมีประโยชน์

และมี“วสี”ชั้นทำ“นิรมานกาย”ได้เอง คือ ผู้สามารถ

สร้างองค์ประกอบของรูปกับนามของตนได้อย่างเหมาะสม
โดยสามารถอนุโลมด้วยสังขานุโลมญาณของตนเอง เพื่อ
ประโยชน์ผู้อื่น โดยที่ในใจตนไม่มีกิเลส ไม่มีตัวตนเลย

แต่สามารถเป็นพรหมที่อิสระ ทำอะไรได้อย่างเป็นเอกยั้ง
ชนิดที่ทรงสภาพ“อิทิสสมานกาย”ได้อย่างลัมบูรณ์อยู่
ตลอด หมายความว่า องค์ประกอบของ“กายกรรม-วจีกรรม-
มโนกรรม”ของตนยังโปร่งใส ไม่มีกิเลส ใจตนไม่ก็ปราศ
กิเลส ผู้อื่นก็มองไม่เห็นอกุศลใดทั้งนอกและในของตนเลย

๒๑๔) ใคร“ค้าบุญ”ยิ่งเก่ง ก็ยิ่งได้“บาป”หนักร้าย

ซึ่งผู้ลัมมาทิฎฐิเท่านั้น จึงจะรู้“บุญ” และทำ“บุญ”เป็น
คือทำ“การชำระกิเลส”ถูกตัวสภาวะ ดับได้จริง และเป็นคน
ที่มีชีวิตประกอบกรรมการทำงานเป็นประโยชน์ยิ่งแก่สังคมยิ่งอยู่

ชื่อว่าผู้รู้“บุญ”แท้ๆถูกๆตรงๆ ไม่โมหะ ไม่มีจลาทิฎฐิ
จึงไม่หลง“บุญ” ไม่เอา“บุญ”ไปเป็นสินค้าโลกีย์ ให้ตน
เป็น“บาป” เพราะ“บุญ”ไม่ใช่สินค้า “บุญ”เป็นธรรมอาวุธ
เฉพาะตนเท่านั้น เป็นเครื่องมือฆ่ากิเลสตนแต่ผู้เดียว ฆ่า
ได้เฉพาะตน ของใครก็ของมัน “อาวุธบุญ”นี้แบ่งให้ใครไม่ได้
ใครก็เก่งเอา“อาวุธบุญ”ของคนอื่นมาใช้ไม่ได้ ตนก็เอาอาวุธ
บุญไปฆ่ากิเลสคนอื่นให้กันก็ไม่ได้ แม้แต่พระพุทธรูปก็ทำไม่ได้

ฆ่าให้กันไม่ได้ คนเอา“อาวุธ”(เอาบุญ)ของใครอื่นมาฆ่า
กิเลสตนไม่ได้ เพราะบุญ-บาปเป็นของตน(กัมมัฏสะ, สุกตทุกกฏานัง
กัมมานัง ผลัง วิปาโก) แบ่งกันก็ไม่ได้ ใครจะฆ่าจะแกงแทนกัน
ก็ไม่ได้ ใครขึ้นเอา“บุญ”ไปเป็นสินค้า “บาป”หนาสาหัสทำเดี่ยว

อาวุธบุญหรือเครื่องมือฆ่ากิเลสนี้ เป็นอาวุธสูงส่ง
ยิ่งศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง ดังนั้น ถ้าใครละเมิดเล่น เป็นเรื่อง!!!!

บาปหนักสถานเดียว คนไม่รู้สัจจะนี้ ด้วยกิเลสจัด หน้ามืด หรือโง่จัด ก็จะใช้ความรู้ความสามารถที่ตนมีด้วยอำนาจกิเลส เป็นเครื่องมือเอาเปรียบคนอย่างหนัก ไม่พอ ยังหลอกคน ด้วยความฉลาดอย่างซับซ้อนอีก จึงยากที่คนจะรู้ทัน และ ยิ่งไม่มีความรู้เรื่อง“บาป” เรื่อง“บุญ”อีกด้วย จึงถูกหลอกสนิท คนที่“ค้าบุญ”ด้วยความเก่ง จึงยิ่งได้“บาป”หนักร้าย ทั้บถซับซ้อนนปฏิกาคทวิตามลัจจะ ด้วยประการอย่างนี้

๒๑๕) คนเก่งยิ่ง“ค้าบุญ” ยิ่งทำลายศาสนาพุทธ

และที่ประมาทมากยิ่งขึ้นก็คือ ในชีวิตที่เกิดขึ้นได้ร่าง เป็นมนุษย์ชาตินี้ ไม่แสวงหา“บุญ”ที่แท้จริงที่สัมมาทิฐิให้ ได้ ซ้ำมีหน้า สร้าง“วิมานโลภะ” สร้าง“วิมานอัตตตา”ไป หลอกหลวงคน ให้คนเสพติดหนักหน้าเข้าไปอีก โดยหลงว่า เป็น“สุข”นี้เอง คนที่เสพ“วิมานโลภะ-วิมานอัตตตามานะ”นั้น แหละ คือ กิเลสยิ่งโต ยิ่งหนา ยิ่งมาก

เพราะไม่รู้สัจจะของ“สุขัลลิกะ” ไม่รู้สัจจะของ“บุญ” ขอย้ำตรงนี้อีกว่า คำว่า“บุญ” มันผิดเพี้ยนไปไกล จริงๆ ดังที่ได้สาธยายมาตั้งแต่ต้น จนกระทั่งบรรทัดนี้ หากไม่เกิดความรู้ว่า “บุญ”คืออย่างไรที่แท้ ได้ละก็ หมดทางที่จะบรรลุโลกุตระธรรมสัมบูรณ์ เป็นอรหันต์ หรือแค่เป็นอริยบุคคลที่สัมมาทิฐิของพุทธ ซ้ำร้ายยิ่ง ตนก็ทำ“บาป”หนักแก่ตนยิ่งๆด้วยอวิชชา ก็จะได้แต่หลงว่าบรรลุ ที่แท้แค่บรรลุมิจฉาผลกันไป

เท่านั้นอย่างน่าสงสาร เพราะหลงเชื่อสนิทเช่นนั้นว่าเป็น
ลัจจะกันจริงๆ และหลง“คำบุญ”อย่างหนักโดยที่ตนก็หลง
ว่าตนไม่ได้“คำ” แต่ตนกำลังพากันสร้าง“บุญ”นะนี่!!!

นี่คือความซบซึ้งที่หมุนรอบเชิงซ้อนของคนผู้วิวิชา
เขายิ่งทำด้วยหลงผิดหนัก ก็ยิ่งบาปหนัก และทำลาย
ศาสนาหนัก ทำลายผู้คนหนักเท่านั้นเอง ยิ่ง“โมหะ”หนา!

อาตมาเข้าใจ และเห็นใจที่สุด แต่ช่วยยากที่สุดจริงๆ
เหตุใดเป็นเช่นนั้น และทำไมต้องเป็นเช่นนั้น อาตมา
ว่าอาตมารู้ และเข้าใจทั้งสิ้น ว่ามันต้องเป็นเช่นนั้น

เพราะอาตมาจะต้องมาทำเช่นนี้ จึงรู้ความเป็นเช่นที่
เป็นนั้น และช่วยเท่าที่จะสามารถช่วยได้ สุดเก่งเท่าใดก็ทำ
เต็มความรู้ความสามารถ เท่าที่ทำได้ แม้ขณะนี้ก็กำลังทำ

แต่จะมีใครได้รับอานิสงส์ในการทำของอาตมาครานี้บ้าง
ก็ตัวใครก็ตัวเองเท่านั้นที่จะรู้ และแสวงหาพวกเพียรเอาเอง

๒๑๖) อย่าเล่นกับ“บาป” “บุญ”ที่สัมมาทิฏฐิก็มีจริง

ศึกษาเถิด พวกเพียรแสวงหาให้ยิ่งเถิด หากปรารถนา
อารยธรรมของพระพุทธเจ้าที่แท้จริง

แต่ละสำนักย่อมแน่ใจว่าของตนเองถูกต้องทั้งนั้น และ
จริงใจทั้งนั้น เป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ต้องเป็นเช่นนั้น

มีบ้างที่บางสำนักรู้ว่าตนไม่จริงหรอก แต่ก็ต้องยังชีวิต
ต่อไปด้วยความจําหนต่อทางหากินเลี้ยงชีพ จึงต้องทำด้วยติด

โดยเฉพาะผู้รवल้นลามกยศสักการะ(มีผู้หลงนับถือบูชา) และ

มีบัลลังก์นั้นเสวยเสวยสุข(สุขัลลิกะ) ก็เลิกเสวยเถิด ถอดถอน
โดยชำระกาม ชำระอัตตาของตนเถิด

ก็ขอบอกด้วยความจริงใจว่า อย่าเล่นกับสังขาร
ขออย่าอีกว่า “บาป” มีจริง ไม่ใช่ขู่ อย่าทำเลย
หาทางอื่นหากินเถิด “คำบุญคือบาป” นี้ มัน “บาป” แท้จริง
ไปคิดใคร่ครวญดูว่า “คำบุญ” คือ อะไร? คืออย่างไร?
คุณทำการ “คำบุญ” อยู่หรือไม่? “คำ” คืออะไร?!!??
“บาป” จริงๆ นะ!!!!

อย่าเล่นกับ “บาป” เลย หากินอย่างอื่นแม้จะต้อง
ชมนานยังดีกว่า “เสียดชาติเกิด” เพราะคุณได้เกิดเป็น “คน” นะ
ชาตินี้

อย่าเสียดชาติเกิดเลย เกิดมาทั้งที่ได้แต่ “บาป” หนักด้วย
และมันเป็น “บาป” ชนิดที่เข้าข่ายอนันตริยกรรมนะ ใน
การ “คำบุญ” นี้แหละ สังขารเถิด

แสวงหา “บุญ” ที่สัมมาทิฏฐิเถิด จะช่วย “คน” ให้ลดบาป
ชำระบาปได้จริง

ขอให้หวังความเป็นชีวิตที่ได้เกิดมาเป็น “คน” ทั้งที่กันเถิด

๒๑๗) “คำบุญคือบาป” ที่น่าสงสารเพราะความไม่รู้

ชาตินี้ชาติหนึ่งเกิดมาเป็นคนกับเขาทั้งที่ (นอกนั้นเกิดในนรก
กับเดรัจฉานมาตลอด) ตายทั้งที่มีแต่มหาเวจันรทหนักหนาสาหัส
สักวรรจเท่านั้นที่ติดไปกับ “วิบากจิต” ของตน ก็จะต้อง
มหานรกอเวจีอีกทั้งหนักและนาน อีกรู้ก็หมิ่นแสร้งล้าชาติ

อีก กว่าจะได้เกิดมาเป็น“คน”กับเขาอีกบ้างสักหน

นี่คือ อจินไตยอย่างหนึ่ง ที่ไม่ใช่ใครจะคิดเอาได้ง่ายๆ การเวียนว่ายตายเกิดนั้น ใช้เวลานานนักกว่าจะเวียนมาเกิด เป็น“คน”แต่ละชาติ

บางคนนานนับเวลาตามปีของโลกนี้ไม่ได้กันเลยก็มี เพราะมันมากจนไม่มีตัวเลขจะนับ ซึ่งเป็นเรื่องน่ากลัวมาก

พระพุทธเจ้าตรัสแต่เพียงว่า สิ่งที่ยากยิ่งอย่างหนึ่งก็คือ การได้เกิดมาเป็น“คน”ของสัตว์โลก

เพราะมันต้องตกนรก หรือต้องไปตกในอบายต่างๆ ที่มีมากกรณีนับไม่ไหว กว่าจะเวียนวนใช้หนี้บาปเวรพอได้ เกิดมาเป็น“คน”กับเขาอีกได้

นี่คือ ความไม่รู้ คืออวิชา ยิ่งอจินไตยดังที่อาตมา กำลังบอกนี้ ก็ยิ่งยากจะคิดได้ แต่อาตมาขอบอก ไม่ใช่เรื่องขู่ และไม่ใช่เรื่องเดา แต่เป็นสัจจะที่เป็นอจินไตยจริงๆ ที่พูด รายละเอียดด้วยภาษาสุกกันฟังยากยิ่ง

แต่ก็ขอเตือนว่า อย่าประมาทนะ! วันเวลาที่มิในชีวิตได้ เกิดมาเป็น“คน”ทั้งที อย่าหลงโลกนักเลย มันก็เท่านั้นจริงๆ

เคยผ่านทุกข์จริง(อริยสัง) เคยเสพสุขแท้(สุขัลลิกะ)นี้กัน มาแล้วทั้งนั้นแหละ มากไม่รู้เท่าไรเท่าไรแล้ว พอที่เถิด

มันวนเวียนอยู่กับวิบากอย่างนี้แหละ

“หยุดคำบุญ”ทันที ศึกษาฝึกฝนให้ได้“วิชา”เถิด

อย่าหลง“วิชา”และ“บัลลังก์”ที่มีกันนั้นนักเลย

๒๑๘) “ทุกข์จริง”(อริยสัจ) “สุขแท้”(สุขัลลิกะ) ยังไง?

“ทุกข์จริง”(อริยสัจ) “สุขแท้”(สุขัลลิกะ) อยู่ช่วงกาลนาน
นิรันดรไม่เคยเปลี่ยนแปลง นับตั้งแต่มีสัตว์โลกในมหาเอกภาพ

“คน”ทุกคนแหละได้พบ“ทุกข์จริง”กันทั้งนั้น และได้
หลง“สุขแท้”กันมาแล้วด้วยกันทุกคน

ทำไมเอาตมาว่า คุณได้พบ“ทุกข์จริง-สุขแท้”นี้มาแล้ว
กันทั้งนั้น และคนละไม่น้อยชาติมาแล้วทั้งนั้น

ก็เพราะ“ทุกข์”นั้น เป็น“อริยสัจ”

คือ “ความจริง” ที่ผู้ประเสริฐผู้อาริยะจริง จะมี“อาริย
ภูมิ”แท้จะมี“วิชา”จริง จึงจะชำระ“อนุสัย”ของตนได้จริง

ความจริง คือ “อนุสัย” ที่มันยึดแน่นตกผลึกอยู่ใน
ก้นบึ้งของ“กองวิบากจิต”(จิตที่เป็นวิบากขันธ์) ทุกอัตภาพ

ซึ่งมันเป็น“วิบากจิต”ที่สะสมบาป หรือสะสมกิเลส
ยึดแน่นอยู่ในจิต เพราะคนไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ค้นหา” ก็
กำจัด“ค้นหา”ไม่ได้ จึงกำจัด“อุปาทาน”ที่มันเป็นพลังงานตัว
ยึดนี้แท้จริงไม่ได้ด้วย ต้องศึกษาด้วยทฤษฎีของพระพุทธเจ้า
อย่างสัมมาทิฎฐิ และปฏิบัติให้สัมมาปฏิบัติจึงจะหมดได้

“อนุสัย”นี้จึง“จริง”ด้วยประการฉะนี้

และเพราะ“สุข”นี้แหละ เป็น“อลิกะ”(เท็จ, หลอก, ไม่จริง)

คือ “ความแท้” ที่ผู้หลงติด หลงยึด หลงเสพว่า“เป็น
ของจริง”อยู่นั้น มันเป็น“โลกียรส”อยู่ ก็แค่“จริง”ขณะที่เสพ
สัมผัสในปัจจุบันนั้นเท่านั้น แล้วก็ผ่านไป ไม่มีอยู่จริงอีกแล้ว

แต่จะกลายเป็น“ความจำ”ที่ก็เป็นแค่“อดีต”(ตัวตนจริง

ผ่านไปแล้ว)ที่ยึดไว้ ซึ่งคนผู้หลงก็ยิ่งหลงจัดตั้งสมลง
เป็น“อนุสัย”ให้เป็น“อุปาทาน” เพื่อที่จะได้“หลอกตนเอง”
ชักขึ้นมาทำหน้าที่“ตัณหา” แล้วแสวงหา จนได้“สัมผัส”สิ่งที่
หลงติดนั้นอีก ก็จะได้“เสพสุข”ในปัจจุบันใหม่ นั้นใหม่อีก

เห็นใหม่ว่า “สุข”มันไม่จริง มันไม่แท้ มันไม่เที่ยง
มันไม่มี“ตัวตน” มันเกิดแล้วมันก็ดับหายไป ชั่วระยะสั้นๆ
เกิด-ดับ แล้วก็เกิด-ดับ แล้วมันก็รอ“อยากใหม่”(ไม่ใช่ของเก่า
นะ) เมื่อได้สัมผัสใหม่ ตาม“อุปาทาน”ที่ยึดไว้ นั้น บางทีก็สุข
บางทีก็ไม่สุข ก็ยังไม่เที่ยงได้อีกเลย เห็นชัดใหม่ว่า มัน
ไม่เที่ยง ไม่แท้ ไม่จริง ไม่ใช่ตัวตน เวียนวนมาเป็นทุกข์
คือ“อยากใหม่”อีกอยู่ ไม่เซ็ด トラบที่ยังไม่พ้นอวิชชา

“สุข”ไม่ถาวรยั่งยืนอยู่นานเท่า“อนุสัย”ด้วยซ้ำ ชัดมั๊ย?

“สุข”มันไม่อยู่ได้นานเหมือน“อนุสัย” มันก็เกิดตอน
สัมผัส แล้วมันก็ดับไปเมื่อหมดสัมผัสแล้วหลงเก็บไปติดยึด
ใส่“อนุสัย”ไปด้วยอวิชชา หลงว่า“มีอยู่”จริง แท้ๆมันไปแล้ว

“สุข”จึงไม่จริงกว่า“อนุสัย” จึง“เท็จ”แท้กว่า“อนุสัย”จะนี้

ผู้มี“วิชชา” จึงรู้แจ้งว่า “สุขเท็จ”แท้กว่า

แม้กระนั้น “อนุสัย” มันก็ไม่ใช่“ตัวตน”(อัตตา) แม้มัน
จะยึดอยู่นาน ดูจริงกว่า“สุข” ลูกพระพุทธเจ้าก็สามารถเวียนรู้
และชำระ“กิเลสอนุสัย”จากสันดานให้สะอาดหมดจด(สันตानัง
ปุณฺณติ วิสเรตติ)”ออกไปจากจิตให้หมดเกลี้ยงได้ เป็นที่สุด

“อนุสัย”ก็ไม่สามารถยึดอยู่ใน“จิต”ได้นิรันดร

สุดท้าย“สุข”ก็ดี “ทุกข์”ก็ดี ก็สามารถพิสูจน์ได้ ด้วย

ทฤษฎีอันมี“สัมมัตตะ ๑๐” “วิชา ๘”ของพระพุทธเจ้าแท้ๆ
“ทุกข์จริง”(อริยสัจ) “สุขแท้”(สุขัลลิกะ) ยังไง?
พอเข้าใจได้หรือยัง?

๒๑๙) สัมผัสสุดท้ายของหนังสือเล่มนี้ พิสูจน์คน

ถ้าคุณเข้าใจได้ แสดงว่าคุณมีภูมิธรรม ดังที่อาตมาพูด
มาแล้วในช่วงต้น ว่า คนที่เกิดมา กว่าจะมาได้พบสิ่งนี้
ไม่ใช่บังเอิญ ไม่ใช่ช่ยากจะได้ ก็ได้ทันที มันมีเหตุปัจจัย
ต้องมีเพียงพอ จึงจะมีเหตุปัจจัยมาสัมผัส และสัมพันธ์กัน
มีผลได้ปานฉะนี้

ดังนั้น ผู้ใดได้อ่านหนังสือเล่มนี้ และสามารถอ่านจน
มาถึงตรงนี้ได้ นั่น ไม่ใช่คนไม่เคยเกิดมาที่ไม่มีบารมีธรรม
แต่ล้วนเป็นคนที่บารมีธรรมพอจะได้พบหนังสือเล่มนี้
และได้อ่านหนังสือเล่มนี้

ถ้าไม่มีบารมีธรรมพอ ก็จะไม่มีโอกาสได้พบหนังสือเล่มนี้
และแม้พบก็อ่านไม่ไหวหรือ อ่านไม่จบ อ่านไม่ถึงตรงนี้
แน่ยิ่งกว่าแน่

คนอื่นที่ล้านคนในโลกใบนี้ ที่เป็นพลโลกในปัจจุบันนี้
ที่ไม่มีโอกาสได้พบหนังสือนี้ คุณคิดดู

แม้แค่ในประเทศไทยนี้ก็เยอะ จะมีถึงล้านคนหรือเปล่า
ก็ไม่รู้ ที่จะมีโอกาสได้ผ่านมือหนังสือเล่มนี้

แต่หากคุณถึงขั้นได้อ่าน และได้พอเข้าใจได้บ้างนั้น ก็
จงรู้เถิดว่าคุณมีบารมีธรรมพอสมควร

ไม่เช่นนั้น คุณอ่านหนังสือเล่มนี้ไม่ถึงใบท้ายมาได้
ปานนี้หรือ นอกจากคุณจะเปิดผ่านมาอ่านเล่นๆเจอเข้าเอา
ตรงหน้าท้ายตรงที่กำลังอ่านนี่เท่านั้น

กระนั้น แม้ผู้นี้จะอ่านตรงนี้แล้ว ก็ไม่สะดุดอะไร
อ่านแล้วก็ผ่านไปเฉย ไม่รู้สึกรู้สา ไม่เห็นค่าเห็นคุณอันใด

ทุกอย่างก็ยอมผ่านไปเหมือนสายลม สัมผัสแค่นั้น
และผ่านไป ไม่มีความหมาย ไม่มีคุณ ไม่มีค่า

นี่พูดนี้ไม่ใช่เรื่องเดา ไม่ใช่เรื่องชู้ ไม่ใช่เรื่องหลงตัว
หลงตนอะไร แต่เป็นเรื่องที่เจตนาจริงๆที่จะพูดประเด็นนี้
ออกมาในโอกาสนี้

เพราะคนไม่รู้เรื่อง“วิญญูสงสาร” ไม่รู้เรื่อง“วิบากกรรม”
มันเป็นอนิจนิตยจริง ๆ

ทุกอย่างที่จะมาบรรจบกัน มาสัมผัสสัมพันธ์กัน มามี
เรื่องร่วมกันนั้น ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ มันเรื่องของ“วิบาก”
และเรื่องของ“กิเลสตัณหา”เท่านั้นที่ให้คุณมาพบเรื่องนี้..สิ่งนี้

มีทั้ง“วิบากเก่า” มีทั้ง“กิเลสเก่า” และมีทั้ง“กิเลสใหม่”
ซึ่งฝ่ายที่ยังยึดได้แต่“วิบากเก่า”ก็จริงแท้ตาม“วิบากเก่า”

แต่ผู้ที่เข้าใจจริงทั้ง“วิบากเก่า” ทั้ง“กิเลสเก่า” ทั้ง“กิเลส
ใหม่” และทั้ง“กรรมใหม่” ก็จะหมดสงสัยในฤทธิ์อำนาจของ
“พระเจ้า” ซึ่งก็มี“ความจริง”แท้แน่นอน

ส่วนผู้ที่เข้าใจ“กรรม”ว่า มีทั้ง“กรรมใหม่”ที่เป็นพรแสวง
ก็จึงสามารถหาแถมมาให้พรสวรรค์ได้อีกให้บริบูรณ์สัมบูรณ์
จึงจะสามารถมีธรรมให้แก่ตน จนได้มาพบสิ่งที่ควรได้พบ

ไม่เช่นนั้น แสงหา ดันรันทาให้ตายแล้วตายอีกก็ชาติ
ต่อกี่ชาติ ก็พบไม่ได้ แม้แต่ใกล้กันก็ยังไม่ได้ด้วยซ้ำ..เอะอะ!

ความบังเอิญไม่มีในความเป็นสัตว์โลก นอกจาก
“วิบาก” นำพบเป็นเรื่องเก่า กับ “กิเลส” นำพาเป็นเรื่องใหม่เท่านั้น
ดังนั้น ที่คุณได้พบหนังสือเล่มนี้ และสะดุดใจจนหยิบ
มันขึ้นมาอ่านนั้น จึงไม่ใช่เรื่องธรรมดา

ขออภัยที่อาตมาพูดอย่างนี้ในเรื่องนี้ มันเหมือน
อาตมาหลงตัว อวดดี นึกว่าหนังสือของตนยิ่งใหญ่นักหนา

ขออภัยจริงๆ ขออภัยอย่างมากด้วยที่อาตมาต้องบอก
ว่า ความหลงอยากอวด อยากใหญ่ หลงตัวเช่นนั้น
ไม่มีในใจของอาตมาเลย อาตมาไม่มีสิทธิ์พูดแล้วจะบังคับ
ใครเชื่อได้หรือ ใครจะเชื่อก็เชื่อเอง ของตนเอง

คุณมีสิทธิ์ไม่เชื่อ ที่อาตมาพูดอย่างนี้

เพราะใครๆ ก็พูดได้ พูดเท่าๆ แบบนี้

แต่อาตมาพูดนี้มันอวดอุตตริมนุสสรธรรมนะ

ถ้าไม่จริงอาตมาก็ปาราชิก ทันทีใช้มั้ย?

อาตมาเชื่อกรรม เชื่อวิบาก เชื่อกรรมเป็นของของตน
เชื่อความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าแท้จริง

คุณไม่เชื่อกรรม ไม่เชื่อวิบาก ไม่เชื่อกรรมเป็นของ
ของตน หรือยังไม่เชื่อในความตรัสรู้พระพุทธเจ้าก็แล้วไปเถอะ
อาตมาจะไปช่วยอะไรคุณได้.

เจริญธรรม

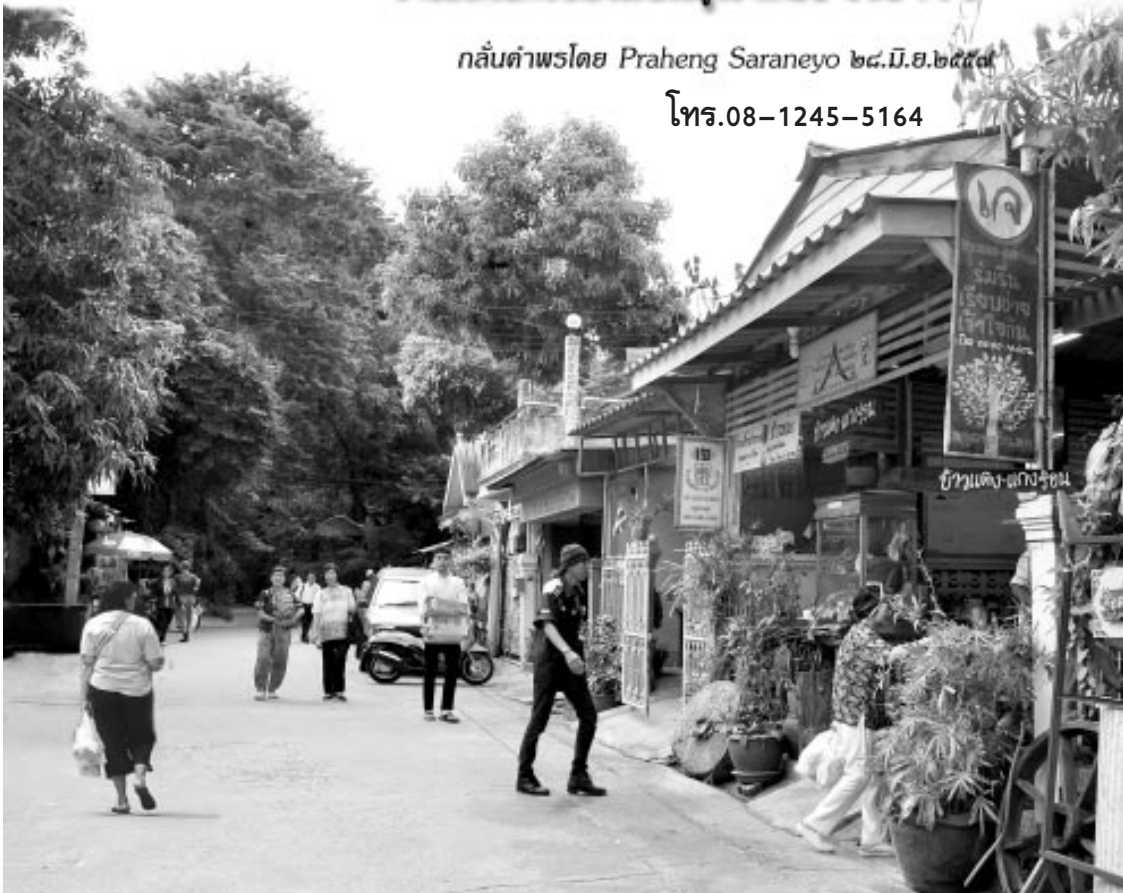
- สมณะโพธิรักษ์ (๒๓ ก.ย. ๒๕๓๗)

ข้าวแดง-แกงร้อน

ข้าวแดงแกงร้อนอ่อนนุ่มพร้อมแก๊ซ
ข้าวแดงแกงร้อนจริงใจไฟส่องสวรรค์
ข้าวแดงแกงร้อนเมตตาตาสุกกัน
ข้าวแดงแกงร้อนมุ่งมั่นสันติธรรม
ข้าวแดงแกงร้อนซึ้งแบ่งปันให้
ข้าวแดงแกงร้อนลดโลมิไฟต่ำ
ข้าวแดงแกงร้อนเงินหัจฉัตรทศกรรรม
ข้าวแดงแกงร้อนเป็นผู้นำ...รวงน้ำใจ

กลับคำพรโดย Praheng Saraneyo ๒๕.มี.ย.๒๕๕๗

โทร.08-1245-5164

หน้าที่ของพระไม่มีเลยในการคืนแสะ
กระเสือกกระสนหาที่อยู่ให้เกินการ
ถ้าไม่มีศฤหัทธนีใดมาสร้างให้อยู่จริงๆ
พระพุทธรองคักก็ได้ทรงสอนให้อยู่โคนไม้
อยู่ป่า อยู่ถ้ำ อยู่เรือนว่าง
ที่ไม่มีใครเข้าถือสิทธิ์เป็นเจ้าของน้นด้วยซ้ำไป
ต้องสร้าง “นิสสัย” ให้อยู่โคนไม้ให้ได้
ถึงอย่างนี้ต่างหากคือ “พระ”
ขอยืนยันว่า “พระ” ไม่มีหน้าที่วุ่นวายหาเงิน
ก่อสร้างกุฎี สร้างโบสถ์ สร้างวัด

- รินถ้อยร้อยธรรม ชุด “เพชร”

